

Скъпа, няма не мога

Книга, в която ще се влюбите - роман, който е и весел,
и трогателен, пълен със сладко-горчивия вкус на живота.

Тони Парсънс

Алисън Пиърсън

АЛИСЪН ПИЪРСЪН СКЪПА, НЯМА НЕ МОГА

Превод: Станка Божилчева

chitanka.info

Възхитително остроумна и забавна, книгата оглави класациите на бестселърите, превръщайки се в „националния химн на работещите майки“. Блестяща история за дилемите, пред които всяка майка се изправя. Ще заживеете с героите и сюжетите на този завладяващ роман. — The Washington Post.

„Няма жена, която да не поиска тази книга. И мъж, който тайничко да не я прелиства.“ — Guardian.

Запознайте се с Кейт Реди, финансов мениджър от Лондонското сити и майка на две деца. Тя може да жонглира с девет различни валути в девет часови зони, да приготви себе си и децата си за половин час и да отиде на работа. Жертва на постоянен недостиг на време, Кейт брой секундите, както някои жени броят калориите. Докато се мятат между ангажиментите си, в главата ѝ непрекъснато се върти лудият запис на работещата майка: да не забрави клиентите, да провери Dow Jones, да отложи часа си при козметичката, да намери време за секс. Тук се намесват проклетата бавачка, шефът австралиец, който не отделя поглед от гърдите ѝ все едно са поредната оферта, многострадалният съпруг, две постоянно нуждаещи се от нея деца и онлайн любовник, и пред вас е една жена, която жонглира с толкова много топки, че няма как скоро една от тях да не падне на земята.

„Скъпа, няма не мога“ е роман за тайния гузен живот на работещите майки, самообвиненията, комичните измами, шеметната преумора и отчаянието. Книгата изобилства с блестящи реплики, превърнали се в крилати фрази.

„Майката на едногодишно хлапе е кинозвезда в свят без критици.“

„Ако можех да купя акции в книга, бих заложила всичките си спестявания в успеха на «Скъпа, няма не мога». Социалната комедия на работещата жена.“ — Индия Найт.

На Еви с любов

Juggle: гл. 1. жонглирам — демонстрация на сръчност, особено при подхвърляне на няколко предмета едновременно във въздуха, без да се изпускат на земята. 2. продължавам да се занимавам умело с няколко неща едновременно. 3. а) мамя, измамвам б) изопачавам (факти) с) подреждам умело; същ. 1. фокус 2. измама

Кратък
оксфордски
речник

*Колелата на автобуса се
въртят, въртят,
въртят, въртят, въртят.
Колелата на автобуса цял ден
се въртят,
въртят.*

*Бебетата в автобуса плачат
уа, уа, уа,
уа, уа, уа, уа, уа, уа
Бебетата в автобуса цял ден
плачат
уа, уа, уа*

*Майките в автобуса викат
шши, шши, шши,
шши, шши, шши*

*Майките в автобуса цял ден
викат*

ишиш, ишиш, ишиш.

Популяр
на песничка

ПЪРВА ЧАСТ

1

ВКЪЩИ

1.37:

Как стигнах дотук? Може ли някой да ми обясни? Не в тази кухня, имам предвид в този живот. Сутрин е — преди коледния концерт в училището, а аз налагам с точилката пайове със стафиди и плодове. Не, нека да съм пределно ясна, по-скоро прилагам тормоз над готовите сладкиши, което като цяло е много по-труден и деликатен процес.

След като ги разопаковам от луксозните им опаковки, измъквам пайовете от фолиото, слагам ги на дъската за рязане и стоварвам точилката върху безупречната им набрашнена повърхност. Уверявам ви, не е толкова лесно, колкото изглежда. Ако удариш пая твърде силно, се получава нещо като реверанс, изпълнен от дебелана — краищата на тестото се издуват и плодовата плънка изтича навън. Но с един премерен замах — представете си удар, достатъчен да размаже малък бръмбар — се получава намачкана ронлива повърхност, което придава на пая вид на домашно приготвен. Домашният вид е целта ми. Домът е там, където е сърцето. Домът е мястото, където добрата майка пече сладкиши за децата си.

И цялото това главоболие само защото преди десет дни Емили се върна от училище с писмо, сега закрепено на хладилника с магнит с образа на Тинки Уинки, в което се обръщаха към нас, родителите, с молба, дали не бихме могли да се включим доброволно с подходящи празнични лакомства в коледното тържество, което организираха винаги след коледния концерт. Бележката е напечатана с малиновочервено мастило, а най-отдолу, до подписа на госпожица Емпсън, се мъдри снежен човек с четвъртита шапка и свенлива усмивка. Да не се оставите обаче да бъдете подведени от енергичния неофициален тон или от изобилието на дружески удивителни знаци!!! О, не. Училищните бележки съдържат определен код, който е така умело втъкан в текста, че може да бъде дешифриран само от „Блитчли Парк“^[1] или от виновни жени в напреднал стадий на безсъние.

Да вземем например думата родители. Когато пишат „родители“, това което всъщност имат предвид, което все още имат предвид, са майките. (Дали някой баща, който има съпруга, някога е прочел подобна бележка от училище? На практика предполагам, че не е невъзможно, но бележката ще да е била поканена за тържество — нещо повече, поканена за тържество, което е минало поне преди десет дни.) Ами „доброволно“? Доброволно е учителски жаргон за „на живот и смърт или детето ви няма да бъде прието в училището, което сте избрали“. Що се отнася до „подходящите празнични лакомства“, определено не се има предвид нещо, купено в супермаркета от някоя мързелива измамница.

Откъде го знам? Все още помня погледите, които си размениха майка ми и госпожа Фрида Дейвис през 1974 година, когато едно момченце с пращен сив анорак се приближи до масата с дарения за Фестивала на жътвата с два компота от праскови в кутия за обувки. Изражението на лицата им завинаги се е запечатало в паметта ми. То казваше: „Що за жалка повлекана е тази майка, отскочила до магазина на ъгъла, за да отпразнува Божията щедрост, когато милостивият Бог съвсем ясно изисква кошница с плодове, завита в целофан? Или хляб, изпечен на плитка.“ Близнаците на Фрида Дейвис внимателно лавираха из църквата, понесли хляб, сплетен на плитчици, гъсти колкото на мома германка.

— Разбираш ли, Катрин — по-късно обясни госпожа Дейвис, която неодобрително присви ноздри над чаените кейкове, — има майки, които полагат усилия като майка ти и мен, и други, които — продължително подсмъркване — не си правят труда.

Естествено, знаех за кои става въпрос. Жените, които го карат през пръсти. Дори през 1974 година вече одумваха майките, които ходеха на работа. Жени, които носеха костюми с панталони и дори, както се говореше, позволяваха на децата си да гледат телевизия по светло. Слуховете за немарливостта им се лепяха по тях като прахта по корнизите им.

Така че, вече ви е ясно, преди да бях станала достатъчно голяма, за да разбера какво означава да си жена, вече знаех, че жените се делят на две категории: истински майки, жертвоготовни майсторки на ябълкови пайове и ревностни чистници на мивки и вани, и тези от другия вид. На трийсет и пет годишна възраст вече знаех точно към

кои се числя и предполагам, че това, което правя сега в малките часове на 13 декември, да налагам пайове с плодове и стафиди, докато не заприличат на домашно приготвени, е доказателство за това. Преди жените имаха навика да правят домашни пайове и да имитират оргазми. Сега се оправяме с оргазмите, но трябва да имитираме домашни пайове. И това наричат прогрес.

— По дяволите, по дяволите! Къде е скрила ситото Пола?

— Кейт, какво си мислиш, че правиш? Часът е два през нощта.

Ричард стои на прага на кухнята и примигва на светлината. Рич с неговата пижама „Джърмин Стрийт“, мека и пухкава от многото пранета. Рич с неговото необятно английско благоразумие и изтъргана доброта. Бавният Ричард, както го нарича американската ми колежка Канди, тъй като работата в неговата фирма за етична архитектура е почти на замиране, като освен това близо половин час изхвърля кофата с боклука и все ми повтаря да намаля темпото.

— По-спокойно, Кейт, приличаш на онази панаирна въртележка. Как се наричаше? Онази, на която пищящите хора цяла вечност стоят прилепени на едната страна, докато проклетото нещо продължава да се върти?

— Центробежна сила.

— Знам това. Искях да кажа как се нарича самата въртележка.

— Нямам представа. Стената на смъртта?

— Именно.

Разбирам какво има предвид. Не съм толкова зле, за да не мога да схвана, че в живота има и други неща, освен фалшифицирането на сладкиши посред нощ. Умората на дълбоководолаз, пътуването до дъното на пълното изтощение — откакто се роди Емили, да си призная, не съм излизала от това състояние. Пет години живот в оловния костюм на недоспиването. Но какъв избор имам? Да отида днес следобед в училището и най-безсрамно да тръсна на масата с лакомствата кутия луксозни сладки от „Сейнзбъри“? После към „майката, която вечно отсъства“ и „майката, която крещи“ Емили може да добави „майката, която не си направи труда“. След двамайсет години, когато арестуват дъщеря ми заради опит да проникне в Бъкингамския дворец с цел отвличане на краля, криминалните психолози ще излязат по новините и ще кажат: „Приятели твърдят, че психичните проблеми на Емили Шаток започнали на един коледен концерт в училище, когато

майка й, бледа сянка в живота на момичето, я изложила пред съучениците й.“

— Кейт. Ехо?

— Трябва ми ситото, Ричард.

— За какво?

— За да наръся пудра захар върху пайовете.

— Защо?

— Защото цветът им е твърде равномерен и всички в училището ще познаят, че не съм ги правила аз, ето затова.

Ричард запримигва бавно като Стан Лаурел, забъркал поредната каша.

— Не питам за пудрата захар. Защо готвиш, Кейт, да не си полудяла? Върна се от Щатите само преди три часа. Никой не очаква от теб да приготвиш каквото и да било за коледния концерт.

— Добре, аз очаквам. — Гневът в гласа ми ме сварва неподготвена и забелязвам как Ричард трепва. — Така че къде е скрила проклетото сито Пола?

Изведнъж Ричард ми се вижда състарен. Вертикалната черта между веждите на съпруга ми, която някога приличаше на забавна удивителна, неусетно за мен е станала по-дълбока и сега прилича на решетка с пет пречки. Моят хубав забавен Ричард, който едно време ме гледаше така, както Денис Куейд гледаше Елън Баркин в онзи филм, сега, след тринайсет години равноправно партньорство и взаимна подкрепа, ме гледа както опитното зайче гледа учения; със съзнанието, че подобни опити са необходими за благо на човешкия прогрес, но и някак си умоляващо.

— Недей да викаш — въздъхва той, — ще ги събудиш. — Една ръка в пижама на пастелни райета сочи към горния етаж, където спят децата. — Както и да е, Пола не го е скрила. Трябва да престанеш да я обвиняваш за всичко, Кейт. Ситото стои в чекмеджето до микровълновата.

— Не, стои точно тук, в шкафа.

— Не, не стои там от 1997 година. Мила, моля те ела да си легнеш. След пет часа трябва да ставаш.

Гледката на Ричард, който отива да си легне, ме изпълва с копнеж да го последвам, но не мога да оставя кухнята в това състояние. Просто не мога. Стаята носи следите от тежка битка.

Насред трапезарията лежат един шрапнел от лего и няколко осакатени Барбита — една без крака, друга без глава — които си правят нещо като пикник на карираното ни тартаново килимче за излети, по което още не са изчистени зелените петна от последното ни излизане до Праймроуз Хил през август. До стелаж за зеленчуци има купчинка стафиди, за които съм сигурна, че стоят там от сутринта, когато тръгнах за летището. Някои неща са се променили през отсъствието ми; половин дузина ябълки са добавени в голямата стъклена купа върху чамовата маса до портала към градината, но никой не се е сетил да изхвърли старите плодове под тях и крушите на дъното са започнали да пускат лепкав кехлибарен сироп. Докато ги изхвърлям една по една в кофата за боклук, потръпвам от съприкосновението със загнилото месо на плодовете. След като измих и подсуших купата, внимателно избърсвам ябълките и отново ги слагам вътре. Цялата операция ми отнема може би около седем минути. После се заемам да забърша плота от неръждаема стомана, но вследствие на търкането се разнася неприятна миризма. Подушвам кърпата. Лигава от бактериите, от нея се излъчва сладникавата противна воня на загнили дръжки във ваза. Колко точно полускапан трябва да бъде един парцал, преди някой в тази къща да реши да го изхвърли?

Запращам парцала в препълнената кофа и поглеждам за нов под мивката. Нов няма. Разбира се, няма нов, Кейт, нямало те е, за да купиш. Изваждам стария от боклука и го накисвам в гореща вода и белина. Остава само да приготвя крилете и ореола на Емили за сутринта.

Тъкмо изгасих осветлението и се заизкачвах по стълбището, когато се сетих за нещо. Ако Пола види опаковките от „Сейнзбъри“ в кофата, веднага ще разпространи новината за измамата ми сред бавачките. О, по дяволите! След като измъкнах кутиите от кофата, увих ги във вчерашния вестник и понесох вързопчето, държейки го на една ръка разстояние пред себе си, към входната врата. Хвърлих поглед вляво и вдясно, за да се уверя, че никой не ме наблюдава, и ги пхнах в големия черен чувал пред къщата. Накрая, след като се освободих от улуките, последвах съпруга си в леглото.

През прозореца на стълбището и декемврийската мъгла, полумесецът е наклонил сърпа си над Лондон. Дори Луната веднъж месечно си позволява да вдигне нагоре крака, за да отмори. Мъжът на

Луната, естествено. Ако имаше жена на Луната, тя никога нямаше да може дори да приседне. Не е ли така?

Мия зъбите си, без да бързам. Броя до двайсет на всеки зъб. Ако се задържа достатъчно дълго в банята, Ричард ще заспи и няма да се опита да правим секс. Ако не правим секс, мога да пропусна къпането на сутринта, ще имам време да се занимавам с имейлите, които са се насъбрали, докато ме нямаше, и евентуално да купя някои подаръци на път за работа. Остават само десет дни за пазаруване до Коледа, а аз имам в наличност едва девет подаръка, което значи, че остава да купя още дванайсет плюс дреболиите за чорапчетата на децата. Освен това все още нищо не съм получила от „Куик Той“ — бързи услуги за доставка на подаръци.

— Кейт, идваш ли? — вика ме от спалнята Ричард. Гласът му звучи сънливо. Много добре. — Искам да обсъдим нещо. Кейт?

— След една минута — отговарям. — Само ще се кача горе, за да проверя децата.

Изкачвам стъпалата до горната площадка. Пътеката е така изтъркана, че ръбът на всяко стъпало прилича на изсъхналата трева, която можеш да видиш, когато вдигнат тентата от моравата няколко дни, след като е минала сватбата. Много скоро някой ще пострада. Вече горе, задържам дъха си и тихо проклинам тези високи и неудобни лондонски къщи. Застанала сред пълния покой пред детските стаи, долавям различния маниер, по който спят — неговото сумтене на малко прасенце и нейните въздишки на принцеса.

Когато не мога да заспя, а вярвайте ми, бих мечтала за сън, ако съзнанието ми не беше затормозено от други неща, обичам да се промъквам в стаята на Бен, да сядам на синия стол и само да го гледам. Моето бебче изглежда така, сякаш доброволно е изпаднало в безсъзнание, като един много малък мъж, който се опитва да се качи на набирация скорост автобус. Тази вечер се е изтегнал по дължината на креватчето с разперени ръце и малки пръстчета, свити около някаква невидима пръчка. Сгущено до бузата му е отвратителното кенгуру, което боготвори. Има цял рафт, пълен с най-хубавите плюшени животни, които може да купи един грижовен родител, а той какво избира за обект на обичта си? Кривогледо двуутробно от коша с

преоценени играчки. Бен още не може да си каже кога е изморен, вместо това просто казва Ру. Не може да заспи без Ру, защото за него Ру означава сън.

Виждам сина си за първи път от четири дни. Четири дни, три нощи. Първо беше пътуването до Стокхолм, за да отделя лично внимание на притеснен нов клиент, после Род Таск се обади от службата и ми каза да закарам задника си до Ню Йорк, за да поддържа ръката на стар клиент, който се нуждаел от потвърждение, че новият клиент не отнема твърде много от времето ми.

Бенджамин никога не ми се сърди заради отсъствията. Все пак е още много малък. Винаги ме посреща с безпомощното възхищение на размахващ ръце фен на холивудска премиера. Сестра му обаче не. Емили е на пет и е преизпълнена с ревнива мъдрост. Завръщането на мама винаги е знак за сложна поредица от хладно държание и наказания.

— Всъщност Пола ми чете тази приказка.

— Ама аз искам тате да ме къпе.

Уолис Симпсън^[2] е получавала по-топло посрещане от кралицата-майка, отколкото аз от Емили след командировка. Все пак мога да го търпя. Сърцето ми като че ли е на гънки и някак си го понасям. Навярно си мисля, че го заслужавам.

Оставям Бен да си спи спокойно и внимателно бутвам вратата на другата стая. Окъпана в розовата светлина от нощната лампа с Пепеляшка, дъщеря ми е — такава е нейното предпочитание — гола като новородено. (Дрехите, като не броим булчинските тоалети и тези на принцеса, вечно я дразнят.) Когато я завивам с одеялото, краката ѝ потрепват недоволно като на лабораторна жаба. Още от бебе Емили не търпи да е покрита. Купих ѝ спално чувалче с ципове, но тя риташе неистово в него и издуваше бузи като бога на ветровете, рисуван в ъгъла на старите карти, докато не признах поражението си и не го подарих на друго бебе. Дори в съня ѝ, когато лицето на дъщеря ми има тена на прасковен цвят, човек може да види решителната форма на брадичката ѝ. В последното сведение от училището ѝ се казваше: „Емили има силен състезателен дух и ще трябва да се научи да губи с достойнство.“

— Да ти напомня за някого, Кейт? — каза Ричард и издаде онова скимтене на настъпено пале, което беше усвоил напоследък.

На няколко пъти през последната година се опитвах да обясня на дъщеря ми — мислех, че е достатъчно голяма — че мама трябва да ходи на работа. Защото мама и татко трябва да печелят пари, за да плащат за къщата и всички онези неща, които ѝ харесват, като уроците по балет и ходенето на почивка. Защото мама има работа, в която много я бива, и наистина е много важно не само мъжете да работят, но и жените. Всеки път речта ми достига до вълнуваща кулминация — тромпети, хорове, насълзените ни посестрими размахват знамена — в която уверявам Емили, че ще разбере, когато стане голямо момиче и самата тя поиска да се занимава с интересни неща.

За жалост борбата за равни права, отдавна спечелена в западното общество, няма шанс пред фундаменталисткия режим на петгодишната Емили. Няма друг Бог, освен мама и татко е нейният пророк.

На сутринта, когато съм готова да изляза от къщи, Емили ми задава същия въпрос отново и отново, докато не ми се прииска да я ударя, а после през целия път до работата ми се плаче, задето ми се е искало да го направя.

— Довечера ще ме сложиш ли да си легна? Мама ще ме сложи ли да си легна? Нали? Кой ще ме сложи да си легна довечера? Ти ли, мамо, ти ли?

Знаете ли колко много начини има да се каже думата не, без всъщност да я използваш? Аз знам.

ДА НЕ ЗАБРАВЯ:

Ангелски криле. Пари за нова пътека за стълбището. Да извадя лазанята от фризера за съботния обяд. Да купя руло кухненска хартия, препарат за полиране на метални повърхности, подарък и картичка за тържеството на Хари. На колко е Хари? Пет? Шест? Трябва да подготвя чекмедже с подаръци като добра майка. Да купя елха и от онези стилни лампички, рекламирани в „Телеграф“. (Къде ги продаваха? Не си спомням. По дяволите!) Коледен подкуп/ подарък за бавачката (Билет за „Юростар“^[3]? Пари? „Дона Карън“?) Емили иска кукла бебе, която пишка (само през трупа ми). Подарък за Ричард. (Дегустация на вино? Билет

за мач на „Арсенал“? Пижама?) Книга за родителите му — „Изгубените градини на не знам кого си“? Да помоля Ричард да вземе дрехите от химическото. Какво да облека на празненството в офиса? Черното кадифе ми е отесняло. Да спра да ям СЕГА. Лилави мрежести чорапи. Няма време за кола маска на краката, да ги обръсна. Да запазя час за прогонващ стреса масаж. Възможно най-скоро час за освежаване на кичурите на косата (заприличала съм на Джордж Майкъл от преходния му период). Да правя упражнения за стягане на тазовото дъно. Да си купя противозачатъчни!!! Торта с бяла глазура (да проверя в „Дилия“). Боровинки. Мини наденички за парти. Марки за картички втора класа^[4] х 40. Подарък за учителката на Е.? И каквото и да правиш, отбий Бен от биберона залъгалка преди Коледата със свекъра и свекървата. Преследвай „Куик Той“, безполезна фирма за доставка на подаръци по пощата. Влагалищна намазка — NB! Вино, джин, ликьор. Да се обадя на мама. Къде съм забутала рецептата на Саймън Хопкинс за „изсушена със сешоар“ гъска? Пълнеж? Хамстер???

[1] Център за разчитане на шифрограми по времето на Втората световна война. — Б.пр. ↑

[2] Разведената американка, заради която крал Едуард VIII (1894–1972) абдикира от английския престол през 1936 г. — Б.ред. ↑

[3] „Юростар“ — влак от Лондон до Париж, който минава под Ламанша. — Б.пр. ↑

[4] Марки от вътрешната за Великобритания поща, по-евтини от марките първа класа, с които писмото пристига за един ден, докато с втора класа пристига за два-три дни. — Б.пр. ↑

2 РАБОТА

6.30:

— Дядо Коледа пристига. Дядо Коледа пристига. Дядо Коооледа пристига! — Емили ме гали, дърпа и когато и това не помага, ме събужда с коледни песни. Застанала е отстриани до леглото и настоява да кажа къде е подаръкът ѝ. „Любовта на децата не се купува“, казва свекърва ми, която явно никога не е влагала достатъчно средства в решението на проблема.

Веднъж опитах да се върна с празни ръце от командировка, но по пътя от „Хийтроу“ към къщи загубих самообладание, накарах таксито да спре в Хаунслоу пред един магазин за играчки, в резултат на което към нарушения ритъм на биологичния си часовник прибавих и токсични отблясъци от лъскава пластмаса. Сега международната колекция от Барбита на Емили изобилства от какви ли не сексбомби, така че е въпрос само на време, преди да се превърне в изложба от типа на Трейси Емин^[1]. Фламенко Барби, футболна Барби от „Милан“ (футболен екип, миниатюрни обувчици), Барби тайландка — гъвкава малка кокетка, която може да прави мост и да си смуче пръстите на краката — и онази, която Ричард нарича Клаус Барби^[2], арийски тип блондинка със стъкленосини очи, облечена в брич и черни ботуши за езда.

— Мамо — казва Емили, като претегля последната си придобивка с окото на познавач, — тази Барби фея може да махне с възшебната пръчица и да направи така, че да не разпънат бебето Исус.

— Барби не е част от приказката за бебето Исус, Емили.

Тя ми хвърля своя най-добър поглед „ала Хилари Клинтън“, изпълнен с благородно снизхождение към прегрешилия.

— Не това бебе Исус — въздъхва тя. — Другото, глупчо.

Разбирате ли, това, което можете да получите от едно петгодишно дете след командировка, не е любов, дори не е прошка, а нещо като помилване. Нуждата да хвърли вината върху мен бързо е победена от желанието да разкъса опаковката в пристъп на ликуване.

(Всяка работеща майка, която твърди, че не подкупва децата си, може да добави „лъжкиня“ в автобиографията си.) Емили вече разполага с още един подарък, с който да отбележи поредната изневяра на майка си — която прави кариера — точно както майка ми получаваше нова висулка за гривната си всеки път, когато баща ми си хванеше нова любовница. Бях на тринайсет, когато ни напусна — дотогава мама едва повдигаше златната белезница на китката си.

Лежа си и си мисля, че можеше да бъде и по-лошо (поне съпругът ми не е алкохолизиран сериен прелюбодеец), когато Бен дощъпурква в спалнята и направо не вярвам на очите си.

— Боже мили, Ричард, какво е станало с косата му?

Рич надзърта изпод завивката, сякаш за първи път вижда сина си, който през януари ще навърши годинка.

— А, Пола го заведе в онзи салон до гаража. Каза, че косата му влиза в очите.

— Прилича на член на Хитлеровата младеж.

— Добре де, пак ще израсне. А и Пола смята, аз също, че цялата тази работа с къдриците на младия лорд Фаунтлерой... е, днешните деца не изглеждат така, нали?

— Той не е просто дете. Той е моето бебче и искам да изглежда точно по този начин. Като бебе.

Забелязвам, че напоследък Рич е възприел стандартен начин да се справя с избухванията ми. Нещо като сведената глава и примирената поза на очакващ ядрен удар, но тази сутрин не може да се въздържа да не измърмори.

— Нямахме възможност да ти уредим международна конферентна връзка с фризьорката в такъв кратък срок.

— Какво трябва да означава това?

— Означава само, че трябва да се научиш да не обръщаш внимание на някои неща, Кейт. — Той вдига бебето с отработено движение, забърсва сополивия му нос и се отправя надолу към кухнята за закуска.

7.15:

Смяната на скоростите между работата и дома понякога е толкова рязка — мога да се закълна, че чувам скърцането на сглобките

в мозъка си. Нужно ми е известно време, за да се настроя на вълната на децата. Преизпълнена с добри намерения, започвам в стил Джули Андриус, кипяща от енергия, ентусиазъм и лудешки напевен тон.

— А сега, деца, какво искате за за-кус-ка?

Емили и Бен за известно време отстъпват пред тази мила непозната, докато в един момент Бен не издържа, изправя се във високото столче и ме ощипва по ръката сякаш да се увери, че съм аз. Облекчението им през следващия изтощителен час и половина е видимо, когато капналото същество, което те познават като мама, се завръща.

— Ще ядеш грис и точка по въпроса! Не, нямаме корнфлейкс със сушени плодове. Не ме интересува какво ви позволява да ядете баща ви.

Ричард трябва да излезе по-рано. Посещение на обект в Батърси с клиент. Мога ли аз да изчакам Пола? Да, при условие че успея да тръгна точно в 7.45.

7.57: Ето я и нея, ръсеца куп извинения, без ни най-малко да съжالياва. Задръстването, дъждът, разположението на звездите. Знаеш как е, Кейт. Всъщност наистина знам. Цъкам и въздишам в предопределените за изразяване на съчувствие паузи, докато бавачката на децата ми си прави кафе и прелиства незаинтересовано вестника ми. Да отбележа, че през последните двайсет и шест месеца, през които Пола се е грижила за децата, е успявала да закъснее всяка четвърта сутрин, би довело до скандал, а скандалът би отровил атмосферата на децата. Така че не, няма да има скандал. Три минути, за да стигна до автобуса, и осемминутно сбогуване.

8.27:

Ще закъснея за работа. Неприлично, дръзко закъснение. Платното за градския транспорт е задръстено от автобуси. Зарежи автобуса. Изкарващ въздуха от дробовете ми спринт по Сити Роуд, а после направо през Финсбъри Скуеър, където токчетата ми се забиват в забранените за преминаване тревни площи и предизвикват обичайното „Ой!“ от възрастния мъж, чието задължение е да вика след нарушителите.

— Ой, госпожице! Не можете ли да минавате отстрани като всички останали?

Неудобно ми е да ми подвиква така, но започвам да се тревожа, че на една малка скандална част от мен наистина ѝ харесва да ѝ викат „госпожица“ на обществено място. На трийсет и пет годишна възраст, при силата на земното притегляне и две малки деца, които те дърпат надолу, една жена трябва да приема комплиментите при всеки изпаднал ѝ случай. Освен това според моите изчисления минаването направо ми спестява две минути и половина.

8.47:

Една от най-старите и най-изтъкнати институции в лондонското Сити, „Едуин Морган Фостър“ се издига на ъгъла на Бродгейт и Сейнт Антъни Лейн. Крепост от деветнайсети век с голяма изпъкнала предна част, цялата в стъкло от двайсети век, тя изглежда така, сякаш в нея се е врязал самолет, чийто нос се е показал от другата страна. С приближаването на централния вход, спринтът ми се поуспокоява до подтичване. Започва дежурната проверка.

Обувки — две еднакви? Да.

Следи от повръщано от бебето по сакото? Няма.

Да не съм загащила полата отзад в бикините? Не.

Показва ли се отнякъде сутиенът? Не.

Добре, влизам. Прекосявам с бърза стъпка мраморното преддверие и светкавично показвам пропуска си на Джералд от охраната. Откакто преди година и половина подновиха фойето на „Едуин Морган Фостър“, което приличаше на банков салон, то започна да наподобява онези огради от кътовете на пингвините в зоопарковете, проектирани от руски конструктивисти. Всяка повърхност е ослепително снежнобяла, освен стената в дъното, която е боядисана в тюркоазеносиньо, с цвета на сапуните „Ярдли“, които пралеля ми Филис харесваше преди трийсетина години, само че според дизайнерите цветът бил „проникновеното океанско синьо на бъдещето“. За това мъдро прозрение ЕМФ, моята фирма, на която ѝ плащат, за да управлява чуждите капитали, по непотвърдени данни се бе изръсила с над седемстотин и петдесет хиляди долара.

Можете ли да си представите подобна сграда? Седемнайсет етажа, обслужвани от четири асансьора. Раздели ги на четиристотин и трийсет служители, прибави шестима нерваци, натискащи копчетата, двете зловни копелета, които никога не задържат вратата, и Роза Клеб с количката за сандвичи, така че или трябва да се примириш с вероятното четириминутно чакане, или да поемеш по стълбището.

Пристигам на тринайсетия етаж с аленочервено лице и се натъквам право на Робин Купър-Кларк, нашия инвестиционен директор, облечен в ситно райе. Сблъсъкът на миризми е колкото незабавен, толкова и остър. Аз: Eau de Пот^[3]. Той: афтършейв „Елит“ с остатъчни нотки на скъпи пури и аромата на автомобил с кожен салон и орехово табло.

Робин е изключително висок и един от неговите таланти е да успява да те гледа отгоре, без всъщност да те гледа отвисоко, и да те кара по какъвто и да било начин да се чувстваш малък и незначителен. Така че миналата година изобщо не се изненадах, когато прочетох в некролога, че баща му бил епископ, награден с Кръст за храброст. У Робин има нещо едновременно свято и непоклатимо. Имало е моменти в ЕМФ, когато съм си мислила, че бих умряла, ако не беше неговата доброта и леко насмешливо уважение.

— Забележителен тен, Кейт. Да не си карала ски? — Тъглчетата на устните му потрепват като за усмивка, но една рунтава посивяла вежда се извива въпросително към часовника над едно от бюрата.

Мога ли да рискувам да се престоря, че съм тук от седем и съм отскочила навън само за капучино? Един поглед към офиса ми казва, че асистентът ми Гай вече се подсмивва зловно до автомата за вода. По дяволите! Трябва да ме е забелязал точно в същия миг, защото над приведените глави на брокерите, придържащи телефони между рамото и брадичката си, зад секретарките, европейското бюро и екипа по световните акции с техните еднакви пурпурни ризи „Луин“, долита гласът на асистента ми, чийто тон е предназначен за всички висшестоящи над мен:

— Оставих документа от Бенгт Бергман на бюрото ти, Катрин — обявява той. — Съжалявам, че отново си имала проблеми с придвижването.

Забележете употребата на думата „отново“ — капката отрова върху острието на кинжала. Малко мекотело. Когато преди три години

отпуснахме стипендия на Гай Чейз чрез Европейския бизнес университет, той беше досадник от колежа „Белиол“, облечен в костюм от четири части, а личната хигиена му куцаше. Завърна се, облечен в „Армани“, и с изражението на човек с магистърска степен по безогледна амбиция. Мисля, че мога съвсем честно да кажа, че Гай е единственият човек в ЕМФ, който е доволен от факта, че имам деца. Шарки, летни ваканции, коледни концерти — всички те са удобна възможност за Гай да блесне в отсъствието ми. Виждам, че Робин Купър-Кларк ме гледа очаквателно. Мисли, Кейт, мисли.

В Сити можеш да минеш метър при закъснение, стига да излезеш с онова, което приятелката ми, адвокатката Дебра, нарича „мъжко извинение“. Висшестоящите мениджъри, които биха били искрено ужасени от историята за среднощно бебешко повръщане или за самоотлъчила се в неизвестна посока бавачка (чудно, отговорността за бавачките, на които и двамата родители плащат, винаги се смята за задължение на жените), с радост приемат всяко извинение, свързано с двигателите с вътрешно горене. „Колата се развали / нещо се повреди.“ Или „Ако можеше да видиш — следва казус на тежка телесна повреда — на... — следва името на улицата.“ Всяко едно от тези извинения би свършило работа. Автомобилните аларми са безценна нова добавка към репертоара от мъжки извинения, защото въпреки че показват типично женски признаци — тотална непредсказуемост, пронизително пицене — те спадат към „мъжките извинения“ и могат да бъдат занесени на поправка в сервиза.

— Да беше видял суматохата на пресечката с Далстън — казвам на Робин, като си придавам израз на стоическо градско примирение и разпервам ръце, за да покажа цялата картина на автомобилната касапница. — Някакъв луд с бял бус. Светофарите излязоха от строя. Невероятно. Около двацет минути не можах да помръдна.

Той кима.

— Шофирането в Лондон те кара да изпитваш благодарност за югоизточната влакова линия.

В последвалата секундна пауза правя опит да попитам за здравето на Джил Купър-Кларк, на която лекарите поставиха диагноза рак на гърдата. Само че Робин е от онези хора с вродена способност да предугаждат намеренията на другите, която му помага да прихваща и

обезврежда всякакви евентуални въпроси от лично естество. Така че още щом понечих да изрека името на съпругата му, той каза:

— Ще поръчам на Кристин да ни резервира маса за обяд, Кейт. Знаеш ли, превърнали са някаква изба до Олд Бейли^[4] в ресторант — без съмнение сервират въртян на шиш свидетел. Забавно, нали?

— Да, просто се питах как е...

— Чудесно. По-късно ще поговорим.

Когато се добирам до убежището на бюрото ми, вече съм възвърнала самообладанието си. Въпросът е, че аз обичам работата си. Може невинаги да изглежда така, но аз наистина я обичам. Обичам прилива на адреналин, когато акциите, на които съм заложила, донесат очакваната печалба. Изпитвам гордост, че съм една от малкото жени в първокласните салони за пътници по летищата, а когато се прибера, обичам да разказвам пътническите си преживявания на приятелите ми. Обичам хотели с рум сървис и обслужващ персонал, който се появява като духа от лампата, и белите памучни чаршафи, сред които намирам съня, за който жадувам. (Когато бях по-млада, исках да спя с други хора; сега, когато имам две деца, най-силното ми желание е да спя сама, за предпочитане дванайсет часа без прекъсване.) Но най-вече обичам работата — усещането, че съм добра в това, което върша; чувството за контрол, когато всичко останало в живота изглежда толкова объркано. Обичам факта, че цифрите правят онова, което им наредя, и никога не питат защо.

9.03:

Включвам компютъра и изчакам да вляза в мрежата, за да видя фондовите индекси. Тази сутрин връзката е толкова бавна, че би било по-лесно да взема самолета до Хонконг и лично да проверя проклетия Hang Seng. Написвам паролата си — Бен Памперс — и отивам директно в Блумбърг, за да видя какво е станало с пазарите след изминалата нощ. Nikkei е стабилен, бразилската Bovespa играе обичайната си луда самба, докато Dow Jones^[5] прилича на разпечатка от изследванията на пациент в интензивното, подписал отказ да бъде

реанимиран. Скъпа, навън цари студ, и то не само заради мъглата, обгърнала офис сградите.

Следва проверка на валутите за някакви драматични ходове, после влизам в ТОП, за да се осведомя за важните новини в корпоративния свят. Водещата новина е свързана с Гейл Фендър, която работи в търговията с облигации или по-скоро работеше. Сега съди фирмата си, „Лорънс Хърбърт“, за сексуална дискриминация, тъй като колегите ѝ мъже получили много по-големи бонуси за много по-слаби резултати, за разлика от нея. Заглавието гласи: „Ледената девица охладнява към мъжете“. Според медиите жените в лондонското Сити са или Елизабет I, или обзети от неа танцьорки на кючек. Познатата стара история за девицата и курвата, увита в „Уол Стрийт Джърнъл“.

На мен лично винаги ми е допадала идеята да стана Ледената девица — може би някъде се продава съответният тоалет? Обточен с бели кожи, с високи остри токчета и подхождащия им пикел. Все едно, историята на Гейл Фендър ще завърши по начина, по който подобни истории винаги завършват: без коментар, със сведен поглед, докато напуска съдебната зала през страничния изход. Ситито потушава всяко недоволство: имаме си начин да те накараме да замълчиш. Да затвориш устата на хората с банкноти от по 50 лири винаги дава резултат.

Отварям имейла. Четирийсет и девет съобщения в кутията, откакто съм си проверявала пощата последния път в офиса. Бегъл поглед върху тях, като първо изтривам нежеланите.

Безплатен брой на някакво ново списание за инвестиции? В коша за боклук.

Каним ви на конференция за глобализацията край Женевското езеро, обслужвана от световноизвестния майстор готвач Жан Луи... В коша.

От „Личен състав“ искат да знаят дали ще участвам в новия корпоративен видеозапис на ЕМФ. Само ако ми дадат собствена каравана с Джон Кюсак, завързан за леглото.

Ще се подпиша ли под картичката за някакъв уволнен нещастник от Министерството на финансите? (Джеф Брукс напуска доброволно, но уволненията скоро ще започнат.) Да.

Най-горното съобщение е от Силия Хармсуърт^[6], завеждаща „Личен състав“. Пише, че шефът ми Род Таск^[7] бил възпрепятстван

този обяд да запознае стажантите на ЕМФ с работата, така че бих ли могла да го заместя? „Ще бъдем много доволни да те видим в един часа на тринайсетия етаж в конферентната зала.“

Не, не, не. До петък трябва да напиша девет доклада. Освен това в два и трийсет този следобед трябва да посетя една много важна пиеса, пресъздаваща Рождество Христово.

След като разчистих служебните бележки, мога да се посветя на истинските имейли, наистина важните — съобщения от приятели, вицове и истории, които обикалят света като кутия бонбони. Ако е истина това, което се говори, че моето поколение страда от постоянен недостиг на време, то имейлите са тайното ни похапване, утешителното угощение. Трудно бих могла да обясня до каква степен се осланям на всекидневните си другари по перо. Една от тях е Дебра, най-добрата ми приятелка от колежа, сега майка на две деца и адвокат в „Адисън Поуп“, точно срещу „Банк ъв Инглант“ и на около десет минути пеша от „Едуин Морган Фостър“. Не че някога успявам да прескоча до нея. Като нищо можеше да работи и на Плутон. После Канди. Устата приятелка, също финансист — фондов мениджър, интернет факир и горда рожба на Рокауей, Ню Джърси — Кандис Марлийн Стратън. Сестра по оръжие и експерт по последните новости в дамското бельо. Любимата ми литературна героиня е Розалинд в „Както ви се харесва“. Любимият литературен герой на Канди е онзи тип от книгите на Елмър Ленард, който носи фланелка, на която пише: „Очевидно ме бъркате с някого, на когото му пука“.

Канди седи ей там, точно до колоната, на метър и половина от мен, и въпреки това на ден си разменяме едва по няколко думи. На монитора обаче се включваме и изключваме в потока от мисли на другата точно като съседки от едно време.

От: Канди Стратън, ЕМФ

До: Кейт Реди, ЕМФ

Кейт,

Въпрос: Защо омъжените жени тежат повече от неомъжените?

Отговор: Неомъжените се прибират вкъщи, поглеждат в хладилника и си лягат. Омъжените се

прибират, поглеждат какво има в леглото и отиват при хладилника.

Как си? При мен: цистит. Твърде много секс.

xxxx

От: Дебра Ричардсън, „Адисън Поуп“

До: Кейт Реди, ЕМФ

Добро утро.

Как беше в Шв. и Ню Йорк? Горката, Феликс падна от масата и си счупи ръката на 4 места (не подозирах, че има място за 4 счупвания). Кошмар. Прекарах 6 часа в спешното. Добрата стара национална здравна служба! Вчера Руби заяви, че обича бавачката си, баща си, заека, брат си, всички от Телетъбис и майка си — в този ред. Хубаво е да разбереш, че си струва, нали?

Не забр. ОБЯДА в петък! Не ми казвай, че го отлагаш.

Деб xxxx

От: Кейт Реди

До: Канди Стратън

Още няколко спокойни дни. Стокхолм, Ню Йорк, Хакни. На крак до зори във фалшифициране на плодови пайове за коледния концерт на Емили — не питай.

Освен това Пол Пот е направила на Бен кошмарно нацистко подстригване, а аз не посмях да се оплача, защото ме нямаше, а да те няма означава, че се отказваш от правата и авторитета на майка. На всичкото отгоре трябва да напомня на Род Таск — Господаря на задачите, че ще излезе по-рано заради концерта.

Някакви предложения как да го направя, без да споменавам думите:

а) дете или

б) излизане?

С обич: Кейт xxxx

P.S. Какво е секс? Смътно ми напомня за нещо.

От: Канди Стратън

До: Кейт Реди

Душа, откажи се от тази работа с богинята на домашното огнище. Погледни другите майки в очите и им кажи: „Заета съм и съм горда от това.“ Или си мъртва.

Кажи на Род Таск, че имаш тежка менструация. Австралийците се впечатляват от женските проблеми дори повече от британците.

До скоро

xxxxxx

Поглеждам към другия край на офиса и виждам как Канди отпива голяма глътка от една кутия, която вдига като тържествен тост в моя чест. Доскоро диетата на Канди се ограничаваше до колата — диетична и обикновена — от което заприлича на вейка с щръкнали гърди. Това ѝ донесе много любовници, но малко любов. Една година по-голяма от мен, на трийсет и шест, Канди е по рождение неомъжена и понякога завиждам на способността ѝ да прави най-фантастичните неща, като например да излезе след работа на по питие или да се изкъпе сама през почивните дни, без присъствието на любопитно петгодишно дете, или да дойде на работа с хлътнали очи след безсънна нощ, посветена на секс, а не нощ, изпълнена с плача на резултата от секса. Преди две години Канди наистина се сгоди за един консултант от „Андерсън“. За съжаление тя бе твърде заета с финализирането на един германски пенсионен фонд и не се появи на три последователни техни срещи. Третия път, докато Бил я чакал в ресторант в Смитфийлд, се заприказвал с една медицинска сестра на съседната маса. Ожениха се през август.

Канди казва, че не се притеснява за плодовитостта си, поне докато „Картие“ не започнат да правят биологични часовници.

От Кейт Реди, ЕМФ

До: Дебра Ричардсън, „Адисън Поуп“

Мила Д,
Времето напредва и не мога да пиша много. Няма начин да отложа обяда.

Защо едно истинско женско извинение е по-неприемливо от едно лъжливо мъжко такова?

Недоумяваща,

Кейт

От Дебра Ричардсън

До: Кейт Реди

Защото не искат да им се напомня, че имаш личен живот, глупаче.

Ще се видим в петък.

Д хх

Реших да не се обръщам лично към Род Таск с въпроса за по-ранното ми излизане от работа заради пиесата на Емили, а да го лепна като послепис на някой служебен имейл. Нека да изглежда като нещо нормално, а не като услуга. Току-що получих отговор.

От: Род Таск

До: Кейт Реди

Боже, Кейти, като че ли беше вчера, когато ти самата игра главната роля на Рождество.

Разбира се, върви, но трябва да поговорим около 5.30. И трябва да отидеш до Стокхолм, за да подържиш отново ръката на Свен. Петък устройва ли те, красавице?

Наздраве,

Род

Не, петък не ме устройва. Не мога да повярвам, че очаква от мен да пътувам още веднъж преди Коледа. Това означава, че ще пропусна служебното празненство, ще се наложи да отменя за сетен път обяда с Дебра и да загубя ценно време за пазаруване, на което разчитах.

Офисът ни представлява цяло общо помещение, но директорът по маркетинга разполага с една от двете стаи, отделени със стени; втората принадлежи на Робин Купър-Кларк. Когато се отправям с решителна крачка към Род, за да възразя, офиса е празен, но все пак се спирам за няколко секунди, за да погледам през прозореца, който заема цялата стена. Точно отдолу е зимната пързалка „Бродгейт“, огромна чиния от лед, заобиколена от изумителни кули от бетон и стомана. В този час е празна, ако не броим самотния кълкър — висок тъмен мъж със зелено горнище, който рисува, както отначало си помислих, осмици, но изписвайки решителна отсечена линия, ги превръща в знака за долара. С вдигането на мъглата Ситито напомня града след въздушното нападение през Втората световна война, когато пушекът от пожарите се разнесъл и разкрил като по чудо купола на „Сейнт Пол“. Погледнеш ли в противоположната посока, ще видиш Канари Уорф Тауър^[8] да намига като похотлив Циклоп.

На излизане от стаята на Род се сблъсквам със Силия Хармсуърт, но нито една от двете страни не може да пострада, тъй като аз просто бях оттласната от изумителния бюст на Силия. Когато англичанките с определен произход достигнат петдесетгодишна възраст, те вече нямат гърди, а пазва или дори, в зависимост от повърхността на площта и античността на потеклото, бюст. Гърдите винаги са в множествено число, а бюстът единствено. Бюстът е несъвместим с цепката на деколтето или какъвто и да било намек за полюшване. Докато гърдите канят: „Ела и си поиграй!“, бюстът също като предницата на голяма кола казва: „Махни се от пътя ми!“ Кралицата има бюст, Силия Хармсуърт също.

— Катрин Реди, винаги забързана — изрича укорително тя. Като завеждащ „Личен състав“ Силия без усилие е една от лишените от човешки облик личности в службата: бездетна, оперирана откъм чар, студена като охладено „Шабли“, тя притежава рядката дарба да те накара да се почувстваш едновременно безполезен и използван. Когато се върнах на работа след раждането на Емили, открих, че Крис Бънс, фондов мениджър и служителят, осигурил най-високи печалби на ЕМФ през последните две години, е сипал водка в изстисканата кърма, която държах в служебния хладилник до асансьорите. Отидох при Силия и я попитах като жена жената какво да предприема спрямо този кретен, който, когато му поисках обяснение в „Дейвис бар“, заяви със

силен акцент кокни, че сипването на алкохол в млякото, предназначено за тримесечно бебе, било „майтап“.

Още помня гримасата на отвращение върху лицето на Силия и причината не беше онова копеле Бънс. „Използвай женските си хитрини, скъпа“, посъветва ме тя.

Силия заявява, че е много доволна, че мога да говоря пред стажантите по обяд.

— Род каза, че можеш да направиш презентацията дори насън. Няколко добре отработени изречения, малко сандвичи, упражнението ти е познато, Кейт. И не забравяй списъка с фирмените цели, нали?

Правя бързо изчисление. Ако запознаването с работата продължи един час заедно с питиетата, да кажем, че ще ми останат трийсет минути да хвана такси и да се придвижа през Ситито до училището на Емили за началото на пиесата. Времето би трябвало да ми стигне. Мисля, че ще успея, стига да не ми задават никакви проклети въпроси.

13.01:

— Добър ден, дами и господа. Казвам се Кейт Реди и искам да ви приветствам с добре дошли на тринайсетия етаж. Тринайсет е нещастно число за някои, но не и тук в „Едуин Морган Фостър“. Нашата фирма се нарежда в челната десетка на финансистите в Обединеното кралство, сред първите петдесет в света що се отнася до активите, като в продължение на пет години сме били избирани за финансово-мениджърска фирма на годината. Миналата година събрахме повече от 300 милиона лири приходи, което обяснява защо сме тъй разточителни с невероятните сандвичи с риба тон, които са сервирани пред вас.

Род е прав. Това го мога дори насън. Всъщност до голяма степен наистина го правя насън, тъй като часовата разлика си казва своето, челото и слепоочията започват да ме стягат и имам усещането, че някой е напълнил краката ми с ледена вода.

— Убедена съм, че вече сте запознати с понятието „фондов мениджър“. Най-просто казано, фондовият мениджър е комарджия от висока класа. Работата ми се състои в това да изучавам състоянието на фирмите по света, да оценявам движението на продукцията им на световните пазари, с други думи, да проверявам постиженията на

жокеите, да залагам голяма пачка пари на най-добрия, а после да стискам силно палци той да не се препъне на първото препятствие.

В стаята се разнася смях, смехът на облекчение на двайсет и няколко годишните, разкъсвани между високомерието, че са си осигурили едно от шестте стажантски места в ЕМФ и подмокрянето от страх при мисълта, че ще ги спипат неподготвени.

— Ако конете, на които съм заложила, наистина се спънат, трябва да реша дали да не ги застрелям веднага, или си струва да лекувам счупения крак. Не забравяйте, дами и господа, че състраданието може да струва скъпо, но парите невинаги са хвърлени на вятъра.

Преди дванайсет години самата аз бях стажантка. Седях в стая като тази и кръстосвах и разкръстосвах крака, несигурна кое е по-лошо — да изглеждам като херцогинята на Кент или като Шарън Стоун. Единствена жена, назначена през тази година, бях заобиколена от мъже, грамадни мъжки животни, които се чувстваха комфортно в раираните си кожи. Не като мен в черния костюм от мачкана коприна, за който бях дала последните си четирийсет лири и приличах на училищен инспектор.

Тази година групичката от новаци е доста типична. Четири момчета, две момичета. Момчетата седят с небрежно отпуснати рамене в дъното на стаята; момичетата седят с изпънати гърбове на предната редица, с химикалки, готови за водене на бележки, които никога няма да им потрябват. Човек започва да разпознава типажите след известно време. Погледнете господин Анархист ей там с тънките бакенбарди и намръщено изражение като на Лиъм Галахър. Днес е в костюм, но в съзнанието си още носи кожено яке — Дейв вероятно е бил някакъв активист в колежа. Изучава икономика, за да се въоръжи по-добре за защита на работническата кауза, докато изнудва морално всички деца в своя коридор да купуват отвратителното кафе от Руанда, което не става за пиене.

Точно сега седи тук и си казва, че просто ще издържи на тази гадост в Ситито две години, пет най-много. Ще направи сериозна пачка, а после ще се впусне в хуманитарния кръстоносен поход. Почти го съжалявам. След седем години го виждам в един от онези модернистични мавзолеи в Нотинг Хил, с астрономически училищни такси за двете си деца и съпруга с разрушителния навик да пазарува

поголовно. Дейв ще се кланя пред Господин Мангиз като всички нас, с неотворен екземпляр на „Ню Стейтсман“ в скута си. Другите три момчета са от типа земевладелски наследници с розови двойни гушки и сресани на път коси като в забавачката. Този, който се казва Джулиан, има свръхподвижна адамова ябълка, която на практика произвежда ябълково вино. Както обикновено, момичетата са истински жени, докато мъжете са едва нещо повече от момчета. Двете стажантки в ЕМФ покриват измеренията на женствеността — едната е богато момиче от Кембриджшир или Линкълншир, Централно-източна Англия, с мило кръгловато лице и кадифена лента за коса, дневната тиара на нейната класа. Клариса някоя си. Един поглед върху напечатаните биографии и става ясно, че Клариса е завършила съвременни науки в университета в Питърбъро. Чист офис материал. Сигурно е племенница на някой от директорите; никой не влиза в ЕМФ със специалност като тази, освен ако не е в роднинска връзка с парите. Със света на парите?

Момичето до нея е по-интересно. Родена и израснала в Шри Ланка, но образована в престижните „Челтънхам Лейдис“ и Лондон Скулъв Икономикс — една от онези внучки на империята, които накрая се оказват по-големи англичани от англичаните с прекомерната си вежливост и благоприличната си граматика. Със забележителни бадемови очи, които гледат уверено през очилата с рамки от костенурка и котешка поза на тялото, Момо Гумератне е толкова хубава, че трябва да влиза с въоръжена охрана в района на квадратната миля, както наричат лондонското Сити.

Стажантите ми връщат оценяващия поглед. Питам се какво виждат. Русолява коса, прилични крака, в достатъчно добра форма, за да не бъде взета за майка. Не биха се досетили, че аз също съм от Северна Англия (акцентът беше изгладен, когато дойдох да уча на юг). Може би дори малко се страхуват от мен. Онзи ден Рич ми каза, че понякога го плаша.

— А сега, сигурна съм, че всички тук са виждали този ред върху банковите си извлечения, напечатан с най-ситните букви като на най-долния ред от таблото в очния кабинет. „Не забравяйте, че стойността на вашата инвестиция може да падне, както и да се покачи.“ Да? Е, това съм аз. Ако избира погрешната инвестиция, стойността пада, така че в ЕМФ ние даваме всичко от себе си, за да го избегнем и през

повечето време успяваме. Намирам за полезно да не забравям, че когато продавам акциите на самолетна компания на стойност три милиона долара, както направих тази сутрин, нашите действия са само незначителна спекулация, която може да остави някоя старица в Дъмбартън без пенсия. Но не се притеснявайте, Джулиан, стажантите са ограничени в размера на сделките, които могат да направят. За начало ви даваме петдесет хиляди долара, само за да придобиете някакъв опит.

Бузите на Джулиан променят цвета си от пушена пъстърва до яagodовочервено, а богаташкото девойче вдига ръка.

— Можете ли да ми обясните защо продадохте тези акции днес?

— Много добър въпрос, Клариса. Ами имах акции на стойност четири милиона долара, цената беше висока и продължаваше да расте, но вече бяхме направили доста пари, а аз знаех от вестниците, че се очакват лоши новини за самолетните компании. Така че задачата на фондовия мениджър е да извади парите на клиента, преди да е паднала цената. През цялото време се опитвам да пазя равновесие между добрите неща, които могат да се случат, и капризите на всемогъщия разгневен Бог, който може би се спотайва зад ъгъла.

От собствен опит знам, че най-голямото изпитание за всеки стажант на ЕМФ е не способността му да схване основите на инвестирането, нито да си осигури пропуск за паркинга.

Не, нещото, което показва истинската ти същност, е дали можеш да запазиш сериозно изражение първия път, когато чуеш списъка с фирмените цели. Известен сред служителите като „петте стълба на мъдростта“, списъкът с фирмените цели е корпоративен въздух под налягане от първа величина. (По каква приумица на логиката закостенелите капиталисти от края на двайсети век са стигнали дотам, че да повтарят като папагали лозунги, скандирани за първи път от маоистките селяни, на които не им било разрешено да притежават дори собствено колело?)

— И нашите пет стълба са:

- 1) Да работим заедно!
- 2) Взаимна честност!
- 3) Най-добри резултати!
- 4) Грижа за клиента!
- 5) Отдадени на успеха!

Виждам как Дейв се мъчи с всички сили да не се разсмее. Добро момче. Поглед към часовника. Мамка му! Време е да тръгвам.

— А сега, ако няма повече въпроси...

По дяволите! Сега пък другото момиче е вдигнало ръка. Поне можеш да разчиташ на мъжете, че няма да задават въпроси. Дори когато не знаят нищо като тези тук, но особено на моето ниво, когато задаването на въпрос означава да признаеш, че все още има неща на този свят, които са извън познанието ти.

— Много се извинявам — започна младата жена от Шри Ланка, сякаш се извиняваше за някаква грешка, която тепърва ще направи. — Знам, че ЕМФ има... ами, госпожо Реди, можете ли да ми кажете искрено, като жена, какво е да заемате тази длъжност?

— Е, госпожице...?

— Момо Гумератне.

— Момо, тук има шейсет фондови мениджъри и само трима от тях са жени. ЕМФ наистина води политика на равни възможности и стига да продължават да постъпват стажантки като вас, ние ще я осъществим и на практика. И още нещо, разбрах, че японците работят върху резервоар, в който да се отглеждат бебета извън утробата. Сигурно ще са усъвършенствали устройството до времето, когато вие, госпожице Гумератне, ще сте готова да имате деца, така че ще можем да си отглеждаме бебета в обедната почивка. Повярвайте ми, това би ощастливило всички в ЕМФ.

Предполагам, че това ще пресече всякакви въпроси, но Момо не е толкова свита, за каквато я взех. По кожата ѝ с цвят на кафе е плъзнала руменина, но тя отново вдига ръка. Докато се обръщам, за да взема чантата си, с което показвам, че сме приключили, тя изрича:

— Наистина се извинявам, госпожо Реди, но мога ли да ви попитам дали имате деца?

Не, не може.

— Да, последния път, когато проверих, бяха две. И си позволявам да ви предложа, госпожице Гумератне, да не започвате всяко свое изречение с извинение. Има куп думи, които ще ви бъдат от полза в тази сграда, но извинявам се не е от тях. А сега, ако това е всичко, трябва да вървя и да проверя пазарите — да избирам победители и да влагам пари! Благодаря за вниманието, дами и господо, и моля, не стеснявайте да задавате въпроси, когато ме видите

из сградата, а аз ще ви изпитам върху петте стълба на мъдростта. Ако наистина имате късмет, ще ви кажа моя личен стълб номер шест.

Те ме поглеждат тъпо.

— Стълб номер шест: ако парите реагират на докосването ви, то тогава възможностите, които се откриват пред една жена в лондонското Сити, са безгранични. Парите не знаят от кой пол сте.

14.17:

Винаги можеш да хванеш такси от стоянката пред „Уорбъргс“. Всеки ден, освен днес. Днес всички таксите са се наговорили да участват в заговора „Да помогнем на Кейт да закъснее“. След седем минути контрол над истерията се хвърлям пред едно такси с изключени светлини. Шофьорът кривва, за да не ме удари. Обещавам му двойна тарифа, ако ме закара до училището на Емили, без да натиска спирачката. Люшкайки се отзад, докато се промушваме през тесните задръстени улици, чувствам как кръвта тупти в шията и китките ми, сякаш в мен бие гигантски барабан.

14.49:

Дървеният под в училището на Емили очевидно е поставен с единствената цел да издава закъснели работещи майки с токчета. Токчетата ми затракаха в момента, когато архангел Гавраил съобщи щастливата вест на Дева Мария, която започна да разтоварва вълната от магарето до нея. Ролята на Мария се изпълнява от Женевиер Лоу, дъщерята на Александра Лоу, която е представител на класа и образцова майка — с други думи, определено неработеща. Сред образцовите майки има сериозна надпревара да осигуряват на децата си водеща роля в пиесата. Повярвайте ми, те не са се отказали от мястото в борда на директорите или от телевизионния сериал с висок рейтинг, за да може малкият Джошуа да играе брата на ханджията, облечен в поло на „Гап“.

— Ролята на овцата беше идеална за него миналата година — възкликват те, — но тази Коледа ние наистина чувстваме, че можем да се справим с нещо малко по-предизвикателно.

Докато тримата влѣхви — червенокосо момче с рядка коса, съпроводено от две момиченца — прекосяват сцената с даровете за бебето Исус, вратата на залата се отваря с издайническо скърцане. Сто чифта очи се извърщат, за да видят зачервената жена с пътна чанта и дипломатическо куфарче. Прилича на майката на Ейми Редман. Докато се промъква с извинително изражение и се снишава през задната редица, Александра Лоу ѝ изшѣтква шумно. Инстинктивното ми съчувствие към тази сродна душа почти незабавно е изместено от грозно набѣбващата признателност, че благодарение на нея вече не съм най-закѣснялата. (Не искам другите работещи майки незаслужено да страдат. Наистина не искам. Просто имам нужда да знам, че всички ние се проваляме еднакво.)

Горе на сцената треперливото виене на касетофоните възвестява последната коледна песен. Моето ангелче е третото отляво в задната редица. На това важно събитие Емили гледа със свойствената ѝ пълна концентрация, със същата въпросителна извивка на веждата, с която излезе от утробата ми. Спомням си, че в продължение на няколко минути оглеждаше родилната зала, сякаш искаше да каже: „Не, не ми обяснявайте, след малко и сама ще разбере.“ Този следобед, заобиколена от двете страни с неспокойни момченца, едно от които очевидно изпитва нужда да посети тоалетната, дѣщеря ми изпълнява песента без запѣване и аз усещам прилив на гордост в гърдите си.

Защо „Далеч в яслата“ в прибѣрзаното неравномерно изпълнение на малки дечица е много по-трогателна от цял концерт на Кралския колежански хор? Ровя в пълния с мѣх джоб на палтото и намирам кѣрпичка.

15.41:

На празничния бюфет след концерта има шепа бащи, скрити зад видеокамери, но залата гѣмжи от майки, които пѣрхат около светлинките на своя живот. На училищните мероприятия другите жени винаги ми се струват като истински майки; никога не се чувствам достатѣчно зряла за тази титла или поне достатѣчно квалифицирана. Тялото ми възприема силно подчертани майчински жестове като някакѣв мим. Ала доказателството, че съм майка, се е вкопчило здраво в лявата ми ръка и настоява да си сложа нейния ореол. Емили съвсем

очевидно си е отдъхнала и е благодарна, че мама успя: миналата година в последния момент се наложи да пропусна представлението, защото преговорите по една сделка достигнаха критичната си точка и трябваше да скоча на самолета за Щатите. Като изкупителен подарък ѝ донесох шейкър за сняг от Ню Йорк, който грабнах от „Сакс“ на Пето авеню, но той не ѝ донесе утеха. Децата помнят случаите, в които не си успяла, а не тези, когато си смогнала.

Мисля само как да се измъкна и да се обадя в офиса, но няма начин да избегна Александра Лоу, която приема възторжените отзиви за превъплъщението на дъщеря си в Дева Мария и за баварския си лебкухен^[9]. Александра взема един от моите плодови пайове и бодва с изражение на съмнение нокътя си в пудрата захар, преди да лапне парчето и да обяви присъдата си през дъжд от трохи.

— Превъзходен плодов пай, Кейт. Киснеш ли плодовете в бренди или грапа?

— О, по малко и от двете, Алекс, знаеш как е.

Тя кима.

— За догодина мисля да предложа всички да направят козунак. Как ти се струва? Имаш ли хубава рецепта?

— Не, но знам един супермаркет, който има.

— Ха-ха-ха! Много добре. Ха! Ха! Ха!

Александра е единствената ми позната, която се смее все едно по сценарий. Безрадостно, с отпуснати рамене, тресейки се. Всеки момент очаквам да ме попита кога ще мина на непълен работен ден. „Мили Боже! Не знам как успяваш, честно. Клер, тъкмо казвах на Кейт, че не знам как успява. А ти?“

19.27:

Усилието да се прави на ангел дава отражението си върху Емили. Толкова е изтощена, че като нищо няма да забележи, ако прескоча три страници от приказката за лека нощ. Трябва да се заема с натрупалите се имейли. Но тъкмо пропускам страниците и две подозрителни очи автоматично се ококорват.

— Мамо, ти сбърка.

— Така ли?

— Пропусна частта, където Прасчо скача в торбата на Кенга!

— О, Боже, така ли?

— Нищо, мамо. Да започнем пак отначало.

20.11:

Телефонният секретар на масичката до телевизора е пълен със съобщения. Пускам го. От „Куик Той“ ми звънят по повод обаждането ми за недоставени коледни подаръци. „За съжаление поради безпрецедентното търсене поръчката ви няма да бъде изпълнена до Нова година.“

Боже! Какво им става на тези хора?

Второто съобщение е от майка ми и заема по-голямата част от лентата. Все още на „вие“ с новата техника, мама оставя паузи за отговор на човека от другия край. Обажда се, за да каже да не се притеснявам, че няма можем да посрещнем Коледа с нея. От нейните уверения ме заболява повече, отколкото ако се оплакваше. Това е нокаут с два удара, усъвършенстван от майките през вековете: първо те карат да се чувстваш виновна, след което те карат да негодуваш, задето се чувстваш виновна, от което ти става още по-зле.

„Изпратих по пощата книжки за Емили и Бен и нещо мъничко за теб и Ричард. Надявам се да ви хареса.“ — Както винаги, се опасява, че не прави нещата както трябва.

След неизказания укор на майка ми е цяло облекчение да чуя гласа на Джил Купър-Кларк, която ми пожелава весела Коледа. Съжалява, че не се е организирала с картичките тази година, но била малко болнава — смях — обаче новият ѝ лекуващ лекар изглеждал като Дърк Богарт. Праща ми много поздрави и ме кани да ѝ отида на гости някой път.

Накрая чувам глас, толкова лишен от топлина, че едва го разпознавам — Джанин, бивш брокер и приятелка. Джанин напусна работа миналата година, когато акциите на фирмата на мъжа ѝ скочиха до небесата и Греъм забогатя до степен, когато можеш да си купиш яхта с име „Табита“, принадлежала някога на Аристотел Онасис. Докато работеше, Джанин харесваше общата ни изтощителна битка да въртим къща, докато се опитваме да прекосим „мъжката територия“, без да ни засегне неприятелският огън. Сега тя ходи на следобеден градинарски курс в Челси на тема „Как да доведете до съвършенство

сандъчетата с цветя за прозорците“. Има зимни и летни дамаски за диваните, които сменя в точното време на годината, а напоследък подреди всички семейни снимки в тапицирани албуми, излъчващи приятния мирис на кожа и доволство, положени на масичката за кафе в гостната. Последния път попитах Джанин какво прави и тя отвърна: „О, нали знаеш, мотая се.“ Не, не знам. Аз и мотаене, не мисля, че се познаваме.

Джанин се обажда да провери дали ще отидем на новогодишната ѝ вечеря. Извинява се, че ни притеснява. Не звучи така. Звучи злобно, с възмущението на пренебрегната домакиня.

Каква новогодишна вечеря? Неколкоминутно ровене в купчината на холната масичка — брошури, изсъхнали листа, самотна кафява ръкавица с един пръст — и се показва непипнатият куп с неотворени коледни картички. Прехвърлям пликовете и намирам писмото от Джанин, адресирано с нейния старателен калиграфски почерк. Вътре намирам картичка с фотомонтаж на Греъм, Джанин и техните съвършено спокойни деца, плюс покана за вечеря. Да потвърдя до 10 декември.

Правя това, което винаги правя в подобни случаи — обвинявам Ричард. (Не е задължително той да е виновният, но все някой трябва да е виновен, иначе как ще понасяме този живот?) Коленичил на кухненския под, Ричард маскира Бен като северен елен с картон и нещо, което прилича на липсващата кафява ръкавица. Казвам му, че вече дори не сме в състояние да отказваме покани, които не можем да приемем — отлъчването ни от обществото е почти пълно. Изведнъж ме обзема копнеж да бъда една от онези жени, които отговарят навреме на поканите с бележки върху плътна жълтеникава хартия, украсена по ръбовете с мотиви от Уилям Морис^[10]. И с писалка, а не с някоя изхабена химикалка с полуизсъхнал пълнител, измъкната от кутията на Емили.

Рич свива рамене.

— Остави това, Кейт, иначе ще полудееш.

Може би, но би било хубаво да имам избор.

23.57:

Банята. Най-любимото ми място на света. Навеждайки се над празната вана, изваждам патетата и потъналия галеон, изчегъртвам буквите от азбуката, които, след като гласните бяха изхвърлени в тоалетната, са изписали гневни хърватски междуметия (скрточък!). Отлепям мърлявата полуизсъхнала блуза на Барби, която е започнала да мирише на нещо, което смътно ми напомня попова лъжичка. И най-накрая, като започвам от ъгъла, повдигам подложката против хлъзгане, чиито гумени смукала оказват кратка съпротива, преди да се предадат с възмутено оригване.

След това претършувам шкафа за релаксиращото масло за баня — лавандула, морска краставица, бергамот — но облекчаващите стреса продукти винаги са свършили, когато ги потърся, затова се спирам на нещо отровнажълто с мехурчета, наречено „Виталити“. После пускам почти непоносимо гореща вода, толкова гореща, че когато влизам във ваната, тялото ми решава, че е студена. Легнала по гръб, на повърхността се показват само ноздрите ми като на алигатор. Поглеждам жената, която бързо изчезва в изпотеното огледало, и си мисля, че това е нейното време, само нейното време, с изключение на странния динозавър Барни, който е пропуснала да извади и който сега се показва внезапно между коленете ѝ с усмивката си на сериен убиец.

Банята е много стара, порцеланът ѝ е изпъстрен със сиво-сини вени. След ремонта на кухнята парите ни свършиха, така че къщата има все по-западнал вид във възходящ ред: колкото по-нависоко отиваш, толкова повече пада стандартът. Кухня от „Герънс Конран“, дневна от „Икеа“, баня от господин Плесен. Но със свалени леци и на светлината на свещите, пълзящата разруха на банята ми напомня за храма на римските весталки, а не толкова за изолацията от влагата на цена пет бона.

Докато мехурчетата се пукат по ръцете ми, около кокалчетата се показват люспести розови кръгчета. Вече се появиха и зад дясното ми ухо. Екзема от стрес — така я нарече медицинската сестра в службата. „Можеш ли да измислиш начин да се освобождаваш от стреса, Кейт?“ О, нека да помисля: трансплантация на мозък, печалба от лотарията, да препрограмират съпруга ми да проумее, че нещата, оставени в подножието на стълбището, обикновено трябва да се качат горе.

Не виждам как ще продължавам по този начин. Не виждам обаче и как да престана. Не мога да не се запитам дали днес не бях

прекалено сурова с онова момиче от Шри Ланка. Момо някоя си? Стори ми се доста приятна. Помоли ме да бъда искрена. Трябваше ли? Казах й, че единственият начин да се добере до ЕМФ, е да се държи като момчетата, а когато се държиш като един от тях, те наричат конфликтна и трудна, така че започваш да се държиш като жена, при което те наричат емоционална и трудна. Трудна е тяхната дума за всичко, което те не представляват. Е, ще свикне.

Ако на нейната възраст знаех това, което знам сега, щях ли да имам деца? Затварям очи и се опитвам да си представя света без Емили и Бен: като свят без музика и светлина.

Потапям се под водата и се опитвам да прогоня мислите си, но те са се залепили в мозъка ми като миди по корабно дъно.

ДА НЕ ЗАБРАВЯ:

Твърдо да се разбере с Пола за подстригването на децата, да не закъснява и т.н. Твърдо да поговоря с Род Таск за работата ми с клиентите — АЗ НЕ СЪМ ТЯХНА ГЕЙША НА ПОВИКВАНЕ. Повишаване на заплатата: повтаряй след мен — Няма Да Приема Допълнителна Работа Без Заплащане! Да отделя средства за нова пътека за стълбището. Да купя елха и модерни лампички („Джон Луис“ или „Икеа“). Подарък за Ричард („Как да бъдеш богиня вкъщи“), за свекъра и свекървата (пита сирене или алпийските растения, рекламирани в притурката на „Сънди Таймс“ — къде я забутах?) Лакомства за чорапчетата на Е. и Б. Желирани плодови бонбони за чичо Алф. Бонбони против повръщане при пътуване? Да помоля Пола да прибере дрехите от химическото. Колко да дам на човека с доставките? Да стаяягам тазовото дъно. Да направя глазура за коледната торта: твърде късно, да купя от готовите. Пощенски марки първа класа х 30. Да отуча Бен от биберона! Да не забравя Ру!! Да се обадя на безполезната фирма за доставка на подаръци „Куик Той“ и да ги заплаша със съд. Пелени, шишета, касетата със „Спящата красавица“. Да си направя влагалищна намазка!!! Кичури. Хамстер?

[1] Авангардистка — превръща спалнята си в изложба, снима се гола и т.н. — Б.пр. ↑

[2] Висш офицер от Гестапо, по прякор Касапина от Лион, отговорен за изтезанията и смъртта на хиляди французи, сред които Жан Мулен — един от ръководителите на френската съпротива. — Б.ред. ↑

[3] От Eau de Toilette — тоалетна вода (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Лондонският криминален съд. — Б.ред. ↑

[5] Hang Seng, Nikkei, Bovespa, Dow Jones — борсови индекси — изразяват стойността на акциите на определени водещи компании, котиращи на Хонконгската, Токийската, Бразилската и Нюйоркската фондова борса. — Б.ред. ↑

[6] Хармсует — от англ. harm — вреда, зло и worth — струва си, заслужава. — Б.пр. ↑

[7] Таск — от англ. task — задача. — Б.пр. ↑

[8] Бизнес център, най-високата сграда в Лондон. — Б.пр. ↑

[9] Меденки със захаросани плодове и подправки. — Б.пр. ↑

[10] Англ. поет и художник, социалист (1834–1896 г.). — Б.пр. ↑

3

ВЕСЕЛИ ПРАЗНИЦИ

За половин час мога да се приготвя, да измия и облека децата и да излезем от къщи, мога да жонглирам с пет различни валути в пет часови зони, мога да направя така, че да свърша тихо и бързо, мога да приготвя вечеря и да я изям на крак, докато говоря по телефона с Източното крайбрежие, мога да чета „Отгатни колко те обичам?“ на Бен, докато преглеждам цените по телетекста, но не мога да хвана такси за летището.

Като част от текущата програма за икономии, ЕМФ повече няма да ми изпраща такси, за да ме откара до „Хийтроу“. Трябва да си го поръчвам сама. Снощи си резервирах едно, което тази сутрин не се появи. Когато се обадох, за да се оплача, мъжът от другия край каза, че много съжالياва, но могат да ми пратят такси най-рано след половин час.

— Това е най-натоварената част от деня, скъпа.

Знам, че това е най-натоварената част от деня. Затова направих резервация от предния ден.

Казва, че вероятно може да ми намери нещо след около двайсет минути. Разгорещено отхвърлям това обидно предложение и тръшвам слушалката. И веднага съжالياвам за постъпката си, тъй като всички други фирми, на които звъня, или нямат свободна кола, или ми предлагат още по-катастрофално време за чакане.

Вече съм отчаяна, когато мярвам изцапана бронзова визитка, подаваща се изпод изтривалката. Тя е на фирма за таксита, за която не съм и чувала: „Пегас — вашият крилат шофьор“. Когато набирам номера, мъжът отсреща ми казва, че идва веднага. Облекчението ми е краткотрайно. Колата е по-скоро товарна кранта, а пред къщата се показва „вашият надрусан шофьор“. Паркирана на почти четирийсет и пет градуса от бордюра, колесницата на пегаса е „Нисан Съни“, в която цари непрогледен мрак и се кълбят облаци от никотин и хашиш. Качвам се, но на практика вътре не се диша, затова пробвам да отворя прозореца и да си покажа главата навън като куче.

— Прозорецът е развален — услужливо пояснява шофьорът, делово и без съжаление.

— А коланът?

— Също.

— Сигурно разбирате, че сте в нарушение.

В огледалото за обратно виждане собственикът на пегаса ми хвърля съжалителен поглед, който ме съветва да си гледам работата.

Нервите ми се опънаха заради това, че таксито не дойде. С Ричард се скарахме заради една голяма глупост. Той намери коледната премия за Пола, която бях скрила в кутията за обяд на Емили. Каза, че просто не може да разбере защо давам повече пари за коледния подарък на бавачката, отколкото за останалите членове на семейството, взети заедно.

Опитах да обясня:

— Защото ако Пола не е доволна от нас, ще напусне.

— Толкова ли е фатално това, Кейт?

— Честно казано, ако ти ни напуснеш, би било по-лесно.

— Ааа, ясно.

Не трябваше да поставям нещата така. Проклетата умора. Винаги те кара да казваш това, което не си искал, дори когато го мислиш в момента. После Ричард седна на кухненската маса, като се преструваше, че е намерил нещо наистина интересно в „Архитектурен калейдоскоп“, докато някак си успяваше да изглежда като Тревър Хауърд в „Мимолетна среща“ — високо повдигната брадичка в израз на незаслужена обида и навлажнени очи.

Дори не ме погледна, когато му казах довиждане. Тогава Бен се изправи във високото си столче и започна да иска прегръдка. Не. Съжалявам. Не и с чист костюм и в неговото състояние! Омацан целия с млечно плодов крем.

Таксито спира и тръгва, спира и тръгва по Юстън Роуд. Ако това е една от главните лондонски артерии, то тогава градът има нужда от коронарен байпас. Гражданите му седят в колите си с наежени от гняв сърца.

След като отминахме гара „Кинг Крос“, се заех с пощата. Имам картичка от мама заедно с коледната притурка от списание — „26 рецепти за вълшебна Коледа без стрес!“ Прелиствам страниците с

нарастващо недоумение. Как може нещо, лишено от стрес, да включва карамелизиране на арпаджик?!

Продължаваме да пълзим в западна посока, покрай редиците от керемидено розови къщи с общи калкани, миля след миля край зинали челюсти. Когато живееш в такава къща, Коледата все още беше доста просто нещо. Имаше елха, пуйка с настръхнала кожа, големи мандарини в оранжева мрежичка, може би и малко фурми, залепнали една за друга в палмово кану и супер голяма тенекиена кутия бонбони „Куолити Стрийт“, от която цялото семейство ядеше пред телевизора, докато гледаше коледното шоу на комиците Моркамби и Уайз. Големите подаръци винаги бяха на долния етаж до елхата — куклена къща, ролкови кънки, може би и велосипед с помощни колелета и звънец — освен това имаше чорапчета, чиято безформена маса напипвахме с крака в долния край на леглото. Само че Коледата, както и всичко останало, се усъвършенства. Сега телевизията е заместена от „Лешникотрошачката“, за която трябва да си резервираш билети още през август, освен това има „Кели Бронз“. Когато за първи път чух името, си помислих, че Кели е някое от напомпаните със силикон мацета от „Спасители на плажа“, но се оказа, че тя е единствената пуйка, която си заслужава да бъде приготвена. А след като си изчакавал цял час, за да се примилиш на служителя в супермаркета да те включи в списъка на чакащите за Кели, трябва да отнесеш птицата вкъщи и да я напълниш. Според коледното приложение пълнежът, който някога се състоеше от наронен стар хляб, накълцан лук и лъжица подправки, е еволюирал до „масло с манатарки, червен ориз и боровинки, които да възродят преситените небца“.

Не вярвам преди седемдесетте години да сме имали небца — бяхме любители на сладкото и имахме стомашни киселини, които облекчавахме, като смучехме бонбони с цвят на надгробни камъни. Забавно е, като си помислиш, нали? Точно когато хиляди жени се освобождаваха от ролята си на домакини, изведнъж храната започна да си струва усилията да я сготвиш. Помисли си за всички онези великолепни неща, които можеше да сготвиш, Кейт, ако, разбира се, си в кухнята, за да го сториш.

8.43:

Пегасът избра „бърз“ обиколен маршрут до „Хийтроу“. До полета остават час и двайсет и две минути, а сме стигнали едва до редицата от мюсюлмански месарници в Саутол. Чувствам форсирането на сърцето си, а кракът ми е натиснал до дъно педала на газта.

— Слушайте, не можете ли да карате по-бързо? Непременно трябва да стигна навреме.

Един млад мъж в бял памучен анцуг изскача на пътя пред нас с агне колкото дете, преметнато през рамото му. Шофьорът ми натиска внезапно спирачката и от предната седалка се чува провлачен говор:

— Доколкото знам, госпожо, газенето на хора все още е подсъдно.

Затварям очи и се опитвам да се успокоя. Положението изглежда много повече под контрол, когато използваш пълноценно времето си. Да се обадя по мобилния на „Куик Той“ („Забавление безкрай!“), за да се оплача от липсващата доставка на жизнено необходими коледни подаръци.

— Благодарим ви, че избрахте „Куик Той“. Съжаляваме, трябва да изчакате на линията. Ще ви се обадим след малко. — Типично.

Започвам да отмятам един по един магазините за домашни любимци от изпокъсан брой на „Жълти страници“. Изобщо не съм изненадана да науча, че има национален недостиг на бебета хамстери, макар че може би е останал един в Уолтамстоу. Проявявам ли интерес? Да.

Когато най-накрая ме свързаха с „Куик Той“, некомпетентният оператор неохотно призна, че поръчката ми е записана. Казвам му, че съм крупен инвеститор във фирмата му и се каня да преразгледам инвестицията си.

— Добре — омеква той, — имаме известни затруднения с доставките, дължащи се на неவிжданото досега търсене.

Изтъквам, че търсенето едва ли може да бъде определено като неவிждано.

— Раждането на Исус се празнува от две хиляди години. Играчки и Коледа. Коледа и играчки. Да ви говори нещо?

— Ще искате ли ваучер с отстъпка, госпожо?

— Не, не се обаждам за ваучер. Молбата ми е играчките ми да бъдат доставени не-за-ба-вно, за да имат децата ми какво да отворят на Коледа.

Отсреща настъпва мълчание и се чува следният коментар:

— Джеф, някаква нафукана фръцла е подпалила телефона заради комплекта „Златокоска и трите мечета“ и овчарското куче на колелца. Какво да й кажа?

9.17:

Пристигам на „Хийтроу“ малко по-рано. Решавам да се реванширам на шофьора, задето му повиших тон. Питам го как се казва.

— Уинстън — отговаря с подозрение.

— Благодаря, Уинстън. Маршрутът наистина беше добър. Между другото, казвам се Кейт. Какво внушително име, Уинстън. Като Чърчил?

Той се наслаждава на мига, преди да отговори:

— А, не. Като цигарите.

9.26:

Докато лавирам в блъсканицата на залата за заминаващи, си спомням нещо, което съм забравила. Трябва да се обадя вкъщи. Мобилният не работи. Защо не? Опитвам с един от телефоните в залата, но той ми глътва монети за три лири и пак не успява да ме свърже, докато чувам повтарящото се съобщение: „Благодаря, че използвахте услугите на Бритиш Телеком“.

Накрая се свързвам чрез апарата с кредитни карти, до бюрото за регистрация на пътници, като през цялото време съм наблюдавана от трима души от персонала в тъмносини униформи.

— Ало, Ричард. Каквото и да става, не забравяй чорапите.

— Бельото ли?

— Моля?

— Чорапи. За някакъв номер с бельото ли става дума, Кейт? Жартиери, черна дантела, три инча снежнобели бедра или говорим за отегчителната стара торба на дядо Коледа?

— Ричард, да не си пил?

— Това е идея, наистина. — Докато ми затваря телефона, кълна се, че чувам как Пола предлага на Емили „Хуба Буба“.

НЕ ПОЗВОЛЯВАМ НА ДЪЩЕРЯ СИ ДА ДЪВЧЕ ДЪВКА.

От: Кейт Реди, Стокхолм

До: Канди Стратън

Един от клиентите заплашва да се откаже от услугите ни под предлог, че напоследък не управляваме инвестициите му задоволително. Залъгах го с речта за мениджърите на ЕМФ, които са като Бьорн Борг — отлични играчи от дъното на корта, които играят за по-голям брой точки и имат дългосрочни цели за постоянни победи, а не са еднокдневки, които гонят бързите печалби, а после правят двоен фал. Май го убедих. Бог знае защо.

Непрекъснато се измъквам от залата за заседания на Бенгт Бергман и ходя в тоалетната, заключвам се в кабината и се обаждам по мобилния в магазина за домашни любимци в Уолтамстоу. Допреди три дни в писмата на Емили до дядо Коледа не се споменаваха и дума за хамстер, но изведнъж той се издигна до желание №1.

Шведските клиенти до един имат имена като лош късмет на „Скрабъл“^[1]. Свен Съостром постоянно яде рибните ролца от чинията ми на обяд и все повтаря, че е страстен привърженик на „възможно най-плотен Европейски съюз“.

Твоя, Кей Ръдстром xxxx

От: Канди Стратън

До: Кейт Реди

Свен, ще те видя ли отново?

Свен, ще споделим ли безценни мигове заедно?

Не се отказвай от шанса си, скъпа, ще ти дойде добре!

С обич: Цистит xxx

От: Кейт Реди, Стокхолм

До: Канди Стратън
НЕ Е СМЕШНО. Не забравяй, че съм щастливо омъжена. Е, добре, във всеки случай съм омъжена.

От: Дебра Ричардсън

До: Кейт Реди

Току-що преживях неопишимо унижение в лицето на омразната училищна секретарка в „Пайпър Плейс“ (знам, знам, трябва да престана с тази училищна лудост). Да, Руби може да кандидатства за място идната година, но „трябва да ви предупредя госпожо Ричардсън, че има над сто момиченца в списъка, а ние водим твърда политика по отношение на братята и сестрите“.

Имаш ли тротил? Някой трябва да спре тези надути крави.

Какво ново?

От: Кейт Реди

До: Дебра Ричардсън

Още не съм подала документите на Емили. Докато успея да свърша тази работа, вероятно ще се наложи да преспя с директора, за да я вкарам... По-неотложен проблем — имам два дена, за да отуча Бен от биберона, понеже свекърва ми мисли, че той е оръдие на дявола, което използват само циганите или отрепките, които „настаняват децата пред видеото“. Какво друго да правят децата в Йоркшир?

Намерих хамстер за Емили. Оказва се, че женските били зли и понякога хапели или изяждали малките си. Защо ли?

2.17:

Снежна буря. Полетът ни закъснява. Безценните минути, определени за пазаруване в последния момент в Лондон са загубени. Обхождам магазина за подаръци на стокхолмската аерогара. Какво би предпочел Ричард? Еленска пастърма или актуална за сезона видеокасета, озаглавена „Шведски сладурани в снега“? Твърдо отказвам да купя на Емили онази вулгарна пишкаща кукла бебе, която видяхме по сутрешната телевизия. Като компромис взимам местна шведска Барби — прациящо от здраве създание, вероятно социалдемократата, облечена в мироопазваща униформа.

Бъдни вечер, офисите на „Едуин Морган Фостър“

Трябваше да се досетя накъде вървят преговорите ми за увеличаване на заплатата, когато Род Таск се приближи откъм гърба ми, потупа във въздуха три пъти рамото ми като ветеринар, който подготвя животното за ваксина, и ме нарече „високо ценен член на екипа“. Следобедът напредваше, приближаваше края на работния ден, а небето над Бродгейт имаше цвета на чай.

Род ми обясни, че тази година няма да има бонуси — допълнителните пари, на които разчитах за довършването на ремонта вкъщи и за още толкова други неща. Времената са трудни за всички, обясни той, но наистина добрата новина е, че ми се предоставя голямо ново предизвикателство.

— Смятаме, че ти си човекът, който умее да общува с клиентите, Кейти, защото се справяш дяволски добре. Във всеки случай имаш най-хубавите крака.

Нисък, пълен австралиец с глас, който другите мъже използват, за да привлекат вниманието на бармана, преди три години Род премести масивното си тяло от Сидни в Лондон, за да се присъедини към ЕМФ като директор по маркетинга. Преместиха го, за да внесе живец в английския клон на фирмата. Тогава съвсем сериозно обмислях дали да не напусна. Дразнеха ме неговата неспособност да ме гледа в очите, докато говори — и не само защото съм с пет сантиметра по-висока от него; начинът, по който коментира части от тялото ми сякаш са в промоция; навикът му да закрива всяко съвещание със заповедното: „Вървете и сритайте шибаните гуми!“ След няколко седмици, когато Канди любезно го помоли да преведе

израза на английски, той погледна недоумяващо, после се ухили: „Изцедете от клиента всяко възможно пени!“

Така че се канех да напускам. Тогава обаче Емили навърши две — възраст, набедена като ужасна, и аз купих книга, наречена „Укротяването на двегодишните“. Тя беше просветление. Съветите как да се справяме с малки, ядосани и незрели хора, които нямат задръжки и постоянно поставят на изпитание майките си, паснаха идеално за моя шеф. Вместо да се отнасям към него като към висшестоящ, започнах да го третирам като непослушно момченце. Когато се канеше да направи някоя пакост, полагах всички усилия, за да отвлека вниманието му от нея. Ако исках да направи нещо, винаги извъртах нещата, все едно, че идеята е била негова.

Както и да е, Род казва, че от днес се нагърбвам с отговорността за фондация „Селинджър“ със седалище в Ню Йорк. Изпълнителен директор Джак Абелхамър. Бизнес, възлизащ на два милиона долара, който се нуждае от човек от моя калибър. Ще имам възможност да се запозная с портфолиото през празниците. Разбира се, ще продължа да бавя и старите си клиенти, докато Род намери подходящ човек да се заеме с част от тях.

Питам го що за човек е Абелхамър.

— Добър замах.

— Моля?

— Трябва да поработи над късия удар.

— А, голф.

— Ти за какво си помисли, че говоря, Кейти, секс?

Строго погледнато, празникът не започва преди края на работния ден, но офисът на практика е пуст — неофициално сега сме между пиянския обед и алкохолизирания следобеден чай. Когато се връщам на бюрото, Канди е седнала върху радиатора под прозореца с опънати върху облегалката на стола ми крака. Облечена е в чудна аленочервена блуза, лилави мрежести чорапи, със златна панделка за коса.

— Добре, да отгатна ли? — казва тя. — Сра ти в лицето и ти предложи да му избършеш задника?

— Извинявай. — Хващам краката ѝ и ги свалям от стола. — Всъщност мина много добре. Род смята, че уменията ми да работя с клиентите са много ценни и като вот на доверие дават тази голяма фондация само на мен.

— Да бе! — Когато Канди се смее, човек има удоволствието да види завидно хубавите ѝ американски зъби.

— Не ме гледай така.

— Кейт, такъв голям вот на доверие тук винаги е придружен от поне четири нули накрая, добре знаеш. Какво друго каза?

Нямам време да отговоря, защото Канди ми прави знак да мълча, понеже негодникът Крис Бънс минава покрай нас на път за мъжката тоалетна след огромното количество течности, поети по време на обяда. Голям любител на кокаина, Бънс успява да изглежда едновременно хем кльощав, хем надут. Откакто ясно и доста вежливо му казах, че не се интересувам от съдържанието на боксерките му, сексуалното напрежение между нас е заменено от подигравателни атаки с единични изстрели от живи амуниции, когато се добирам до сделка, която той иска. (Мъже като Бънс приемат отхвърлянето като обида, която трябва да се плати с двойна лихва — върху главницата и върху натрупания дълг, също като дълга на страните от Третия свят.)

Канди сочи с глава оттеглящата се фигура.

— В ЕМФ се събира много мръсотия по един или друг начин. Да не си предложила да изчистиш и офиса вместо тях?

— За каква ме вземаш? Род каза, че никой няма да получи бонус.

— И ти му повярва? — Канди затваря очи и въздъхва. — Ето това ми харесва в теб, Кейт. Най-умният икономист сред жените от времето на Мейнард Кейнз^[2], а все още мислиш, че когато те минават, ти правят услуга.

— Канди, Мейнард Кейнз е бил мъж.

Тя поклаща глава и панделката разпръсква искри светлина.

— Не е. Бил е мека китка. Според мен жените трябва да си присвоят всички гейове в историята със силни женски качества като нашите.

18.09:

Товаренето на колата за гостуването на север при родителите на Ричард отнема поне два часа. През първия час Ричард намества приятния пъзел от бебешки принадлежности в багажника. (Луи XIV е пътувал с по-малко багаж от Бен.) После идва моментът, когато трябва да намери ключа за багажника, закрепен върху покрива на колата,

който прилича на обърната лодка. „Къде го сложихме, Кейт?“ След десет минути на ругатни и изпразване на всяко чекмедже в къщата, той напипва ключа в джоба на якето си.

След като Ричард ми е казал да качвам децата в колата „незабавно“, следва двайсетминутно трескаво разтоварване, защото той „просто иска да се увери“, че е взел стерилизатора, който „помни със сигурност“, че е мушнал до резервната гума. После започва бясно пренареждане, прекъсвано от ругатни, при което нещата се натъпкват безразборно, а онези, за които няма място, се набутват във всяко свободно пространство в купето. Подложката за смяна на пелени, преносимото високо столче за хранене заедно с другата част от комплекта, яркочервеното сглобяемо креватче, бибероните, гърнето. Пижамите. Одеялото на Емили — плетена жълта завивка в окаян вид, която прилича на парцал. Винаги пътуваме с пълната менажерия от играчки за спане — любимото Ру на Бен, една овца, хипопотам и панда. Бибероните залъгалки на Бен (на всяка цена да бъдат скрити от родителите на Ричард). Хамстерът изненада за Емили е скътан на сигурно място в багажника.

Макар да са закопчани с колани на столчетата си като космонавти преди старт, обичайните караници между Бен и Емили прерастват в ръкопашен бой. В момент на слабост — кога ли имам момент на сила — отварям кутията с шоколадови дядо Коледовци, предназначена за сутринта на Коледа, и им раздавам по няколко увити в станиол шоколадчета, за да мълчат. В резултат на това Емили, която преди трийсет минути носеше бял анцуг, сега прилича на далматинец с тъмнокафява муцуна и шоколадови петна по дрехите.

Ричард, който проявява геройско безразличие към чистотата и общия вид на чедата си в разстояние на единайсет месеца и половина през годината, изведнъж ме пита защо Бен и Емили са в този ужасен вид. Какво ще си помисли майка му?

Избърсвам децата с мокри туристически кърпички. Очакват ни три часа по шосе А1. Колата е толкова натоварена, че се люшка като кораб.

— Още ли сме в Англия? — настоява да узнае един недоверчив глас отзад.

— Да.

— Стигнахме ли вече в къщата на баба?

— Не.

— Но аз искам вече да съм в къщата на баба.

До Хатфийлд и двете деца изпълняват токата и фуга за писъци и хленчене. Пускам касетата с коледни песни и двамата с Рич пригласяме с чувство. (Рич пее първи глас, докато аз поемам партията на Джеси Норман.) Близко до Питърбъро, на сто и трийсет километра от Лондон, една натрапчива мисъл успява да си проправи път през купчината тор, която представлява главата ми в момента.

— Рич, взе ли Ру?

— Не знаех, че отговарям за Ру. Мислех, че ти ще се сетиш да го вземеш.

Като много други фамилии, и семейство Шаток си има своите коледни традиции. Една от тях е, че аз купувам всички подаръци за моите близки, подаръците за децата и двете ни кръщелничета, подаръците за Ричард, родителите му, брат му Литър и съпругата на Литър, Черил, и трите им деца, за чичото на Ричард, чичо Алф, който на всеки 26 декември идва от Матлок и е запален по ръгби. Ако Ричард се сети и в зависимост от работното време на магазините, той ми купува подарък.

— Какво ще подарим на татко? — ще се поинтересува по пътя към Йоркшир Ричард. Брачното ние, което означава ти, което значи аз.

Аз купувам празничната хартия и тиксотото, с които опаковам всички подаръци. Аз купувам картичките и голям лист марки втора класа. Когато вече съм надписала всички картички, фалшифицирала съм подписа на Рич и съм измислила шеговит текст за времето, което лети, и как през Новата година непременно ще се виждаме повече (лъжа), вече е твърде късно за марки втора класа, така че се нареждам на опашката в пощата за марки първа класа. После си проправям с мъка път през сектора с хранителните стоки на суперата, за да купя сирене и от онези малки наденички, които обича Барбара.

Накрая, когато стигнем до къщата на Барбара и Доналд, сваляме багажа от колата, слагаме подаръците под елхата, храната и напитките в кухнята, а те възкликват в един глас: „О, Ричард, благодарим ти за виното. Не трябваше да си правиш целия този труд.“

Може ли човек да умре от неблагодарност?

Среднощната църковна служба в „Сейнт Мери“, Ротли

Тревата на селските ливади е заледена — извървяваме пътя от старата къща на Шаток до малката норманска църква, а стъпките ни прозвънват в тишината. Вътре пейките са препълнени, а въздухът е спарен и мирише на бъчва. Знаем, че не се гледа с добро око на пияниците, които стъпват в църквата веднъж годишно по това време, но застанала до Рич, си мисля колко ги харесвам и дори им завиждам. Шумните им опити да пазят тишина, чувството, че са дошли заради топлината, светлината и проявата на малко човешка доброта.

Сдържам се, наистина, докато не стигаме до този стих в „О, Витлеем“, където ми се налага да избърша очи с ръкавицата.

„Над света, заспал дълбок безпаметен сън, минава тиха звезда.“

[1] Игра с образуване на думи. — Б.пр. ↑

[2] Мейнард Кейнз — първият барон Кейнз (1883–1946 г.), английски икономист и писател. — Б.пр. ↑

4 КОЛЕДА

5.37, Ротли, Йоркшир

Навън е още тъмно. Четиримата сме в заедно в леглото — взел от разпрострели се във всички посоки пипала. Емили, почти обезумяла от коледна алчност, вади подаръците, разкъсвайки опаковката. Бен си играе на криеница с хартиите. Подарих на Ричард парче еленска пастърма, чифт шведски чорапи (пълни с овес), петдневен курс по дегустация на вино в Бургундия и „Как да бъдеш богиня вкъщи“ (шега). По-късно Барбара и Доналд ще ми подарят мушамена домакинска престилка и „Как да бъдеш богиня вкъщи“ (не е шега).

Ричард ми подарява:

1. Бельо „Агент провокатор“ — червен сутиен с черни релефни сатенени точки и малки чашки, над които зърната стърчат като средновековни воители с шлемове над крепостта. Също и колан с жартиери и бикини, поръбени явно с рибарска мрежа.

2. Членска карта за Националния тръст^[1].

И двата подаръка попадат в категорията, наречена от мен подаръци МС — моля да смените. Емили ми подарява фантастичен пътнически часовник. Вместо аларма се включва съобщение, записано от нея: „Събуди се, мамо, събуди се, поспалано!“

Подаряваме на Емили хамстер (женски, но ще се казва Исус), колело за Барби, къща за кукли, куче робот с дистанционно и още много други пластмасови неща, от които не се нуждае. Емили е възхитена от Барби миротворката, която взех в последния момент от стоколмския безмитен магазин, докато не отваря подаръка от Пола — пишкащото бебе, което изрично бях забранила.

С риск да предизвикаме истерия, се опитахме да качим повечето от неразопакованите подаръци на децата горе, за да не скандализираме родителите на Ричард с безразсъдната си столична разточителност („Да си пръскате парите на вятъра по този начин!“) и с възмутителното разглеждане на по-младото поколение („По мое време се считахме за

щастливци, ако получехме кукла с порцеланова глава и един портокал.“).

Някои неща е по-трудно да скриеш. Например трудно е да се правиш пред бабата и дядото, че детето ти рядко гледа видео, когато по време на закуска то изнася безпогрешно представление на всяка от песните от „Малката русалка“, като добавя умно, че DVD версията съдържа допълнителна песен. На масата предугаждам още един източник на конфликт, когато напомням на Емили да престане да си играе със солта.

— Емили, дядо ти те помоли да оставиш солницата.

— Не, не съм — спокойно отбелязва Доналд. — Казах и да я остави. Там е разликата между моето поколение и твоето, Кейт — ние казваме, вие молите.

Няколко минути по-късно, докато бъркам яйцата на печката, изведнъж усещам, че Барбара наднича над рамото ми. Тя не може да прикрие учудването си от съдържанието на тигана.

— Боже мили, децата така ли предпочитат яйцата — препържени?!

— О, да. Винаги ги правя по този начин.

— О.

Барбара е вманиачена относно храната, която приема нашето семейство, независимо дали се отнася до липсата на зеленчуци в менюто на децата, или до моето странно нежелание да се трепя пред печката в приготвяне на първо, второ и трето.

— Трябва да се засилиш, Катрин. — Нито едно събиране на семейство Шаток не минава, без свекърва ми да ме приклеци край саксията с африканска виолетка до килера и да изрече шепнешком: — Ричард изглежда много слаб, Катрин. Не изглежда ли Ричард много слаб?

Когато Барбара каже „слаб“, думата веднага добива тежест: — тлъста, задъхана, обвиняваща. Затварям очи и се опитвам да събера запасите от търпение и разбиране, каквито не притежавам. Жената, застанала пред мен, е снабдила съпруга ми с ДНК, която му е дала за цял живот тяло на мотовилка, а след трийсет и шест години тя обвинява за това мен. Честно ли е? Издигам се над тези обиди към качествата ми на съпруга или поне над това, което е останало от тях.

— Но Ричард си е слаб — възпротивявам се аз. — Рич беше кльощав и когато се запознахме. Това е едно от нещата, които харесвам в него.

— Винаги си е бил слаб — отстъпва Барбара, — но сега направо се е стопил. Още щом го видя, когато слезе от колата, Черил ми каза: „Барбара, Ричард не ти ли изглежда изтощен?“

Черил е зълва ми. Преди да се ожени за Питър, брата счетоводител на Ричард, Черил заемаше важен пост в „Строежи Халифакс“. Но откакто роди първото от трите им момчета през 1989 година, Черил стана член на онова, което приятелката ми Дебра нарича „мамафия“ — влиятелна, добре организирана клика на майките домакини. И Черил, и Барбара третират мъжете все едно са добитък, нуждаещ се от внимателно стопанисване. Нито една Коледа не минава, без Черил да ме попита дали кашмирското ми поло не е дизайнерско, или дали е редно Рич да къпе горе децата сам.

Питър помага вкъщи много по-малко от Ричард, но с годините съм разбрала, че на Черил ѝ е приятно и даже насърчава безполезността на съпруга си. Питър играе важна роля в живота на Черил като „кръста, който трябва да нося“. Всеки мъченик се нуждае от по един Питър, който с течение на времето може да бъде обучен да не разпознава дори собствените си гащи.

Неща, които приемам за даденост в Лондон, тук се възприемат като ексцесия на равенството.

— Сома — казва Ричард, ухилен до ушите, докато прекосява кухнята, понесъл с два пръста издутия памперс, чиято прасковена миризма води обречена битка с вонята отвътре. (Рич е измислил система за оценяване на памперсите на Бен: незначителните произшествия са „беля“, средното разтоварване е „крокет“, докато пълното, което се изчиства със седем мокри кърпички, е „Сома“ — заради пословичното наводнение. Веднъж, но само веднъж имахме „вулкана Кракатау“ — иначе напълно естествено явление, но не и на гръцко летище.)

— Разбира се, по наше време бащите изобщо нямаха желание да помагат — казва Барбара и потръпва. — Не можех да накарам Доналд да се доближи до пелена. Би избягал на километри.

— Ричард е страхотен — казвам предпазливо. — Нямахте да се справя без него.

Барбара взема глава червен лук и го срязва с ожесточение.

— Трябва да се грижим за мъжете. Те са крехки цветя — размишлява тя, като натиска острието, докато лукът не изхрущява. — Ще разбъркаш ли соса, Катрин? — Черил влиза и започва да размразява сиренки и кошнички от бутер тесто за утрешното събиране на по питие.

Чувствам се толкова самотна, когато Барбара и Черил се суетят и бърбят в кухнята, въпреки че и аз съм там. Предполагам, че така е било от векове. Жените са се занимавали с женската работа, разменяйки си заговорнически погледи и снизходителни въздишки заради мъжете. Аз обаче никога не съм била част от „мамафията“; не знам кода, паролите, тайните ръкостискания. Очаквам от един мъж — от моя мъж — да върши женска работа, защото ако не го прави, аз не мога да върша мъжката работа. А тук горе, в Йоркшир, гордостта от работата ми, от факта, че мога и наистина осигурявам семейството си, се превръща в неудобство. Изведнъж осъзнавам, че едно семейство иска много грижи, смазка, която да му помага да върви като по масло; докато моето малко семейство почти подскача по неравностите, а спирачките са започнали да скърцат.

Ричард влиза отново в кухнята, този път без памперс, прегръща ме през кръста, повдига ме на плота, сгущва глава в извивката на рамото ми и започва да си играе с косата ми. Също като Бен.

— Щастлива ли си, слънчице?

Звучи като въпрос, но всъщност е отговор. Рич е щастлив тук, личи си, с женската шетня наоколо, с миризмата от печеното и с мен, която не говори по телефона на всеки пет минути.

— Ричард наистина е домашар — отбелязва с гордост Барбара.

Казвам на Ричард, не съвсем на шега, че щеше да е по-добре, ако се бе оженил за някоя жена с наследствени заложи в приготвянето на плодови пайове.

— Ами, нямаше да съм по-добре, защото бих умрял от скука. Все едно — казва той, като гали бузата ми и прибира кичур от косата ми зад ухото, — ако ни трябват плодови пайове, познавам една невероятна жена, която може да ги фалшифицира.

След коледния обяд със семейство Шаток ми се иска само да се сгуша и да гледам Леонардо Ди Каприо в „Титаник“ по телевизията, но вместо това се налага да пазя Бен да не направи някоя беля в дневната или да не пострада, докато се катери по нестабилните масички, дъвче кабела на лампата или грабва шепа от посребрените бадеми. Претеглям опасността да му отнема бадемите, като с това рискувам да нададе рев и да приковем вниманието на всички („Не може ли да се справи със собственото си дете?“) или да го оставя да ги налага и да се задави, с което да застраша живота му и скъпия килим на Барбара и Доналд.

Успявам да се измъкна, докато Бен спи следобеден сън. Легнала на леглото с лаптопа си, пиша имейл до един друг свят.

От: Кейт Реди

До: Дебра Ричардсън

Скъпа Дебс, как мина празникът при теб?

Тук присъстваха всички елементи на традиционната английска коледа: месни ролца, коледни песни, загатнати упреци. Свекърва ми е заета да приготвя животоспасяващ колет с храна за сина си, пренебрегнат от закоравялата градска кучка (аз).

Знаеш, винаги съм казвала, че искам да съм с децата си. Да, наистина го искам. Понякога, когато се прибера късно, след като Емили си е легнала, отивам при коша за пране и мириша дрехите им. Толкова ми липсват. Досега не съм го споделяла с никого. А после, когато съм с тях като сега, тяхната нужда от грижи е толкова бездънна. Тя е като цяла любовна история, събрана в един дълъг уикенд — страст, целувки, горчиви сълзи, обичам те, не ме напускай, сипи ми питие, обичаш го повече от мен, заведи ме в леглото, имаш хубава коса, гушни ме, мразя те.

Изтощена съм, подлудена съм и искам час по-скоро да се върна на работа, за да си почина. Що за майка е тази, която се страхува от собствените си деца?

С гняв,

Кейт xxxxxxxx

Тъкмо да го изпратя и натискам бутона за изтриване. Има неща, които не можеш да признаеш дори пред най-добрата си приятелка. Дори пред себе си.

[1] Британска неправителствена организация, която се грижи за опазването на исторически и културни паметници. — Б.ред. ↑

26 ДЕКЕМВРИ

Добре, справихме се безпроблемно със сезона на добрата воля. С изключение на празничния обед на 26 декември^[1]. Знам произхода на този празник, но дали в името му не се намесва и желанието да поканиш любимите си хора един по един навън и да им праснеш някой и друг юмрук в лицето?

Все едно, Ричард каза, че вината е била изцяло моя и донякъде имаше право, но аз се оправдах с нетърпимата провокация. Винаги когато сме в къщата на родителите му, имам чувството, че децата са се превърнали в ръчни гранати. Всеки момент халката може да бъде издърпана и те ще избухнат върху разнебитения шезлонг или ще извадят съдържанието на целия шкаф с порцеланови поставки за яйца „Роял Уорчестър“. Рич и аз тичаме след тях, хвърляме се да хванем падащите предмети, отчаяни защитници на обреченото изпитание за съвместимост.

12.03:

Днес е годишното събиране на семейство Шаток на по питие. Барбара ме прави отговорник по ядките — кашу, шамфъстък, фъстъци за по-големите деца. Парите на Доналд са сравнително отскоро натрупани — той притежава верига от магазини за спортни стоки в северната част на страната, но полага всички усилия като типичен англичанин да скрие факта, че е новобогаташ — също като да засадиш мъх върху нова пътека. Момчетата са първите членове на семейство Шаток, посещавали частно училище, при това най-доброто.

Докато сипвам ядки в семейните кристални купички, си мисля колко съм благодарна, че правя нещо, докато едно по-сложно чувство ме пробожда в гърдите. Като стомашна болка, само дето още не съм яла. Коледата с родителите на Ричард винаги е изпитание за мен. Ето ме сред едно сравнително здраво семейство и споменът за всяка Коледа с моето семейство започва да отеква в костите ми. Трябва само

да чуя как Хари Белафонте пее „Мъжката рожба на Мария“ по „Радио 2“ и се пренасям там, с баща ми, който се промъква в кухнята на връщане от кръчмата, понесъл дар за майка ми в знак на примирие — феерична дантелена нощница, която не ѝ става или златен часовник, купен на старо от приятел на пазара. Баща ми винаги се появяваше като филмова звезда и изсмукваше целия наличен въздух в стаята. Джули и аз оставахме да дишаме едва-едва зад дивана, като се молехме тя отново да му прости, да го приеме, за да имаме нормална Коледа, такава, каквато семейството на Ричард има.

Разнасям купичките с ядки в голямата дневна с Г-образна форма и високи френски прозорци към градината. Широко усмихнатият Доналд ме хваща под ръка и ме представя на един от приятелите си от голф клуба. Около шейсетгодишен, мъжът е облечен в спортно сако, червена риза и вратовръзка, която се мята насам-натам.

— Джери, мога ли да ти представя снаха ми Катрин. Катрин е бизнес дама. Запази фамилията си. Много модерно.

Джери се изпъчва.

— С тази работа сигурно много пътуваш, Катрин?

— Да, често ходя до Щатите и...

— Ами кой се грижи за Ричард, докато те няма?

— Ричард. Искам да кажа, че Ричард се грижи за Ричард. И за децата. Освен това имаме бавачка, която се грижи за децата и... Ами нещата вървят някак си.

Джери кима разсеяно, все едно му разказвам за някакъв минойски акведукт.

— О, чудесно. Познаваш ли Анита Родик, скъпа?

— Не, аз...

— Трябва да ѝ го признаеш, нали? С тази коса. Много впечатляващо за нейната възраст. И нито един излишен грам по нея. Те често се занемаряват на тази възраст, нали?

— Кой?

— Италианките.

— Не знаех, че Анита Родик е италианка...

— О, да. В горния край на нашата улица има една жена, копие на Клаудия Кардинале като млада, преди макароните да ѝ се лепнат. В каква област каза Доналд, че работиш?

— Аз съм финансист. Инвестирам пари в полза на пенсионни фондове и компании в...

— Винаги съм казвал, че никога не можеш да загубиш с „Брадфорд и Бингли“. Трийсет дневен депозит с постоянен достъп до сумата.

— Изглежда добре.

— Предполагам, че вашите среди са тези, които искат да приемем проклетото евро, нали?

— Не.

— Преди да се усетиш, Катрин, ще са ни напълнили джобовете с дойче марки. За какво спечелихме войната? Можеш ли да ми отговориш?

В разговор като този винаги настъпва момент, когато човекът, който си през останалата част на годината, се бори да си поеме въздух през слоевете опаковъчна хартия и вредни мазнини и накрая се появява като извънземния пришелец от гръдния кош на Джон Хърст.

— Всъщност, Джери — произнасям по-високо, отколкото възнамерявах, — присъединяването към еврото ще зависи от нивото на фискалния баланс, напредъка на реформата за увеличаване на инвестициите, намаляване на данъците и състоянието на капиталния резерв. Във всеки случай глобалната икономика се управлява от Алън Грийнспан^[2] и Федералния резерв, така че всъщност трябва да се съсредоточим върху Съединените щати, не толкова върху Европа.

Джери отстъпва назад и се блъска в шкафа с порцелана, който завънтява като звънчета на шейна.

— Добре, приятно ми бе да си поприказваме, скъпа. Ричард е късметлия, нали? Казвам, Барбара, че твоят Ричард се е уредил добре. Вашата Катрин може да участва в „Стани богат“, има глава на раменете си и красиво лице.

Стиснала чашка с шери, излизам навън през френските прозорци и посрещам с облекчение щипещия въздух в градината. Облягам се на парапета. Хайде, Кейт, защо току-що затвори устата на този добросърдечен човечец по такъв начин? Парадирайки. Като му показва, че не си просто поредната блондинка в костюм. Той не искаше да те засегне. Откъде можеше да знае горкият Джери що за жена съм, от какъв странен нов вид? В Лондон, в „Едуин Морган Фостър“ ме

смятат за ненормална, задето имам личен живот извън офиса. Тук горе хората ме смятат за изрод, задето имам работа вместо личен живот.

Вчера казах на Барбара, че Емили обича броколи. Представа си нямам дали е истина. От друга страна, в ЕМФ се правя, че чета правната страница на „Файненшъл Таймс“ всеки ден преди работа, въпреки че ако го правех, нямаше да мога да открадвам понякога тези тринайсет минути в автобуса с Емили, през които проверявам правописа ѝ, бърборим и се държим за ръце. Двойните агенти си изкарват прехраната с лъжи.

15.12:

Цялото семейство — Доналд, Барбара, другите възрастни и всички внуци — крачат през полето, проправяйки си път между фризийките^[3]. Дебелият скреж е покрил кравешките пътеки; децата скачат по тях, като освобождават миризмата зелена течност отдолу. Небето е като тел за съдове — излъскани облаци, внезапно пронизвани от неприятен заслепяващ лъч светлина. Тъкмо се наслаждавам на топлината, която слънцето хвърля на отсрещните хълмове, когато мобилният ми телефон звънва. Кравите и Барбара отварят едновременно очи с дълги мигли, също като Елизабет Тейлър, когато ѝ кажат да се направи на шокирана.

— Какъв е този ужасен шум, Катрин?

— Извинявай, Барбара, това е телефонът ми. Ало? Да, ало?

Мъжки глас достига до мен чрез сателита. Джак Абелхамър, американският клиент, който Род ми даде като утешителна награда, задето не получих увеличение на заплатата. Гласът е пропит с язвително презрение. (Янките не могат да приемат мързеливия британски обичай да се почива цяла седмица между Коледа и Нова година.) Срещата ми с господин Абелхамър^[4] тепърва предстои, но по гласа му съдя, че е в състояние да оправдае името си и съм на път да бъде закована.

— За бога, Катрин Реди, в офиса ви няма никой. От два часа звъня. Видяхте ли какво стана с компанията „Токи Ръбър“?

— Мисля, че вероятно съм го пропуснала, господин Абелхамър. Подсетете ме за какво става въпрос. — Печели време, Кейт. Печели време.

Наскоро ЕМФ купи тлъсто парче акции за фонда на Абелхамър в японската компания за гумени изделия „Токи Ръбър“. Сега се оказва, че геният, сключил сделката, е пропуснал да забележи, че „Токи Ръбър“ притежава малка американска компания, която произвежда матраци за детски креватчета. Същите тези матраци, които бяха изтеглени от щатския пазар, след като учените установиха вероятна връзка с внезапната смърт на деца по време на сън. По дяволите! По дяволите! По дяволите!

Абелхамър казва, че когато вчера отворили пазара в Токио, цената паднала рязко с петнайсет процента. Потъвам в земята. Чувствам как стомахът ми се свива със същия процент.

— Тези акции дойдоха с много силна препоръка от вас — срязва ме Абелхамър. Представям си го, намръщена акула с посребрена коса в някакъв нюйоркски небостъргач. — Какво точно възнамерявате да направите по проблема? Госпожице Реди, чувате ли ме?

Стреснати от дневната си унесеност, две крави се впуснаха в изследователско душене на дадената ми назаем шапка. Каквото и да става, не трябва да допусна най-важният ми клиент да разбере, че ме лиже крава.

— Добре, господин Абелхамър, сър, това, което трябва да избегнем на всяка цена тук е ефектът на удар с чукче върху коляното. Несъмнено имам нужда от няколко дни за по-нататъшен анализ. Както вероятно знаете, Рой е най-добрият в тази област. (Лъжа — Рой е кокаинова глава от Ромхед, понастоящем на секс ваканция в Дубай с една танцьорка на пилон, която забърса във „Фарингдън роуд“. Шансовете да измъкна ужасния изтърсак от леглото — нулеви.) Ще ви се обадя с обмислен план за действие.

Сред полето, по време на студеното трансатлантическо мълчание на Абелхамър, долита гласът на свекърва ми, ясен като църковна камбана:

— Ама наистина, тези американци нямат абсолютно никакво уважение към традициите.

19.35:

Вече в къщата, бърша модерните панталони на Емили от кравешките лайна. Лилаво рипсено кадифе. (Пола явно е приготвила

багажа за седмица във Флорида, а не в Йоркшир. Трябваше сама да стегна куфара.) Черил влиза в пералното и прави физиономия. Нейните деца са облечени в кафяв водонепромокаем полиестер. „Намирам го за ужасно практичен.“

2.35:

Над леглото ни се е надвесил някой. Сядам, протягам се пипнешком към ключа на лампата. Свекър ми.

— Катрин, на телефона е господин Хокусаи от Токио. Изглежда много нетърпелив да говори с теб. Би ли поела разговора от кабинета?

Гласът на Доналд е плашещо спокоен, като че ли се въздържа да каже всичко, което може да изрече. Докато се препъвам покрай него по нощница, той вдига побеляла вежда. Мярвам образа си в огледалото в коридора и осъзнавам, че не нося нощница. Нося сутиена „Агент провокатор“.

3.57:

Емили е болна. От превъзбуда, си мисля — твърде много шоколад плюс необичайна порция мама. Тъкмо свършвам разговора с японската компания за производство на гума и се мушвам в леглото до хъркащия Ричард, когато от съседната стая се чува вик, сякаш някой е прострелял животно в съня му. Отивам и заварвам Емили как седи в леглото и се държи за лявото ухо. Всичко е в повръщано: нощницата ѝ, пухената завивка — о, боже, завивката на Барбара — одеялото ѝ, овцата, хипопотамът и дори косата. Тя ме поглежда умоляващо и с ужас, Емили мрази да губи достойнство по какъвто и да е било повод.

— Лошо ми е, мамо, направи така, че да не ми става лошо повече — моли ме тя.

Гушвам я и я занасям през площадката до банята, където я придържам на разстояние от ръба на чинията, както правеше майка ми с мен. Чувствам студената си длан на челото ѝ; усещам как стомахът ѝ внезапно се свива, а после се отпуска, докато това, което е останало в него, излиза. После, след като сме се съблекли, мълчаливо се изкъпваме заедно и аз изресвам остатъците от червени боровинки в косата ѝ.

След като намерих чисти нощници, смених чаршафите и сложих Ем да спи, изстъргах руската салата от пухената завивка, която се наложи да нахисна в банята, после легнах на пода до леглото на дъщеря ми и започнах да изчислявам загубите, ако Абелхамър се ядоса дотам, че фондация „Селинджър“ се откаже от услугите на ЕМФ. Сметка от двеста милиона долара. Ще падат глави. А моята дори не е изрусена. Нямах време. Емили вчера ми направи портрет и ми го подари.

— О, нарисувала си мама с красива кафява шапка? — възкликнах аз.

— Не, глупаче, горе косата ти е кафява, а краищата са жълти.

С изненада усещам как големите сълзи на едно малко момиче започват да се ронят по бузите ми и да се стичат в ушите ми.

8.51:

Повърхността. Чувствам се като водолаз в оловни обувки. Емили още спи. Докосвам челото ѝ — много по-хладно. Долу Барбара е стиснала устни и мята гневни погледи към кухненския часовник.

— Катрин, надявам се да не си помислиш, че се меся там, където не ми е работа, но имаш нужда да си сложиш малко грим, преди да слезеш долу. Не искаш Ричард да си помисли, че си се изоставила, нали? Мъжете обръщат внимание на тези неща, такива са си.

Казвам ѝ, че съжалявам, но съм будувала през половината нощ заради Емили и всъщност почти не съм спала. Усещам погледа ѝ върху себе си — този студен преценяващ поглед, с който ме посрещна, когато Рич ме заведе за първи път у тях; по начин, по който бихте погледнали юница на търг за добитък.

— О, знам, че през повечето време си на ниво, скъпа — бодро признава тя, — но малко руж може да направи чудеса. Лично аз особено горещо препоръчвам „Есенния огън“ на „Хелена Рубинщайн“. Чаша чай?

Нямах намерение на празничния обяд да се изтъквам като човека, който издържа семейството ни. Просто ми се изплъзна. На масата се водеше общ разговор за новогодишните пожелания и Доналд — откровен, но замислен, като Бърнард Хептън в „Колдиц“ — каза, че може би Катрин би могла да работи малко по-малко през идните

дванайсет месеца. Щеше да прозвучи добре — галантно, мило, дори загрижено — ако зълва ми не беше изсумтяла: „Така че децата да могат да я идентифицират сред заобикалящите ги възрастни.“

Ууф! Несъмнено Черил беше изпила повече вино, отколкото трябваше, и от мен се искаше да покажа, че съм над тези неща. Но след тридневна, насила наложено съпругеско смирение, не се чувствах способна да се издигна над каквото и да било. И тогава започнах изречението с думите: „Като човек, който вади хляба на семейството...“ Изречение, което никога не довърших, защото когато видях сепнатите лица около масата, прецених, че е по-добре да го оставя да заглъхне от само себе си като изсвирване на ловджийска тръба.

Доналд оправи очилата на носа си и си сипа пащърнак, който знам, че не понася. Барбара сложи ръка на шията си, сякаш за да прикрие плъзналата червенина от шока. Не можеше да бъде по-лошо, дори да бях обявила, че съм си увеличила бюста, че съм лесбийка или че не харесвам Алън Бенет^[5]. Всички поводи да се разстроиш в естествения им ред.

Междувременно Рич правеше храбри опити да се преструва, че съм споменала хлебния сос, а не, че вадя хляба на семейството и разпределяше бучки от лепкавата каша между роднините си.

— Бедата при теб, Кейт — каза ми той по-късно в стаята ни, седнал на леглото, докато аз подреждах нещата си в чанта за спешно свиканото събрание в Лондон, — е убедеността ти, че ако хората имат точната информация, те ще повярват на анализа ти. Само че те не ти искат информацията. За хората, за родителите на определена възраст новата информация вече е плашеща, а не полезна. Те не искат да знаят, че печелиш повече от мен. За баща ми това буквално е немислимо.

— А за теб?

Той заби поглед във връзките на обувките си.

— Ами честно казано, и на мен не ми е много лесно да го приема.

13.06, 27 декември

Отоплението във влака за Лондон е развалено, а прозорците на празния вагон са заледени; все едно пътуваш в огромен бял ментов

бонбон. Присъединявам се към опашката на бюфета. Моите събратя, коледни бежанци, са жадни за алкохол. Или нямат семейства, или бягат от задушавачите ги роднини, но и в двата случая са самотни, ала и въодушевени.

Купувам си четири мини бутилки — уиски, „Бейлис“, „Бейлис“, „Тиа Мария“. Тъкмо сядам на мястото си и чувам телефона ми да чурулика в чантата. От номера виждам, че е Род Таск. Преди да отговоря, вземам мерки да държа телефона далеч от ухото си.

— Добре, можеш ли да ми обясниш как си купила тези лайняни акции, дегизирани в шибана японска опаковка на компания, която произвежда шибани матраци, които убиват деца? Боже господи, Кейти. Чуваш ли ме?

Отговарям на Род, че съжалявам, че не го чувам, но връзката се разпада и влизаме в тунел. Натискам копчето за прекъсване. Докато смесвам второто шишенце „Бейлис“ с уиски, ми хрумва, че може би причината да получа „Селинджър“ за клиент е, защото някой е знаел, че „Токи Ръбър“ са на път да обърнат коремите и са ми го натресли. Наивно, Кейт, наивно.

Няколко секунди по-късно Род ми звънва отново, за да осъществим конферентна връзка с ужасния Абелхамър в Ню Йорк. Докато изричам всички обичайни уверения към клиент, намиращ се на пет хиляди километра разстояние, наблюдавам как от устата ми излиза пара. С облечена в ръкавица ръка написвам на заледеното стъкло една дума „РИЧ“.

— Надяваш се да спечелиш от лотарията, а скъпа^[6]? — казва стюардът, като сочи прозореца, когато по-късно идва, за да събере празните бутилчици.

— Какво? О, Рич е името на съпруга ми — обяснявам аз.

ДА НЕ ЗАБРАВЯ — РЕШЕНИЯ ЗА НОВАТА ГОДИНА:

Ще променя съотношението между работа и личен живот към по-здравословно и по-щастливо съществуване. Ще ставам един час по-рано, за да разполагам с повече време. Да не приемам Ричард за даденост! Да каня повече гости — неделни обеди и т.н. Хоби? Да науча италиански. Да се възползвам от забавленията, които предлага Лондон

— театри, галерия „Гейт“ и др. Да престана да отменям антистрес процедурите. Да започна да купувам отрано подаръците като една истински организирана майка. Да се опитам да вляза в 10 номер. Личен треньор? Обади се на приятели, дано не са забравили коя си. Женшен, риба, без тестени изделия. Секс? Нова миялна за съдове. „Есенен огън“ на Хелена Рубинщайн.

[1] Boxing Day — официален празник във Великобритания. Името му идва от обичая да се подаряват подаръци в кутии на служителите, пощальоните и т.н. — Б.пр. ↑

[2] Алън Грийнспан (на английски: Alan Greenspan) е американски икономист, дългогодишен ръководител на Федералния резерв на Съединените щати. — Б.ред. ↑

[3] Порода крави. — Б.пр. ↑

[4] Abel — дъх (гр.); hammer — чук (англ.). — Б.пр. ↑

[5] Известен британски актьор, писател, режисьор, телевизионен и радиоговорител. — Б.пр. ↑

[6] Rich — на англ. — богат. — Б.пр. ↑

6 СЪДЪТ ЗА МАЙКИ

Напрегната тишина като в църква изпълва залата с дъбова ламперия. На подсъдимата скамейка е изправена блондинка на трийсет и няколко години в бяла памучна нощница с червен сутиен, който ясно прозира. Жената изглежда изтощена, но видът ѝ излъчва непокорство. Когато среща погледите на господата в съдебната зала, тя вирва глава като куче, надушило следата. Въпреки това, от време на време, когато се почесва зад дясното си ухо, ще ви бъде простено, ако си помислите, че всеки момент ще се разплаче.

— Катрин Реди — избоботва съдията, — тази вечер вие сте изправена пред Съда за майки по обвинение, че сте работеща майка, която компенсира отсъствието си от дома с прекомерни и ненужни материални заместители. Как ще пледирате?

— Невинна — отговаря жената.

Адвокатът на обвинението скача на крака.

— Бихте ли казали на съда, госпожо Шаток, какво подарихте на децата си Емили и Бенджамин за Коледа?

— Ами не мога да си спомня точно.

— Тя не може да си спомни — обажда се подигравателно обвинението. — Обаче би било справедливо да кажем, че подаръците възлизаха на почти 400 лири, нали?

— Не съм съвсем сигурна...

— За две малки деца, госпожо Шаток. Че-ти-ри-сто-тин ли-ри. Как също да разбирам следното: след като обяснихте на дъщеря си Емили, че Дядо Коледа ще ѝ купи или колело за Барби, или къща за кукли, или хамстер в клетка с подвижна бутилка за вода, вие забравихте какво сте казали и купихте и трите преждespoменати подаръка плюс Барби с шапчица, която тя хареса на бензиностанцията край Нюарк, докато зареждахте колата.

— Да, но аз купих първо къщата за кукли, а после тя писа на Дядо Коледа, че иска хамстер...

— Вярно ли е също, че когато свекърва ви, госпожа Барбара Шаток, ви попита дали Емили обича броколи, вие ѝ отговорихте, че ги обожава, макар че тогава нямате никаква представа?

— Да, но не бих могла да призная пред майката на съпруга ми, че не знам дали детето ми обича броколи.

— Защо не?

— Майките знаят такива неща.

— Говорете по-високо! — заповядва съдията.

— Казах, че майките знаят такива неща.

— А вие не?

Жената чувства как гърлото ѝ се свива и когато преглъща, устата ѝ е пресъхнала. Значи такава е усещането, когато си принуден да преглътнеш думите си. Когато отново заговаря, гласът ѝ звучи тихо.

— Понякога мисля, че не познавам децата си — признава тя. — Имам предвид, че нещата, които обичат, се променят от ден на ден, от час на час дори. Бен не понасяше риба и изведнъж... Разбирате ли, невинаги съм до тях, когато се променят. Обаче ако го бях казала на Барбара, тя щеше да си помисли, че не съм добра майка.

Адвокатът на обвинението се обръща към съдебните заседатели, продълговатото му бледо лице потрепва от прикритата самодоволна усмивчица:

— Моля съдът да отбележи, че обвиняемата предпочита да излъже, за да си спести неудобството.

Жената поклаща глава с категорично несъгласие. Тя се обръща към съдията:

— Не, не, не. Не е справедливо. Това не е неудобство, ваша чест. Не мога да го опиша. Прилича на срам, дълбок животински срам, все едно да не можеш да разпознаеш собствените си ръце или лице. Вижте, знам, че няма начин Ричард, моят съпруг, няма начин Ричард да знае дали Емили обича броколи, или не, но неговото незнание се приема за нормално. Незнанието на майката изглежда неестествено.

— Точно така — казва съдията, като нахвърля върху листа думите „неестествено“ и „майка“ и ги подчертава.

— Очевидно — продължава бързо жената, страхувайки се, че вече може да е казала прекалено много, — очевидно е, че не искам да разглеждам децата си.

Виждаме как млъква. Явно мисли. Разбира се, че иска да ги разглези. Отчаяно. Има нужда да вярва, че поне по тази причина за тях е по-добре да не бъде с тях. Исква Емили и Бен да имат нещата, които тя никога не е имала. Само че не може да го каже пред мъжете в съда. Какво знаят те за това, да се появиш на първия учебен ден с пуловер в неподходящ сив оттенък, защото майка ти го е купила от „Оксфам“ — магазин за дрехи втора употреба, докато всички останали са с пуловери в модерната металикова гама, купени от „Уайът енд Мур“? Нищо. Тя знае, че те понятие си нямат какво е да нямаш нищо.

Като прочиства гърлото си, жената прави опит да намери спокоен и лишен от емоции тон, който практиката ѝ е показала, че въздейства на мъжете:

— Защо се претрепвам от работа, ако не за да купувам на децата си неща, които им носят удоволствие?

Съдията поглежда иззад очилата:

— Госпожо Шаток, не сме тук, за да обсъждаме философските аспекти на живота.

— А може би трябва — казва жената, като се чеше ожесточено зад дясното си ухо. — Има много по-важни неща, които те определят като добра майка, от задълбочените познания на предпочитаните зеленчуци.

— Тишина! Тишина в залата! — казва съдията. — Призовавам Ричард Шаток.

О не, моля ви да не им позволявате да призоват Ричард! Рич не би свидетелствал против мен, нали?

ВТОРА ЧАСТ

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА

Понеделник, 5.57

— Иии отваряме света. Иии затваряме света. Отваряме света иии затваряме света.

Стоя в средата на дневната с широко разтворени крака и разперени над главата ръце. Във всяка ръка държа от онези меки топки, които на пипане са като пихтиести глави на октопод. От мен се иска да изписвам кръгове във въздуха, стиснала топките.

— Иииии отваряме света, иииии затваряме света.

Жената, която ми дава инструкциите, е петдесет и няколко годишна, неестествено весела, с кристален медальон на врата. Вероятно ръководи организация за защита на животни, които всеки би бил доволен да види сгазени на пътя — плъхове, прилепи, порове. Фей е личната ми треньорка, която наех, за да ми помага в интензивната ми програма за гимнастика и релаксация през новата година. Наех я по телефона от академията по здраве и фитнес „Юнона“. Не е евтино, но изчислих, че ще спестя много, ако успея да се напъхам в дрехите отпреди бременността. Освен това сигурно е по-евтино, отколкото членството в някой клуб, който нямам време да посещавам.

— Единственото упражнение, което правиш, Кейт, е да вдигаш портмонето си с всичките тези членски карти за фитнес клубове в него — казва Ричард.

Удар под кръста, но точен. Истина е. Според най-великодушните ми сметки годишните посещения на плувния басейн в последния фитнес център, в който членувах, ми излязоха по 47, 50 лири на дължина.

Във всеки случай очаквах Синди Крауфорд в розово трико, но когато отворих вратата, се озовах лице в лице с Айседора Дънкан в зелен лоден. Приказно същество с обветрено лице, личната ми треньорка е загърната в наметка, каквато носеше единствено Дъглас Хърд като министър на външните работи.

— Казвам се Фей — представи се тя и извади от платнената си чанта (в подобна Мери Попинс държеше закачалката си за шапки) топки, които обяви като „моите топки чи“.

Представата ми за тренировка не беше въртенето на топки чи с бавни, търпеливи кръгообразни движения. Питам я не може ли да поработим за мускулите на корема.

— Разбирате ли, направиха ми цезарово сечение и там кожата просто не иска да се прибере.

Фей потръпва от прекъсването, усърдна като шампион на състезание за овчарски кучета.

— Моят подход е към цялата личност, Катя. Мога ли да ви наричам Катя? Виждате ли, щом веднъж освободим ума, можем да се съсредоточим върху тялото, като постепенно запознаваме една с друга различните му части, докато не установим хармонична комуникация.

— Всъщност — казвам на Фей с цялата хармония, на която съм способна, — аз съм ужасно заета, затова ако може просто да кажем: „Здравейте, мускули на корема, помните ли ме?“, това би било страхотно.

— Не е нужно да ми казвате, че сте заета, Катя. Мога да позная от тежестта на главата ви. Наистина имате много тежка глава. Горката напрегната глава. И вратните сухожилия. Отпусни! Оотпусни! Ооотпусни! Едва поддържат горката ви глава. А това от своя страна предизвиква непоносимо напрежение върху долната лумбална област.

А аз си мислех, че човек плаща на тези хора, за да му помогнат да се почувства по-добре. След трийсет минути с Фей имам усещането, че следващият ми час ще бъде с моя балсаматор. Тя предлага да се отпусна по гръб, да протегна ръце над главата и да се правя, че лежа върху инструмент за мъчения. Мислите ми се отнасят към предателите в Тауър, чиито тайни са били изтръгвани насила от личен инквизитор срещу 25 лири на час. Според Фей упражнението ще прегрупира гръбначния ми стълб — най-окаяния и безформен гръбначен стълб, който някога е виждала.

— Ето това е, Катя. Отлично — усмихва се широко тя. — А сега бавно отпусни ръце напред и повтаряй след мен: „Ако не се състезаваме, ние се обезличаваме. Ако не се състезаваме, ние се обезличаваме.“

7.01:

Фей си тръгва. Изведнъж ми пада наистина непоносима тежест от гърба. Почерпвам се с бонбони. Не мога да правя упражнения и да се ограничавам в един и същи ден. Седнала на кухненската маса, изведнъж дочувам необичаен шум, сухо дращецо радио свистене. Оглеждам стаята да разбере откъде идва. Необходими са ми няколко секунди, за да го открия — тишината. Звукът на нищото пици в ушите ми. Имам пет минути за себе си, преди Емили и Бен да нахлуят с бойни викове през вратата.

След празниците усещам, че нуждата на децата от внимание е необичайно изострена. Без ни най-малко да са удовлетворени от времето, което прекарахме заедно, те изглеждат изгладнели до смърт, ненаситни като новородени за вниманието ми. Като че ли колкото повече ме имат, толкова повече се сецат, че искат да съм при тях. (Вероятно е истина това, което казват за човешкия апетит. Сънят поражда нуждата за още сън; яденето отваря апетита; сексът засилва желанието.) Несъмнено децата ми не са схванали принципа за „качественото време“. Откакто се върнахме от гостуването у родителите на Ричард, всеки път, когато излизам, все едно гледам децата на престъпник, които изпращат баща си в затвора. От страдание лицето на Бен е заприличало на пукнат червен балон. А през нощта Емили започна да кашля по ужасен начин — напъва се и се напъва, докато не ѝ се доповръща. Когато споменах за това пред Пола, за успокоение тя произнесе „привличане на внимание“ с тиха нотка на тържество. (С което искаше да каже, че очевидно такова липсва.)

А и с непрекъснатите си молби да си играя с нея, винаги в най-неподходящото време, Емили сякаш ме подлага на изпитание и едновременно с това иска да се проваля. Като тази сутрин, когато бързам да отида на преглед, а тя идва и увисва на полата ми.

— Мамо, открих нещо, което започва с „Б“.

— Не сега, Ем.

— О, мооля. Нещо, което започва с „Б“.

— Биберон?

— Не.

— Баба.

— Не.

— Бисквита?

— Не.

— Не знам, Емили, предавам се.

— Бидео!

— Видео не започва с „Б“.

— Започваше.

— Започва.

— Започва с „Б“.

— Не, не започва. Започва с „В“. „В“ като вагон. „В“ като вулкан. „В“ като виолетка. Ако избереш правилната буква, Емили, ще спестиш много ценно време.

— Кейти, остави я на мира, та тя е само на пет — намесва се Ричард, който вече е долу, косата му е още влажна след душа, а сега изрязва от гърба на кутия със замразени зеленчуци маската на Крюела Де Вил.

Поглеждам го ядосано през масата. Мога да разчитам Рич да не ме подкрепи. Хич не го бива, когато се стигне до обединяване на мненията.

— Добре, ако аз не я поправя, тогава кой? Училищните пророци, за които „всички варианти на правописа са еднакво правилни“ ли?

— Кейт, това е само игра на думи, за бога, а не „Стани богат“.

Забелязвам, че Рич вече не ме гледа сякаш съм просто луда. Косо примигване и сбърчване на веждите ми подсказва, че той претегля още колко дълго да изчака, преди да повика линейката.

— За теб всичко е състезание, нали, Кейт?

— Всичко е състезание, Рич, в случай че не си забелязал. Някой иска да те изпревари на пързалката, някой иска най-новото Барби, някой иска да ти отнеме най-крупния клиент само за да докаже, че не се справяш. — Докато изпразвам миялната, си мисля за Фейт и смахнатата ѝ мантра. Каква беше? „Ако не се състезаваме, ние се обезличаваме.“ Трябва да я изпробвам в офисите на „Едуин Морган Фостър“. „Ако не се със-те-за-ва-ме, на улицата о-ста-ва-ме.“

— Мамо, мога ли да гледам бидео? Моооля те, мога ли да гледам бидео? — Емили се е покатерила на гранитния плот и се опитва да закрепил диадемата на Барби в косата ми.

— Колко пъти да ти казвам, че не гледаме бидео, Господи, видео по време на закуска?

— Кейт, сериозно. Имаш нужда да намалиш темпото.

— Не, Ричард, имам нужда от хеликоптер. Имам час при лекаря, за който ще закъснея с десет минути, което ще ме забави още повече за конферентната ми връзка с Австралия. Номерът на такситата „Пегас“ е на дъската, можеш ли да се обадиш? И им кажи да не пращат онзи особняк с нисана.

Ричард е много по-добър човек от мен, всеки може да го разбере. Но в страданието, в горчивите моменти, аз го превъзхождам и нося това познание като оголена сабя. Защо съм много по-твърда с Емили от него? Предполагам, защото се страхувам, че Рич ще възпита децата ни да живеят в една Англия, която не съществува. Място, където хората казват „след вас“, вместо „аз пръв“ — несъмнено едно по-добро и по-дружелюбно място, но не това, в което живея и работя.

Рич е имал щастливо детство, а щастливото детство е най-добрата подготовка, наистина единствено познатото чиракуване, за да станеш щастлив възрастен. Само че щастливото детство не е много добро за предприемчивостта и успеха; нещастията, отхвърлянето и стоенето под дъжда на автобусната спирка са тяхното гориво. Да вземем например трагичната липса на лукавост у Рич, неговата редовна практика да иска по-малко пари от клиентите, за които му е жал, неговия ненормален оптимизъм досега, включително и покупката на еротично бельо за съпруга, която след раждането на първото си дете си ляга в брачното ложе с тениска на „Гап“ XXXL с картинка на дакел.

Така става и заради децата. Той е татко, а аз мама и намирането на време да бъдем Кейт и Ричард, да бъдем той и аз — ами то просто отпадна от графика. Сексът вече попада в графата „други“, наред с разрешителното за паркиране и новата пътека за стълбището. Емили — тогава едва ли имаше три години — веднъж ни завари да се целуваме в кухнята и реагира като кралица Виктория, спипала лакея си с пръст в портвайна.

— Не правете това. От него ме боли коремчето — изсъска тя.

И ние престанахме.

8.17:

Въпреки изричната ми молба, таксита „Пегас“ отново изпратиха нисана. Задната седалка е толкова влажна, че може да се превърне в парник за гъби. Като стегнах мускулите на бедрата и задните си части и повдигнах сивата си вълнена пола „Никол Фархи“, се постарях да седна на няколко сантиметра над плесента.

Когато помолих шофьора да мине по възможно най-краткия маршрут до болницата, той реагира като пусна докрай касетофона, от което бузите ми заподскачаха в бесния ритъм на музиката. (Това ли е рап?)

След опита ми преди Коледа да се държа приятелски с Уинстън, не планирам да разговарям повече с него. Но докато с мъка се опитвам да сляза, той се обръща назад и, издухвайки кълба жълт дим, ми пожелава:

— Надявам се да намерят достатъчно силно лекарство там вътре, за да те излекуват, госпожо.

Проклет нахалник. Какво искаше да каже? Положението не се подобрява, когато влизам при семейния си лекар с молба да ми изпише годишната рецепта за противозачатъчни. Доктор Добсън натраква нещо на компютъра си и мониторът започва да примигва със зелена аварийна светлина, все едно съм някакъв опасен престъпник, издирван от ЦРУ.

— О, госпожо Шаток, виждам, че не сте си правили влагалища намазка от... От колко време?

— Ами през 96-та ми направихте, но счупихте натривката. Искам да кажа, че получих писмо, в което ме канеха да дойда за нова, тъй като старата била счупена при пренасянето. Но очевидно не съм дошла, времето все не достига, така че може ли, ако обичате, да ми напишете рецептата?

— И не сте имали време през следващите четири години да отскочите за още един тест? — С вид на басет в човешки облик, доктор Добсън има влажния загрижен поглед, характерен за кучетата и внимателните професионалисти.

— Не. Защото първо трябва да се обадиш за час и да чакаш цяла вечност някой да вдигне слушалката, и...

Показалецът му се плъзва надолу по данните ми.

— Един път не сте си отменили часа. На 23 март миналата година.

— Тайван.

— Моля?

— Бях в Тайван. Трудно е да отмениш час посред нощ, когато си в другото полукълбо и не разполагаш с цял час да висиш на телефона с надеждата служителката на рецепцията да го вдигне от чисто любопитство.

Докторът подръпва притеснено вратовръзката си — бежова и очевидно изтъкана от парцали.

— Разбирам, разбирам — изрича, несъмнено без да разбира нищичко. — Добре, не смятам, че е разумно от моя страна да ви предпиша годишната доза от „Микроджинон“, преди да сте си направили влагалищна намазка, госпожо Шаток. Правителството, както може би сте чули, сериозно се е заело с превантивните мерки за заболяванията на шийката на матката.

— Правителството смята, че за мен е добре да родя още едно дете?

Той поклаща тъжно глава.

— Не бих го определил по този начин. Правителството просто иска да насърчи жените да избегнат тази животозастрашаваща болест чрез един обикновен тест.

— Добре, ако родя още едно дете, тогава наистина ще съм мъртва. — Боже, не мога да повярвам, че го изрекох. Какво искаш да кажеш, Кейт?

— Няма нужда да се разстройвате, госпожо Шаток.

— Не съм разстроена — възразявам малко по-невъздържано. — Просто съм много ангажирана жена, която точно в този момент не се нуждае от още едно дете, ако нямате нищо против. Така че бихте ли ми изписали хапчетата?

Лекарят си записва бавно нещо с древна химикалка с протекло мастило, която размазва всяка дума. Пита ме дали имам някакви оплаквания.

— Но аз не съм болна.

— Спите ли добре? Как сте със съня?

За първи път, откакто смахнатата Фей пристигна в шест тази сутрин, чертите ми се отпускат достатъчно, за да се получи усмивка.

— Имам единайсетмесечен син, на когото му растат зъби. Сънят не се връзва с поникването на зъби, нали?

Доктор Добсън ми връща усмивката, но с дълбоки бръчки около устата — бръчки, които я обгръщат като скоби. Разбирам, че изразът на лицето му може да бъде описан по-правилно като многострадален. Кой всекидневно се сблъсква със страданието, ако не лекарят? Представям си количеството болка, което сигурно вижда. Няма значение, той ми казва да идвам винаги когато имам нужда. По всяко време. Казва, че ще се обади още сега на сестрата да провери дали не може да ми вземат намазката веднага.

— Сигурно може да отделите още десет минутки?

Със сигурност не мога, но се съгласявам.

Офисите на „Едуин Морган Фостър“, 9.06

Пристигнах със закъснение и умирам да отида до тоалетната. Налага се са почакам. Трябва да предам седем финансови доклада, след като съм говорила с дванайсет различни мениджъри до сряда. Освен това до сряда трябва да дам задълбочен отчет за японското фиаско с „Токи Ръбър“. В този момент Род Таск се появява до бюрото ми и ме известява, че трябва да спася кариерата си като направя свирка на Джак.

Абелхамър в Ню Йорк в, о, Боже, сряда. Не съм сигурна дали използва точно думата свирка, но определено каза „на колене, скъпа“.

От: Кейт Реди

До: Канди Стратън

Страхотно начало на деня. Влагалищна намазка. Като да правиш секс с Тенекиения човек. Не могат ли да вземат проклетата проба с гума или тогава тъжни жени като мен ще се редят на опашка, за да им го правят по два пъти седмично?

Закъснях с шестнайсет минути, а Гай седеше на бюрото ми и осведомяваше всички, че Кейт ще дойде по някое време. Почувствах се като мама Мецана и ми идваше да изрева: „Кой ми е седнал на столчето?“ Не казах нищо. Няма да му направя удоволствието на това мекотело.

Отгоре на всичко се налага да отида в Ню Йорк, за да „успокоя“ клиент. Не познавам Джак Абелхамър, но вече го мразя.

От: Канди Стратън

До: Кейт Реди

Скъпа Дездемона, внимавай за Гай Яго. Не губи кърпичката си, скъпа. Той иска работата ти така отчаяно, че чак венците го болят.

PS: Изчукала съм безмозъчното Плашило и Страхливия лъв, но не съм пробвала Тенекиения човек. Способният Хамър^[1] също звучи обещаващо.

От: Кейт Реди

До: Дебра Ричардсън

Радвам се да чуя, че още си жива след Коледа. За себе си не съм сигурна. (Откъде мога да знам?) Съжалявам за коляното на Феликс и възпалението на ухото на Руби. Може ли някой да измисли дума за празник с деца, която да не загатва за:

- А) празник
- Б) почивка
- В) удоволствие
- Пъклезник?

К xxxx

14.35:

Точно когато влизам на заседанието на Европейската група, Пола звъни. Обяснява, че може да се е заразили от вируса, който разболя Емили по Коледа. Има ли проблем днес да си тръгне по-рано? Мисля си: „Не, и дума да не става. Днес е първият ти работен ден след цели две седмици почивка.“ Отговарям:

— Да, разбира се. Горката, гласът ти звучи ужасно.

Обаждам се в работата на Ричард. Той е на среща във връзка с проекта за съоръжение за съхраняване на британските; ядрени отпадъци. Оставям спешно съобщение, в което го моля да се прибере възможно най-рано у дома и да удържи крепостта.

20.12:

Добирам се вкъщи навреме, за да сложа Емили да си легне. В коридора се сблъсквам с Ричард. Не, още не е уредил новото разрешително за паркиране. Да, измил е косата и на двете деца. Тичам горе. Нямам търпение да ѝ се реванширам заради суровите думи тази сутрин. Топла, ухаеща на бебе, дъщеря ми навива кичур от косата ми на пръста си.

— Кой е любимият ти герой?

— Не знам, слънчице.

— Мило е най-великият.

— Аха. Какво прави днес в училище, мило?

— Нищо.

— О, сигурна съм, че все нещо си правила. Какво прави, Ем?

— Открих нещо, което започва с „У“.

— Ухо.

— Не.

— Уста.

— Какво ли може да е, чудя се. Угледало?

— Дааа! Много си умна, мамо.

— Опитвам се, мила. Наистина се опитвам.

ДА НЕ ЗАБРАВЯ:

Благодарствени писма. Да начупя елхата и да я скрия в торби за боклук от работниците на Чистотата, които отказват да прибират елхи. (Не ни влиза в задълженията, скъпа.) Чек за балетната школа (94 лири на срок — поевтино е да се запишеш в курс за космонавти). Ново трико за Емили (синьо, не розово). Да намеря остеопат за преглед на „тежката глава“. Да се обадя на мама и да звънна на

сестра ми или ще затвърди мнението си за мен като префърцунена крава, загубила връзка с корените си. КИЧУРИ! Стискам палци да не ми е изтекъл паспортът. Попитай някоя готина приятелка какво е рап. Нямам готини приятелки. Намери готина приятелка. Поплавъкът на казанчето долу — Ричард? Гледачка събота/сряда. Да платя абонамента за вестника, да го чета, обади се на агенция за бавачки, ако Пола все още е болна. Да гледам страхотния кунгфу филм — „Седящия тигър“? „Спящия дракон“? Да изрежа ноктите на Бен. Етикети с имената, час за зъболекар, да се обадя на академията по фитнес „Юнона“ и да ангажирам личен треньор, който ще стяга мускулите на корема, вместо да работи върху душата. Торта „Телетъбис“ за рождения ден на Бен — откъде? Да стаягам тазовото дъно. Да върна видеокасетата със „Снежанка“! ДА ПРИГОТВЯ документите за кандидатстване на Емили в някое от училищата. Да бъда по-мила и по-търпелива с Емили, за да не се превърне в маниакален психопат като порасне. ПАРИ ЗА НОВА ПЪТЕКА НА СТЪЛБИЩЕТО. Да се обадя на Джил Купър-Кларк. Социален живот: да поканя хора на обяд в неделя — Саймън и Кърсти? Алисън и Джон? Да направя план за междусрочната ваканция. Вече? Да, вече. Празненство край басейна в чест на Джеда — момиче или момче? Да разбере. Да облекчавам пикочния си мехур по-често. Да се подготвя за срещата с Джак Абелхамър.

[1] Игра на думи от able (англ.). — способен. — Б.пр. ↑

ПРОБЛЕМИ С НИКНЕНЕТО НА ЗЪБИ

Вторник, 4.48

От стаята на Бен се чува вик. Вик на ужас. За трети път тази нощ или за четвърти? Отново му никнат зъби. А вече надвишаваме препоръчителната доза парацетамол. Вероятно ще бъде показана в световните новини като „Майка чудовище дрогира пеленаче, за да се наспи“. С право се казва разбит сън — непоправимо загубен. Пропълзяха обратно в леглото и се опитвах да сглобиш пъзела на съня въпреки липсващите парчета. Може би ще заспи. Дано да заспи отново. Винаги се случва по това време, когато навън просветва и ти започваш да се пазариш отчаяно с Бог: „Мили Боже, ако само направиш така, че да си заспи, аз ще...“

Аз ще какво? Ще бъде по-добра майка, повече няма да се оплаквам, ще се възползвам от всяко зрънце сън отсега до последния си дъх.

Експерименталното скимтене на Бен от типа „там ли си“ отстъпи на ария на Павароти с пълно гърло. (Nessun dorma означава никой не спи, нали?) В книгата пише да оставиш бебето да плаче, но Бен не я е чел. Не разбира, че след около четирийсет минути непрекъснат плач ще се успокои. В книгата пише, че Бен може би има проблеми с привързаността — според мен просто е разбрал, че мама, която отсъства през деня, е на разположение за среднощни гушкания.

Мозъкът ми има желание да се надигна от леглото, но тялото ми се влачи отзад като мрачен тийнейджър. До мен Ричард лежи по гръб с кръстосани върху гърдите ръце и издава кралски въздишки. Спи като бебе. (Откъде, по дяволите, се е взел този израз?)

Докато изкачвам стълбите, краката ми все едно че са от олово. През прозореца на площадката различавам силуетите на редиците от къщи отвъд градината ни с техните плашещи слепи очи. Някой ранобудник светва кухненската лампа и стаята пламва в жълто като клечка кибрит. Прозорците излагат на показ доста добра представа за материалното състояние на хората вътре — нашият район е

разположен на североизток от лондонското Сити и много от обиграните финансисти като мен са дошли да живеят тук и са се закопали със старите викториански къщи, които имат нужда от основен ремонт. Къщите ни са без пердета на прозорците, собствениците им предпочитат да разчитат на скъпо реставрирани капаци, докато по-бедните ни съседи все още се задоволяват с истински завеси или скриват личния си живот зад найлонови пердета. През седемдесетте двойки като нас в името на съвременното се освобождаваха от всички стари викториански елементи в обзавеждането — камини, корнизи, вани с крачета във формата на животински лапи, а сега ние в името на нов вид мода плащаме цяло състояние, за да ги върнем в първоначалния вид. (Случайно ли е, че хвърляме все повече пари за ремонт и обзавеждане на домовете си — домове, в които прекарваме все по-малко време, защото сме навън в печелене на пари за френските хромирани кранове и дъбовите дюшемета? Сякаш домът се е превърнал в нещо като сцена с декор, на която се надяваме да играем един ден.)

Горе заварвам Бен да тресе решетката на креватчето си. Ухилва се и изпуска една лига, която потича по брадичката му и скача като бърнджи до чатала на пижамата му, където остава да блещука в тъмното.

— Хей, ти. Кое време е, а?

Изваждам го от креватчето и завладяя от радостта да ме види, той ме ухапва по врата. Ох.

Никога не съм искала момче. След Емили подозирах, че тялото ми може да прави само от нейния вид и във всеки случай щях да се радвам повече, ако имах още едно момиче — красиво, спокойно, изкусно устроено като часовников механизъм. „Момчетата са толкова обсебвачи“, каза Канди на един обяд с колежки миналата година по това време. Коремът ми беше толкова голям, че управителят трябваше да донесе стол, защото не можех да се мушна в сепарето като всички останали. Всички се смяхме. Нервен, непокорен смях, но с нотки на триумф, както когато келтите са разбрали, че господството на римляните е към своя край. Но после, три дни по-късно, ми го подадох в родилната зала. Него! Толкова малко същество, исправено пред необятната и невероятна задача да стане мъж, и аз го заобичах. Заобичах го на мига. А той не можеше да ми се насити. Все още не

може. Майката на едногодишно момченце е като филмова звезда в свят без критици.

Изведнъж е станал толкова тежък, моят бебчо — малкото му тяло се е наляло с момчешка маса. Бедрата са стегнати и пълни като боксова ръкавица. Занасям го до синия стол, хващам ръката му и започвам да тананикам любимата ни песен.

*— Лавандулово синьо, дили, дили, лавандулово зелено.
Когато стана крал, дили, дили, ти ще бъдеш
кralица.*

Майките я пеят от векове и все още никой няма ни най-малка представа какво означава. Пеенето на приспивни песнички е малко като самото майчинство — нещо, което се прави инстинктивно в тъмното, въпреки, че целта му ти е пределно ясна.

Усещам как Бен се отпуска и натежава в ръцете ми, докато теглото му накрая не се разпределя равномерно върху гърдите ми. Трябва да прецениш много точно момента и да улучиш кога дрямката е преминала в дълбок сън. Ставам и пристъпвам крадешком към креватчето, като го спускам надолу до последната секунда. Ето. Алилуя! И тъкмо когато си мисля, че ми се е разминало, той внезапно отваря очи. Долната му устна потреперва също като на Рик, който съзира загубената си любима в „Казабланка“, после цялата му уста образува едно развълнувано „О“ и дробовете се подготвят за нов писък.

(Децата не приемат нищо на доверие. Отнасят се към честността с презрението на тиран. Не ти отпускат никакво време в замяна на получените прегръдки, нито амнистия за дългите нощни часове, прекарани в носене и люшкане. Можеш да ставаш при всеки рев сто пъти и на сто и първия те все още ще те изправят пред военния съд за дезертъорство.)

— Добре, добре. Мама е тук. Няма нищо. Още съм тук.

Връщаме се обратно на синия стол, хващам ръката на Бен и започваме приспивния ритуал отначало.

5.16:

Бен накрая заспа.

5.36:

Емили ме моли да ѝ чета книга, озаглавена „Малката мис Работливка“. Не.

7.45:

Пола отново е на работа и, слава Богу, се чувства много по-добре. Помолих я за не забрави тортата „Телетъбис“ за рождения ден на Бен в петък и о, свещи. Да не купува много бисквити, в случай че другите майки са вманиачени на тема захар. (Миналата година Анджела Брънт издаде декрет за забрана на стафидите.) Пола ми иска голяма сума в брой, достатъчна за прием на открито в Бъкингамския дворец, но не се осмелявам да възразя.

8.27:

Толкова ми се спи, че когато стигам до Бродгейт, купувам две двойни кафета от „Старбъкс“ и ги погълтам на екс като водка. Четох някъде, че хората, които страдат от недостиг на сън, са в полубудно състояние, нещо като чистилице между съня и събуждането, където в мозъка се носят сюрреалистични картини. Като да си попаднал за постоянно във филм на Дейвид Линч. Това трябва да е причината Род Таск вече да не ми се струва само дразнещ австралийски грубиян и да е заприличал на невъзмутимия Денис Хопър, който се смее като побъркан. Седя зад бюрото си, дегизирана със стар чифт очила, които държа в чекмеджето, за да създавам впечатление на усилена мозъчна дейност, сетне избирам изискващата най-малкото мозъчно усилие задача, при която и да сбъркам, няма да има последствия. Няма проблем, стига да не купувам и продавам нищо. Получила съм двайсет и девет имейла. Не вярвам на очите си, когато прочитам първия.

От: Джек Абелхамър, Фондация „Селинджър“

До: Кейт Реди, ЕМФ
Катрин,

Не мога да ви опиша какво облекчение изпитвам, че проблемът, който възникна през празниците, е решен. Несъмнено и за вас моментът не беше добър.

Страхотни новини за „Токи Ръбър“ и патентоването на новия му продукт. Изумително възстановяване на акциите. Възхищавам се на хладнокръвието ви при работа под напрежение. Навярно можем да го отпразнуваме, когато дойдете в четвъртък? В края на улицата има чудесен нов ресторант с морски деликатеси.

Поздрави, Джак

От: Канди Стратън
До: Кейт Реди

Какво ще кажеш да отскочим до „Кории и Бароу“ за една-две бутилки, така че да ни арестуват за неприлично поведение и да пропуснем шибаното заседание?

Изглеждаш ужасно.

К ххххх

От: Кейт Реди
До: Джак Абелхамър

Не ми трябва да се напия, за да се държа неприлично. Имам нужда да прекарам една седмица в леглото.

С много обич и целувки К хххххх

От: Кейт Реди
До: Канди Стратън

СПЕШНО! Кажете ми, че току-що получи онова съобщение.

От: Канди Стратън

До: Кейт Реди
Какво съобщение?

От: Кейт Реди
До: Канди Стратън
Относно напиването и неприличното поведение.
Бързо. ПОБЪРЗАЙ!

От: Канди Стратън
До: Кейт Реди
Съжалявам, мила. Сигурно си го изпратила на някоя друга късметлийка.

От: Кейт Реди
До: Канди Стратън
Всъщност на клиент в Ню Йорк. Мъртва съм. Моля,
не носете цветя.

От: Канди Стратън
До: Кейт Реди
Мили Боже! ОЩЕ СЕГА ИЗПРАТИ ДРУГО.
Уважаеми господине, моята зла изтормозена
близначка, която също се казва Кейт Реди, току-що ви е
изпратила откачен и обиден имейл, на който ви моля да не
обръщате внимание.
Няма значение, не се притеснявай. Абелхамър нали е
американец? Не забравяй, че ние нямаме чувство за хумор.

15.23:

Ръководителите на екипите започват да пристигат за заседанието по стратегията в офиса на Род Таск. Клепачите ми се затварят като на кукла. Единственото нещо, което ме държи будна, е мисълта, че Джак Абелхамър ще заведе дело за сексуален тормоз. Янките са вманиачени по „неуместното поведение“. Още нямам отговор на имейла. Надявам се, че ще причисли моя към очарователната британска ексцентричност и посланието ми ще отиде в забвение. Потънала в кошмарни видения, не забелязвам приближаването на Силил Хармсуърт. Като протяга кльошавия си пръст, шефката на „Личен състав“ ме бодва на мястото, където тази сутрин Бен заби зъбите си. Имам чувството, че беше поне преди три живота.

— Имаш нещо на шията, Катрин.

— О, това ли. Бебето ме ухапа.

Двама мъже, седнали на масата, започват да се подсмивват над минералната си вода. Силия ми смигва с усмивка, каквато е цъфнала на лицето на Злата царица, когато подаде отровната ябълка на Снежанка. Извинявам се и се втурвам в дамската тоалетна, следвана от Канди. Тук осветлението е ужасно, но в огледалото виждам по средата на шията си нещо, което прилича на любовно ухапване от тийнейджър вампир. Опитвам с фон дьо тен. Безрезултатно. Опитвам с пудра. Проклятие. Ухапаното е изпъкнало като вулкана Етна.

Канди влиза, развявайки коректор, и започва да го полага на шията ми.

— Ей, Бавният Ричард ли ти направи тази смучка? Това е прекрасно, скъпа.

— Не, бебето, на което му никнат зъби. Скъпият ми съпруг го проспа, но за малко не го ухапах, за да го събудя.

В офиса на Таск колегите ми мъже правят онова, което обичат най-много — имат събрание. Ако това събрание мине наистина добре, ако го протакат достатъчно дълго, то утре ще могат да се възнаградят с още едно. С малко късмет, липсата на напредък на събрание 1 може да бъде разгледана на събрания 3, 4 и 5. Когато за първи път дойдох в Ситито като стажантка, предполагах, че събранията се правят, за да се вземат решения. Отне ми няколко седмици, за да разбера, че те са арена за показ, еквивалентът на демонстрация на сила при горилите,

каквато сме виждали по телевизията в научнопопулярните филми за дивата природа. Понякога, когато наблюдавам как мъжете се домогват до власт, почти чувам коментара зад кадър на Дейвид Атънбъро, който обяснява значението на биенето по гърдите и пощенето на въшките.

— И ето, в самото сърце на градската джунгла, виждаме как Чарли Бейнс, млад мъжкар от американския клон, приближава водача с бойни белези Род Таск. Наблюдавайте позата на тялото на Чарли, начина, по който показва подчинението си, докато отчаяно се стреми към одобрението на по-старшия мъжкар в стадото...

Повечето жени, които познавам тук, имат силна непоносимост към подобно поведение. По разбираеми причини ние пропускаме размахването на пишките в корпоративните писоари, нито пък намираме за привлекателна идеята да се подмазваме на някакъв пърхотлив търтей на бара след работа. Откровено казано, откъде енергия? Също като послушните, ученолюбиви момичета, каквито сме били в училище, и сега все още смятаме, че ако дадем всичко от себе си и си свършим навреме работата, тогава:

А) ще възнаградят труда ни заслужено и

Б) ще се приберем вкъщи преди седем.

Лекото вибриране на телефона в джоба ми показва, че съм получила съобщение. От Канди е.

Въпр.: Колко мъже са нужни, за да завият 1 крушка?

Отг.: 1. За да я държи и да чака, докато земята се завърти под него.

Сподавеният ми смях привлича погледите на всички около масата, освен на Канди, която се прави, че се изтрепва да записва предложенията на Чарли Бейнс за нещо, което той нарича организационно подобрене.

Прегледът на месечните доклади продължава до безкрай. Вече губя битката с изпадането в безсъзнание, когато изведнъж забелязвам скрийнсейвъра на компютъра на Род с коледна картинка. Мисля си колко е успокоително да се заровиш в снега, колко е приятно да потънеш в неговото студено и дружелюбно небитие. Сещам се за

капитан Оутс и Южния полюс: „Просто тръгвам навън, пък ще видим.“

— Ти току-що се върна, Кейти — срязва ме Род с писалка, насочена като стреличка към мен.

Осъзнавам, че сигурно съм си говорила на глас като някаква побъркана жена, която кръстосва улиците, увита в найлонови торби за смет, и непрекъснато коментира параноичния си вътрешен свят.

— Извинявай, Род, цитирах капитан Оутс.

Всички мениджъри едновременно обръщат погледи към мен. В долния край на масата, на един език разстояние от Род, чистокръвните ноздри на асистента ми Гай се разширяват в очакване на първия полъх от унижение.

— Помните капитан Оутс — подсказвам на шефа ми. — От експедицията на Скот до Южния полюс. Този, който излезе от палатката и се отправи на сигурна смърт.

— Типично за жител на Острова — изсумтява Род. — Безсмислена саможертва. Как наричаха това, Кейти, чест?

Сега всички ме гледат и се чудят как ще се измъкна. Хайде! Кейт до мозъка, Кейт до мозъка, чуваш ли ме?

— Всъщност, Род, експедицията до Южния полюс не е лош модел на управление. Какво ще кажеш да го приложим към най-зле представилия се фонд? Онзи, който изсмуква ресурсите ни? Вероятно трябва да го изпроводим навън в снега.

При предложението за съкращаване на разходите, очите на Род заблестяват с влажен свински блясък.

— Хм. Не е зле, Кейти, не е зле. Гай, разучи положението.

Втречените в мен погледи се отклоняват. Този път бях на косъм.

19.23:

Допълзвам вкъщи само за да заваря Пола сърдита. Сърденето на бавачката може да се спусне така внезапно, както морска мъгла и да бъде два пъти по-опасно. Познавам, че случаят е от сериозните, защото се е заела да чисти кухнята. Единственото, което ми се прави, е да се строполя на дивана с чаша вино и да видя дали някои от познатите ми герои от „Ийстендърс“^[1] са все още живи. Не съм гледала сериала от юни, достатъчно време, за да паднат цели династии на Албърт Скуеър,

а Фил Мичъл да е направил поне още две бебета на бившите съпруги на покойния си брат. Вместо това трябва да лавирам около събитията от деня със заострена предпазливост. Похвалвам съдържанието на кутията за обяд на Емили, обещавам утре да купя етикети за имената с уверението, че не е проблем (де да беше); после опитвам досадно културно подмазване, като споменавам една звезда от сапунени сериали, която току-що е родила и заема цели седем страници в новия брой на „Хелю!“, който Пола чете.

Двете бременности съсипаха краткосрочната ми памет, но ми оставиха странната и мигновена способност да се сездам на момента за всички имена на бебета на знаменитости. Това, че знам имената на децата, да речем, на Деми Мур и Брус Уилис (Румър, Талула) или на Пиърс Броснан (Дилан, също името на първото отроче на Зита-Джоунс/Майкъл Дъглас и на второто на Памела Андерсън) не ми е от полза в работата, но е вдигало на няколко пъти в критични моменти акциите ми пред Пола.

— Дилан започва да става много популярно име — забелязва Пола.

— Да — съгласявам се аз, — но помисли си за момиченцето на Уди Алън и Миа Фароу. Бяха я кръстили Дилан и накрая поиска да си смени името.

Пола кима.

— И второто го кръстиха с някакво глупаво име, нали?

— Сачъл^[2].

— Да, вярно — размива се Пола и аз се присъединявам — безграничната глупост на звездите е едно от най-големите народни удоволствия. Виждам, че сръдната започва да ѝ минава, когато сглупявам да насиля късмета си и питам Пола дали е успяла да намери торта „Телетъбис“.

— Не мога да помня всичко — отвърща тя и напуска сцената, развявайки невидимото си черно наметало. Докато предната врата все още трепери, откривам причината за сърденето, оставена отворена на плота. В „Ивнинг Стандарт“ има статия за заплащането на бавачките и техните невероятни привилегии — луксозни коли, частно здравеопазване, карти за фитнес, езда, ползване на самолети.

Езда? Мислех си, че постъпваме добре, като оставяме Пола да използва колата ми, докато аз пътувам с автобуса. Каквото ще да става,

няма да позволя да бъда изнудвана да плащам повече. Вече сме на границата на възможностите си.

20.17:

Казвам на Ричард, че трябва да увеличим заплатата на Пола. Може да добавим и уроци по езда. Следва ужасна кавга, в която Рич изтъква, че като добавим данъците и осигуровките й, които ние плащаме, Пола всъщност взема повече пари от него.

— И чия е вината? — питам аз.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо.

— Знам го твоето нищо, Кейт.

По време на вечеря седим на няколко сантиметра един от друг на кухненската маса и едва се сдържаме да не избухнем отново. Ричард е сварил спагети и е направил салата от домати и авокадо. Завързваме предпазлив разговор за децата — неутолимия апетит на Бен, новата мания на Емили по Мери Попинс — и аз започвам отново да го харесвам, когато навивайки спагети на вилицата си, той споменава, че сам е направил соса този следобед. Това е едновременно и достойно за възхищение, и ужасно обезсърчаващо. Не мога да го понеса.

— Как намери време да направиш специален сос? Ами чиниите? Предполагам, че след това ще се захванеш с грънчарство. Защо, по дяволите, не свършиш нещо по-неотложно? Например да подновиш разрешителното за паркиране.

— Новото разрешително е в колата — отвръща той, — ако мадам отдели няколко секунди от програмата си, за да погледне.

— О, ние сме идеалният съпруг, така ли?

Чува се скърцане на метала по дървото, когато Ричард дръпва стола си от масата.

— Отказвам се, Кейт. Молиш ме да ти помагам, а когато го правя, ме презираш за това.

Някак си не мога да формулирам отговор. Казаното е болезнено грубо и в същото време неоспоримо. Жените често се шегуват, че се нуждаят от съпруга, която да се грижи за тях, и не е лъжа — всички

имаме нужда от съпруга. Само че не очаквайте да благодарим на мъжете, които приемат ролята на въртокъщници, задето ни я отнемат.

— Кейт, трябва да поговорим.

— Не сега, Рич, трябва да се изкъпя.

Все още нямам масла за баня. Намирам стар пакет лавандулови соли в дъното на шкафа. Обещават да „успокоят и мотивират“. Добавям малко от пяната на Бен „Пиратът Пит“, която оцветява водата в униформено синьо.

Покатервам се в горещата синя лагуна и се отпускам назад с любимото си четиво — ако трябва да съм откровена, единственото през последните години. По-добър, от какъвто и да е роман, „Справочник на имотите“ на Джеймсън представлява лъскава брошура, пълна със снимки на желани имоти в продажба из британските острови. Можем да заменим нашата съборетина за, да речем, преустроена мелница в Костуолдс или за замък с джобен размер в Пийбълшър. (Къде е Пийбълшър? Струва ми се малко далечко.) Снимките са невероятни, но най-ми допадат описанията. На страница 18 има къща в Бъркшир, която може да се похвали с пристроен кабинет с цилиндричен таван и градини с плодни дръвчета. Какво значи цилиндричен таван? Не съм съвсем сигурна, но го искам. Ами плодните дръвчета! Представям си как се разхождам из облицованата с дървена ламперия библиотека, където ще има току-що откъснати цветя във високи вази по пътя към кухнята, славеца се със смесицата от традиционни шкафове и кухненски уреди последен модел. Застанала до печката — не за да готвя, за тази цел ще използвам двойната фурна „Неф“ — ще надписвам дати на етикети за сладко, сварено от набраните ябълки от обширната градина, докато децата ми ще играят доволно в детския кът, тапициран с вкус.

„Порното на Кейт.“ Така нарича брошурата Ричард, когато се натъкне на някой брой, скрит нарочно под моята страна на леглото. Има право. Всички тези апетитни снимки, поместени, за да доставят радост на очите и да можеш да си представяш какво би било да живееш така, без всъщност да ти се налага да водиш този начин на живот. Колкото по-потисната се чувствам от собствената си къща, толкова по-всепоглъщаща става страстта ми по тези имоти.

Мисълта за Ричард ми напомня спречкването ни заради коса и трепвам, когато се сещам за моето участие в него. Непресторената му доброта и здрав разум са достатъчни, за да предизвикат точно обратното в мен. Защо? Ричард смята, че глезя Пола и позволявам да ѝ се разминат безнаказано неща, които никой работодател не би възнаградил с щедро заплащане и снизходителност. Смята я за доста умно двайсет и пет годишно момиче от Kent, което се държи много мило с децата ни и в същото време се опитва да ни измъкне всяко пени, което може. Мисли, че тя нарочно степва чорапите му, ако я помоли да свърши нещо извън служебните ѝ задължения. Мисли, че тя има твърде много власт в къщата ни. Прав е. Обаче Рич не се притеснява за гледането на децата както мен — мъжете мислят за гледането на децата с портфейлите си, жените го чувстват с утробата си. Телефоните може и да са станали безжични, но майките никога няма да станат.

Когато погледна Пола, виждам човека, който е с децата ми през всичките часове, през които аз не съм с тях — човека, на когото разчитам да ги обича, да се грижи съвестно за тях и да внимава за първите симптоми на менингит. Ако тя оставя къщата разхвърляна, ако прави на въпрос изпразването на миялната, защото в нея са и съдовете на възрастните, не само на децата, ако не ми връща точно ресто от супера и „губи“ касовите бележки, тогава аз ще си замълча.

Говори се, че проблемът на жените професионалисти от моето поколение е, че не знаят как да се държат със слугините. Не е вярно. Бедата на жените професионалисти от моето поколение е, че ние самите сме слугини — неизменно благодарни за всяка помощ в домакинството, която ни излиза през носа, докато се борим да запазим „господарската“ си работа.

Когато се върнах на работа след първото си раждане, дадох дъщеря си на детска градина. На около десет минути пеша от нас има детска градина и аз харесах пъргавата слънчева шотландка, която я ръководеше. Но постепенно някои неща започнаха да ми правят лошо впечатление. В тясната стая за най-малките бяха наредени дванайсет креватчета. — Бях се самонавила, че стаята е уютна, когато я разгледахме първия път, но всеки ден, когато оставях Емили, тя все повече ми приличаше на румънско сиропиталище, обзаведено с хуманитарни дарения. Когато попитах Мойра как могат малките да

заспят с целия този шум от по-големите деца в съседното помещение, тя сви рамене и каза: „О, накрая свикват.“ После глобите. Ако вземеш детето си по-късно от шест и половина от Детския кът, ти таксуват десет лири за първите десет минути и петдесет лири за по-голямо закъснение. Винаги закъснявах след шест и половина. Срамът ме заливаше като жлъчката в стомаха ми по време на спринта от метрото до градината.

Заобиколена от още трийсет деца, Емили прихващаше всяка заразна болест, която върлуваше. Първата ѝ настинка започваше от октомври и траеше до края на март, а бебешкият ѝ нос беше пълен с гнойни сополи. След като бяха допуснали разпространението на инфекцията, от детската градина изключително много държаха да оставим болното си дете вкъщи, без да намаляват таксата. Спомням си как с часове разговарях от работата с агенции в търсене на бавачка, като се преструвах, че говоря с клиенти, или молах приятели за помощ. (А аз мразя да моля за услуги; мразя да се чувствам задължена.) През едно горчиво утро се наложи да оставя Ем в къщата на жена, която познаваше друга позната от следродилната ми група, и която живееше в Кроуч Енд. В края на деня тя ми докладва, че Емили е плакала през цялото време, с изключение на един час, когато гледали „Спящата красавица“, която явно ѝ действала успокоително. В онзи ден дъщеря ми каза първото си изречение: „Иска вкъщи.“ Само че аз не бях там, за да го чуя, нито бях вкъщи, където тя така отчаяно искаше да се прибере.

Така че не, Пола може да не е идеална. Но има ли нещо идеално? Мама, която да си остане вкъщи, да се откаже от живота си и да го положи под малките крачета да го стъпчат. Бихте ли го направили? Мога ли да го направя? Не ме познавате, ако си мислите, че съм способна на това.

Излизам от ваната и намазвам с хидратантен крем люспестите розови петна на ръцете, в сгъвките на коленете и зад ушите, загръщам се с хавлията и отивам в кабинета да проверя съобщенията, преди да си легна.

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

Катрин, не си спомням да съм споменал пиене, но неприличното държане звучи страхотно. Леглото за една седмица би било проблем — може да се наложи да размества програмата си. Може би все пак ще се спрем на морските деликатеси?

С обич, Джак

С обич? От крупен клиент? О, Боже, Кейт. Виждаш ли какво направи и докъде я докара?

ДА НЕ ЗАБРАВЯ:

Да изрежа ноктите на Бен, благодарствени писма за Коледа? Да се оплача в съвета, че не са прибрали елхата. Да унижа противния Гай пред Род, за да му покажа кой е шефът. Да се науча да изпращам съобщения! Рожденият ден на Бен — да намеря торта „Телетъбис“. Балетно трико (розово, не синьо!). Подарък — танцуваща Тинки Уинки или образователна дървена играчка? Танцуваща Тинки Уинки И образователна дървена играчка. Обувки за Емили / да я науча да чете. Да се обадя на мама и на Джил Купър-Кларк, НЕПРЕМЕННО да се обадя на сестра ми — защо Джули винаги ми е така ядосана? Единственият човек в Лондон, който не е видял новия филм — „Магическия тигър“, „Огнедишация дракон“? Междусрочната ваканция. Кога и къде? Да поканя приятели на неделен обяд. Да купя ядки и босилек и да направя собствен сос за спагети; да се запиша на готварски курс („Лейте“ или друг подобен). Брошури за лятната почивка. Да взема на Исус?!?! топка за игра. Пари за стълбищна пътека. Крушки, лалета, балсам за устни, Ботокс^[3]?

[1] Популярен сапунен сериал. — Б.пр. ↑

[2] Раничка (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Ботулинов токсин А, който се използва за лечебни и козметични цели против бръчки. Инжектиран в лицев мускул, блокира нервните окончания и временно ги парализира. — Б.пр. ↑

ПЪРВАТА МИ СРЕЩА С ДЖАК

7.03:

Крия се в тоалетната с куфара, за да не ме види Бен. Той е в съседната стая, в кухнята, където Ричард му дава закуската. Отчаяно искам да вляза, но си казвам, че не е честно да открадна няколко егоистични минути от компанията му, а после да оставя едно неутешимо бебе. (В книгата пише, че децата преодоляват страха от раздялата до навършването на две години, но за майките няма възрастова граница.) По-добре изобщо да не ме вижда. Седнала на коша с прането, имам време да огледам помещението и да забележа гирляндите от сив мъх, които се спускат над прозореца като пердета в къщата на вещица. (Нашата чистачка, Хуанита, страда от световъртеж и съвсем разбираемо не може да чисти на височини, които изискват повдигане на главата.) Освен това мозайката, изобразяваща русалка, е наполовина завършена от майстора, тъй като отказахме да му платим повече, така че сега е само цици и без опашка.

През затворената врата дочувам приглушено бръм-бръм, последвано от заразителното кикотене на Бен. Рич сигурно се преструва, че лъжицата с грис е камионче, за да го накара да отвори уста. Изсвирване на клаксон известява пристигането на „Пегас“.

Измъквам се от къщата си като крадец, когато чувам обвинителното бибип от паркираното отсреща „Волво“. Анджела Брънт, тарторът на местната мафия. Лице като на „Форд Англия“. С изпъкнали като предни фарове зъркели, разположени върху триъгълната ѝ глава, Анджела героично понася грозотата си. Едва седем часът е, какво прави навън по това време? Вероятно е закарала Дейвина на курс по японски преди зазоряване. Дай на Анджела трийсет секунди и ще ме попита дали съм записала вече Емили в някое училище.

— Здравей, Кейт, отдавна не сме се виждали. Записа ли вече Емили в някое училище?

Пет секунди! Да, Анджеела подобри собствения си световен рекорд по образователна параноя. Изкушавам се да ѝ кажа, че обмисляме местното държавно училище.

— Мисля, че „Сейнт Стивън“ все още е една от възможностите, Анджеела.

— Нима? — Фаровете се завъртат стреснато в орбитите си. — Но как ще я вкараш в прилично училище на единайсет? Прочела ли си последния училищен доклад на „Сейнт Стивън“?

— Не, аз...

— Ти наистина осъзнаваш, че в сравнение с частния сектор възпитаниците на държавните училища изостават с две цяло и четири години след първата година и половина и разликата нараства до три години, докато навършат девет?

— Боже, звучи наистина зле. С Ричард се каним да огледаме „Пайпър Плейс“, но ми се струва, че децата са малко претоварени. Искам само Емили да е щастлива, докато е още малка.

Анджеела отбягва думата щастлив като кон гърмяща змия.

— Знам, че всички в „Пайпър Плейс“ страдат от анорексия в шести клас — започва осведомено тя, — но там наистина се предлага чудесно всестранно образование.

Върхът. Дъщеря ми ще стане първата в света всестранно образована анорексичка. Приета в Оксфорд, тежаща трийсет и пет килограма, тя ще се надигне от болничното си легло, за да завърши блестящо философия, политически науки и икономика. После ще работи шест години, ще стане майка, ще напусне работа, защото натоварването ще ѝ дойде и повече и ще прекарва утрините си в разгадаване на изискванията за прием в „Сейнт Стивън“ на чаша кафе с обезмаслено мляко заедно със свободно владеещата японски домакиня Дейвина Брънт. Боже, какво им става на тези жени?

— Извинявай, Анджеела, трябва да бягам. Ще изпусна самолета.

Още се боря да отворя вратата на таксито, когато Анджеела изстрелва прощалния си куршум.

— Виж, Кейт, ако имаш сериозни намерения да вкараш Емили в „Пайпър Плейс“, мога да ти дам номера на един психолог. Всички го използват. Ще я подготви да дава правилните отговори, да рисува подходящите рисунки на интервюто.

С благодарност си поемам дълбоко дъх от напоения с марихуана сладникав въздух в таксито на Уинстън. Това ме връща в онова сладко време, преди децата, когато да бъдеш безотговорен беше почти дълг.

— И каква е подходящата рисунка, Анджела?

Госпожа Брънт се засмива:

— О, нали знаеш, с въображение, но не прекалено.

Боже, как се презирам след разговорите с Анджела Брънт. Чувствам как майчинските амбиции на Анджела проникват в мен като грипен вирус. Опитваш се да се бориш, опитваш се да се довериш на интуицията, която ти подсказва, че детето ти ще си е съвсем добре и без да го хранят насила като някакво нещастно малко гъсе. Но един ден имунната ти защита е леко отслабена и „бам!“, Анджела се появява с таблиците си, със средно статистическите си резултати по четене и телефонния номер на онзи психолог. Знаете ли какво е наистина жалко? Накрая ще запиша Емили в гимназия „Анорексия“ — страхът от вредата, която може да нанесе безумното образование, основано на състезателния принцип, е засенчен единствено от страха, че тя някак си ще изостане и вината ще е моя. Състезанието всяка година започва все по-рано — в квартала ни има детска градина със стена, посветена на импресионистите. Майките с неохота стигнаха до убеждението, че любовта с пари не се купува, но парите могат да ти купят Моне и това им стига.

Изтощените работещи майки записват дъщерите си в академии по стрес. Навярно това е разбирането ни. Стрес. Прогрес. Дори се римуват.

9.28:

— Какъв ѝ е проблемът на госпожата?

— Какво?

Уинстън ме гледа изпитателно в огледалото. Очите му, толкова тъмнокафяви, че изглеждат почти черни, имат насмешливо изражение.

— Анджела? О, не знам. Напрежението на големия град, разочарована жена, която живее чрез децата си, недостатъчен орален секс. Обичайното.

Смехът на Уинстън изпълва купето. Дълбок и зърнест, той отеква през слънчевия ми сплит и само за момент ме успокоява.

Трафикът по пътя към летището е толкова тежък, че имам предостатъчно време, за да размишлявам за предстоящото изпитание от срещата с Абелхамър. Когато говорих с Род Таск снощи, той ми каза:

— Джак изглежда доста развълнуван от срещата ви, Кейти.

— Сигурно защото Грийнспан намали лихвения процент с половин процент — импровизирах аз. Едва ли можех да кажа на шефа си, че съм обещала на клиента си в имейл неприлично поведение и седмица в леглото, да не споменавам обичта и целувките.

Не мога да престана да се чеша. Снощи си измих косата с новия шампоан — алергична реакция вероятно? Или може би съм прихванала някоя болест от седалката на пегаса — също като първичния океан, предисторическото такси може би е хранителна среда за множество безгръбначни.

Музиката, която се разнася, е от дълбините на човешкото развитие. Разгорещеното включване на тропетите и неравноделното избухване на ударните инструменти ми напомня за „Рапсодия в синьо“.

— Това Гершуин ли е, Уинстън?

Той поклаща глава.

— Равел. — Шофьорът на таксито ми слуша Равел?

Минаваме покрай фабриката на „Хувър“, когато започва бавната част. Това е най-тъжната музика, която съм слушала. По средата се включва флейтата и приглася лекичко на пианото; когато затварям очи, виждам една птица да се носи над морето.

Нюйоркският офис на фондация „Селинджър“

15.00 часа източно време: Пристигам със световъртеж в офиса на Ужасния Абелхамър точно зад ъгъла на „Уол Стрийт Сентър“. Придружава ме асистентът ми Гай, който не показва никакви признаци на умора от часовата разлика. Тъкмо обратното, Гай е във вихъра си и познава по-добре от пътните си зъби всички колебания на Наздак^[1].

Подбрах подходящ отблъскващ тоалет за презентацията пред Абелхамър. Целомъдрен, тъмносив, под коляното; обувки на сицилианска вдовица — имам вид на Мария фон Трап^[2], преди да среже онези завеси в спалнята.

Решимостта ми да поддържам тона на срещата няколко градуса под нулата се стопява, когато влиза Джак Абелхамър. Вместо побелелия патриций тип „Брукс Брадърс“, който си бях представяла, пред мен е спокоен, ниско подстриган атлет горе-долу на моята възраст с постепенно разливаща се усмивка като на Джордж Клуни, която достига очите му, преди ъгълчетата на устните му напълно да са се извили нагоре. По дяволите! По дяволите!

— Е, Кейт Реди — казва Ужасния Абелхамър, — много ми е приятно да свържа с лице всички онези цифри, които ми изпращате.

Хм. Изнасям най-новите данни около представянето на фонда „Селинджър“ през последните шест месеца. Всичко върви по мед и масло, докато един от младшите консултанти — досущ намръщената агент Скъли с червена коса — оправя на носа си очилата с тънки рамки и казва:

— Мога ли да попитам, след като прогнозираната от вас възвръщаемост за Япония е толкова ниска, защо вложенията са така големи?

— А, много уместен въпрос. Мисля, че Гай може да ви отговори.

Благосклонно отстъпвайки го на асистента си, сядам, облягам се назад и гледам как нищожното мекотело ще се измъкне. Небрежно проверявам телефона си.

Съобщение от Пола Потс до Кейт Реди

Емили е върната от училище с ВЪШКИ. Цялото семейство трябва да се намаже. Ти също!

Поздрави, Пола

Не вярвам на очите си. Прелетяла съм над Атлантическия океан, разнасяйки въшки като колорадски бръмбари. Извинявам се, изтичвам навън и влигам в тоалетната. На зеленикавата светлина в шефската баня проверявам косата си кичур по кичур. Как изглеждат въшките? Виждам грозд яйца близо до пътя, но може да е и пърхот. Трескаво се сресвам.

Невъзможно е да се измъкна от предварително уговорената вечеря с Абелхамър. Едва ли мога да се извиня със спешно обезпаразитяване.

Морски ресторант „Броуди“

19.30

На вечерята седя с изпънат гръб на разстояние от масата като кралица Мери. Представям си как енергичните въшки се спускат надолу към мидената яхния на клиента.

— Мога ли да ви закарам до хотела, Кейт? — пита Джак.

— Тъм, добре, но трябва да спрем на някоя аптека. Трябва да купя нещо.

Веждите му се извиват въпросително.

— За шампоан. Трябва да си измия косата.

— Сега? Искате да си миете косата сега?

— Да. Да махна Лондон от косата си.

Браво, момиче. С въображение, но не прекалено.

Причини да нямам връзка с Абелхамър:

1. Не съм си правила кола маска на краката от Хелоуин.
2. Въшките могат да се прехвърлят върху безупречната му харвардска прическа.
3. Крупен клиент, следователно непрофесионално.
4. Омъжена съм.

Не трябваше ли тези точки да са в друг ред?

[1] Фондов технологичен индекс. — Б.пр. ↑

[2] Баронеса Мария фон Трап (1905–1987 г.), написала автобиографичната си книга „Историята на певците от семейство Трап“, по която по-късно е създаден мюзикълът „Звукът на музиката“. — Б.пр. ↑

РОЖДЕН ДЕН

Петък, 6.02

Днес е първият рожден ден на сина ми, а аз съм в небето над „Хийтроу“. Самолетът има огромно закъснение — лоша видимост, натоварени въздушни маршрути. В продължение на четирийсет и три минути кръжим, все едно че плуваме на място, и това ме изнервя. Чувствам как босите ми стъпала се извиват под одеялото в търсене на опора и си мисля за всички онези самолети, които профучават един край друг в мъглата.

От уредбата се чува гласът на пилота. Един от онези дружески „наричай ме Пит“ гласове. Сърцето ми се свива. В мигове като този не искам пилотът да се казва Пит. Силно искам пилотът да е човек на име Роджър Картър от Уейбридж, бордови командир, бивш военен британски пилот с любовница в Агадир и добър приятел на Реймънд Бакстър от „Винаги ще има утре“. Нещо като въздушен ас, който може да приземи самолета дори ако с едната ръка трябва да държи извитите си нагоре мустаци. Разбирате ли, трябва да оцелея. Аз съм майка.

Пилотът ни казва, че се налага да се отправим към Станстед. Горивото ни свършва. Няма причина за тревога. Не, никаква. Днес е рожденият ден на Бен. Трябва да кацна безаварийно, за да прибера тортата от сладкарницата, да облека сина си за първото му тържество в бургундско червен кадифен костюм и мека кремава риза, преди Пола да му е сложила любимия си костюм „Пустинна буря“ в цвят каки. И дума не може да става да умирам. Първо, Ричард никога няма да се накани да обясни на Емили за месечния цикъл; ще го прехвърли на майка си, която набързо ще ѝ разясни за „личната хигиена“, преди да ѝ покаже нещо, наречено дамска превръзка. И ще нарича секса „онзи раздел“. Все едно „няма нищо нередно между мен и Доналд в онзи раздел, благодаря“. (В големите универсални магазини на живота мисля, че съответният раздел се намира на етаж между дамското отделение и домашните стоки.) Не, не, не. Трябва да живея. Аз съм майка. Преди смъртта не беше проблем. Искам да кажа, че след като

родих, виждам намръщената жена с косата навсякъде и подскачам по-високо и все по-високо, за да избегна свистящото ѝ острие.

— Добре ли сте, мадам? — На това възможно най-мъжделиво осветление стюардесата се е превърнала в бяло като платно лице с червило и ослепителна усмивка.

Обръщам се към зъбите:

— Всъщност днес е първият рожден ден на бебето ми и се надявам да се прибера вкъщи за закуска.

— Уверявам ви, че правим всичко по силите си. Да ви донеса ли вода?

— Със скок. Благодаря.

Летище „Станстед“

8.58

Зареденият с гориво самолет все още стои на асфалтовата писта. Пилотът Пилат Понтийски казва, че не е по негова вина, но трябва да се върнем обратно на „Хийтроу“. О, просто чудесно. Докато набираме височина, двете празни бутилчици от уиски се плъзват по подноса ми и за малко не се приземяват в скута на жената от другата страна на пътеката. Тя ме дарява със замечтана усмивка, оправя яркозелената си наметка и отваря пътната си чанта „Гучи“. Изважда оттам бутилка за ароматерапия и капва две капки на китките си там, където се мери пулсът, освежава лицето си със спрей, преди да отпие няколко глътки от голяма бутилка с минерална вода „Евиан“. После отпуска глава с лъскава коса без въшки на спретнатата сива кашмирена възглавница. Искане ми се да се протегна, да потупам ръката ѝ и да я попитам дали мога да купя живота ѝ.

Щом се уверих, че богинята е дълбоко заспала, крадешком отворих собствената си чанта. Съдържание:

Две прахчета „Калпол“ за спешни случаи

Немита мерителна лъжичка за лекарство със засъхнали лепкави ръбове

Резервни гащи за Емили (плуване)

Гребенче за въшки, което си купих в Ню Йорк

Един зацапан „Тампакс“
Грозен червеникавокафяв Покемон от последното ни
„кризисно“ посещение в „Макдоналдс“
Оранжев флумастер без капачка
Книжка за кученцето Миризливия Пърси
Хартиени кърпички, боядисани до една от
флумастера
Пакет снакс, ограничена серия (противни, но са
останали само три)
Миниатюрно шишенце тоалетна вода „Коко Шанел“
(със счупен спрей)
Книжката „Малката мис Работливка“, която Емили
ме накара да взема за пътуването

Между портфейла ми и пакета изсъхнали мокри кърпички намерих визитката на Джек Абелхамър с домашния му номер и ръчно написано съобщение върху обратната страна: „По всяко време!“

При вида на почерка му изпитах гъделичкащо усещане в долната част на корема си. Усещане за отдавна отминали тийнейджърски влюбвания, за секс, когато той беше колкото загадъчен, толкова и вълнуващ. По време на вечерята в Ню Йорк с Джек говорихме за всичко — музика, филми, Том Ханкс (новия Джими Стюарт), поезията на Емили Дикинсън, Кейт Бланшет като Елизабет I, Аполо 13, захаросани желирани бонбони, джаз пианиста Арт Тейтъм, Рим или Венеция, загадъчното обаяние на Алън Грийнспан, дори за акциите, които купувам за него. За всичко, освен за децата. Защо не спомена децата си, Кейт?

14.07:

На връщане от „Хийтроу“ бързам да мина през офиса, за да си покажа физиономията. Създавам впечатление, че съм ужасно заета, като трупам книги и финансови журналы върху бюрото си, после се обаждам на стационарния си телефон от мобилния и звъня продължително. Вдигам го и провеждам оживен и пряк разговор със себе си за най-силните акции в момента, после затварям. Казвам на

Гай, че се налага да отскоча навън и да взема някакво жизненоважно проучване. Хващам такси до Хайбъри Корнър, което ме чака, докато взема тортата „Телетъбис“. Не е зле — По май не си прилича съвсем, а Ла-Ла е по-скоро с цвят на горчица, отколкото жълта. Десет минути по-късно, когато таксито отбива на нашата улица, виждам син балон, завързан за входната врата. Докато влизам в къщата, Бен идва с клатушкаща се походка в антрето, надава писък при вида ми и започва да плаче. Коленича, гушвам то и го притискам силно.

По това време миналата година беше току-що роден, гол, ако не се брой мазната обвивка, преди да го измият. Днес, облечен от Пола, той е в раиран екип на „Арсенал“ с образа на Адамс на гърба. Не показвам колко много съм разстроена от този факт. Вместо това, когато тя излиза от кухнята, спокойно връчвам на Бен поничка с боровинки и го гледам как я разтрошава, а червеникавият пълнеж потича по предницата на горницето.

— О, Боже — възкликвам на висок глас! — Не и сладко по красивия ти футболен екип. По-добре да се качим горе и да те преоблечем.

Да!

16.00:

На празненството на Бен са дошли ято бавачки с техните подопечни, много от които не познавам. Те са част от живота му, в който аз не участвам. Когато тези непознати момичета произнасят името му и той целият грейва от удоволствие, нещо ме бодва. От какво? Ако не знаех, щях да кажа, че е от угризение.

В дневната няколко неработещи майки водят оживен разговор за местната детска градина. Сякаш не забелязват децата си, с които се справят със завидна лекота като майстори в пускането на хвърчила, докато по-нисшите майки като мен обръщат прекомерно внимание на шумните си чеда.

Между двата вида майки трепти неловка резервираност, която понякога ни пречи да разговаряме. Подозирам, че майките домакини гледат на работещите със завист и страх, защото смятат, че работещата майка се е отървала леко, а работещата майка също изпитва завист и страх, защото знае, че не е вярно. За да се чувстваш добре в една от

двете роли, трябва да убедиш сама себе си, че алтернативният вариант е лош. Работещите майки са на мнение, че реализацията ги прави пощастливи и оттам по-добри майки. Понякога дори си вярват. Майката, която си остава у дома, знае, че дава на децата си предимство, за което се хваща, когато едва проходилото дете изпразни шишето си със сок върху последната ѝ чиста фланелка.

Тук обаче, в кухнята, намирам утеха в компанията на няколко познати жени — окаяните останки от първоначалната ми следродилна група. Чудно ми е като си помисля, че се познаваме повече от пет години. Джудит, пълничката брюнетка до микровълновата печка, работеше като агент по патентите. Върна се на работа за около две години, но един ден открила кучешки косми на задната седалка на семейното „Пежо“. Бедата била там, че нямали куче. Казала си, че няма причина да се тревожи, докато разяждащото чувство в стомаха ѝ не я накарало да излезе от работа. Паркирала пред къщата си и проследила бавачката до един апартамент близо до Холоуей Роуд. В отключеното жилище заварила Джошуа в ъгъла зад предпазната решетка на камината, пазен от куче вълча порода, докато Тара, бавачката, се забавлявала в другата стая с приятеля си, който имал татуировка на „Металика“ върху едната страна на ритмично движещия му се задник.

Всички бяхме на мнение, че Джудит е извадила невероятно лош късмет. Една-единствена загнила ябълка в здравия куп бавачки.

— Ами ако е видял нещо, Кейт? — хлипаше тя по телефона.

— Джош нищо не е видял, Джуди, та той още няма три години. А и децата не помнят нищо преди петата си година.

Само че Джудит повече не рискува с наемни помощници. Знаехме, че се измъчва от мисълта за кучешката паст на сантиметри от лицето на бебето ѝ, защото по онова време имахме угризения на съвестта всеки път, когато се приберяхме вкъщи и видехме нова цицина или драскотина на бебетата си. Случват се такива неща, но ни болеше от факта, че е станало в наше отсъствие. А и негласната тайна, неизреченото убеждение, че майката би реагирала по-бързо. Би стигнала до ръба на масичката, преди челото да се удари в нея, до асфалта, преди малкото му коляно да се одере. АУАКС, нали така ги наричат във военновъздушните сили? Природата е дала на майката

своеобразен радар и майката е убедена, че никоя гледачка или друг човек не може да се мери с нея по бързина или предвиждане.

Джудит не възрази, когато съпругът ѝ Найджъл каза, че има нужда от ски ваканция, тъй като в банката бил подложен на голямо напрежение, а Джудит да си останела у дома с трите малки деца под четиригодишна възраст (близнаците се родиха малко след като бавачката напусна), тъй като и без това си почивала вкъщи всеки ден. Джудит, която познавах, би казала на съпруга си къде точно да отиде, но онази Джудит отдавна изчезна.

Останалите от групата за известно време се придържахме твърдо към убеждението, че сме образовани за нещо повече от изкуството да притопляме спагети. Но после, една по една, вдигнахме ръце. „Да вдигнеш ръце“, нали така го наричат? Е, не и аз. Вдигането на ръце ми звучи като поражение, но тези почетни битки бяха водени храбро и не без рани в боя. Дали моите приятелки, младите майки, се отказаха от работата си? Не, работата се отказа от тях или поне ги постави в невъзможност да продължат. Карен — дава с лъжичка желе на Ела — се оказа изместена в счетоводната си фирма, след като ѝ дадоха съвсем ясно да разбере — посредством мъгляво кимане и гримаси — че след раждането на Луис вече не стави за съдружник. След като отклони поглед за няколко месеци от „пътя на кариерата“, тя се озова в „коловоза на майчинството“. (Коловозът на майчинството изглежда като пряк път; можеш да изминеш стотици километри, преди да забележиш, че не води доникъде.) Карен си въобразяваше, че може да работи на четиридневна работна седмица, като един от дните — вкъщи; шефът ѝ се съгласи и в това беше проблемът. Ако Карен се справела, казал той, това щяло да даде лош пример на останалите.

Най-смешното е, че в началото смятах, че първите месеци ще бъдат най-трудната част, че само ако издържа през тези шеметни първи седмици, нещата ще се нормализират. Само че те се влошиха — поне когато са на шест месеца, децата не могат да ти кажат, че искат не друг, а точно теб.

Пет години и половина след раждането на бебетата ни само три от първоначалната ми група работят — Каролайн е графичен дизайнер и изпълнява поръчки вкъщи, така че трябва да вмести цялата си работа във времето, когато Макс е на училище. Не можа да дойде днес, защото довършва една брошура за Ай Би Ем. Алис — сладко личице,

гарвановочерна опашка, кожено яке — застанала е до мивката — се върна към работата си като режисьор на документални филми, които спечелиха награди за приноса си към изкореняването на корупцията във висшите етажи и разкриването на тъжната истина за по-нисшите. Всяка вечер, когато се прибирала от монтажната, Алис занасяла спящия Натаниел в леглото си. По кое друго време можела да го погушка? Било за кратко, само докато бил малък. Обаче Нат не схванал, че този пропуск за рая бил с ограничен срок. Скоро той се изтягал направо на леглото, като избутвал майка си и баща си на ръба. Когато и Джейкъб се родил, Алис вземала и него в леглото. Малко след това партньорът ѝ Дон се изнесъл заради деветнайсетгодишна анкетьорка и нетърпимите условия за спане.

Гледам Алис, която е изпита като наркоманка. Отдалече изглежда все така младежки, както когато се запознахме, но отблизо виждаш как майчинството е откраднало свежестта ѝ — явно момчетата буквално са изсмукали силите ѝ. Може и да е спечелила награди с филмите си, но синовете ѝ изчерпват енергията ѝ през нощта, въпреки таланта, който събира през деня, а и как да намери време да се запознае с някого, дори ако съществува мъж, който доброволно ще приеме непослушните отрочета на друг самец? Сякаш прочела мислите ми, тя се усмихва тъжно: „Единствената ми връзка засега, Кейт, е с момчетата.“

Поставям ръка върху златистата коса на сина си. На лявото му ухо се е залепило парченце от шоколад с ядки. Време е да изпеем „Честит рожден ден“. Пола вади от джоба си „Зипо“, за да запали свещите (Боже, нали не пуши?). Занасям тортата на масата. Очите на Бен са навлажнени от учудване, моите от тъга — за последен път ли виждам мое дете да навършва годинка? И колко от тази първа година всъщност съм видяла?

— О, Кейт, не е трябвало да си правиш целия този труд — възкликва Алис с вдигнати вежди, сочейки глазурата с Телетъбис.

— Лоша майка — изричам безгласно през масата. Тя се засмива и прошепва:

— Аз също.

ДА НЕ ЗАБРАВЯ:

Въшки, сирене, картичка за Свети Валентин.

ПРИЧИНА, НЕ НУЖДА

Трудно е да обясня как започна връзката ми с Джак. В действителност не съм търсила никого. Не бях щастлива, но не бях и нещастна. Бях в сивата зона на оцеляващите, в която, предполагам, живеят повечето от нас. Когато тежко ранен пациент го приемат в спешното, болничният персонал прави нещо, което наричат „триаж“. Триажът е определяне на степента на спешност, според която раните се третират и определен ред. За първи път чух термина една вечер, когато гледах „Спешно отделение“ — беше в онзи интересен период, когато всички се чудехме как ще се развият нещата между сестра Хатауей и Дъг — и си помислих колко много триажът прилича на собствения ми живот. Всекидневното ми съществуване беше свързано с непрекъснатата преценка за това, кой и какво се нуждае най-много от мен в момента — децата, офисът или съпругът ми. Забелязвате, че изключвам себе си от този списък, и не защото съм добър или себеотрицателен човек. Далеч съм от това. Не става дума за себеотрицание, а за липсата на време. През повечето съботи и недели, докато се връщам с колата от супермаркета, се вглеждам през изпотените прозорци на някое кафене и виждам двойка, мъж и жена, преплели пръсти над чаши с капучино, или сам мъж, четящ вестник, и копнея да вляза там, да си поръчам нещо и просто да си седя... Това обаче е невъзможно. Когато не бях на работа, трябваше да бъда майка. Когато не бях майка, бях длъжна да съм на работа заради работата. Имах чувството, че извършвам кражба, отделяйки време за себе си. Фактът, че мъжете не приемат нещата по този начин, не помагаше. Просто още една област, в която не бяхме равни — на майките се пада лъвският пай от вината. Така че последното нещо, ама наистина последното нещо, от което се нуждаех, беше да се влюбя. И тогава започнаха имейлите.

През седмиците, последвали първата ни вечеря, Джак започна да ми праща имейли, първо всекидневно, после на всеки час. Понякога си отговаряхме в разстояние на секунди, като онези серии в тенис мачовете, когато виртуозно върнатата топка принуждава другия играч

да играе високо. Отначало се държах хладно, но той беше толкова закачлив и настоятелен, че естественият състезателен дух надделя и съвсем скоро тичах към дъното на корта, за да хвана топката и да я фалцирам. Така че не, нямах нужда от Джак, но той я създаде у мен — необходимост, която само той можеше да задоволи. Загубеният в пустинята знае ли колко е жаден, преди да приближат манерката до устните му? Започнах да очаквам името на Абелхамър да се появи в получените съобщения повече от всичко друго в живота си.

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

Наздак удари като Пърл Харбър. Големи жертви. Един клиент търси професионален съвет от уважаван британски финансист — сега ли да се застрелям или да изчакам до след обяда?

Джак

От: Кейт Реди

До: Джак Абелхамър

Спокойно. Уверен и уважаван финансист непрекъснато мисли за теб. Чакам обявяването на лихвения процент от Всемогъщия Грийнспан.

Професионално мнение: неизбежно дългосрочно възстановяване. Не се застрелвай.

Непрофесионален съвет: скрий се под бюрото и изчакай преустановяването на обстрела, после излез навън и виж дали са останали читави акции. Изяж един сандвич с пуешко. После се застреляй.

Катрин xxxx

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

Знаеш ли, че съпругата на Алън Грийнспан разказва, че той ѝ предложил да се омъжи за него по толкова

заобиколен начин, че тя дори не разбрала? Този човек е потруден за проумяване и от Томас Пинчон^[1].

Ей, не трябва ли вече да си в леглото? При вас е посред нощ, нали?

От: Кейт Реди

До: Джак Абелхамър

Обичам нощта. Имам повече време от през деня. Защо да го пропилявам в леглото?

К хххх

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

Прекараното време в леглото невинаги е изгубено. Знаеш ли онзи монолог, в който мъжът казва на любимата си, че би искал седемте години да се слоят в една нощ? Май беше Шекспир, нали?

От: Кейт Реди

До: Джак Абелхамър

Седем години, събрани в една нощ, май ще ми стигнат да си наваксам недоспиването. Според мен не е Шекспир, а Марлоу. Това е несправедливото при Шекспир — всички красиви слова му принадлежат, независимо дали ги е писал той, или не. Той е Бил Гейтс на емоционалния софтуер.

Как така си чел Марлоу? Да не би „Уол Стрийт Джърнъл“ да е предсказал възраждането на ренесансовите пиеси?

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

Не е честно, милейди, не е честно. Не съди човека по неговото портфолио. Някога бях беден студент с първа специалност английски, но бях принуден да намеря начин да финансирам страстта си по първите издания. Някои мъже си купуват яхти, а аз първото издание на „Одисей“. Какво е твоето оправдание?

От: Кейт Реди

До: Джак Абелхамър

Някога бях бедна студентка с втора специалност английски. Мизерията, когато не е досадна, е наистина доста страшна. Не исках цял живот да се страхувам. Във Великобритания има много хора, които ще ти кажат, че парите не са важни — за тези хора казваме, че са от средната класа.

Колекционирането на първи издания е типично момчешка черта. Затова, сър, ви съветвам да си харчите парите за наистина важни неща, като за ОБУВКИ например.

К xxxxxxxxxxxxxx

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

Знаеш ли, че досега си ми изпратила точно 147 целувки, а аз не съм ти пратил нито една^[2]?

От: Кейт Реди

До: Джак Абелхамър

Мина ми през ума.

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

xx

xxxxxxxxxxxxxxxxxxx

XX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

7.01:

Бен откри пениса си. Легнал на подложката за преобличане, на лицето му е изписано прехласнатото тържествуващо изражение на човек, току-що открил ключ за пускане и изключване на Слънчевата система. Малките пръстчета са склучени около оригиналния джойстик и когато отнемам любимата му нова играчка, като я опаковам в „Миди Памперс“, бързо притискайки лепенките от двете страни, тайно може да преживее тази несправедливост и пролива големи топли сълзи.

— Не, ето едно добро момче. Трябва да те облечем и да слезем долу за закуска.

Кое е правилното отношение на една майка към новооткритата сексуалност на отрочето от мъжки пол? Радост, че пенисът му е наред, разбира се. Учудване, че в женското си тяло съм съумяла да отгледам това чудо на отделителната система и удоволствието с размер на гъсеница. Но също така и странно стеснение от доказателството за ранното проявление на мъжествеността и всичко, свързано с нея — автомобили, футбол и други жени. Един ден Бен ще има и други жени в живота си, освен мен и една ледена игличка в сърцето ми вече подсказва какво ще е усещането.

Долу си проправям път през боклуците на кухненския под. Върху кофата има купчина стафиди. Със сигурност не могат да са същите, разсипани тук преди Коледа. Трябва да кажа на Пола да не позволява на децата да ги хвърлят. (Няма полза да моля чистачката — Хуанита има проблеми със ставите и не може да коленичи.) Заварвам Ричард, заплеснат пред телевизора. Небръснат, съпругът ми е в най-занемарения си и примитивен вид, като Тед Хюз^[3], минал през сушилнята. Подозирам, че е хлътнал по една водеща на детски предавания. Клои? Зои? И когато го питам как така е пуснал детско, когато и двете деца дори не са будни, той промърморва: „С образователна цел.“ Със сърдит тон от типа „не сега, жено“. Мисля, че още не ми е простил след скандала за соса.

Не мога да не забележа, че водещата се е облякла по-скоро като за през лятото, отколкото за мразовита февруарска утрин. Носи оранжево елече с надпис „Какво ще кажеш?“, изписан с пайети върху малки, но щръкнали гърди. Кога водещите на детски предавания започнаха да изглеждат като Лолити, а не, да кажем, като достойната за уважение Валери Сингълтън^[4]?

— Ричард?

— Да.

— Бен продължава да си играе с пишката. Та той е само на една година. Струва ми се малко рано. Според теб нормално ли е?

Ричард дори не ме поглежда.

— Това е най-добрата форма на забавление, позната на мъжа. Пред него се открива цял един свят, изпълнен с удоволствие. Освен това е безплатно — обяснява той, като накланя глава настрани и се връща към отвратителната заешка усмивка на Клои-Зои.

От другия край на стаята се разнася доволно гукане. Обръщам се и съзирам Бен, който е допълзъл до хладилника, отворил е вратата и стои пред него, изливайки съдържанието на голяма бутилка сок върху чифт мои обувки. Сокът от касис обилно кърви. Хвърлям се в действие, опитвайки се да спра професионално кръвоизлива като екзотична, при все това авторитетна сестра Хатауей. Нарещдам да ми донесат още едно руло кухненска хартия. Само че кухненската хартия е свършила и сега Бен седи в локва от морава глюкоза. Разпищява се, когато го вдигам за яката на пижамата и го занасям на мивката.

Питам Ричард как така е пропуснал да купи кухненска хартия, след като бях го подчертала дебело три пъти в петъчния списък за пазаруване. Рич ми обяснява, че не могъл да открие упоменатия вид „Меко коте“ в супермаркета, а не можел да попита.

— Не те разбирам.

— Има определени думи, които един възрастен мъже не може да произнесе, Кейти, и „Меко коте“ са две от тях.

— Не можеш да произнесеш кухненско руло „Меко коте“?

— Не и на глас, не.

— Че защо?

— Не зная. Знам само, че по-скоро бих омляскал едно меко коте, отколкото да попитам за него. Само като си помисля за тях...

С театрално свиване на рамене Ричард се обръща към телевизора и поглежда с няма молба към влажните шоколадовокафяви очи на Клои-Зои.

— Но кухненската хартия е свършила, Рич, а както сигурно си забелязал, тук имаме същински нефтен разлив.

— Зная, но не бях сигурен дали трипластовата луксозна суперабсорбираща хартия ще свърши работа — промучава той като ранен лос. — Моля те, Кейт, не ме карай.

За да си знам за в бъдеще, моля съпруга си да ме осведоми кои други думи не би могло да се очаква от един възрастен мъж да произнесе. Ето ги, дадени без определен ред: тоалетно пате, горска свежест, богат аромат, „Уош енд гоу“, дамски превръзки, туба с горчица.

8.01:

Трябва да потеглям. Имам важна презентация пред директорите на ЕМФ. Шанс да напредна в кариерата или да се проваля с гръм и трясък. Възможност да ги впечатля с хладнокръвен авторитет, ненадминато познание на световните пазари и т.н. Забърсвам касисовата глазура от обувките си, оставям бележка на Пола с молба да купи кухненска хартия и ако обича, да върне касетата със „Снежанка“ във видеотеката. Насъбралата се глоба вече надхвърля първоначалните разноси по заснемането на оригиналния филм на „Уолт Дисни“. Вземам си чантата и пращам въздушна целувка на Бен, който се хвърля към мен като Даниъл Дей-Луис на сбогуване с Мадлин Стоу в „Последният мохикан“.

— Мамо, какво е сърф джет^[5]? — Емили е препречила пътя ми към вратата.

— Не знам, мила. Приятен ден. Чао.

15.26:

Презентацията върви като по ноти. Управителният директор, сър Аласдeър Коболд, току-що похвали задълбоченото ми вникване в проблемите на европейската интеграция. Тук горе, на седемнайсетия етаж в съвещателната зала с изглед към Лондон, разгърнат като строеж от легло под мен, за един шеметен момент се почувствах така, сякаш съм господарка на всичко обозримо.

Тъкмо преминавах към заключителната част, когато откъм вратата някой се прокашля. Погледнах и видях Силил Хармсуърт да пристъпя по онзи притеснен начин, с който сякаш казваше: „Не ми обръщайте внимание“. Типично за хората, които се правят на незначителни, но по този начин целят да привлекат вниманието към себе си.

— Извинявам се, че ви прекъсвам, Робин — усмихва се предвзето тя, — но на пропуска някакъв пиян създава проблеми на охраната.

Робин Купър-Кларк подвиг вежди.

— И какво общо има това с нас, Силия?

— Работата е там, че твърди, че е бащата на Кейт.

[1] Американски писател ексцентрик, род. 1930 г. — Б.пр. ↑

[2] В неофициалната кореспонденция по електронна поща знакът х се използва вместо „целувки“. — Б.ред. ↑

[3] Английски поет (род. 1930). — Б.пр. ↑

[4] Водеща на изключително популярното детско телевизионно образователно шоу „Blue Peter“, излъчвано в продължение на 40 г., от което децата са се учили как да се грижат за домашните си любимци, как да майсторят различни неща. Освен това шоуто е било инициатор на различни благотворителни мероприятия. — Б.пр. ↑

[5] Има пред вид суфражетка — жените, които в началото на ХХ век са се борили за правото на жените да гласуват във Великобритания, Австралия и Съединените щати. — Б.пр. ↑

ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ С БАЩАТА НА КЕЙТ

Образецът, по който преминават срещите с баща ми, не се е променил много през последните двайсет години. С месеци нямам вести от него, освен сведенията, които постъпват чрез сестра ми, за скандални крайности и списък от бедствия, които човек би си помислил, са изчезнали с лорд Нелсън — тетанус, скорбут, циреи. Сетне, някой ден, когато съм се разделила с надеждите за него, когато болката в сърцето утихне, той се появява и започва разговор за връзката, която никога не сме имали. Баща ми винаги е бъркал сантименталността с близостта. Според него аз съм неговото момиченце, макар че когато бях малко момиче, той искаше от мен неща, за които бе нужна силата на голяма жена. Сега, когато съм възрастен човек, той изисква детска покорност и веднага се ядосва, ако не я получи. Понякога е пил, никога не може да се каже със сигурност, но винаги, винаги иска пари.

Насред белотата и хрома във фойето на „Едуин Морган Фостър“ Джоузеф Алойшъс Реди прилича на създание от по-примитивна епоха. Облечените в костюми посетители не могат да откъснат очи от него. Невярващите погледи, които предизвиква, са толкова интензивни, че като нищо от него би могла да се излъчва и лоша миризма. С палтото си трета употреба с шарка на рибена кост и разрошена коса прилича на калайджия, дошъл да продава тенджери и тепсии на работници в предприятие за космически технологии. Двамата служители от охраната, чиито радиопредаватели пращят, се опитват да го убедят да си ходи, но Джо упорито продължава да седи на металните пейки от перфорирана стомана, стиснал на земята между краката си бяло найлоново пликче. Излъчва надменното достойнство, характерно за пияниците. След като ме съзира, той разкръстосва ръце и ме сочи тържествуващо с пръст.

— Ето. Това е нашата Кати. Казах ли ти?

— Благодаря, Джералд — бързо казвам на охранителя. — Баща ми днес не е на себе си. Аз ще го поема. — Насочвам го към изхода,

като се стремя да гледам само пред себе си, за да избегна усмивките на съжаление, които са били постоянните спътници на семейство Реди, откакто се помня.

След като най-после сме навън, споменавам едно заведение в Чийпсайд, но баща ми ме дръпва надолу по стъпалата към „Кинг Армс“. Кръчма, посещавана от Дикенс, с дървени трици по пода и осемнайсетгодишна барманка с бяла кожа и пиърсинг на езика. Сядаме на ъгловата маса под портрета на някакъв червенобузест граф — баща ми с двоен скоч и голям пакет фъстъци, аз с битер лимон. Битер лимонът беше питието на мама. Отначало беше просто безалкохолно, после се превърна в душевно състояние.

— Е, как е малката Ема? — пита баща ми. Дъхът му представлява силна смесица от „Джони Уокър“ и варени яйца.

— Емили.

— Да, Емили. Сигурно вече кара седмата.

— Шест. През юни навършва шест, татко. — Той кима решително, като че шест е толкова близо до седем, че между тях няма разлика.

— Ами малкият юнак? Джули казва, че прилича на мен.

Боже, наистина няма толкова лош или отсъстващ родител, който да може да изтрие генетичното си наследство. Втрещвам се ядосано в газирания кисела напиток. Вбесява ме самата идея, че частица от ДНК веригата на Джо Реди е разгърната в моя скъп син.

— Всъщност Бен прилича на мен, татко.

— Добре, ние винаги сме си приличали, ти и аз, Кати. И двамата красавци, бива ни с числата, малко кибритлии, нали? Той отпива голяма глътка уиски и хвърля шепа фъстъци в устатата си — всичко без мярка, такъв е баща ми. В това поне си приличаме.

— Ами сега няма ли да попиташ баща си как е? Бил съм целия този път да те видя.

Акцентът е северняшки, толкова плътен, че можеш да го разрежеш като плодова торта, но се долавя и ехо от родния ирландски на майка му. Наистина ли съм говорила така? Ричард казва, че когато ме срещнал за първи път, съм говорела като сдъвкана от питон. Тогава още произнасях „ф“ вместо „т“, преди да се науча да изговарям правилно гласните и думата „гъз“. Не че някой тук долу изобщо я употребява. Те казват дупе или задниче. При разговор с децата

използвам думата задниче и всеки път се запъвам при неестественото ѝ предвзето звучене. Усещам езика си като тази барманка — натежал от чужди тела.

Баща ми иска да го улесня, като го попитам защо е дошъл. Аз обаче нямам такова намерение. Още помня как стоеше пред банката в Холборн, когато получих първата си заплата, и плюнчеше пръста си, за да отброи десетачките, които му дадох. Собственият ми баща. Ако иска парите ми, да ме помоли.

— Още по едно? — пита барманката, дошла да прибере празните чаши.

— Не.

— Да, за мен същото. И ти, скъпа, си поръчай.

Татко се усмихва и момичето се изчервява и се изпъчва по начин, по който съм виждала и други жени да го правят в негово присъствие. Някога беше красив мъж, моят баща — по-скоро красив, отколкото хубав, затова и обречен да не узрее, а да се скапе. „Тайрън Пауър“ — прошепваше нежно баба ми, когато го видеше, и аз, много малка и все още нямаща представа от холивудските звезди, си мислех, че Тайрън Пауър беше електрическият ефект, който баща ми упражняваше върху хората, а не име на човек. Необузdana, но неустойма природна сила. Поглеждам го сега и се опитвам да видя онова, което другите виждат: лице с формата на издуто сърце, носът и бузите, нашарени с червени капилляри, като делта на някоя пресъхнала река. Дългите мигли засенчват според твърденията на майка ми най-забележителните сини очи, каквито сте виждали: виолетово-сини езера, които таят талази от интелигентност и чар. Кавалер, така го наричаше първият ми приятел. „Жените имат слабост към баща ти, Кат. Трябваше да го видиш в събота вечерта с онази Кристин в клуба.“ Как се изчервих само при споменаването на сексуалния му живот толкова близо до моя.

— Да видим какво ще кажеш за това. — Баща ми се суети под масата и вади от пазарското пликче дебела черна папка, а от нея няколко омачкани листа милиметрова хартия. Виждам схема на нещо зурлесто, снабдено отстрани с квадратни крила. Летящо прасе? Обръщам листа наопаки.

— Какво е това?

— Първата саморазлагаща се бебешка пелена в света.

— Та ти нямаш и представа от пелени.

— Вече имам.

Баща ми, трябва да знаете, притежава опит в тази област. Един от най-непризнатите световни изобретатели, малко неща са останали неоткрити от него. Когато с Джули бяхме деца, той фалшифицираше лунни камъни, ронливи буци от смола, които се продаваха като сувенири от „Аполо 11“, приземили се на сергията на пазара в Честърфийлд. „Само си представете, мадам, ръката ви държи същия камък, който Нийл Армстронг е държал в своята!“ Харчеха се като топъл хляб, а по-късно, когато космическите полети загувиха блясъка си, те се преродиха като модерни камъни пемза за загрубялата кожа на отрудените дами.

После дойдоха котешките вратички, които не позволяваха на домашните любимци да внасят мърша в къщата — добра идея, само дето котките все се удушваха в пружинния механизъм. Понякога изобретенията на татко вече бяха изобретени, като маската за очи, която измисли за по-лесно заспиване по време на полет, при това без изобщо да се е качвал някога на самолет.

— Джо — започваше предпазливо мама, — разбрах, че на самолетите вече си имат подобни приспособления за очи. — Но той не позволяваше на подобни женски дребнавости да го откажат. Вкъщи татко беше човекът с широта и размах; мама събираше останките с метлата и лопатата. На визитната си картичка татко се представя като предприемач.

Докато преглеждам набързо проекта му за разлагащата се по естествен път пелена „Реди“, той казва щастливо:

— От доста страни проявиха интерес, нали разбираш. Дерек Маршал от Търговската камара каза, че досега не е виждал подобно нещо. В момента имам затруднения с финансирането и точно тук идва твоята роля, мила. Как му викат, рискован капитал?

— Рисков капитал.

— Точно така.

Татко казва, че този път не става дума за големи суми. Колкото да започне, това е всичко.

— Колко?

— Само толкова, колкото да дам начален тласък на производството.

— Колко?

— Десет хиляди плюс разходите по разработката, после и за опаковките. Да кажем тринайсет и половина. Нямахте да те моля, мила, ако в момента не бях зле с наличните.

Не знам дали изражението ми се е променило. Сигурно, защото той се намества на стола по начин, който при друг човек бихте взели за притеснение. За миг си помислям, че сигурно се е досетил колко зле се чувствам от тези трансакции. Той се протяга през масата и слага ръка върху моята.

— Не се тревожи, мила — казва. — Ако нямаш толкова в брой, ще приема и чек.

Оставям баща ми на спирка „Мургейт“. Оттам може да се качи на Северната линия директно до „Кинг Крос“ и да хване влака за вкъщи. Давам му пари за билета — луди пари, по-евтино е да летиш до Бостън, отколкото да стигнеш до Донкастър в днешно време, а също и за такси, когато пристигне. Баща ми избягва обясненията къде точно живее в момента, тоест с кого, но ми обещава, че ще се прибере право там. Стоя пред спирката зад ъгъла до фотото. Когато няколко минути по-късно поглеждам вътре, той е заприказвал един млад уличен музикант. Небрежно и великодушно пуска една от десетачките, които току-що му дадох, в калъфа от китарата на момчето, сваля палтото си и внимателно завива заспалото куче на музиканта и, о, мили Боже, кани се да запее.

*Реката е широка, не мога да я премина,
нямам и криле да прелетя.
Дай ми лодка за двамина
и ние ще гребем, аз и моята любима.*

Любимата му балада, запазената марка на Реди заедно е „Там край градините на Сали“. Минаващите костюми, забързани към ескалатора, се сепват от красотата на тенора и от неутоления копнеж, предаден така добре от баща ми. Една жена в пясъчножълто палто се навежда, за да остави няколко монети, и баща ми я поздравява с невидима шапка.

Сякаш чувам гласа на майка ми, гневно сопрано с тъжно звучене: „Може да те върти на малкия си пръст.“

— Не, не може.

— Да, може. Винаги е могъл. Ако този твой баща е толкова чудесен, върви при него. Хайде, върви при него.

— Не искам да ходя при него, мамо.

— Винаги си му била слабост. Момичето на татко.

Гмурвам се отново в уличния шум, купувам си вестник, за да има какво да държа в ръце и се отправям към офиса.

Обичта на детето към родителя е почти неразрушима, но капка по капка през годините, загубата на илюзиите може да я корозира. Първото чувство, което си спомням, че изпитах към баща си, беше гордост — безмерна благодарност, че е мой баща, от която гърдите ми щяха да се пръснат. По-хубав от всички останали бащи и толкова учен, че можеше да сметне всичко наум и да възпроизведе резултатите от футболните мачове веднага щом коментаторът ги съобщеше в събота следобед по телевизията, и то без нито една грешка. В събота сутрин на нас с Джули ни бе позволено да го придружим до букмейкъра, където можехме да се държим за крачолите на нашия герой. Помня усещането да се губиш сред гората от панталони и миризмата на мокрите от дъжда филцови шапки. Години по-късно в университета наблюдавах заможните бащи от средната класа да сноват напред-назад край семейните си лимузини, понесли чайници и туристически сервиси за чай, и копнеех за скучната им прегръдка.

Една зима, сигурно е било през 75-а или 76-а, татко ни заведе да караме шейни в Пийк Дистрикт. Другите семейства имаха купени шейни — седалката от дървени дъсчици беше поставена по-нависоко, притежаваха великолепие на едновременните шейни. Нашата шейна беше ниска, почти на нивото на земята: татко я бе сковал от дъски, а металните плазове бяха от захвърлена автомобилна врата. „Придават й допълнителна бързина!“ — обясни той, като потриваше ръце.

При първото спускане Джени падна от шейната и тя продължи сама надолу. Татко й каза да не се държи като бебе. После дойде моят ред и аз се хванах здраво за нея, решена да докажа, че нашата шейна, шейната, която татко бе направил, е добра, колкото останалите. Само

че по средата на хълма се ударих в бабуна и рязко завих надясно, като полетях право към един отвес, преграден с ниска ограда от бодлива тел. Металните ленти, сложени, за да придадат бързина на шейната, я правеха неуправляема. Тя се заби под оградата и двата предни плаза увиснаха за малко на ръба, докато аз лежах на половин метър от него, омотана в бодлива тел.

Беше толкова запъхтян, когато стигна до мен, че си помислих, че ще умре, но той клекна отстрани на шейната, за да я задържи, и започна да маха бодлите от анорака, косата и лицето ми. Когато и последното късче от бодливата тел беше отстранено, той ме издърпа на безопасно разстояние и шейната се стрелна напред. Изтекоха няколко секунди, преди да чуем как се разбива с трясък на пътя отдолу. Смятах, че помня този ден така ясно, защото тогава той ми спаси живота; сега мисля, че е, защото това беше единственият път в живота ни заедно като баща и дъщеря, когато той направи нещо, за да ме защити.

Все пак татко беше първата ми любов и аз винаги вземах неговата страна дори когато светлокафявите очи на майка ми изчезнаха сред тъмните кръгове и тя започна да носи найлонови нощници и да се смее на неподходящи места. Веднъж в магазина един мъж събори пирамидата от кутии с мляко „Идеал“ и малките синьо-бели опаковки се пръснаха навсякъде, а мама започна да се смее и се смя, додето касиерката Линда не и донесе отвътре чаша вода. Ала дъщерите отказват да забелязват признаците за нещастieto на майките си; това може да означава, че бащата не е идеален.

Години след като стана ясно, че Джоузеф Алойшъс Реди е бил неподходящ избор, все още не можех да се отърся от чара му. Колко още доказателства ми трябваха? Един ден донесе вкъщи чаршафите от леглото, което делеше с новата си приятелка, за да ги изпере мама. А една нощ ме занесе на долния етаж полузаспала, за да кажа на полица в гостната, че той, Джоузеф Реди, си е бил вкъщи в ден, за който трябваше да се закълна, че си спомням. И аз се заклев.

— Фотографска памет има тя, нашата Кати — каза баща ми на полица. — Нали, мила? Къде е красивата ти усмивчица?

Бащата е образецът за мъж, който природата дава на момичето, но ако този образец е развален или изкривен, тогава какво?

Влизайки в ЕМФ през парадния вход, изпитвам благодарност за хладните му отекващи пространства, за тракането на токчетата по

мраморните му подове и за начина, по който асансьорът ме приема безропотно в огледалния си свят. Предпочитам да не гледам жената в отражението — не искам и тя да ме вижда такава. Когато вратата се отваря на тринайсетия етаж, вече съм подготвила извиненията си, но Робин Купър-Кларк стои точно там.

— Великолепна презентация, Кейт — казва, като слага неловко ръка върху рамото ми. — Направо първокласна. Остава само да се погрижиш за някои незначителни финални щрихи. Нищо спешно. Когато имаш време. Дано нямаш сериозни семейни проблеми.

Трудно ми е да си представя какво би казал инвестиционният директор, ако му споделях истината. Със семейство Купър-Кларк се сприятелихме, откакто двете с Джил ни свърза споделеният ужас на фирмения лов на фазани. С Ричард няколко пъти сме гостували в дома им в Съсекс, но никога не съм споменавала за баща си пред Робин. Искам да ме уважава, не да ме съжалява.

— Не, всичко е наред.

— Великолепно. Ще говорим после.

Екранът ми казва, че през трите часа, откакто не съм го поглеждала, лондонският индекс FTSE се е покачил с петдесет пункта, Dow е паднал със сто, а доларът се е понижил с един процент. Започвам бавно и сигурно да правя изчисленията, които са ми нужни, за да държа фондовете си под контрол.

Знаех единствено, че няма да се върна там — към измамите, увъртанията и притаения дъх в тъмната зала.

ПАЗАРУВАНЕ

Умората от разликата в часовите пояси си има свой собствен микроклимат — сив, лепкав, сингапурски. Върнала се току-що от светкавична командировка в Бостън, вървя под ледения февруарски дъжд с почти тропическа летаргичност. Стъпвам на булеварда, точно на пътя на един куриер. През шлема виждам очите му, изпълнени с омраза.

— Глупава крава — процежда той. — Не гледаш ли къде ходиш?

Четиринайсет свободни минути, преди с Род да отидем на среща с консултантите в „Ковънт Гардън“, точно до площада. Достатъчно време, за да прескоча до „Ел Кей Бенет“ и петдесет процентната им разпродажба на обувки.

Мисля, че съм забравила как се пазарува за удоволствие. За мен няма продължителна любовна игра, няма невинен флирт с кадифето или коприната, преди да си тръгна от магазина с ефирно бельо или разкошна пухкава вълна. Напоследък пазарувам като скакалец — изгладнял, опустошителен, засмуквайки всичко, от което имам нужда, и неща, от които определено не се нуждая, но заслужавам, защото така и не ми достига време за пазаруване. Грабвам чифт шоколадовокафяви обувки с остри токчета — стават да стъпча пръстите на Гай — и меки боти до прасеца. След кратък размисъл прибавям черни обувки с отворена пета с толкова много дупки, че приличат на брайлова азбука за фетишисти на крака. Странно как покупката на два чифта изглежда екстравагантна, а на три — изгодна.

В другия край на магазина забелязвам лъскава брюнетка, тържество на пластичната хирургия над природата, увита в гълъбовосив кашмир. Тя оглежда всяка обувка като съдия на цветарски конкурс. Вижда се, че разполага не само с пари, но и с време. Личи си, че пред нея се простира цял ден на обикаляне и разглеждане — безкрайно поле от възможности с кратки прекъсвания за чаша обезмаслено капучино и вкусен лек обяд. Забелязвам, че погледът ѝ се спира на чифт чехли с шарки зебра от рафта на шести номер. Тя трябва

да бъде спряна. Изпълнявам пирует в стил „Ангелите на Чарли“ и се добирам до тях точно навреме.

— Извинете, тъкмо щях да ги взема. — Тонът ѝ е сърдит — дотолкова недоволен, доколкото безгрижен човек като нея би си позволил.

— Съжалявам, но ги взех първа — казвам, докато напъхвам пръсти в чехлите.

— Няма нужда да проявявате агресивност — усмихва се тя и се отдалечава, оставяйки остатъчен аромат на „Тубероза“ на Джо Малоун. Не излъчва ли аромат по природа? Със сигурност. Как да не ти се прииска да я стиснеш за неестествено гладката шия?

На касата продавачката се спира, когато стига до чехлите и ги обръща.

— Това не е вашият размер, мадам.

— Знам, но ще ги взема.

Машината за кредитни карти издава шум и после замира.

— Извинете, мадам, но кредитната ви карта беше отхвърлена. Трябва да се обадя.

— Нямам време да се обаждате.

— Да опитаме ли с друга карта? — подсмивва се продавачката.

10.36:

Закъснях с шест минути и трийсет и пет секунди за срещата. Влизам в стаята, пълна с костюми, като се опитвам да скрия лъскавия фирмен плик зад мен. Род Таск вдига поглед от бележките си с хищна усмивка.

— А, когато положението стане напечено, дамите отиват на пазар. Добре направи, че се присъедини към нас, Кейти.

12.19:

Остават четири дни до междусрочната ваканция на Емили, но съм твърде заета, за да резервирам място за почивката. А и Пола е в едноседмичен отпуск заради пътуването си в Мароко. Когато внимателно се опитвам да проуча дали няма някаква възможност отпуските ни да съвпадат, тя ми хвърля поглед, с който Жана д'Арк би казала: „Оставете този кибрит“. Така че предлагам да ѝ платя самолетния билет. Проява на слабост, Кейт, на голяма слабост.

Правя се, че проверявам цените на акциите, докато се обаждам на туристическия агент.

— Какво ще кажете за Флорида?

От другия край на жицата се чува кикотене на хиена.

— Всичко е заето още от октомври, съжалявам.

— Дисниленд Париж?

Не. „Юростар“ навярно се пръска по шевовете от омразни Предвидливи туристи. Би било мъдро да резервирам места за Великден, казва агентът, все има още ограничен брой свободни.

— Мислили ли сте за „Сентърпарк“^[1], госпожо Шаток?

Да, мислила съм — все едно да отидеш на сауна в ада, защото искаш да си сигурен в температурата.

Пробвам за Корнуел, Котсуолд и Канарските острови. Всичко е запълнено. Най-накрая се свързвам с някаква фирма, наречена „Кимру Котиджис“. Научавам, че като по чудо е била отказана вила в покрайнините на Сейнт Дейвид. „Обърнете внимание, от по-закътаната страна, но при един огън на открито няма какво да се обърка, нали?“

Тъкмо се приготвям да изляза за обяд, когато куриерът пристига пред бюрото ми с по-скоро глуповато изражение носи два букета за Свети Валентин. Единият — гардении, лилии и бели рози, големи колкото човешка длан; другият се състои от дворни лалета, украсени с любимата на погребалните агенти папрат. Отварям картичките. Лалетата са от съпруга ми.

От: Дебра Ричардсън

До: Кейт Реди

Исках да ти кажа да не се впечатляваш толкова от въшките. В момента те са признак за принадлежност към средната класа, в училището на Феликс организираха Ден на въшките, за да се махнело позорното петно на въшките!

Как беше твоят господин Хамър в Ню Йорк?

Единственото хубаво нещо в нашето положение е, че сме твърде изтощени, за да изневерим.

Обяд в четвъртък, нали?

Деб xxxx

От: Кейт Реди

До: Дебра Ричардсън

Хубаво е да знаеш, че въшките са се превърнали в потисната малцинствена група със собствен фонд в ЕС, а не са паразити, които трябва да изресваш от косата на стенещото си отроче всяка вечер (Пробвах с масло от чаено дърво — вонеше, но не помогна — сега съм минала на някаква химическа смес, забъркана от Саддам Хюсеин. Но дали ще убие въшките, преди да е убила децата?)

Извинявай, трябва да отложим обяда — забравих за междусрочната ваканция.

Мисля, че току-що получих от господин Хамър огромен букет за Свети Валентин.

От: Канди Стратън

До: Кейт Реди

Лоши новини, захарче. Бавният Ричард звънна, докато ти беше навън, и глупавата секретарка каза: „О, вашите цветя са ТОЛКОВА по-хубави от онези лалета, които получи Кейт.“

Прави се, че те преследва цветар маниак. За предпочитане цветар маниак гей.

P.S. Благодаря за екстравагантните чехли с шарки зебра. Саморъчно ли застреля животното?

От: Дебра Ричардсън

До: Кейт Реди

Кейт, твърде сме изморени, за да изневеряваме, НАЛИ? xxxxx

От: Дебра Ричардсън

До: Кейт Реди

Не прави нищо отвратително и аморално, без да ми разкажеш ВСИЧКО.

13.27:

Половин час време за светкавична обиколка в лъскавия търговски център за електроника близо до Ливърпул Стрийт, като пропускам обета. Атмосферата в магазина е щура и трескава. Хората тук имат прекалено много пари и недостатъчно време да ги харчат. Мярвам един колега от техническия отдел, който държи с благоговение дигитален фотоапарат, все едно е парче от Светия кръст.

Необходима е точно минута, за да открия това, което търся. Последният модел, най-миниатюрният органайзер. Наистина великолепна вещь — невероятно лек, но побрал в себе си цялото научно познание, при това умен. Джобната памет е придружена с маса впечатляващи обещания:

Ще опрости живота ви!
Прогонва стреса!
Плащане на сметките навреме!
Няма да забравяте рождените дни на приятелите си!
Ще правите секс със съпруга си, докато дочитате онзи страхотен роман от Каръл Шийлдс, който започнахте прел първата си бременност!

Казвам, че ще го взема. Дори не питам за цената. По един или друг начин съм го заслужила.

14.08:

Род Таск се е насочил към бюрото ми като моряк, щурмуващ плажната ивица.

— Кейти, нуждая се от помощта ти! — вика той. После злокобно разтваря устни и стиска зъби, за да наподобява нещо, което според него е

усмивка. (Род е истински страшен само когато се опитва да бъде мил.)

Като си играе палаво с едно от лалетата във вазата на бюрото ми, той ми съобщава, че иска аз да поема финала с един етичен пенсионен фонд^[2] за триста милиона долара. Финалите са нещо като конкурс по красотата, в който конкуриращите се инвестиционни мениджъри се надпреварват да убедят бъдещия клиент, че те са най-отговорните играчи в града. О. Род е забравил да ми каже за финала, така че разполагам само с дванайсет дни да се подготвя, въпреки че вината е само моя, защото в противен случай това би означавало, че Род е направил грешка. А Род е мъж, така че това е изключено.

Чувам се как започвам да протестирам отдалече — вяло оплакване срещу крещящата несправедливост — но Род продължава да настъпва.

— Искат от нас да съберем екип, който отразява обвързаността на ЕМФ с етническото многообразие — казва. — Затова реших, че трябва да участвате ти и китайката от отдела по проучванията.

— Моля?

— Мома, нали така й беше името?

— Момо не е китайка. От Шри Ланка е.

— Без значение — свива рамене той. — На мен ми изглежда напълно етнически многообразна.

— Род, просто не мога да го направя. Момо е без всякакъв опит. Не можеш ей така...

Шефът ми е хванал лалето под чашката и злочестото цвете ръси жълт прашец по сивия килим.

— Ей, няма не мога, скъпа. Кога започнахме да не можем? „Не мога“ е за слабаци.

Бях ли шокирана от начина, по който Род ми говори? Всъщност вероятно ще се шокирате, че никак не бях шокирана. Шовинизмът е въздухът, който дишам — освежителна смес от „Завист“ на Гучи и остатъчна миризма на солена пот от фитнеса. Като един от онези кехлибарени квадратни освежители за въздуха, които Уинстън окачва в таксито — миризмата те връхлита веднага щом влезеш в лондонското Сити. Тя се отлага в тъканите, преди да се настани в мозъка ти. Другите аромати — на мляко, ябълки, сапун — изглеждат слаби и

немощни. Когато дойдох за първи път в Ситито, подуших миризмата и веднага я разпознах като власт.

Истината е, че нямам нищо против — нека да обсъждат краката ми, стига тези крака да държат мен и децата на повърхността. Това, че си жена, не ти осигурява предимство в „Едуин Морган Фостър“, но дава възможност на фирмата да получава отвън онова, което иска — банкови сметки и репутацията на компания с модерно мислене — и това дължат единствено на теб. Напомня за най-старата търговия на света, но мен ме устройва. Въпреки това понякога ми е криво заради другите жени. За по-възрастните като Клеър Мейнуеринг от изпълнителския отдел, чиято побеляла коса я нарежда сред „заstraшените видове“ във фирмата, също и за децата като Момо, които смятат, че магистърската степен ще спре мъжете да надничат под полите им.

При нас има само три вида жени. Както Крис Бънс веднъж ми обясни на чаша питие в „Корни и Бароу“, когато още се надяваше да ме свали: „Една жена е или маце, или мамче, или баба.“ Тогава влизах в категорията на мацетата.

Ами законодателството, защитаващо равните възможности? Не подобрява положението, само принуждава женомразството да се покрие някъде дълбоко в усойните пещери на Интернет. В мрежата непрекъснато си разказваме вицове за мъже — иронични, безпомощни, ядни вицове — но нещата, които някои от мъжете изпращат, биха накарали всеки гинеколог да легне и да умре. Нека да приемат колкото си щат закони. Можеш ли със закон да забраниш на петела да кукурига?

Според мен жените в Ситито са като имигранти първо поколение. Слизаш от кораба, не вдигаш очи от земята, работиш до припадък и полагаш всички усилия да не обръщаш внимание на подигравките на невежите местни жители, които те мразят само защото изглеждаш различно, миришеш различно и един ден можеш да им отнемеш работата. А ти се надяваш. Знаеш, че вероятно твоят живот няма да стане много по-добър, но само поради факта, че заемаш определено място, че са поставили кошче за тампони в тоалетната, всичко това ще улесни живота на жените след теб. Преди години, като ученичка, прочетох книга от Уилям Голдинг за една катедрала. За да се построи една средновековна катедрала, били необходими няколко

поколения и мъжете, които били начертали плановете, знаели, че дори не синовете им, а внуците и правнуците ще доживеят да видят завършването на островърхия храм, за който мечтаели. Същото е и с жените в Ситито по мое мнение — ние сме камъните в основата, а жените, които ще дойдат след нас, едва ли ще си спомнят и за миг за приноса ни, но ще стъпват върху нашите кости.

Миналата година, по време на фотосесията за корпоративната брошура на ЕМФ, се наложи да вземат назаем служителки от кафето в приземния етаж, за да попълнят празните места, където трябваше да застанат жени и хора от малцинствените групи. Позирах все едно съм на заседание, седнала до сервитьорка колумбийка, която беше облякла червеното сако на Силия Хармсуърт и се правеше, че разглежда финансов отчет, както я бяха инструктирали. Наложих се фотографът да се намеси и да обърне листа, който беше наопаки.

По-късно, когато слизах в кафето, за да си купя кифла, се опитвах да уловя съучастнически погледа на сервитьорката зад тезгяха: „Мъже! Какво можеш да сториш?“ Тя обаче дори не вдигна поглед от контейнера с топено сирене.

16.53:

Трябва да започна да работя по етичния фонд, но се разсейвам от мисли за букета на Джак, а и приближава рожденият ден на Емили. Има още три месеца и половина до него, но дъщеря ми вече брои секундите. (Желанието да имаш рожден ден, когато си на пет, е толкова силно, колкото желанието да го пропуснеш, когато си на трийсет и пет.) Проявявайки се поне веднъж като добре организирана майка, се обаждам на Роджър Рейнбоу, клоун с висока репутация сред мамафията. Телефонният секретар на Роджър ме уведомява, че е зает абсолютно всяка събота и неделя, но все още има няколко свободни прозореца за Хелюин. По дяволите, по-лесно би било да наема тримата тенори. Това е то, с моя късмет, да стана родител във времето, когато рождените дни са се превърнали в състезание.

— О, извинете. Кейт Реди?

— Да. — Поглеждам и виждам, застанала до бюрото ми, красивата млада жена, която ми задаваше неудобни въпроси при запознаването на стажантите с работата преди Коледа. И сега тя се

изчервява, но в срамежливостта ѝ няма нищо крехко или неловко — резервираността ѝ сякаш е изкована от някакъв фин и гъвкав, но як метал.

— Извинете — повтаря тя, — но разбрах, че с вас ще работим заедно по един, хм, финал. Господин Таск ми каза, че според него мога да бъда много полезна.

Не се и съмнявам.

— О, да, Момо, нали така се казваше? Ами не си представях, че ще работим заедно толкова скоро и несъмнено работата ще бъде истинско предизвикателство.

Хайде, Кейт, остави на мира бедното момиче. Не е нейна вината, че ти я натресоха.

— Чух много добри неща за теб, Момо.

— Аз също за вас — отвърща тя любезно и сяда. — Всички ние, жените — тя прави жест в посока на морето от костюми — се чудим как се справяте. О, ваше ли е?

Тя изчезва за миг под бюрото ми, после се изправя с едно от лалетата.

— Съжалявам, скършено е.

ДА НЕ ЗАБРАВЯ:

Благодарствени писма, да се обадя на мама и на сестра ми. КИЧУРИ! Да попълня документите за ИМРО^[3]. Списък със задачи за Момо. Да гледам новия касов филм — „Седящия тигър“? „Спящия дракон“? Да изрежа ноктите на Бен. Да се обадя във фитнес академията „Юнона“ и да наема друг личен треньор, СТЯЯЯГАЙ тазовото дъно. ДА ПОДГОТВЯ документите на Емили за училище. 65-ят рожден ден на свекър ми — билети за театър? Да звънна на Джил Купър-Кларк. Социален живот: да поканя гости за неделния обяд — Саймън и Кърсти? ПАРИ ЗА НОВА ПЪТЕКА ЗА СЪЛБИЩЕТО! Бележка за Хуанита. Неща за пътуването: Ру!!, повече кърпи, памперси, шишетата, „Калпол“, преносимото креватче, мокри кърпички, гумени ботуши.

[1] Верига ваканционни селища, най-често с големи аквапаркове. — Б.ред. ↑

[2] Етичните фондове се подчиняват на определени ограничения и инвестиционната политика, например не инвестират в начинания, вредни за околната среда или свързани с търговия на оръжие или опити с животни. — Б.ред. ↑

[3] Регулаторен орган по инвестиционния мениджмънт. — Б.пр.
↑

МЕЖДУСРОЧНАТА ВАКАНЦИЯ

— Кейт, няма да се карам с теб заради едни гумени ботуши.

— Добре, аз ще се карам с теб заради едни гумени ботуши. Емили е подгизнала. Виж й панталоните. Все аз трябва да помня всичко. Всяко едно нещо. Кълна се обаче, че в мозъка ми няма място за повече информация. Ричард, спомням си, че те помолих да провериш дали сме взели гумените ботуши.

— Съжалявам, забравих. Голяма работа.

— Не, не съжаляваш. Ако съжаляваше, щеше да се сетиш.

Колко информация мислите, че може да побере човешкият мозък? Четох някъде, че дългосрочната ни памет е нещо като гигантски склад, където всички хора, места и песни, които познаваме, се съхраняват като бутилки с вино, но ако не посещаващ спомена достатъчно често, пътят до него ще се загуби и ще обрасне с тръни. Също като пътя към замъка на Спящата красавица. Затова ли във всички приказки става дума за намирането на обратния път?

Макар паметта ми да не е това, което беше преди раждането на децата, трябва да се опитвам да не забравям. Все някой трябва да помни. Що за отвратителна дума? Мултипрограмиране. Жените по природа са създадени да се справят с това. Но Рич, ако накарате Рич да мисли за повече от три неща едновременно, ще видите как ушите му започват да пушат — електрическата верига е дала на късо. Слушала съм как жени спорят по радиото, че мъжете нарочно се правят на безполезни, за да не ги карат да помагат. За съжаление задълбочените научни опити в дома на семейство Шаток показаха, че неспособността да запомниш за химическото чистене, таблетките за миялната и лентата за фотоапарата всъщност е вроден дефект като далтонизма или сърдечния порок. Не става дума за мързел, а за биология.

По време на безкрайното шофиране до Уелс в събота наблюдавах Ричард. Виждах как изключва и не забелязва децата, когато се налага, докато умът му е зает с посоката. За мъжа животът е път; за жените той е карта — ние винаги мислим за страничните пътеки, опасяваме се

да не поемем по погрешния път и се подсигурияваме, докато те просто порят в лентата за изпреварване. Единствената проява на разнообразие е някоя блестяща идея за съкращаване на пътя, благодарение на която в повечето случаи минаваме по-дълъг и по-опасен от първоначалния маршрут.

Затова ли мъжете с такава лекота живеят за момента — за разлика от нас, жените? Поколенията изобилстват от мъже, които живеят в настоящето, докато жените още във вторник правят планове за две седмици напред.

Толкова много от кавгите, които имаме с Ричард напоследък, са за неща, които трябва да се помнят или се забравят. Като тази, когато отидохме на плажа в Пембрукшир през първия следобед от междусрочната ваканция и се оказа, че Рич не е взел гумените ботуши на децата. Не знам кое ме вбеси толкова. Да, краката на децата бяха подгизнали, но те си прекараха страхотно.

Увити в три ката дрехи, Бен и Емили играят доволно до кафеникавия поток, който извира откъм хълма в дъното на залива Уайтсандс и се спуска пенливо по камъните към морето. Тя строи замък с водни градини и фонтан от мидени черупки, докато той събира камъчета, занася ги до водата и ги пуска вътре, после се връща за още. С просто око се вижда колко са щастливи и съсредоточени. Но времето се развали. Разбира се, че времето ще се разваля. Да не забравяме, че сме на почивка в Уелс. Влажният Уелс. По-рано днес слънцето се показва точно толкова, че луничките да изпъстрят лицето на Емили, но сега небето е оловносиво и предвещава дъжд. Решаваме да не рискуваме и да приберем децата във вилата на няколко километра от брега, която успях да наема. Изваждането им от водата и качването в колата ни отне горе-долу петнайсет минути. Молбите отстъпиха на заплахите, а когато и те не помогнаха, прибягнахме до подкупи.

Обещах на Емили, че мама най-сетне ще намери време да ѝ прочете „Малката госпожица Работливка“, затова след като им свалих мокрите дрехи, дадох им чая, изкъпах ги в тясната ледена баня със стенен нагревател, който миришеше на изгоряло, и убедих Бен да си легне в креватчето, с дъщеря ми седнахме пред камината, в която неохотно тлееха две цепеници.

— Малката госпожица Работливка най-много обичаше да се труди здраво и да не стои без работа. Всеки ден тя ставаше в три сутринта и прочиташе една глава от любимата си книга, която се казваше „Работата е полезна за вас“.

— Не може ли да четем нещо по-забавно, Ем?

— Не. Искам тази.

— О, добре тогава. Докъде бяхме стигнали? Госпожица Работливка не беше щастлива, ако не беше заета с работа.

— Мамо, ти дойде на рождения ден на Бен.

— Да, дойдох. — Чета мислите й. Петгодишните са толкова искрени. Не са се научили още да се прикриват. Тази се къдри над веждите на Емили като бриз върху дюна.

— Учителят ли ти позволи да си тръгнеш по-рано? — пита най-накрая.

— Не, слънчице, мама няма учител. Тя има, ами, тя има шеф — това е човекът, който ръководи всичко. И тя трябва да поиска от него разрешение, за да си тръгне.

— Можеш ли да попиташ този човек дали можеш да се прибиращ по-рано и в останалите дни?

— Не. Е, бих могла, но не мога да го моля твърде често.

— Защо?

— Защото мама трябва да е в офиса или... в противен случай хората ще й се ядосат. Хайде да довършим приказката, Ем. Малката госпожица Работливка...

— Можеш ли да се прибереш по-рано в четвъртък и да ме заведеш на балет? Моля те, мамо, можеш ли?

— Пола те води на балет, мила, и казва, че ти наистина танцуваш много хубаво. Мама обещава, че този път ще се опита да дойде на представлението ти в края на срока.

— Не е честно. Майката на Ела я води на балет.

— Емили, наистина нямам време да спорим сега. Да дочетем приказката, може ли? И госпожица Работливка не подгъвала крак през целия ден, нито за минута, дори и за секунда.

Когато и двамата заспаха, Ричард ме укори, че не мога да се отпусна, и аз много се разстроих. Бях издържала цели три часа да

слушам „Оливър“ на Лайънъл Барт, нали?

— „Къкъкъде е любовта? От небесата ли пада?“

Пада друг път. А Марк Лестър, който бе тъй умопомрачително красив в ролята на Оливър, станал остеопат някъде в Челтънхам, прочетох го онзи ден. Искам да кажа — има нещо сбъркано, не е ли така? Все едно да развалиш очарованието на магията.

След „Оливър“ изпяхме двайсет пъти припева на „Колелата на автобуса“ с целия ентузиазъм, на който съм способна, въпреки че тази песничка ме подлудява. После, когато Бен повърна в колата край Суонси, го занесох в тоалетната на бензиностанцията, измих го на мивката, подсуших го някак си с хартия и го преоблякох, преди да купя всички продукти, които ни трябваха за вилата — чай, мляко, хляб на филийки за скарата. Правех доста добро впечатление за майка на почивка, не е ли така?

Но Рич имаше право. Мислите за финализацията, с която ме натовари Род, ми пречеха да заспя през нощта. Оставих Момо да прави проучванията в етичния фармацевтичен сектор, докато отсъствам, но на нея просто ѝ липсваше опит, за да се справи с материала навреме. Два пъти на ден ѝ се обаждах от телефонната кабина на една улица с висок плет или от някой каменист бряг, а сигналът на мобилния ми телефон идваше и се губеше като вълна. Разбира се, инструктирах Момо на какви тревожни признаци да обръща внимание, как да сравнява критериите и още дузина други неща, все едно исках от скейтбордист да приземи космически кораб. Изрично бях наредила на Гай да ѝ помогне, но докато отсъствах, той щеше да е зает с друго, да гласи кльощавия си макиавелски задник за моя стол. Няма начин Гай да направи нещо, което ще ме представи в благоприятна светлина.

Освен това телефонната връзка във вилата беше на практика от ерата на морзовите апарати и не можех да получавам имейлите си. Липсата на връзка с Абелхамър в продължение на четири дни ме накара да осъзная колко много съм разчитала на своя клапан за изпускане на парата. Без неговото успокояващо внимание бях готова да експлодирам.

*Четвъртък, паркингът до катедралата „Сейнт Дейвид“
15.37:*

Свалям количката на Бен от багажника на колата, когато завалява порой — закачлив дъжд, луд дъжд, дъждът на Джин Кели от песента „Пея в дъжда“. Опитвам се да се преборя с бебето и да закопчая колана — колкото повече губя търпение, толкова повече той се изпъва. Чувствам се като санитар в лудница, който се опитва да сложи усмирителна риза на пациент. Ричард ми донася покривалото и ми го връчва — дяволска смесица от мушама и рамка.

Смело мятам мушамата върху главата на Бен и се опитвам да я закрепя, но не мога да прокарам закопчалките през дръжките, затова ги закачам за плата. Изглежда ми добре, но две от тях остават излишни. За какво служат, по дяволите! Нагласявам останалата част от покривалото върху краката на бебето, но дъждът го подхваща и го залепя за лицето ми. По дяволите. Започвам отначало.

Със сигурност не знам как. Откъде да знам? Единственият ми контакт с проклетото нещо е подаването на картата „Виза“ в магазина преди една година, а когато продавачката понечи да ми демонстрира покривалото за дъжд, аз я срязах: „Купувам я, благодаря.“ (Едва ли мога да се обадя на Пола в Мароко и да я питам как да използвам количката на собственото си дете.)

Бен вече вие. Капките дъжд се присъединяват към струйката сополи, които се стичат по устните му, оформяйки водопад на нещастие. Забелязали ли сте как всички детски приспособления се продават с обещанието за лесно сглобяване? Това е жаргонът на производителите, означава „само за хора, минали курс на обучение в НАСА“.

— За бога, Кейт — просъсква Ричард, който би се примирил с всичко, освен с публично излагане.

— Опитвам се. Опитвам се. Емили, не се доближавай до колите.
ЕМИЛИ, ЕЛА ТУК ВЕДНАГА!

Един автобус е спрял до нас и от него се изсипват група седемдесет и кусур годишни туристки. Възрастни госпожи, прясно накъдрени, с къси подплатени палта, които придават на здравите им туловища вид на бойлери с енергоспестяваща изолация. Всички като една бръкват в чантите си и изваждат хлъзгавите си прозрачни дъждобрани, които се разгръщат на мига. Стоят там и си бърборят дружелюбно, докато наблюдават борбата ми.

— Ааа, горката рибка — казва едната, като сочи към ревящия ми син. — Съвсем е подгизнал. Няма нищо. Мама ей сега ще те оправи.

Пръстите ми са станали безчувствени от студа. Едва държа проклетата скоба, камо ли да я отворя. Под грешния край на мушамата Бен се е зачервил като цвекло. Обръщам се към жените:

— Нова количка — обяснявам на висок глас, а те кимат и се усмихват, готови да бъдат въвлечени в женско съзаклятничество срещу безполезното съоръжение, изобретено от мъже.

— В днешни дни всичко е толкова стегнато, нали? — казва едната, облечена в тесни карирани панталони, взема покривалото от ръцете ми и чевръсто го закопчава с отработени щраквания. — Дъщеря ми има същата количка като вашата — обяснява тя, като за миг слага длан на рамото ми. — Лекарка е в Бриджънд. Има две малки момчета. Много работи. Нямате време за почивки, нали?

Кимам с глава и се опитвам да се усмихна, но устните ми са се вдървили от студа. Ръцете на жената са червени и кокалести. Майчински ръце — на човек, който мие чинии три пъти дневно, бели зеленчуци и пере на ръка памучни пелени. Ръце като тези ще изчезнат след още едно поколение заедно с домакинските престилки и печеното в неделя.

Свил се на две под дъжда, Ричард бута количката по тесния път към катедралата. Емили е мокра дотолкова, че от дете може спокойно да се преобрази във водна фея.

— Мамо?

— Какво има, Емили?

— Бебето Исус си има много къщи, нали? Тук ли идва на почивка?

— Не знам, сладкишче. Питай татко.

Катедралите са строени, за да внушават страхопочитание. Свещени крепости, те винаги изглеждат така, сякаш са били спуснати от небето върху някой хълм. „Сейнт Дейвид“ е по-различна. Тя е разположена в покрайнините на малък уелски град — град само по име — и така вписана в долината, като че ли създадена специално за нея. Добитъкът пасе почти до стените ѝ.

Влюбена съм в това място. Древният хлад, който изпълва дробовете ти, когато отвориш вратата — затвореният вътре дъх на светците, както винаги съм си мислила. Сигурно съм била на седем

или осем, когато за първи път ме доведоха тук, със захарен памук по устните ми. Дори сега, когато облизвам устните си, мога да усетя пухкавата му сладост. Оттогава съм видяла много катедрали: „Нотр Дам“, „Сейнт Пол“, севилската, но величието на тази църква се крие в незабележимостта ѝ; малко по-голяма е от обор. Не бихте се учудили, ако видите овен или магаре до купела.

„Сейнт Дейвид“ е едно от малкото места, които ме привеждат в покой. А тук, в църковния неф, осъзнавам, че в днешно време покоят е необичайно, дори притеснително усещане. Катедралата е вечна, а моят живот... моят живот не е нищо друго, освен време. Рич е завел Емили и Бен да разгледат магазина за сувенири. Оставена сама, чувствам как устните ми изричат нечути от никого думи: „Помогни ми“.

Моля се на Бога, в когото не съм убедена, че вярвам, да ме измъкне от кашата, която не разбирам. О, много добре, Кейт, много добре.

В другия край на стената има плоча в чест на местен благородник — Томас някой си — и неговата, написано е на латински „relict“, Ангахард. Дали не е същото като реликва? Ще питам Рич, той е на ти с латинския. Получил е добро образование, а не хаотичните знания, с които трябваше да се примирявам аз.

Навън стръмното, с пищни орнаменти стълбище свързва катедралата с градчето на хълма. Тегля количката заднишком и усещам всяко друсване с кръста си. Рич носи на рамене пищящата Емили. Време е за закуската на децата. Виновна лоша майка. Винаги забравям, че децата са като колите — без редовни зареждания на гориво започват да се тресат и спират.

Минаваме по улицата с много кафенета и надничаме през прозорците, за да видим дали атмосферата е подходяща за деца. Има ли място за количката? Има ли възрастни хора, които не биха искали да споделят препечените си питки с разлигавения Бен? Великобритания все още е недружелюбна към малките деца страна. Ако се отдалечите малко повече от „Пица експрес“, ще ви посрещнат същите недоволни въздишки, които помня от времето, когато с Джули бяхме деца.

Спираме се на заведение с памучни покривки и завеси, пълно с други родители във ваканция, нервни и неспокойни като нас, и се отправяме към най-далечния ъгъл. Окачени на облегалките на столовете, от мокрите ни палта се вдига пара като от кравешки

гърбове. Прочитам менюто на глас и Емили обявява високо, че не иска нищо от онова, което се предлага. Иска спагети.

— Имаме кускус — любезно предлага сервитьорката.

— Не искам кускус — циври Емили. — Искам спагети.

Градско изчадие. Аз съм виновна, че ѝ угаждам за всичко от малка. Не бях опитвала спагети, преди да навърша деветнайсет. Рим. Спагети с миди — студени и лепкави, засрамващо изпитание с непознатите за мен черупки и неуправляемите конци.

Понякога се тревожа, че съм постигнала успех в живота само за да пораснат децата ми толкова преситени и разглезени, колкото хората, които ме гледаха отвисоко в колежа.

Докато Рич нарязва уелския препечен хляб със сирене за децата, мобилният ми телефон започва тихо да пиука. Имам съобщение от Гай.

Турска криза.

Род и Р К-Кл отсъстват.

Девалвация?

Срив на турските акции.

Какво да правя?

О, по дяволите. Скачам на крака, бутам се покрай другите семейства, озовавам се на пътя на един лабрадор и изтичвам на улицата. Опитвам да се обадя, но този път телефонът ми издава друг вид пиукане, с което показва, че батерията се е изтощила. Нямам сигнал. Разбира се, че няма да имам сигнал, нали съм в Уелс. Изтичвам обратно в кафето.

— Имате ли телефон, който мога да използвам?

— Моля? — поглежда ме неразбиращо сервитьорката.

— Обществен телефон?

— О, да, обаче не работи.

— А факс?

— Факти?

— Факсимиле машина. Трябва спешно да изпратя съобщение.

— О. В книжарницата може да имат.

В книжарницата нямат, но мислят, че в аптеката има. В аптеката имат, но хартията е свършила. Обратно в книжарницата. Тъкмо я

затварят. Тропам на вратата. Моля се. Налага се да купя пакет от петстотин листа, от които ми трябва точно един. Обратно в аптеката. Надрасквам бележка на Гай с химикалката, вързана за гишето.

Гай, ТРЯБВА да претеглиш риска от срива на турските борси и плащането на лихва от 2000 процента — може да ни струва купища пари — или от обезценяването на акциите, ако валутата девалвира.

1. Колко имаме в Турция?

2. Какво е поведението на пазара — как ще се отрази на другите региони?

Отговорите на бюрото ми утре в 8.30 сутринта. Веднага се връщам, Кейт.

21.50:

И в двете посоки на шосе М4 има километрични задръствания. Петкилометрова диамантена огърлица от фарове. От шофьорското място Рич ми хвърля коси изпитателни погледи. Благодарна съм за тъмнината, което означава, че не ми се налага да обръщам внимание на лошото му настроение, докато не се почувствам готова.

Накрая той казва:

— Продължавам да мисля, че е малко странно, Кейт. Да си изпращаш цветя за Свети Валентин? Защо го направи?

— За повдигане на духа. Исках хората в службата да мислят, че съм човек, който получава цветя за Свети Валентин, а не бях сигурна, че ти ще се сетиш. Звучи жалко наистина.

Лесно е да се лъже, щом започнеш. По-лесно, отколкото да кажеш, че цветята са от клиент, с когото наскоро съм вечеряла — клиент, който оттогава заема голяма част от мислите ми и се натрапва неканен в сънищата ми. Време е да сменя темата.

— Рич, какво е „relict“? Днес го прочетох върху една надгробна плоча в катедралата. „И неговата relict Ангахард“.

— Вдовица. Буквално означава онова, което е останало след него.

— Значи съпругата е останка от съпруга?

— Точно така, Кейт — засмива се той. — Разбира се, в нашия брак аз ще бъда онова, което ще остане от теб.

Казано е с достатъчно любов, за да ме бодне. Наистина ли го карам да се чувства по този начин? Толкова незначителен? През останалата част от пътя обмислям планове и стратегии как да потръгнат отношенията ни. Да оправя нещата. Три часа по-късно обаче, когато минаваме Рединг, започвам да чувствам гравитационното привличане на Лондон и решимостта да променя живота си се стопява при влизането ни в града.

Причини да напусна работа и да отидем да живеем в провинцията:

1. По-добро качество на живота.
2. Мога да купя голяма къща с ренесансови балкони на цената на лондонската съборетина.
3. Възможност да бъда истинска майка, която има време да обича съпруга си, да научи тайните на детските сърца и да открие как се слага проклетото покривало на количката.

Причини да не напусна работа и да не се преселим в провинцията:

1. Ще полудея.
2. Виж горното.
3. Виж горното.

ТРЕТА ЧАСТ

ГЪЛЪБИТЕ

Къде е хищната птица, когато имаш най-голяма нужда от нея? Рано тази сутрин на перваза на прозореца до бюрото ми се настаниха два гълъба. Явно бяха на първа среща. Час, час и нещо мъжкият като че ли се кланяше на женската, като правеше малки вежливи реверанси. Е, предполагам, че беше мъжкият, защото другият бе с цвета на помия и накланяше глава като свенливата принцеса Ди, докато мъжкият имаше великолепна яка от пера, изумрудени и лилави с петролен блясък.

Не беше толкова зле, когато мъжкият й гукаше любовно, но сега пристъпва наперено с разперена като ветрило опашка, съска и подсвирква, за да привлече вниманието на женската. Шумът е невероятен. На няколко пъти чукам силно по прозореца, за да ги прогоня, но двамата ухажващи се имат очи само един за друг.

Обадих се на Гай и му казах да се свърже веднага по телефона с ветеринарната служба и да проучи какво се прави в такива случаи.

Гай прави физиономията на иконома Джийвс.

— Искаш ли да се погрижа да ги застрелят, Кейт?

— Не, Гай, има ястреби за тази цел. Можеш ли да попиташ кога ще идва пак?

Малко известен факт е, че Лондонската община е наела ловец, който от време на време пуска своя ястреб, за да се контролира популацията на гълъбите. Последния път, когато беше тук, с Канди бяхме тръгнали на обяд и моята невъзмутима нюйоркска приятелка беше поразена, когато видя как едрият селянин със специалната кожена ръкавица изстреля пернатата си ракета във въздуха над главите ни.

— Ако някога си се питала защо Ситито има такива чисти тротоари в сравнение с останалата част на Лондон, ето ти отговора — казах аз.

— О, схванах го — ухили се Канди. — По този начин държат всички курешки извън района.

От: Дебра Ричардсън

До: Кейт Реди

КАК СИ? Толкова бях изтомяна от тридневната ваканция, че ми се прииска да вляза в манастир. Дали предлагат адаптационна програма за отвикване от работа за такива тъжни наркомани като нас? Бяхме в „семеен“ хотел в Съмърсет. Изгониха ни заради Феликс, който направи късо съединение в трапезарията. Пъхна вилица в тостера и целият хотел потъна в мрак. Руби казва, че ме мрази.

Как мислиш, дали нанасяме на децата си временна вреда, или по-късно ще отговаряме за постъпките си пред съда на порасналите деца?

Обяд в сряда, нали?

Твоя, ххх

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

Тема: Японската банкова криза

Вашият клиент е загрижен за трусовете в икономическия сектор на Далечния изток. Разбрах, че банка „Оригами“ е била принудена да затвори, банка „Сумо“ е банкрутирала, а банка „Бонзай“ планира да съкрати някои от по-малките си клонове.

Ще ми дадете ли някакви напътствия, мадам?

ххххх

От: Кейт Реди

До: Джак Абелхамър

Тема: Японската банкова криза

Нямате ли си бизнес империя за управление, сър? Шегите за лошото положение на приятелите ни от Ориента са признак на лош вкус, макар да дочух, че акциите на банка „Камикадзе“ са паднали драстично, а петстотин служители от офисите на банка „Карате“ са били съкратени.

Катрин хх

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

Хей, липсваше ми. Бях свикнал с ритъма ти. Как мина ваканцията? Гореща и отпускаща, надявам се.

Онзи ден вечерта гледах страхотен филм за човек, който си губи паметта, затова записва по тялото си всичко, което не трябва да забравя. Сетих се за теб — нали каза, че винаги имаш куп неща за помнене.

Джак хх

От: Кейт Реди

До: Джак Абелхамър

Не точно гореща и отпускаща. Тук все още е студено — тази сутрин видях един мъж на ледената пързалка пред офиса. Правеше от онези страхотни кръгчета и осморки, като че ли изписваше името си върху леда или нечие друго име — нали е романтично?

Прав си за филма. По-голямата част от тялото ми е покрито с подробни бележки, но съм запазила за теб едно местенце зад лявото коляно.

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

Карам по малко кънки, а ти? Някой ден можем да опитаме няколко стъпки по тънкия лед.

А за лявото коляно, не се отказвай. Подготвил съм гъшето си перо.

10.23:

Сега проклетият гълъб е започнал да пляска с крила. Сякаш сам си ръкопляска, задето е такъв добър любовник. През това време женската изпълнява птичето съответствие на лягането по гръб и махането с крака във въздуха. Направо непоносимо. Успявам да отворя прозореца и се опитвам да ги изкъшкам. Само че любовта, както се оказа, е не само сляпа, но и глуха.

Имам толкова много работа, че се учудвам как главата ми не е клюмнала на една страна от тежестта на дейността, която се вихри там вътре. След два дни съм в Съединените щати за финал с етичен пенсионен фонд за триста милиона долара и ще правя презентация с двайсет и няколко годишна стажантка, която има всички квалификации за тази работа — не е бяла, не е мъж — освен способността да свърши тази работа. Двете с Момо ще демонстрираме силната обвързаност на ЕМФ с етническото многообразие, обвързаност, чието най-голямо постижение досега беше включването на такос в менюто на закусвалнята. Освен това все още не съм намерила актьори, които да забавляват децата на рождения ден на Емили. Трябва и да прибера дрехите за пътуването от химическото. Също и... определено има още едно „и“.

Проклятие! Само това ми липсваше. Бележка от Робин Купър-Кларк, който пише, че има вътрешно разследване за някакви акции, които ЕМФ е продал, без всъщност да ги притежаваме. Плъзгам бележката през бюрото към Момо и ѝ казвам да отиде и да я остави на бюрото на Крис Бънс.

— Постарай се да не те види, разбра ли?

Очите с бадемова форма се присвиват в ъгълчетата, когато хвърля поглед на бележката.

— Продали сме акции, които не притежаваме, и сега срещу нас има иск, а Робин иска да знае кой го е извършил?

— Точно така.

— Значи ще проверим чия е вината?

— Не, Момо. Целта е да продължаваме да прехвърляме отговорността на другите, докато им омръзне. Знаеш ли онази игра, в която се обикаля около столове? Е, същото е с тези бележки. Последният човек, у когото остане бележката, е загазил. Така че може ли просто да я занесеш на бюрото на Бънс? Веднага?

Започвам да различавам това изражение на лицето на помощничката ми — нещо като колебливо мръщение, при което високите принципи се борят с желанието да угоди.

— Извинявай, Кейт, но откъде да знаем, че Крис Бънс е виновен?

Завъртам стола си на другата страна, за да не загубя самообладание. На перваза се е оформила жива картина от семейството гълъби. Как да обясниш защо точно Крис Бънс — мъж, който при разговор несъзнателно стиска чатала си, сякаш проверява дали мъжествеността му още си е на мястото, или се почесва развълнувано, когато мисли, че е прецакал някого? Особено мен.

— Виж, Бънс е един фокусник, който никога не върши административната си работа и оставя на такива съзнателни момичета като мен и теб да се блъскат с отегчителните задачи, на които началниците толкова държат. Ако от Регулаторната комисия по инвестиционен мениджмънт знаеха какви ги върши Бънс, на минутата щяха да са тук с няколко немски овчарки. Само че Бънс е много добър в отърваването, защото играе нечестно в играта с бележките. Сега изясни ли ти се?

— Извинявай — казва Момо, както друг би казал „добре“ и тръгва през офиса, протегнала бележката пред себе си като сапъор неизбухнала мина.

— Ще успееш ли да я обучиш?

Канди е застанала до бюрото ми, облечена в предизвикателно къса пола. Не съм я чула кога е дошла.

— Не знам. Опитвам се да внуша на Момо идеята, че не всички са добри хора.

— Боже мой. Да не би да говорим за щастливо детство?

— Опасявам се, да.

Канди клати глава с изражение на учудване и съжаление.

— Горкото момиче. Доникъде няма да стигне.

11.25:

Решена съм да започна да използвам личния си органайзер. Джобната памет ще революционизира живота ми! Ще прогони стреса! Джобната памет ще накара времето да работи за мен!

След десетминутно четене на упътването откривам, че джобната памет е несъвместима с моя компютър. Обаждам се на посочения в упътването телефон. Младежът от другия край на линията рецитира заучените си реплики с цялото умение на човек, който превежда от урду.

— Имате ли голям сериен порт на гърба, мадам?

— На моя или на този на компютъра? Откъде, по дяволите, да знам?

— Мадам, трябва ви свързващ комплект.

— Не, трябва ми персоналният ми органайзер да организира.

— Можете да поръчате свързващия комплект сега, мадам. Искате ли да...

— Извинете, това също ли е част от обещанието ви да улесните живота ми? Не мога ли просто да дойда в магазина и да си взема комплекта?

— Нямаме толкова бройки в наличност. Хората си ги поръчват. Пристигат за около пет до десет дни.

— Не разполагам с пет до десет дни. След двацет и четири часа заминавам за Щатите.

— Опасявам се, че не можем...

— „Не можем“ е за слабаци.

— Моля?

— Това е стара австралийска поговорка, която означава да кажеш на управителя си, че имам няколко милиона долара в акции от неговата компания, които в момента са под въпрос и пазарните ни проучвания не ги показват в благоприятна светлина. Достатъчно ясно ли се изразих?

Чува се шумно преглъщане.

— Ще трябва да поговоря с началника.

Вторник, 8.11

Ето какво. Снощи с Ричард си лежахме в леглото и обсъждахме дали не сме твърде изморени, за да правим секс. Не си спомням точно до какво заключение стигнахме, докато не станах от леглото и не забелязах, че вътрешната част на бедрата ми е покрита със засъхнала бяла глазура.

Не беше добра идея преди важна презентация. Спортистите винаги казват, че никога не правят секс преди голямо състезание или мач, нали? Никога не съм чула жени спортистки да споделят за този проблем, но сигурно важи и за тях, ако не и повече. Малко неща могат да се сравнят с женския оргазъм по успешно изкарване от релси. Часове, след като земята се е разтресла, пипалата на отмалата все още се опитват да те повалят — свършването, имам предвид истинското свършване, събужда в теб желание да легнеш и да не станеш до Коледа. Предполагам, че това е начин природата да даде шанс на сперматозоидите да стигнат до яйцеклетката. (Като се замислите, почти всичко в женската биология е подчинено на природата, която или ни подканва да поискаме бебе, или когато вече имаме, да искаме да го защитим.) До миналата година страдах от средна форма на предменструален синдром. Не съм лек, но не и като ада, през който минават някои жени. После, скоро след като навърших трийсет и пет, заприлича на война. Сега всеки месец хормоните си показват рогата, подскочат нагоре-надолу, размахват плакати и крещят: „Спасете яйцата ни!“ Явно тялото ми знае, че не му остава много време, и умирането на всяко яйце е повод за скръб като от загубата на скъпоценен камък.

Но как да родя още едно бебе, когато не виждам и тези, които имам? През изминалите няколко дни почти не съм се прибирала. Когато погледна към стенния часовник в офиса и видя, че е минало осем, знам, че съм пропуснала слагането на децата да спят, решавам, че така или иначе мога да остана да поработя през нощта. Момо поръчва пица или ядем нещо здравословно в пластмасова кутия от закувалнята, което никога не става за ядене, затова завършваме с обичайното среднощно угощение — пликче чипс или „Бейкролс“ от автомата, погълнати с диетична кола.

Миналата нощ, когато най-сетне се прибрах, вдигнах телефона в 23.55, като мислех, че е Момо с още цифри. И кой беше? Барбара, свекърва ми. Не можех да повярвам, че се обажда толкова късно.

— Кажи ми, ако си пъхам носа там, където не ми е работата, Катрин, но по-рано тази вечер говорих с Ричард и той ми се стори много изморен. Надявам се, че всичко е наред.

Тя си мисли, че той е изморен!

10.07:

Имаме събрание с Род, Момо и Гай. За трети път репетираме приключването, като Род и Гай играят ролята на клиентите, когато секретарката на Род, Лорейн, се втурва в залата.

— Извинете, че ви прекъсвам, Кейт, но един човек е на трета линия. Казва, че ти си казала, че е спешно.

— Но кой е той?

Лорейн сякаш не иска да каже. Стои неловко на вратата, докато накрая изрича с театрален шепот:

— Пърси Ананаса.

Гай завърта отегчено очи и започва да се взира навътре в собствената си глава. Момо оглежда обувките си.

— Кой, по дяволите, е Пърси Ананаса? — пита дружелюбно Род. Решавам да излъжа безсрамно.

— О, да, това сигурно е Пърси Ананаса, акциите в развлекателната индустрия, част от онзи Интернет портал с плодовото име, който излиза на пазара. Председателят идва да се срещне с мен, за да обсъдим финансирането. Така се шегува.

Мили Боже! Още не съм намерила клоун за рождения ден на Емили. Обадих се на всички доказани любимци — Роджър Дъгата, клоуна Зи Зи и Кейти Тарталетата, която прави чудеса с карти и въздушна помпа. Всички вече имат ангажименти в Монако, Лае Вегас или танцови представления за една от супермайките, купила картонените чинии и салфетките за седмия рожден ден на своята Йокаста^[1] още преди да й изтекат водите.

Бързо се плъзгам към дъното на хранителната верига и навлизам в територията на малките обяви, обитавана от брадати типове, чиито полицейски снимки обезпокоително съвпадат с показваните по телевизията в кампанията за защита на децата от педофили. В понеделник имах кратък проблясък на надежда, когато Пърси Ананаса от Грейвсенд каза, че за сто и двайсет лири без пазарлъци, скъпа, ще може да дойде с буса си и да изнесе хубаво представление за момиченцето. Обаче тази сутрин намерих рекламната му брошура в пощата. На нея се вижда едно небръснато джудже, което извива розови скърцащи балони във формата на дакели, притеснително наподобяващи фалоси.

Разбира се, Емили най-много иска водно парти, но и дума не може да става да се съглася. Водата в басейна, който наемаш за случая, е хладка, пълна с бактерии и за разлика от обичайната вода — мътна. Освен това нямам време да си направя кола маска на бикини зоната — не мога да се съблека пред другите родители.

23.11:

Връщам се вкъщи и откривам свързващия комплект за органайзера на масата в коридора. Ричард лежи изтощен на дивана и гледа мач на „Арсенал“. Оставил ми е малко макарони във фурната с консистенцията и миризмата на печени мъжки крака.

— Само аз ли съм упълномощена да прибирам горе нещата, разхвърляни край стълбите?

Рич не вдига поглед от екрана.

— А, нейно величество се завърна. Да не би да е станало време този месец?

— Да не ме обвиняваш, че имам предменструален синдром?

Рич изскимтява и хвърля дистанционното.

— Добре, Кейт. Изпитвам носталгия по твоята предменструална напрегнатост. Напоследък имаме постменструално и интерменструално напрежение. Имам двайсет и четири часова, седемдневно напрежение. Можеш ли да се изключиш, когато най-сетне дойдеш в леглото, или ще даваш инструкции и насън?

Отварям миялната и забелязвам, че предполагаемо чистите чинии имат сивкави ръбове. Проклетата машина вероятно не е в ред.

— Може да е убягнало от вниманието ти, Рич, но ми предстои важна презентация...

— За да ми убегне от вниманието, би трябвало да лежа балсамиран в Улан Батор.

— Знаеш, че го правя за нас.

— Кои нас, Кейт? Децата не са те виждали, откакто се върнахме от Уелс. Може би трябва да станеш телевизионна водеща — поне ще те гледат по телевизията денем.

Застанала на прага, отдалеч виждам страданието на съпруга си и си мисля колко до болка ми е познато това положение и как знам да изляза от него: или да потегля към летището на сутринта в ледено

мълчание и да се надявам, че като се върна, ледът ще се е разтопил, или да сваля дрехите си още сега и да си припомним, че любовта е нещо, което може да се прави. Толкова съм изтощена, че чувствам тялото си като мърша; не, чувствам се, все едно че нося мъртвец на гърба си. Само че не мога да понеса да го оставя в това състояние, а някои видове секс отнемат по-малко време и енергия от други.

— Моля те, Рич, бъди на моя страна — казвам, когато няколко минути по-късно ставам от дивана. — В офиса съм сам-сама срещу тях. Не мога и вкъщи да съм сама.

1.01:

Почти съм прехвърлила цялата необходима ми информация в джобната памет, когато отгоре се чува вик.

4.17:

Емили се събужда за трети път. Мъча се да я завия, влажната ѝ коса изсъхва на корави кичурчета около бледите ѝ бузи. Не може да ми каже какво ѝ има. Как може да ми го причинява точно тази нощ, когато след три часа трябва да тръгна за летището. Веднага ме бодва вината, задето дори съм си го помислила. Когато решавам, че това е предварително наказание, че я оставям — също като котките, Емили надушва заминаването ми още преди да съм си свалила куфара долу — тя простенва накрая:

— Мамо, боли ме пилето.

Наливам ѝ голяма чаша сок от боровинки и прекарвам следващите двадесет минути на телефона в опити да се свържа с дежурен лекар. Той предлага да ѝ дам „Калпол“ и още сутринта да занеса проба от урината в хирургията. Долу се опитвам да намеря нещо, което да прилича на съд за проба — нещо, което се затваря плътно, но достатъчно голямо, за да може да се пишка в него. Намирам само шише на Барби. Трябва да свърши работа. Качвам се горе и клекнала до тоалетната, не постигам успех в придумването на Ем да се изпишка в шишето.

— Мамо?

— Да, мила.

— Мога ли да празнувам рождения си ден на басейн?
— Разбира се, захарче.
Шишето веднага е напълнено до ръба.

По обед, летище „Кенеди“, Ню Йорк

Един тромав митничар, който силно прилича на Сиповиц от „Нюйоркската полиция“, рови из багажа ми. Без притеснение наблюдавам как взема телефона ми, резервния чорапогащник и детската книжка „Миризливия Пърси“. Пъха месестата си ръка в страничния джоб и изважда шишето на Барби. Боже мой! Трябваше да го оставя на кухненската маса. Щом шишето е тук, къде е джобната памет?

Митничарят отвърта капачката и го помирисва.

— Мадам, какво съдържа шишето?

— Урината на дъщеря ми.

— Мадам, мисля, че трябва да дойдете с мен.

ДА НЕ ЗАБРАВЯ:

Абсолютно всяко проклето нещо.

[1] От гръцката митология — царицата, омъжила се за собствения си син, Едип. — Б.пр. ↑

16 ФИНАЛЪТ

Сряда, хотел „Феърведър Ин“, Шанксвил, Ню Джърси

Будна от четири часа през нощта, съм хваната в капана на умората от разликата в часовите пояси. Няма румсървис преди шест сутринта, така че трябва да се задоволя с кафето от автомата във фойайето, което има метален вкус. Добавям му и капка от миниатюрните шишенца от минибара, след което вкусът на уискито започва да доминира в адската смес. В огледалото в банята улавям отражението на една стара жена и отмествам поглед.

Тази сутрин се обличам за битка в пълно бойно снаряжение от „Армани“. Чистата бяла блуза, светлокафявото сако и полата с шевове, толкова остри, че могат да извадят апендикс, ми действат невероятно успокояващо. Обувам шоколадовокафявите обувки с тънки токчета, бели шевове и остри върхове за сритване на чатали от „Ел Кей Бенет“. Видът, към който се стремя, е на войнствената Катрин Хепбърн.

Два часа преди финала Момо идва при мен в стаята. Носи син копринен костюм, а тъмната ѝ коса е прибрана на тила в кок. Отвътре може би е притеснена, но излъчва такова непроницаемо спокойствие, заради което би трябвало да основат религия на нейно име.

Днес обаче трябва да съм уверена и за двете, от мен да струи вихреното благоразположение на телевизионна шоу водеща, чийто договор предстои да бъде подновен. Вече петдесет пъти сме репетирали презентацията, но няма да навреди, ако преговорим всички „не трябва“.

— Ако ти предложат нещо за пиене, не приемай, разбра ли? Не ги наричай на малки имена, каквото и да правиш. Това е етичен фонд. Тези хора смятат себе си за непринудени, но когато започнеш да се обръщаш към тях с Грег и Хана, изведнъж осъзнават, че предпочитат да им се говори на „вие“. Имат намерението да ни доверят ужасно много пари, така че няма място за друго, освен „господине“ и „госпожо“. И не забравяй, ние сме ухажорите.

— Това флирт ли е? — Момо изглежда учудена.

— Да, само че ние не флиртуваме. По-скоро е старинно рицарско ухажване — courtly love^[1].

— Онази, която беше женена за Кърт Кобейн ли?

— Courtly love, Момо. Ухажване. Чела ли си изобщо Чосър в училище? — Тя поклаща глава. Боже, на какво ги учат в днешно време?

— Виж, ние заявяваме нашата непресекваща вяност. В старанието си да угодим на възлюблените си, бихме извървели хиляди километри за листче от техните книжа, нещо от този сорт. Ключът е в това, да не им позволим да забравят, че независимо от стотиците бели мъже зад нас, които на практика са измислили банковото дело, в същото време проявяваме невиджано отношение към малцинствата. Етичните фондове искат прилична възвръщаемост — искат и етническо многообразие, но без Третия свят. Така че им даваме най-доброто от Великобритания с цветовете на дъгата и тук е нашата роля.

— Това не е ли неморално, Кейт?

След продължителното излагане на заразния ми цинизъм, тя все още задава подобни въпроси. Какво да правя с това дете?

— Ако им кажем истината, Момо, ще загубим, което ще е проява на крайна етичност. Но ако блъфираме и спечелим, тогава две жени — едната от тях азиатка — ще докарат тристамилионна сметка на „Едуин Морган Фостър“, което означава, че етническото многообразие наистина се отплаща и един ден, вместо да украсяваме витрините, можем да пробием и да управляваме магазина. Което ще бъде не само етично, но ще означава, че ще можем да си купим много чифтове превъзходни обувки. Следващият въпрос?

— Значи лъжата при финализация не е нередна?

— Само ако лъжеш нескопосано.

Момо се залива от смях, който е твърде силен за крехкото ѝ телосложение. Той я поваля по гръб на леглото, една от обувките ѝ се изхлузва и тупва на пода. (Да не забравя да направя нещо по въпроса с обувките ѝ — тъмносини, с равна подметка, те загрозяват стъпалата ѝ, които са малки и красиво оформени като на балерина.) Легнала на оранжевата покривка на леглото, Момо ме поглежда и въздъхва:

— Не те разбирам, Кейт. Понякога мисля, че едва понасяш всичко, а после сякаш наистина искаш да победиш.

— О, наистина много искам да победя. Само гледай. Когато бях малка, криех един хотел от „Монополи“ в чорапа си. Ако стигнеш до „Парк Лейн“, го вадех скришом. Една Коледа баща ми ме хвана и ме удари с орехотрошачката, задето съм била малка лъжкиня.

Виждам как Момо се мъчи да вмести този дикенсов епизод във вежливото си, добре подредено детство, което се полага по рождение на всяко момиче от средната класа. Още не се е досетила, че пътувам с фалшив паспорт. И защо не? Напоследък дори аз не се разпознавам като самозванец сред обитателите на Ситито.

Когато проговаря, сякаш слънцето се е спряло в очите ѝ.

— Това е ужасно — казва. — Баща ти. Наистина съжалявам.

— Недей. Съжалявай неудачниците. А сега нека да повторим онази част, където ми връчваш списъка с клиентите.

Телефонът звънва и за миг нито една от двете ни не разпознава жаловитото му чуждоземно писукане. Обажда се Род с последни указания. Затварям и се обръщам към Момо.

— Добре, познай какво каза.

Тя сбърчва вежди и се прави, че мисли, преди да отговори с аристократичния си английски акцент:

— Вървете и сритайте шибаните гуми?

Изведнъж вече не съм толкова притеснена за нея.

— Добре, схванала си. Разбираш ли, Род не е лош, стига да знаеш как да се справяш с него. Ако го убедиш, че всичко, което искаш да направиш, е било негова идея, той ще е щастлив като тиква.

Момо се намръщва.

— Когато говориш за мъжете колеги, Кейт, звучи така, все едно сме им майки.

— Ние сме техни майки. В офиса все някой ми виси на полата, вкъщи е същото. По-добре свиквай. Добре, хайде отново да повторим началото.

Телефонът пак звъни. Обажда се Пола да ми каже, че е намерила персоналния ми органайзер в чекмеджето със зеленчуци. Бен е започнал да крие разни неща в хладилника. Цялата информация, от която имах нужда през последните дванайсет часа, е била до целината. Емили е на антибиотик заради инфекция на пикочните пътища. Още има температура, но ако е удобно, би искала да говори с мен.

Емили взема слушалката — гласът ѝ е писклив от нетърпение и в същото време звучи задъхано и срамежливо. Винаги, когато чуя гласа на дъщеря ми по телефона, сякаш го чувам за първи път. Изглежда ми невероятно, че нещо, което доскоро е расло в утробата ми, е в състояние да води разговор с мен, камо ли чрез сателитна връзка.

— Мамо, ти в Америка ли си?

— Да, Ем.

— Като Уди и Джеси от „Играта на играчките 2“?

— Да, точно така. Как се чувстваш, захарче?

— Добре. Бен се удари. Тече му много кръв.

При тези думи почувствах как собствената ми кръв се смрази. Сякаш направиха моментална снимка на целия ми живот.

— Ем, мога ли пак да говоря с Пола? Моля те, кажи на Пола да дойде на телефона, бъди добро момиче.

Опитвам се да овладеея гласа си и да повдигна въпроса за инцидента с Бен спокойно, когато ми се иска да се появя в собствената си кухня сред огнено кълбо, с оголени майчински зъби и коса от извиващи се съскащи змии.

— О, това ли — казва пренебрежително Пола. — Преди малко си удари главата на масичката.

Металната масичка с остри, вадещи очите ъгли, за която изрично казах, че ще бъде прибрана в мазето, ако Бен се удари на нея? Точно тази. Е, случват се такива неща, казва ми Пола, а тонът ѝ говори, че не съм била там, така че коя съм, че да критикувам. Освен това не смята, че се налага да го шият.

Шевове? Боже мой! Прочиствам си гърлото и се опитвам да намеря мил и непредубеден тон, при който заповедите звучат като предложения. Може би не е лошо да заведе Бен до спешното? За всеки случай. Дълбока въздишка, после изведнъж казва на Бен да остави нещо. От разстоянието, което ни дели, гледачката на децата ми звучи далечна и язвителна. Най-лошото от всичко е, че звучи като някой, който не съм аз. Чувам Бен — сигурно е до прозореца — да издава онова скимтене, което наподобява вик от болка, но всъщност е неговият начин да покаже силната си радост от някое откритие. Пола ми съобщава, че има и друго. Александра Лоу се обадила за родителска среща в училище. Ще ходя ли?

— Какво?

- Можеш ли да отидеш на родителската среща?
- Наистина в момента не мога да мисля за това.
- Значи да й кажа, че няма да отидеш?
- Не. Кажи й, че по-късно ще й се обадя.

От: Дебра Ричардсън

До: Кейт Реди

Въпрос: Защо е толкова трудно да срещнеш чувствителен, грижовен и хубав мъж?

Отговор: Всички те вече си имат приятелки.

Как си?

От: Кейт Реди

До: Дебра Ричардсън

Напълно превъртяла. Усещането, че имам тяло, е само далечен спомен. Сега съм ходещ мозък. Предстои ми да се преборя за шестцифрена сметка с ужасена стажантка, която мисли, че Джефри Чосър е рап певец. Отгоре на всичко Емили е болна, а Бен едва не се е обезглавил, докато Пол Пот е била заета да слуша радио „Кис ФМ“.

Вече не искам да съм пораснала. Кога станахме възрастни?

К xxx

14.57:

Офисът на бъдещите ни клиенти е украсен в стил, който веднага разпознавам като „корпоративен уют“. Карираны столове с високи облегалки, много произведения на народните занаяти и украшения от тиково дърво, купувани на килограм. Обстановката внушава деловитост, но в същото време, ако ви се прииска, можете да направите стойка на глава.

В заседателната зала ни въвежда най-едрата жена, която съм виждала през живота си. Каръл Дънстан несъмнено е най-голямата

придобивка за многообразието на работното място, сектор „Глъстини“. Разстоянието от фойето я остави без дъх. Само като я гледам, се чудя какъв ли е този стрес, който изисква да го облекчиш с толкова много ядене. Тя ни запознава, представяйки ни осемнайсет лица около масата. Чувам как Момо отказва, когато ѝ предлагат нещо за пиене. Ето това е моето момиче.

— И накрая, но не на последно място, нашият изтъкнат колега от фондация „Селинджър“, господин Абелхамър, който е член на борда, госпожо Реди.

Наистина, това е той. В най-далечния ъгъл, отличава се сред мъжете в костюми с почти арогантно спокойствие и широка усмивка. Последният човек, когото искам да видя, и в същото време единственият, който искам да е тук в този момент. Джак.

Презентацията върви добре. Може би прекалено добре. По средата съм и на практика усещам вкуса на джина с тоник в самолета за вкъщи. Опитвам се да не обръщам внимание, че виртуалният ми любовник се намира и телом в залата, въпреки че чувствам присъствието му така, както чувстваш слънцето върху кожата си.

Представям на бъдещите ни клиенти брошура със снимки като от полицейско досие на колегите, които управляват финансите в Лондон. Това е галерия от типажи, които почти не са се променили през последните триста години: охранени благородници, нахални изтърсаци. Мъже, чиито последни остатъци коса са били изсушени от фризьорите им във формата на паяжина върху плоските им розови скалпове. Кандидати за сърдечен удар, чиито ентузиазирани момчешки физиономии са били победени от средната възраст. Млади мъже с безизразни стреснати погледи, които се дължат на дългите безропотни часове, прекарани пред монитора. С особена гордост посочвам нашия най-добър играч от защитата, финансиста Крис Бънс, чиито очи са като на лабораторен плъх заради злоупотребата с кокаин, маниерите му също. Отпред е снимката на Робин Купър-Кларк, висок като топола, загадъчен, леко усмихнат. Изглежда така, както би изглеждал Бог, ако ризите му се шиеха в „Гърнбъл и Асър“.

Каръл Дънстан прочиства гласа си.

— Госпожо Реди, Ню Джърси наскоро прие принципите на МакМахон. Това ще представлява ли проблем за разпределянето на активите?

Добре, Кейт, да не се паникьосваме. Да помислим. Мисли!

— Не. Убедена съм, че ако ни се даде списък с акциите, управлявани съобразно принципите на Мак — хмм — Махон...

— Нямаме такъв списък, госпожо Реди — казва лаконично едрата жена. — Естествено ще очакваме „Едуин Морган Фостър“ да ни представи списък, който се подчинява на принципите МакМахон. Принципи, с които вие, разбира се, сте запознати.

Осемнайсет чифта очи в стаята се приковаха в мен. Деветнайсет, като включим Момо, която ме гледа с доверчив кучешки поглед. Никога не съм чувала за МакМахон и дяволските му принципи. Секундите, които иначе отлитат безшумно, скромно, доволни да изтекат неусетно, изведнъж стават дълги, шумни и безмилостни. Чувствам как кръвта ми се качва в гърлото и гърдите — руменина, която може да бъде предизвикана от секс или срам. Издишането на климатика звучи като жена, разделена от любовника ѝ. Не. Не мисли сега за любовници. Мисли за МакМахон. Който и да е той. Вероятно някой дребен самодоволен келт, който иска да си отмъсти на англосаксонските потисници капиталисти. Избягвам да гледам към дъното на масата, където седи Джак.

Предвзетите тънки устни на Каръл Дънстан тъкмо понечват да се отворят отново, когато се обажда мъжки глас:

— Мисля, че можем да бъдем спокойни, Каръл, защото с големия си опит в областта на етичните фондове, госпожа Реди е в течение с политиката по наемане на работна ръка в ирландските компании.

Внезапният прилив на благодарност е опияняващ като кислорода. Джак отвори аварийния изход и ме пусна навън. Кимам в съгласие.

— Както господин Абелхамър спомена, ние имаме екип, който следи за политиката по заетостта. В лично отношение искам да добавя, че като ирландка изцяло заставам зад принципите на МакМахон.

Зад мен се чува трясък. Момо е изпуснала папка, но това бедствие остава незабелязано сред одобрителния шепот за моите етнически заслуги. Използвайки момента на благоразположение, преминавам към заключителната част. Това е моментът, в който казваш: „Дайте ни парите.“ Но вежливо и без да споменаваш думата пари.

17.11:

С Момо тъкмо се качваме на таксито, когато зад нас се чува скърцане на кожа.

— Искам да изразя удоволствието си от презентацията, на която имах щастието да присъствам, госпожо Реди.

— Благодаря ви, господин Абелхамър. Безкрайно съм ви признателна за намесата.

Доловила електрическите искри, които прехвърчат между мен и Джак, Момо изглежда объркана.

Той слага небрежно ръката си върху ръба на вратата.

— Чудех се дали не бихте искали да изпием по едно питие. Може да отидем до Шанксвил. Знам, че в „Синатра Ин“ правят коктейл, наречен „Полети с мен“.

— Всъщност с госпожица Гумератне сме много изморени.

Той кима разбиращо.

— Някой друг път. Починете си.

На връщане към хотела Момо казва:

— Извинявай, Кейт, но познаваш ли този мъж?

— Не — искрен отговор. Не познавам Джак Абелхамър, но може би съм влюбена в него. Как мога да съм влюбена в някого, когото не познавам? Вероятно е по-лесно, като си помислиш. Чист екран, на който можеш да изпишеш всичките си копнежи.

— Прилича на Джордж Клуни — въздиша Момо. — Мисля, че трябваше да приемем поканата му.

— Не. Щеше да е непрофесионално, преди да са взели окончателно решение. Независимо от това, двете с теб трябва да го отпразнуваме. Ти беше звездата на вечерта.

— Извинявай, Кейт, но ти се представи блестящо. Не бих могла да се справя като теб. — Момо си позволява да се усмихне и изведнъж виждам колко напрегната е била. — Не знаех, че си ирландка.

— Малко. От бащина страна.

— Като МакМахон?

— Да, само че без принципите.

Тя се изкикотва:

— С какво се занимава баща ти?

— В същата област като мен.

— Финансист?

— Не, но също като нас залага големи суми на обещаващи коне, прави се, че следва научни принципи и се моли на Господ да е познал, а когато загуби, напуска града.

— Боже мили! — възкликва Момо, толкова шокирана, че пропуска да се извини за първи път, откакто я познавам. — Май е голям образ.

Винаги, когато говоря за баща си пред други хора, усещам, че възприемам по-различен тон: безпристрастен, игрив, ироничен. Тон, с който се разказват забавни истории. Ярките персонажи чудесно подхождат на Дикенс или във филмите, когато се изпълняват от подпухнали бивши идоли, които получават наградите за най-добра поддържаща мъжка роля заради съчувствието на хората. Просто не бихте искали един от тях в живота си, ако може да го избегнете.

— Да се правим, че имаме много пари, Кати — инструктира ме веднъж татко. Бяхме в градината на ресторанта в един от най-затънтените от дълга сива поредица северни градове. С Джули седяхме на пейката с чаши от триста грама, пълни с безалкохолно „Глухарче и репей“ — питие, което имаше вкус на пепси, смесена с креозот, но ние го смятахме за богоизбрания нектар на изтънчените дами. Бях на дванайсет години, прекалено замаяна от смяната на градовете на всеки шест месеца, за да знам какво значи почтено поведение, и твърде запленена по баща си, за да протестирам. Разбира се, няхмахме никакви пари, а когато имахме, те се изпаряваха от портмонето на мама за някоя от машинациите на Джо.

Но аз се преструвах, че имаме пари. Дори тогава си мислех, че мога да подуша разочарованието, което се спускаше като мъгла върху баща ми, и исках да го предпазя от него. Разочарованието лишава мъжете от мъжественост. Жените около него трябваше да се преструват, че не го усещат, а той седеше там, ръката му трепереше и трябваше да си помага с другата, когато отпиваше от чашата, твърдейки, че всичко е наред.

Ето кое е най-абсурдното. Всички жени, които познавам в Ситито, са момиченцата на татко в едно или друго отношение. (Бащата на Канди ги напуснал, когато била на пет, и мисля, че оттогава тя все се опитва да го намери; бащата на Дебра ръководи автомобилна компания в Уест Мидланд, а Деб и сестрите ѝ го виждат от време на

време между игрите голф през почивните дни.) Дъщерите се мъчат да бъдат синът, който баща им никога не е имал. Дъщерите се представят блестящо в училище, за да привлекат вниманието на мъжа, който винаги гледа в другата посока. Дъщерите като бедната Антигона, която преследва неуловимия дух на бащината любов. Тогава защо ние, момичетата на татко, отиваме и работим в такова враждебно към жените място? Защото единственото истинско удовлетворение, което получаваме, идва от мъжкото одобрение. Колко тъжно! Колко шибано тъжно е това!

Затварям очи и се опитвам да прогоня от мислите си моя непостоянен баща. Откакто се появи в офиса с идеята си за революционно новите памперси, ми се обажда почти всеки ден. Онзи ден вечерта е оставил съобщение на секретаря, че парите не стигат.

— Колко му даде? — ме попита пребледнелият Ричард.

Споменах една трета от сумата, която му дадох онзи ден в кръчмата, и Рич побесня.

— Исусе, кога ще ти дойде акъла, жено?

Добър въпрос. Съжалението не познава граници, не е ли така?

21.18:

Сигурно съм легнала и заспала. Събуди ме телефонът. Обажда се Ричард. Звучи ужасно ядосан. Казва, че не може да намери топката, в която слага праха за пералнята. Пола си е взела болнични и Бен тича с голо дупе и си е свършил работата върху завивката, затова трябва да я изпере, а не може да намери топката.

Обяснявам му, че вероятно топката се е замотала в чаршафите — да я потърси в коша с прането за гладене.

— Къде е кошът с прането за гладене?

— До дъската за гладене. Рич, няма ли да ме попиташ как мина?

— Кое?

— Финалът.

— Имам нужда от теб.

— О, моля те, Рич, не може ли да се справиш с прането само този път?

— Кейт, не става въпрос за прането. Просто имам нужда от теб. Не може ли да се върнеш вкъщи още тази вечер?

— Просто не мога. Виж, утре се качвам на първия самолет.

Отново телефонът. Оставям го да си звъни. Вероятно Ричард иска да пита за храната на хамстера или къде е микровълновата, или къде са ушите на децата му. Накрая решавам, че може да има сериозен проблем с децата и вдигам.

— Радвам се да науча, че си ирландка. За момент бях на път да те объркам с Катрин Реди, която управлява моя фонд и ми каза, че е французойка.

— Не съм казвала, че съм французойка, Джак. Казах, че имам френска кръв в жилите си.

Той се засмива:

— Какво следва? Чероки? Голям образ си, Кейт!

Чувам един глас, отговорен, трезв глас на жена, която казва на клиента си доста твърдо, че при никакви обстоятелства не иска да опита коктейла „Полети с мен“ в някакъв долнопробен крайпътен ресторант.

Отговорът му идва веднага:

— Няма проблем. Приготвят страхотни „Омагьосани, объркани и озадачени“.

Стихчето от песента изниква в главата ми и аз запявам:

— От хоризонтална гледна точка, той е на върха си.

Абелхамър подсвирва тихо:

— Значи било истина, наистина знаеш всичко.

— Не знам пътя до „Синатра Ин“.

[1] Куртоазия — от англ. ез. — Б.пр. ↑

НОЩ И ДЕН

„Синатра Ин“ притежава упоритата веселост на повехнала танцьорка. Червени кадифени сепарета покрай стените; петдесет години елегантни вечеринки са изтрили аленочервения плюш по седалките. На стената в дъното са окачени снимки на местното преуспяло момче (Франк е от Хобокън, малко по-надолу по пътя). Има снимка на Синатра с Лорън Бакол, Синатра в разпусната поза с Рат Пак, Синатра на пианото, хванат в светлината на прожектор с разхлабена наполовина вратовръзка и изпъната шия, докато взема някоя отдавна изпята нота. Синатра с Ава Гарднър през петдесетте, той изглежда изгладнял, тя — ненаситна. Винаги, когато ги видя заедно, не мога да не си ги представя в леглото.

Всяко сепаре има свой мини джубокс, в който можеш да пъхнеш монета и да си избереш от най-големите хитове на Синатра. С Джек Абелхамър заемаме ъгловите места под плаката на Франк като Маджио в „Оттук до вечността“. Сервитьорът, нетърпелив изтормозен мъж с много телешко, от което да се избави, сигурно ни възприема като обикновена двойка, която се забавлява над листа с коктейли. („Вещерско майсторство“ изглежда отровно, затова избирам „Нощ и ден“.) В действителност двамата с Джек сме в беда. Като завърнали се на Земята астронавти, ние се мъчим да превключим от безтегловния свят на имейлите, където можеш да кажеш каквото мислиш или не мислиш, към реалния свят, където думите, съпроводени с жестове, ръце, лица и очи, имат свое специфично земно притегляне.

Досега не бях виждала Джек без костюм. Въздействието е една степен по-малко обезпокоително от това, ако беше съвсем гол. Смея се и пия, и се смея, и чувствам иглата на съмнението да прави своите шевове в мен. Познавам Джек Абелхамър по начина, по който познавам даден литературен герой. Нужен ми е, за да направи действителността по-поносима, а не да я усложнява.

— И така, какво да бъде, синьора? — Джек проучва менюто. — Телешко с марсала, телешко с маскарпоне или телешко с нашето

вкусно накълцано телешко? Не обичаш ли телешко? Добре, тогава имаме много хубава scaloppina a la limone^[1].

Той пъха монета в джубокса и понечва да натисне „Къде или кога“.

— Не, не тази.

— Но песента е хубава.

— Ще се разплача. Плаках, когато чух, че Синатра е умрял.

— Ей, аз също обичах Франк, но когато почина, беше наистина много стар. Защо си плакала?

Не съм сигурна дали искам да говоря за това с този тъй добре познат непознат. Версията с колоритния герой или истинската история? През 78-а баща ми имаше колекция от плочите на Синатра в кафяви хартиени обложки, които държеше в бюфета. С Джули бяхме заплени от тях като деца. Кафявата хартия миришеше на старо, но самите плочи правеха всички хора да изглеждат така млади. Имаха онзи абаносов блясък като на хлебарките и изящни етикети в бледомораво и сребристо като на поканите за бал. Баща ми не пропускаше да впечатли гостите на семейните събирания с изпълненията на Синатра — качваше се на масата и запяваше: „Шик карго, Шик карго, този млад град!“ Най-много обаче харесваше тъжните. „През целия път“ и „Къде и кога“. „Франк е светецът покровител на несподелената любов — казваше татко. — Чуй този глас, Кейт.“

— Кейт?

— Франк можеше да направи родителите ми щастливи — обясних, докато разглеждах менюто. — Песните на Синатра винаги са били помирителната музика в нашата къща. Можехме да се покажем, без да се страхуваме, ако татко пуснеше „Полети с мен“. Мисля, че ще опитам още един коктейл вместо телешкото. Какво мислиш ще стане, ако смесиш „Любов и брак“ със „Странници в нощта“?

Джак хваща върха на ножа, с който си играя, и двамата имаме по един край от него.

— Нищо непоправимо. Вероятно странен вкус в устата. Бих казал, че най-лошото е силно угризение на сутринта. Какво е надуваем замък?

— Какъв надуваем замък?

— Надуваем замък. Написала си го върху ръката си. Не съм виждал момиче да пише на ръката си от осми клас. Кейт, наистина трябва да проучиш едни много хубави нови неща, наречени бележници.

Поглеждам към мастилената плетеница на дланта си, която трябваше да ме подсети за рождения ден на Емили. Ето каква е дилемата: да му кажа ли, или да не му казвам, че съм майка (несъмнено това е единственият контекст, в който фактът, че съм майка, би бил срамно разкритие).

— Надуваем замък е... Това е замък, който се надува и децата скачат вътре. За рождения ден на дъщеря ми, да не забравя да наема един. Имам предвид, че когато се сетя, обикновено вече е твърде късно.

— Имаш дете? — Изглежда заинтригуван, не ужасен.

— Две. Или поне така ми казват. Не прекарвам с тях толкова време, колкото бих искала. Емили ще навърши шест през юни и се мисли за Спящата красавица. Бен скоро навърши годинка и не може да застане мирен и за секунда. Той е... е, той е момче.

Джак кима сериозно.

— Чудно как още ни правят. Строго погледнато, ние, мъжете, би трябвало да сме изчезнали заедно със стегозаврите. Само че неколцина от нас са искали да поостанат и да видят как ще изглежда светът под ваше владичество.

— Не понасям добре подигравките с мен, господин Абелхамър.

— Сигурно заради германската ви кръв, госпожо Реди.

По-късно, след телешкото — жилава подметка, увита в гъбесто сирене — сервираха тирамису, което приличаше на пяна за бръснене, поръсена с бадеми. Храната не би могла да е по-ужасна и двамата вече се наслаждаваме на шеговития спомен, в който ще се превърне този буламач. После започнаха танците. Много танци. Като че ли помня, че пях, но не може да бъде вярно. В какво състояние трябва да съм била, че да запя пред хора?

Един глас в мен не спира да повтаря: ти, ти, ти.

Нощ и ден, ти си в мен.

Само ти си под слънцето и под луната.

*Дали си близо, или далеч, няма значение, мила,
къде си ти.
Мисля за теб, нощ и ден.*

2.34:

— Събуди се, мамо, събуди се, поспалано!

Сядам като пружина в леглото. Закривам гърдите си с ръце, после осъзнавам, че е тъмно. Емили? Тук в Ню Джърси? Минават няколко секунди, преди да открия ключа за лампата, и още няколко, преди да разбера, че гласът идва от будилника, пътническият будилник със записа, който Емили ми подари за Коледа. Сигурно в Лондон е време за ставане. „Хайде, мамо, хайде, мързеливко, ще закъснееш!“ Гласът на Емили е обагрен с гордостта от задачата ѝ. Когато е в позицията да заповядва, звучи точно като майка си.

Оглеждам стаята за издайнически белези на изневяра. Роклята ми е на закачалката, обувките под стола, бельото — прилежно сгънато отгоре. Джак ме е занесъл до стаята и ме е сложил да си легна. Като дете. Изведнъж си помислих колко непоносимо щеше да бъде, ако той беше тук, когато в тъмнината зазвъня гласът на Емили и ако ни беше прекъснал...

О, Боже, главата ми. Имам нужда от вода. Светвам лампата в банята. Светлината ме прорязва. Загасвам я. Изпивам една чаша вода, после още една. Не ми стига. Влизам във ваната, пускам душа и заставам отдолу с отворена уста. Когато отивам към леглото, виждам, че върху хотелската хартия за писма е написано нещо. Запалвам нощната лампа.

Някои неща, които се случват за първи път, сякаш се
случват отново,
... но кой знае къде или кога?
Лека нощ,

Джак

10.09: Летище „Нюарк“

Самолетът закъснява с цяла вечност. Проснала съм се направо върху редицата от кресла в първокласния салон. Мъглата отвън си подхожда с непроницаемата мътилка в главата ми. Мисля си за снощи, докато се опитвам да не мисля за снощи. Изневяра в стил Реди — цялата вина и никакъв секс. Чудесно, Кейт, просто чудесно.

Напиваш се с клиент, който те занася в хотелската ти стая, сваля всичките ти дрехи и после любезно си тръгва. Трудно ми е да реша как се чувствам — обидена от сексуалното посегателство или унижена от липсата му? Може би Абелхамър е бил отблъснат от неподходящите си сутиен и боксерки или е побягнал при вида на корема Реди, който след две бременности и спешно цезарово сечение прилича на сутляша на баба ми — горната кожа е набърчена върху зърнестата каша отдолу. Един от проблемите да не си в съзнание в присъствието на евентуален любовник е невъзможността да си глътнеш корема, както те посъветва личната ти треньорка.

При мисълта как Джак ме разсъблича, цялото ми същество се чувства като копринен чорап, който гальовно се смъква по крака.

— Кейт, добре ли си? — Момо се завръща с горчиво кафе и британски вестници.

— Не. Ужасно. Нещо интересно от новините?

— Торите ще се избият едни други, а работещите майки се пречупват. Пише, че седемдесет и осем процента биха напуснали работа, ако можеха.

— Ха! Не може да бъде вярно. Онези от нас, които са наистина претоварени, нямат време да попълват глупави анкети. Ти какво мислиш, Момо?

Тя бърчи сладко нослето си.

— Съжалявам, но нямам намерение да раждам деца. Наистина не знам как се справяш, Кейт.

— Отделения, ето как. Децата отиват в едното отделение, работата в друго. Трябва само да не им позволяваш да се преливат едно в друго. Трудно е, но не е невъзможно. Във всеки случай, ти трябва да имаш деца. Красива си и интелигентна, а навън има достатъчно отвратителни глупаци, които се възпроизвеждат.

Момо поклаща глава.

— Харесвам децата, наистина, но искам да напредна в кариерата, а ти сама каза как се приемат майките във висшите финансови среди. Във всеки случай — заключава хладно тя, — твърде съм образована, за да гледам малки деца.

Как да ѝ го обясня? Толкова много жени на възрастта на Момо гледат такива като мен, докарани до лудост от двойствения си живот, и решават да отложат раждането на децата колкото се може повече. Наблюдавала съм го при приятелките си. Навършват трийсет и пет, паникьосват се, избират неподходящия мъж — в този момент всеки донор на сперма би свършил работа — откриват, че не могат да забременеят, предприемат ин витро, болезнено и разорително. Понякога дава резултат, в повечето случаи не. Мислим си, че сме надхитрили майката природа, но природата неслучайно е наречена майка. Тя си има своите начини да ни зашлеви, да ни накара да се чувстваме незначителни. Краят на света ще дойде не от ядрен взрив, а от жена, която гледа замразените си яйцеклетки през стъклото и се пита кога ли ще има време да ги размрази. Опитвам се да се изолирам от шума на летището и да помисля какво означават за мен Емили и Бен, после събирам каквото е останало от силите си и ги давам на Момо.

— Децата са доказателство, че сме били на този свят, Момо. Чрез тях продължаваме да съществуваме и след като умрем. Те са най-хубавото нещо и най-невъзможното нещо, но не съществува нищо друго, освен тях. Трябва да ми повярваш. Животът е загадка, а те са отговорът. Ако има изобщо някакъв отговор, той е в тях.

Момо бърка в чантата си и ми подава кърпичка. Дали се разплаках от мисълта за децата, или от мисълта, че снощи изобщо не се сетих за тях?

Полетът от „Нюарк“ до „Хийтроу“, 20.53

Адреналинът винаги ти помага да си свършиш работата, но по пътя за вкъщи фактът, че ме е нямало, ме връхлита като махмурлук. Домът. Чувствам се жизнено необходима (как ще се справят без мен) и в същото време болезнено периферна — те се справят без мен.

Когато съм в чужбина, сядам в хотелската си стая пред лаптопа и проверявам имейлите си чрез дистанционния достъп. Чуващ продължителното набиране някъде в най-отдалечения край на вселената. Трябва да минат няколко секунди на бронхиално пукане, когато сигналът изпълнява степ върху сателита, после отскача обратно. Дистанционен достъп. Не общувам ли по този начин с децата си? Набирам ги, когато са ми нужни, но иначе ги държа на разстояние. Ако изобщо прекарвам някакво време с Емили и Бен както трябва, за няколко дни и нощи, винаги се удивлявам колко живи са те. Не са срамежливо усмихнатите момиченце и момченце от снимката, която показвах преди малко на Момо, онази в портфейла ми. Нуждата им от мен е като нуждата от вода или светлина — унищожително проста. Не отговаря на нито една от теориите какво трябва да правят жените с живота си. Теории, написани в книгите от жени, които никога не са имали деца или са имали, но са ги отгледали, както аз отглеждам през повечето време моите — с дистанционен достъп. Никъде в книгите не пише, че децата променят сърцето ти. Седнала на първия ред в салона за пътници бизнес класа, отпивам полека от чашата с джин и чувствам този абсурден орган в гърдите си, издут и тежък като катуна.

Момо седи до мен. Откакто се разплаках на летището, помощничката ми проявява голяма загриженост. Притеснена от тази непозната, която говори за смисъла на живота, Момо иска нормалната Кейт колкото е възможно по-бързо, а аз самата също нямам търпение да стана такава, каквато съм си.

— Кейт, разменям моето „Харвард Бизнес Ривю“ за твоето „Венити Феър“ — предлага ми тя списанието със сериозно изражение.

— Има ли снимки на Джони Деп?

— Не, но има една ужасно интересна статия за кинестетичната презентация. Сети се каква е точка първа?

— Разкопчай още две копчета на блузата си, повече, отколкото е прието.

— Не, Кейт, сериозно. „Погрижете се езикът на тялото ви да показва на клиента намеренията ви.“

— Нали ти казах. Две копчета. — Защо се чувствам задължена да освободя това красиво сериозно момиче от илюзиите му? Може би защото смятам, че е по-добре да го направя аз, преди мъжете да са успели.

От другата страна на редицата срещу нас една изтормозена брюнетка в торбест розов пуловер се опитва да умири плачещо бебе. Тя се изправя и започва да го люлее. Сяда отново и се опитва да придърпа въртящата се главичка на бебето в извивката на лакътя си. Накрая си повдига пуловера и му предлага гърдата си. Мъжът в костюм на съседното място само поглежда млечната жлеза и се втурва към тоалетната.

Съществува малко познат универсален закон за бебешкия плач — колкото е по-голямо притеснението и неудобството на майката, толкова по-силен е той. Дори без да се оглеждам, мога да кажа какъв е ефектът от механичния вой върху спътниците ми. Из салона прехвърчат искри на негодувание. Мъже, които се опитват да работят; мъже, които се опитват да си починат; жени, които навярно се наслаждават на последните си часове свобода и не искат да им се напомня какво ги чака вкъщи; жени, далеч от децата си, които усещат бодването на вината.

Лицето на майката има онова изражение, което познавам твърде добре. Две части трескаво извинение („Съжалявам, много моля за извинение!“) и три части бунтарство („Платила съм си за мястото, както всички останали, а тя е едва на няколко месеца, какво очаквате?“). Бебето надали е на повече от два-три месеца — бебешки мъх, подобен на глухарче във формата на корона около черепа, който има здравината и красотата на яйце. Когато пици, се виждат сини пулсиращи вени във вдлъбнатините на слепоочията му.

— Не, Лора, не миличка, така боли — сгълчава я майката, когато бебето започва да дърпа силно дългата ѝ тъмна коса. Изведнъж ми домъчнява силно за Бен. И той прави така, когато е преуморен — недоволството, че не може да заспи, е като това на алкохолика, изхвърлен от бара.

Момо поглежда с ужасеното неразбиране на двайсет и няколко годишен човек. Пита ме шепнешком защо жената не може да усмири бебето.

— Защото на бебето му се спи, но налягането в ушите сигурно му причинява силна болка. Единственият начин да се изравни налягането, е да го накара да пийне нещо, но то не иска да захапне зърното, защото е твърде изтощено, за да суче.

При думата суче Момо потръпва гнусливо в сивия си кашмир от „Дона Каран“. Казва, че цялата идея за кърменето ѝ се струва повече от неестествена.

Отговарям ѝ, че е точно обратното.

— Всъщност това може би е единственият период в живота ти, когато тялото ти изпълнява най-смислената си служба. Бях в родилната зала, Емили заплака и кърмата ми потече. Тогава си помислих: „Аз съм млекопитаещо!“

— Звучи отвратително — казва Момо.

— Не е отвратително, а успокояващо. Прекарваме живота си в опити да заглушим онова, което е останало от инстинктите ни, а този — какво се пееше в онази песен на Каръл Кинг — „О, караш ме да се чувствам като истинска жена.“

Не трябваше да запявам. Розовият пуловер ме чу и сега несъмнено си мисли, че се подигравам, задето кърми детето си пред всички. Опитвам се да поправя лошото впечатление, като се усмихвам заговорнически: „Не се притеснявайте, и аз съм минала по този път!“, но съм забравила, че съм в униформа. При вида на костюма и лаптопа тя несъмнено ме взема за бездетен враг и ме поглежда кръвнишки.

Трябва да се опитам да поспя, но мислите ми хвърлят искри като електрическа буря. Когато си мисля за Джак, чувствам... какво чувствам? Чувствам се идиотски — кой е той и какво иска от мен или аз от него? Предимно обаче се чувствам развълнувана, чувствам се обсадена. Около сърцето ми се събират сили и ми викат да изляза с вдигнати ръце. Понякога искам да се предам, после се сецам за децата си, които чакат като онези бухалчета от книжката на Бен майка им да се върне от лов. Знам проклетата приказка наизуст.

И бухалчетата затворили очи и си пожелали тяхна майка Бухалка да се върне. И тя се върнала. Плавно и безшумно прелетяла между клоните и кацнала при Сара и Пърси. „Мамо!“ — извикали те и започнали да пляскат с криле, да танцуват, да се премятат нагоре-надолу по клона.

„За какво е целият този шум? — попитала майка Бухалка. — Нали знаехте, че ще се върна?“

— Момо, мислиш ли, че ще можем да получим още джин? —
Явно още съм в радиовръзка със съзнанието си.

Атлантическият океан е под мен, когато се опитвам да съчиня писмо до Джак, което ще оправи нещата между нас.

13.05:

От: Кейт Реди

До: Джак Абелхамър

Тъй капо не съм свикнала да бъда разсъбличана в
пияно състояние от непознат...

Не. Твърде несериозно. Да опитам делови подход.

13.11:

От: Кейт Реди

До: Джак Абелхамър

Още нещо във връзка с вчерашната ни среща.
Обмислям временно увеличение на фондовия оборот.
Имаш ли още някакво желание...

Нуждаеш ли се от мен...

Нямам търпение...

Знаеш, че бих направила всичко...

Обмислям някои възможности, които трябва да се
сложат в леглото...

О, по дяволите!

13.22:

От: Кейт Реди

До: Джак Абелхамър

Джак, само искам да ти кажа колко нетипично за мен беше поведението ми снощи и се надявам, че временното ми отклонение по никакъв начин няма да промени професионалните ни взаимоотношения, които ценя високо. Спомените ми за снощните събития са смътни, но се надявам да не съм ти причинила твърде голямо неудобство, когато така любезно ме върна в хотелската ми стая.

Надявам се, разбира се, че това няма да повлияе на бъдещите ти делови контакти с ЕМФ. За компанията ти оставах най-високо цененият клиент.

Искрено твоя,

Катрин

Точно това съобщение изпратих веднага щом се прибрах у дома.

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

В Съединените щати, когато една жена те целуне по устните и те покани да отидеш с нея на необитаем остров по твой избор, това наистина „променя професионалните взаимоотношения“ по някакъв начин, макар че може би е част от стандартните техники в отношенията с клиентите във вашата британска магистърска програма.

Прекарахме си чудесно в „Синатра Ин“. Моля те, не се притеснявай за хотелската стая — през цялото време си държах очите затворени, мадам, освен когато ме помоли да ти сваля контактните лещи. Лявото око е по-зелено.

Когато се върнах в апартамента, по телевизията даваха „Бъч Касиди“. Кейт, помниш ли края, където Сънданс и Бъч са обградени от мексиканската армия? Знаят, че няма смисъл, но излизат и изпразват пълнителите си.

За миг и аз си помислих, че сме в беда.

ДА НЕ ЗАБРАВЯ:
Деца, надуваем замък, форми за желе във формата на
заек, съпруг.
ДА НЕ ЗАБРАВЯ:
Теб, теб, теб.

[1] Шницел с лимон (итал.). — Б.пр. ↑

СЪДЪТ ЗА МАЙКИ

Винаги, когато се явява пред съда за майки, жената като че ли все не може да се оправдае. Трудно е да проумее какво се обърква. Ето я, всички доводи са на върха на езика ѝ, напълно основателни причини защо ходи на работа, как от това имат полза семейството и децата ѝ, онзи убийствен цитат от Глория Стайнам, че досега никой мъж не е потърсил съвет как да съчетае бащинството с кариерата. И тогава, в мига, в който застава на подсъдимата скамейка, оправданията се превръщат на прах в устата ѝ.

Предполага, че сигурно се дължи на начина, по който винаги я призовават през нощта, когато е заспала и очевидно не е в най-добрата си форма. Съдебната зала също не ѝ помага. Задушна, облицована с дъбово дърво, пълна с печални фигури с перуки, все едно даваш показания в огромен ковчег, докато гробокопачите те гледат в очакване сам да си изкопаеш гроба.

— Катрин Реди — избумтява съдията, — призована сте в съда за майки по обвинение, че сте оставили болното си дете в Лондон и сте заминали в Съединените американски щати. Как ще пледирате?

О, Боже, само не това!

— Вярно е, че оставих Емили в Лондон с температура, ваша чест. Но ако се бях отказала от финала в последния момент, в „Едуин Морган Фостър“ никога не биха ми възложили отново такава голяма сделка.

— Коя майка оставя болната си дъщеря? — настоява съдията, втренчен настоятелно в нея.

— Аз, но...

— Говорете!

— Аз, ваша чест. Наистина оставих Емили, но знаех, че я лекуват както трябва; тя вземаше антибиотици, обаждах ѝ се всеки ден, планирам празненство край басейна за рождения ѝ ден и наистина искрено вярвам, че жените трябва да са модели за подражание за дъщерите си, и... аз наистина много я обичам.

— Госпожо Шаток — прокурорът е скочил на крака и я сочи, — този съд чу как признахте на колегката си, госпожица Кандис Стратън, че сте усетили прилив на нещо, което определите като „оргазмено облекчение“, когато напуснахте семейството си след междусрочната ваканция и се върнахте на работа. Какво ще кажете за това?

Жената се засмива. Мрачен горчив смях.

— Това е невероятно нечестно. Разбира се, че е приятно да си на място, където никой не те следва непрекъснато с викове: „Мамо, пиш!“ Не го отричам. Поне хората в офиса виждат, че съм заета и не искат препечени филийки, близалки и да им вдигам гащите. Ако е грешно да го намирам за облекчение, тогава съжалявам, виновна съм.

— Виновна ли казахте? — оживява се съдията.

— В моя защита — продължава тя — бих искала да се вземе предвид, че построих три пясъчни замъка в Сейнт Дейвид и оставих Емили да ми сплете косата на плитки с парчета от рак, които според нея били скъпоценните камъни на русалките. Освен това изпях всички песни и направих всички сандвичи. Правех по два вида всеки ден, въпреки че те изяждат само препеченото...

— Госпожо Шаток, ако обичате, бихте ли се ограничили само с обвиненията — гръмогласно се провиква съдията. — Виновна или невинна? Морските забавления не засягат съда за майки.

Жената вирва глава на една страна и в очите ѝ се четат нещо палаво, почти бунтовническо.

— Има ли съд за бащи, ваша чест? Глупав въпрос наистина. Помислете си колко време ще отнеме, докато се обработят купищата дела. Всички онези мъже, които отскачат до кръчмата след работа и пропускат приказката за лека нощ, каква ще е тяхната присъда, две хиляди години?

— Тишина! Тишина, казах! Ако продължавате в този дух, госпожо Шаток, ще ви върна в ареста.

— Звучи чудесно. Ще мога да поспя.

Съдията удря с чукчето си по масата. С всяка изминала минута става все по-голям и по сбръчканото му тебеширено лице плъзва червенина като венозна кръв в спринцовка. Обвиняемата през това време се смалва все повече и повече. Не по-голяма от кукла Барби, тя се покатерва по ръба на скамейката и внимателно пази равновесие на

високите си токчета. Когато започва да крещи на съдията, гласът ѝ става писклив като на мишка:

— Добре, искате ли да знаете истината? Виновна. Невероятно, невротично, патологично виновна. Вижте, съжалявам, но наистина трябва да вървя. За Бога, вижте кое време е.

ЛЮБОВ, ЛЪЖИ, КЪРВЕНЕ

Можеш ли да подушиш измяната на любимия си? Убедена съм, че Ричард може. Откакто се върнах от Ню Джърси, се е залепил за мен — седи на ръба на ваната, докато се опитвам да измия мръсотията от пътуването, настоява да ми изтрие гърба, прави ми комплименти за прическата, която не съм променяла от три години. И ме гледа и гледа втренчено, като че ли се опитва да разгадае нещо, което не може съвсем да определи, после бързо извърща очи встрани, когато погледите ни се кръстосат. За първи път се стесняваме един от друг. Държим се любезно като непознати на официална вечеря, макар че в края на юли ще станат седем години, откакто сме женени.

Докато Рич заключва долу, аз скачам в леглото и се правя на дълбоко заспала, за да избегна секса след раздялата. Легнала до него със стиснати клепачи, пред очите ми се изнизват вина, работа, желание и списък с покупки: хляб, оризови кексчета, усмивката на Джак, консервирана риба тон, да проверя нивата на фондовете, ябълков сок, картофени букви (да питам Пола), чаршафи, думата „целувка“, изречена с американски акцент, краставици, желе във формата на заек, зелено желе за трева.

Призори с Рич най-после се любим, когато децата на горния етаж започват да се размърдват в леглата си и в това има нещо принудително и собственическо, сякаш съпругът ми се подчинява на някакъв дълбок ирационален импулс да забие флага си и да си ме върне. По някакъв начин аз също искам да си ме върне. Не е толкова плашещо, колкото да се отправиш към чужди земи със странните им навици и непознати символи.

Ричард все още лежи отпуснат върху мен, когато децата нахлуват с писъци в стаята. Първата реакция на Емили, когато вижда, че съм се върнала, е на проста радост, усложнена секунди по-късно от цупене и отеловски отровен поглед. Бен избухва в радостни сълзи и тупва на подплатеното си с памперс дупе — това малко тяло едва устоява напора на чувствата му. Когато двамата се покатерват на леглото,

Емили възсяда гърдите на Рич, а Бен ляга на влажното кръстовидно петно, оставено от баща му върху голото ми тяло. С надвесено над мен лице, той започва да сочи чертите ми една по една.

— Оци.

— Очи, браво на момчето.

— Нош.

— Нос, точно така, Бен, умно момче. Думички ли си учил, докато мама я нямаше?

Показалецът му, тънък като молив, се спира между гърдите ми.

— А това, млади момко — казва Ричард, като се навежда и нежно дръпва настрана пръста на сина си, — са женски гърди, от които майка ти притежава особено хубав образец.

— Мама прилича на мен, нали? — настоява Емили, качвайки се на борда и измествайки Бен надолу върху корема ми, чийто мек купол все още носи спомените от тях двамата.

— Мен, мен, мен — викат децата, докато майката изчезва под собствената си плът и кръв.

Според мен всяка жена с бебе вече е извършила нещо като прелюбодеяние. Новата любов в гнездото е страшно ненаситна и всички стари трябва да чакат търпеливо с надеждата да получат трохите, които натрапникът не е погълнал с куковичата си алчност. Второто дете стеснява пространството на любовта на възрастните още повече. Цяло чудо е, че страстта въобще оцелява, защото тя твърде често умира в онези ранни години на ставане призори.

През часовете и дните след завръщане от командировка винаги си обещавам, че тази ще е последната. Приказката, на която си вярвам — че работата е само един от изборите, които правя и които не засягат децата — лъсва такава, каквато е: красива измислица. Емили и Бен имат нужда от мен и искат точно мен. О, обожават Ричард, разбира се, че го обожават, но той е техен другар в игрите, спътник в приключенията, а аз съм точно обратното. Татко е океан, мама е сигурното пристанище, в което се отпускат, за да съберат смелост да изследват все по-непознати територии всеки следващ път. Само че аз знам, че не съм пристанище. Понякога, когато нещата са наистина зле, лежа и си мисля, че съм кораб в нощта и децата ми крещат като чайки, докато преминавам.

И така, вадя калкулатора и отново пресмятам. Ако напусна работа, можем да продадем къщата, да погасим ипотеката и заема за ремонта, който излезе извън контрол, когато изби влага и къщата взе да пропада. („Имате нужда от подпори, драга“ — каза строителят. Точно така, как позна?) Да се махна от Лондон, да купя сваятна къща, да се надявам, че Ричард ще взема малко повече архитектурни поръчки, да видя дали не мога да започна работа на половин ден. Никакви почивки в чужбина, продукти в икономични опаковки, да овладее манията си за купуване на обувки.

Понякога почти се разплаквам при картината на спестовната и отговорна домакиня, която бих могла да бъда. Обаче представата да нямам свой собствен доход след всички тези години ме плаши. Имам нужда от свои пари, както имам нужда от свои дробове. („Майка ти никога не е имал пари, с които да разполага както си пожелае“, бе казала леля Фелис, докато бършеше лицето ми с кърпичка.) И как ще я карам сама с децата по цял ден? Нуждите на децата нямат край. Можеш да изливаш до дъно цялата си любов и търпение в тях и не знаеш къде и кога му е краят. За да служиш толкова всеотдайно, трябва да подчиниш нещо в себе си. Възхищавам се на жените, които го правят, но само от мисълта ми призлява и се вцепенявам от страх. Не бих го признала пред никого, но мисля, че напускането на работа е като да изчезнеш безследно. Една от изчезналите домакини. Пощите във Великобритания трябва да са пълни с обяви „търси се“ за жени, които са се загубили в децата си и никога след това не са били видени. Затова, когато моите две се друсат върху мен и крещат: „Мен“, моят вътрешен глас повтаря: „И мен, и мен, и мен.“

7.42:

Пълен ад, докато се опитвам да изляза от къщата. Емили заявява, че всичките три комплекта дрехи, които ѝ предложих, са неприемливи. Очевидно жълтото е новият ѝ любим цвят.

— Но всичките ти дрехи са розови.

— Розовото е тъпо.

— Хайде, мила, нека мама да ти обуе полата. Такава хубава пола. Тя ме буца настрани.

— Не искам розово. Мразя розовото.

— Не ми говори с този тон, Емили Шаток. Мислех си, че ще ставаш на шест, не на две.

— Мамо, не е хубаво да говориш така.

Как да се оправям с дете, което за двайсет секунди се превръща от Джо Макенроу в оскърбена благородница? На излизане извиквам на невидимия Рич да се обади на техник за миялната. Връчвам на Пола списъка с покупки и всичките си пари в брой, като не забравям да кажа моля четири пъти. После, точно когато съм на вратата, Емили се разплаква в подножието на стълбите. От този край на коридора ми изглежда по-скоро като крилата фурия, отколкото като малко тъжно момиче. Връщам се и я прегръщам, но преди това си свалям сакото, за да не го изцапа със сополи.

— Мамо, беше ли в Ег Цай Снейк Билдинг^[1]?

— Какво?

— Искам да дойда с теб в Ег Пай Снейк Билдинг. В Америка.

— О, Емпайър Стейт Билдинг. Да, скъпа, мама ще те вземе някой ден, когато станеш по-голяма.

— Когато стана на седем?

— Да, когато станеш на седем. — Лицето ѝ се прояснява като небе след буря.

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

Голям племенен съвет на консултантите тук през май.

Стоп.

Спешна нужда от забележителния британски финансист. Стоп.

Страхотен бар със стриди до Гранд Сентрал Стейшън. Стоп.

Можеш ли да погълнеш дузина стриди? Аз не. Стоп.

14.30:

На „Кинг Крос“ се качвам на влака за Йорк, за да отида на конференция. Позволявам си да мисля за Джак по два пъти на час —

акт на невероятна самодисциплина, леко опорочен от факта, че си използвах лимита още преди влакът да напусне гарата. Когато си спомням как ме целуваше в „Синатра Ин“ и как аз му отвърщах, цялата се разтапям отвътре. Чувствам се на седмото небе.

Влакът се тресе и стене върху релсите, а аз разполагам вещите си върху масичката — поне веднъж да мога да седна на спокойствие и да прегледам пресата. Заглавие на страница втора: „ЗАЩО ВТОРОТО ДЕТЕ МОЖЕ ДА ПОГУБИ КАРИЕРАТА ВИ?“ Определено няма да прочета статията. Откакто родих Емили, мога да се закълна в Господ, че всеки месец излиза ново проучване, което доказва, че детето съсипва перспективите ми за работа или още по-зле, работата съсипва перспективите на детето ми. Откъдето и да го погледнеш, все си заклеямена.

Прелиствам на женската страница и попълвам нещо, наречено „тест за стрес“.

Оплаквате ли се от следното:

- А) Безсъние?
- Б) Раздразнителност?

За Бога, сега пък какво? Пролятият телефон. Обажда се Род Таск от офиса.

— Кейти, чух, че финалът с Му Му е минал без грешка.

— Момо.

— Добре. Мисля, че вие, момичета, трябва да се държите една за друга и да преследвате още етични сметки.

Род казва, че иска да провери нещо във файла на „Селинджър“, но не може да влезе в програмата на компютъра ми. Исква паролата.

— Бен Памперс.

— Пампас? Не знаех, че Аржентина ти е слабост, Кейти.

— Какво?

— Пампас. Южноамериканските прерии, нали?

— Не. П-А-М-П-Е-Р-С. Това е, ааа, козметика.

Кога за последно имахте време да прочетете книга:

- А) През последния месец?
- Б) Не откакто...

Отново телефонът. Майка ми.

— Заета ли си, Кет, мила?

— Не, няма нищо, мамо.

Облягам се назад и се подготвям за дълъг разговор. Едва ли мога да обясня на майка ми, че в думата вече не се влага същият смисъл като по нейно време. Заета не значи да измиеш съдовете и да приготвиш сандвич със сирене и кисела краставичка за обяд, преди да вземеш децата от училище. Заестостта е станала заета, откакто бях дете. Придобила е глобално измерение.

Майка ми смята, че ако в рамките на двацет и четири часа не ѝ се обадя, след като е звъняла, значи се е случило нещо лошо. Трудно ми е да ѝ обясня, че единствената възможност да ѝ се обадя, е когато нищо лошо не се е случило. Времето в повечето случаи е бурно с неочаквани периоди на затишие.

Мама казва, че току-що е звъняла, за да провери как е Емили с училището, откакто приятелката ѝ Ела е напуснала.

Лош момент. Нямах представа, че Ела е напуснала. Не съм ходила в училището, откакто започнах подготовката за финала.

— О, добре е. Наистина, страхотно се справя. И е невероятна с балета. — Влизаме в тунел и връзката прекъсва.

Възелът в стомаха ми пречи да се съсредоточа върху теста. Кога започнах да лъжа майка си? Нямам предвид задължителните лъжи между майка и дъщеря — „Единайсет най-късно; никога не съм опитвала; три коли; ама всички ги носят; той спа на пода; да, приятел на Деб; не, не съм превишила кредита; да, от разпродажба — много изгодно; добре, не може и да е по-добре.“

Не, не тези лъжи, които са взаимно предпазване. Когато си малка, майка ти те закриля от света, защото мисли, че си твърде млада, за да го разбереш, а когато тя остарее, ти я закриляш, защото е твърде стара, за да го разбере — или да се мъчи да разбере. Криволиченето на живота продължава: искам да знам, знам, не искам да знам.

Става въпрос за лъжите пред майка ми, свързани с моето майчинство. Казах ѝ, че Емили понася добре напускането на

приятелката си, въпреки че си нямах понятие. Предпочитах мама да си мисли, че не се справям с работата, отколкото, че не съм близка с децата си. Тя мисли, че съм постигнала всичко в живота, и е толкова щастлива за мен. Не мога да ѝ разбия илюзиите, нали? В противен случай би било все едно след сватбата принцът да накара Пепеляшка отново да се заеме с кофата и метлата.

Хотел „Клойстер Йорк“, 19.47

Звъня отново на майка ми. Звучи задъхана. След предпазливо настояване от моя страна, тя признава, че, да, напоследък не се чувства съвсем добре, което, преведено от езика на мама, значи, че е загубила всякаква чувствителност в крайниците си и жизнените ѝ органи отказват да работят. О, Боже!

Без да оставям слушалката, набирам номера на сестра ми Джули, която живее почти на съседната улица до мама. Стивън, най-големият от децата на Джули, вдига телефона. Докладва, че майка му гледа „Улицата“, но ще я викне.

Тонът на Джули все още ме изненадва — благоговейното фъфлене на малката ми сестра през последните години е заменено от неизказано напрежение и недоволство. Винаги когато говорим напоследък, тя сякаш ми е сърдита за нещо, твърде болезнено, за да бъде назовано.

Аз се измъкнах, а Джули не. Тя забременя и се омъжи на двайсет и една и до двайсет и осмата си година вече имаше три деца, за разлика от мен. Съпругът на Джули е електротехник, а моят е архитект. Джули живее на километър и половина от майка ми и минава да я види през ден, а аз не. Джули, която е сръчна в ръцете, изкарва по малко пари, като прави миниатюрни пердета и мебели за местната фирма за куклени къщи, а аз, тъй като ме бива с цифрите, работя като финансист. (Всъщност може би инвестирам парите на клиентите си директно в цехове в Далечния изток, които изместват работодателя на Джули от пазара.) Джули е била в чужбина само веднъж — в Римини и нямаше късмет с времето — докато за мен не е необичайно да пътувам извън страната по два пъти седмично. Никой не е виновен за така стеклите се обстоятелства, но аз и сестра ми живеем сред атмосфера на обвинения и вина.

Питам Джули дали смята, че мама трябва да отиде на лекар, и въздишката ѝ стига до мен, като поваля дървета по пътя си.

— Мама не ме слуша — обяснява. — Ако толкова си притеснена, защо не дойдеш лично да я убедиш?

Обяснявам каква е програмата ми напоследък, но Джули ме прекъсва:

— Както и да е, оплакванията ѝ не са физически. Притесняват я разни хора, които ѝ звънят на вратата. Казват, че си търсят парите, които татко им дължи.

— Защо не си ми казала?

От дневната на сестра ми долита печалната мелодия на „Улица Коронейшън“. Като деца с Джули много обичахме тази сапунена опера — имаше период, в който се борехме ожесточено за любовта на Рей Лангтън, монтьор с тъмна къдрава коса, докато не го премаза една от неговите коли. Не съм гледала сериала от двайсет години.

— Оставих няколко съобщения на онази машина, Кат — казва сестра ми, — но ти никога не си вкъщи.

20.16:

Конференцията е за „дотком“ предприемачите или каквото е останало от тях. Момчетата, които убедиха Ситито, че могат да предсказват бъдещето, се оказаха врачки с кристални кълба. Не можете да си представите колко капитал беше хвърлен за фирми, които щяха да продават дизайнерски дрехи по мрежата. Но сецате ли се какво? Хората предпочитат да отидат в магазина и да пробват дрехите. (Жените финансисти пострадаха много по-малко от срива. По-добри в оценяването на риска и възвръщаемостта на вложенията, ние зложихме по-малко на несигурните акции от колегите ни мъже. Говори се, че сме извадили късмет — не съм съгласна. Мисля, че е вродено. Ние обичаме да имаме сигурни запаси в шкафа, за да нахраним малките гърла, когато саблезъбият тигър препречи входа на пещерата.)

При разопаковането на куфара, преди да сляза за вечеря, намирам голям плик, надписан от Ричард: „Да не се отваря преди неделя!“ Отварям го. Картичките ми за Деня на майката. На едната има отпечатък с червена боя от ръчичката на Бен. Полуусмихната,

полунамръщена, си представям бъркотията, която е съпътствала направата ѝ. Емили ме е нарисувала на своята. Нося корона, държа зелена котка и съм като великан в сравнение с къщата до мен. Отвътре е написала: „Обичам мама. Любофта е специална тя кара сарцето ми да тупти.“

Не мога да повярвам. Забравила съм Деня на майката. Мама сигурно никога няма да ми прости. Обаждам се на рецепцията:

— Можете ли да ми дадете номера на „Интерфлора“?

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

Ще дойдеш ли в Ню Йорк? Или аз да дойда. Стоп.

Мисля за теб. Стоп.

От: Кейт Реди

До: Джак Абелхамър

Недей. Стоп.

ДА НЕ ЗАБРАВЯ:

Да се обадя на техника за миялната. Пътека за стълбището? Да уредя движението по фондовете — без издънки! Да се обадя на Джил Купър-Кларк. Молба за детската градина на Бен? Да намеря ВЕДНАГА училище за Емили! Чек за балета. Да напомня на Рич да изтегли пари за бавачката. ПАРИ ЗА ХУАНИТА! Да променя паролата на компютъра. Рожденият ден на Пола — БМВ? Билети за концерта на Джордж Майкъл? Козметични процедури, възглавница за ароматерапия. Да се обадя на татко и да видя какво става с дълговете му. Да намеря време да видя мама. Да купя диск на Синатра. Женшен за по-добра памет или Гинко нещо си?

[1] В англ. ез. — ег (egg — яйце), пай (pie — сврака, пай), снейк (snake — змия), билдинг (building — сграда). — Б.пр. ↑

ТАКИВА, КАКВИТО СМЕ

3.39:

Събуждам се от звънеца на входната врата. Отвън стои Роб, съседът ни три къщи по-надолу. Казва, че чул шум и видял група момчета до нашата кола, но когато се развикал, те избягали. Ричард излиза, за да огледа щетите. Страничното огледало е счупено, на задното има пукнатина във формата на мълния. Алармата, естествено, не се е включила. Алармата, която обикновено се задейства от котешки дъх, е безнадеждно няма, когато някой настигна разбива колата.

Рич отива да облепи стъклата, докато аз се обаждам на двайсет и четири часовата служба за смяна на стъкла.

— Съжаляваме, но не можем да отговорим на обаждането ви заради голямото търсене. Моля, изчакайте, докато се опитваме да се свържем с вас.

Търсене? Какво търсене? Четири часът сутринта е.

— Ако знаете вътрешния номер, който ви трябва, моля натиснете едно. Ако искате да говорите с оператор, моля натиснете две.

Натискам две.

— Моля, изчакайте, докато се опитваме да се свържем с вас. Ще ви се обадим възможно най-бързо. Благодаря ви, че избрахте „Протонглас“! Ако искате да разговаряте с оператор, моля натиснете три.

Натискам три.

— Съжаляваме, в момента не можем да отговорим на обаждането ви. Моля, опитайте по-късно!

Мисля си за цялото това време, загубено в изчакване из тези отекващи пространства. Адът не са другите; адът са опитите да се свържеш с тях, докато слушаш седемминутно изпълнение на Вивалди. Решавам да се облека и да отида по-рано в офиса, за да отхвърля малко работа. Това е най-доброто време да говориш с Токио. Докато се мъча да закопчая блузата си в още тъмната спалня, отгоре се разнася вик. Когато се качвам, Бен се е изправил в креватчето си срещу

чудовището, което го е изтръгнало от съня. Сочи обвинително с показалец към невидимия си нападател.

— Знам, слънчице, знам, някакви лоши мъже ни събудиха всички.

Бен е толкова уплашен, че не иска да заспи. Слагам го на дивана до креватчето му и лягам до него.

— Ру — проплаква той, — Ру. — Така че ставам и донасям изтърканото малко кенгуру и го пъхам под ръката му.

Бебетата имат една магична точка между веждите си. Ако погалиш с пръст основата на носа, те автоматично затварят очи — човешкият вариант на автоматичната щора. Моето момче мрази съня, разделящ го с живота, на който се наслаждава, но започва да се унася. Теменужените очи се изпразват от мисъл. Лежа и разглеждам пукнатините на тавана около лампата, където гипсът е започнал да се лющи. Дори таванът ми има екзема, причинена от стрес. Представям си, че някой масажира с пръст междувеждието ми и потъвам в пренаселения си сън, а дрехите ми се усукват около мен.

6.07:

Ричард влиза в стаята на Бен, за да ме отмени. Бебето се е проснало по коремче като кученце. Говорим шепнешком:

— Казах ти, че купуването на волво не е добра идея, Кейт.

— Някакви малки копелета са разбили колата ни и вината е моя?!

— Не, този набег в района си е чиста провокация, нали?

— Не ставай смешен, Ричард, дори Тони Бен вече не мисли, че собствеността е кражба^[1].

Той се засмива:

— И кой казваше, че престъплението е само наказание за несправедливото общество?

— Никога не съм го казвала. Кога съм казала такова нещо?

— Малко преди да станеш собственик на първия си голф кабрио, госпожо Енгелс.

Мой ред е да се засмея. Добил смелост, Рич започва да ме целува по косата и да изследва предницата на блузата ми. Дори когато не си в настроение, чудно колко бързо зърната се втвърдяват. Рич тъкмо ме придърпва надолу към килимчето с Мечо Пух, когато Бен сяда

изправен, поглежда родителите си с онзи поглед „как можете“, после сочи към себе си. (Споменах ли също, че бебетата са настроени анти секс? Човек би си помислил, че ще изпитват някаква носталгия по акта, който ги е създал. Вместо това те явно имат вродена аларма да усещат отдалече приближаването на съперника и заревават веднага, все едно плачът им е свързан със закопчалката на сутиена.) Рич вдига сина си и слиза долу за ранна закуска.

Опитвам се да продължа да спя, но не мога от мисли как двамата с Ричард сме се променили. Срецнахме се за първи път преди петнайсет години в университета. Аз протестирах пред банка „Барклиз“, а той си откриваше сметка. Извиках нещо за Южна Африка — „Как смееете да инвестирате в жестокостта?“ — Рич се приближи към групата ни и аз му връчих листовка, която той любезно разгледа.

— Боже, това изглежда наистина зле — каза той, преди да ме покани на кафе.

Ричард Шаток беше най-изисканият мъж, когото бях срещала. Когато говореше, звучеше все едно Кенет Брана е погълнал Кенет Мур. Въоръжена с познанието, че всички възпитаници на частни училища са емоционално недоразвити кретени, не знаех какво да правя, когато се оказа, че този е способен на повече обич, отколкото някога бях виждала. Рич не искаше да спасява света като приятелите ми идеалисти. Той просто го правеше по-добро място, като живееше в него.

Шест дни по-късно се любихме за първи път в таванската му стая в колежа. Прашен златист сноп слънце падаше в стаята през капандурата, докато той сваляше церемониално значката ми „Колоездачи против атомната бомба“.

— Сигурен съм, че руснаците ще спят по-спокойно, Кейт, след като знаят, че си взела изпита си за професионален колоездач.

Бях ли се смяла някога преди на себе си? Несъмнено звукът, който излезе онази нощ, беше дрезгав от липсата на употреба, отпушен извор, забълбукал за нов живот. „Твоят баскервилски смях — така го наричаше Ричард, — защото е тъмен, горчив, северен и ме кара да те изям.“ Все още това е звукът, който най-много обичам — звукът на времето, когато ние бяхме ние.

Спомням си колко много обичах тялото му, но още повече обичах начина, по който моето усещаше неговото, всяка ъгловатост и извивка;

гръбнакът му бе като каменно стълбище към пещерата на удоволствията. През деня карахме колела из полята и крещяхме „Хълм!“ и при най-лекия наклон, но през нощта изследвахме друг терен.

Когато с Рич започнахме да спим заедно — имам предвид да спим, не да правим секс — обичахме да лежим в средата на леглото един срещу друг толкова близо, че да чувстваме всяко топло дихание на другия. Гърдите ми се опираха до гърдния му кош, а краката ми, още не мога да го проумея, изчезваха над и под неговите като опашка на русалка. Когато си мисля за нас в леглото по онова време, си представям извивките на морско конче.

С времето започнахме да спим с гръб един към друг. Вероятно ще отнесете първата ни раздяла към покупката на двойната спалня от „Хийлс“ в края на осемдесетте. А после, с раждането на първото ни дете, се разрази битката за съня. Леглото се превърна в място, където потъваш, а не се хвърляш. Ние, които с лекота се унасяхме и се събуждахме, както с лекота потъвахме един в друг, започнахме да отбраняваме мястото си за почивка. Тялото ми ме изненада с враждебността си към всичко, което заплашваше да отнеме оскъдните ми запаси издръжливост. Простряно коляно или лакът бяха достатъчни, за да възпламенят погранични сблъсъци. Помня как започнах да забелязвам колко шумно хърка Рич, какви странни звуци издава. „Хар-тшу!“, продължаваше той. „Хар-тшу!“

Като студенти обикаляхме Европа с влак и една нощ замръкнахме в малък хотел в Мюнхен, където се проснахме на леглото, заливайки се от истеричен смях. Изглеждаше като двойно, но когато дръпнахме завивката, се показаха два матрака, свързани с тясна дървена летва, която правеше срещата ни по средата въпрос на усилие, а не на неизбежност. Беше толкова тевтонско.

— Ти ще си Източна Германия, а аз Западна — помня, че казах на Рич, докато лежахме на отделните половинки в светлината на уличното осветление. Тогава се смяхме, но с времето започнах да се питам дали Мюнхенското споразумение не е било истинско брачно ложе — практично, лишено от страст, разделящо това, което Бог е събрал.

7.41:

След закуска Бен, който носи лигавник като платно на Джаксън Полак, не може да се отлепи от мен. Пола го откъсва, когато Уинстън пристига, за да ме откара на работа.

— Добре, миличък, всичко е наред — чувам я да казва, докато затварям вратата зад себе си.

Опитвам се да чета „Файненшъл Таймс“, докато седя на задната седалка в пегаса, за да вляза в крак заради новата ми презентация, но не мога да се съсредоточа. Свири музика, джазов аранжирмент за пиано на нещо, което почти съм сигурна, че е „Някой да бди над мен“. Звучи сякаш пианистът е разбил мелодията на хиляди парченца и ги подхвърля във въздуха, за да види къде ще паднат. Рефрените наподобяват размесване на тесте карти. Уинстън си тананика, поддържайки основната мелодия, и понякога възкликва одобрително, за да поздрави пианиста за някое особено оригинално решение. Тази сутрин безгрижието на моя шофьор ми се струва обидно, дори обвинително. Искам да престане.

— Мислиш ли, че можем да избегнем светофара на Ню Норт, Уинстън, и да минем отзад? Не съм убедена, че това е най-прекият път.

Той си замълчава и чака парчето да свърши. После, докато финалните акорди още дрънчат във въздуха, казва:

— Знаеш ли, госпожо, там, откъдето идвам, е необходимо много време, за да се направи нещо внезапно.

— Кейт, името ми е Кейт.

— Знам как ти е името — отговоря той. — Както аз го разбирам, бързането е само губене на време. Ако летиш твърде бързо, госпожо, ще пропуснеш гнездото си.

Смехът ми звучи по-мрачно от обичайното.

— Е, опасявам се, че това е виждането на шофьор на такси, който може да си позволи да не бърза...

Уинстън не отвърща на заяждането ми, само ме поглежда продължително в огледалото и казва замислено:

— Мислиш, че искам да съм на твое място? Дори ти не искаш да си на твое място.

Чашата преля.

— Слушай, не ти плащам за психотерапия. Плащам ти да ме закараш до Бродгейт възможно най-бързо, на което явно не си

способен. Ако нямаш нищо против, ще сляза тук — пеша ще стигна по-бързо.

Давам му двайсетачка и докато Уинстън бърка в джоба си, започва да пее:

— Има един човек, когото копнея да видя. Надявам се той да е някой, който да бди над мен.

8.33:

На излизане от асансьора се натъквам право на Силия Хармсуърт.

— Имаш нещо на самото си, мила — подсмивва се началничката на „Личен състав“.

— Ами! Току-що го взех от химическото. — Поглеждам към рамото си, за да видя размазаното петно, еполет от банановата каша на Бен. Не. Боже, защо ми го причиняваш?

— Учудвам ти се как успяваш с работа като твоята, Катрин — продължава да гука Силия, видимо зарадвана от доказателството за обратното.

(Силия е от онези стари моми, които умираха да бъдат единствените жени в този мъжки свят — разрешително, което им позволяваше да се чувстват красиви, преди да се появят момиченца като мен и да разбият монопола им.)

— Сигурно е много трудно с всичките тези дечурлига — услужливо подава репликата тя. — Докато те нямаше за междусрочната ваканция, нали така беше, казах на Робин Купър-Кларк: „Не знам как Катрин се справя.“

— Две.

— Моля?

— Две. Всичките тези дечурлига. Имам две. С едно по-малко от Робин.

Завъртам се на пета, отивам до бюрото, свалям си самото и го пъхам в най-горното чекмедже. Откъм прозореца идва непоносим шум. Двата гълъба върху перваза са решили да заживеят заедно. Мъжкият седи с клонче в човката и има леко глуповат вид. Изражението ми е познато. С този поглед ме гледа Рич, когато се прибера вкъщи с рафтове от магазина „Направи си сам“. През това

време женската е заета да оформя купчина от малки пръчици в подобна на сал конструкция, приблизително с размерите на голяма чиния. О, няма що, сега си строят гнездо.

— Гай, обади ли се за ловеца с ястреба? Проклетите гълъби са на път да започнат да се развъждат тук.

Проверявам шията си в огледалцето от дамската ми чанта за ухапвания от Бен — не, всичко е чисто — после отивам с наперена крачка на среща с Робин Купър-Кларк и другите старши мениджъри, за да започна презентацията си. Върви забележително добре. Всички очи в стаята са залепени за мен, особено тези на копелето Крис Бънс. Очевидно съм започнала да предизвиквам сериозно уважение — тактиката да се държа като мъж, никога да не споменавам децата и т.н. явно дава резултат.

Докато превключвам от сметките към режийните, изведнъж ми хрумва, че съм единственият човек в стаята без пенис. Не съвсем подходяща за момента мисъл, Кейт. Не можем ли да не мислим за пишки в обкръжението на седемнайсет мъже? Като говорим за вълка, трябва ли да ме гледат така втренчено? Поглеждам надолу. Под бялата муселинена блуза нося червения сутиен „Агент провокатор“, измъкнат набързо от чекмеджето в тъмното в четири и половина сутринта. О, Боже! Изглеждам като Памела Андерсън на Оскарите.

11.37:

Седя в дамската тоалетна с прилепена буза до стената на кабината, за да ми мине пламналата червенина. Облицована в черен мрамор, нашарен с бели звезди, стената прилича на карта на Вселената. Чувствам се така, сякаш съм била изстреляна в пространството и не ми се връща оттам. Какво ще кажете да изчезна в някоя черна дупка за няколко хилядолетия, докато споменът за публичното излагане избледнее? Имах навика да пуша тук, когато станеше много напечено. Откакто отказах цигарите, си пея под носа: „Аз съм силна. Аз съм непобедима. Аз съм жееена.“

Това е песен на Хелън Реди от ученическите ми години. Обичах факта, че фамилията ни съвпадна и тя звучеше толкова уверена, че жените могат да се справят с всичко, което им поднесе животът. В колежа, докато с Дебра се гласяхме за излизане вечерта, си пускахме

плочата до безкрай за повдигане на настроението. Танцувахме из стаята, подхвърляхме си една пластмасова мъжка кукла на Деб. (След като кракът му се счупи, Деб каза, че трябва да му викаме Негодния, „кръстен на всички безполезни мъже в живота ни“.)

*О, да, мъдра съм,
но това е мъдрост, родена от болката.
Да, платих цената,
но виж колко спечелих в замяна!
Аз съм силна. Аз съм не-по-бе-ди-ма.
Аз съм жена.*

Вярвам ли в равноправието между половете? Не съм сигурна. Някога вярвах с пламенната убеденост на младежката възраст, когато човек си мисли, че знае абсолютно всичко, и по тази причина не знае нищо. Равноправието беше хубава идея — благородна и неоспоримо справедлива. Но как, по дяволите, би проработила? Могат да ни допускат до добри работни места и да ни дават отпуск по майчинство, но докато не програмират мъжете да забелязват кога свършва тоалетната хартия, проектът е обречен. Жените носят пъзела на семейния живот в главите си, а тежестта му — на плещите си. Всяка вечер на прибиране от офиса наблюдавам жени, които бързат под ярката светлина на уличните лампи, понесли пазарски торби, балансиращи тежестта на куфарчетата; жени, които пристъпват от крак на крак на автобусните спирки като пренавити играчки с часовников механизъм.

Неотдавна приятелката ми Филипа ми каза, че тя и съпругът ѝ са съставили завещание — Фил поискала в изрична клауза след нейната смърт Марк да реже ноктите на децата. Той си помислил, че се шегува. Тя не се шегувала.

Една събота миналата година се върнах от командировка в Бостън и заварих Ричард и децата в коридора, приготвени за излизане. Емили, с несресана коса, имаше драскотина като от дуел на бузата — кетчуп от обяда. От друга страна, Бен се беше сгънал на две, облечен в тясна дрешка на оранжеви точки, която не разпознах. При по-

внимателна инспекция се оказа, че е тоалет на една от куклите на Емили.

Когато намекнах на съпруга си, че синът ни изглежда все едно ще проси в метрото, Рич каза, че ако ще критикувам, да ги приготвя за излизане сама.

Не можах да се въздържа. И ги приготвих сама.

От: Кейт Реди

До: Канди Стратън

Дотук просто великолепен ден. Току-що си показах гърдите пред инвестиционния директор и цялата мъжка команда. Крис Бънс дойде при мен след събранието и каза: „Ти беше истинска професионалистка, Кейт, с балоните отвън.“ Смя се до припадък и спомена, че щял да ме сложи на уебсайта си. КАКЪВ УЕБСАЙТ?

Освен това Абелхамър ме покани на секс рандеву в Ню Йорк.

Защо мъжете са ходещи пениси?

От: Канди Стратън

До: Кейт Реди

Скъпа, не се притеснявай, имаш великолепни цици. Завистта към пениса е старомодна.

Да живее завистта към гърдите!

Бънс е лайно. Уебсайтът му сигурно се казва Крис Чекиев.

Надявам се, че ще отидеш в Ню Йорк да се видиш с господин Хамър, който ми изглежда страхотен.

Кандида xxx

13.11:

Обяд в „Тартюф“ с Робин Купър-Кларк и един нов клиент, Джереми Браунинг. Ресторантът се помещава в сграда, която гледа към Кралската борса, и вътре цари тишина, която извън манастирските стени може да се купи само с пари. Сигурно за това мълчание казват, че е злато. Ниската мебел е от светлокафява кожа, а келнерите пристигат на колелца. Менюто съдържа все неща, които не предпочитам: пържоли за момчета и никакви отстъпки пред женските вкусове. Когато питам сервитьора дали не се предлага салатата, той казва:

— Mais oui, Madame. — И ми предлага нещо с „gesiers“ в него.

Кимам неуверено, но Робин се прокашля леко и казва:

— Печени гърла, мисля. — Как някой може да погълне гърло?

Казвам, че ще взема салатата, но ако обичат, без гърлата. На устните на Робин пробягва сянка от усмивка, но на сервитьора не му е забавно. Червената кръв е паричната единица в този квартал.

— Някаква връзка с рода Реди от Уорчестършир? — пита ме Джереми, докато Робин разглежда листа с вината. Клиентът ни сигурно е на около петдесет, но е в добра форма и го знае — скиорски загар, яки рамене от фитнеса, пращи от успех.

— Не, не мисля. Аз съм от малко по на север.

— Южна Шотландия?

— Не, по-скоро Дарбишър и Йоркшир. Местехме се.

— А, разбирам.

След като установи, че не си струва да ме познава и не познавам никого, когото си струва да познава, новият ни клиент може спокойно да ме изключи от полезрението си. През изминалото десетилетие обществото в страната ни стана безкласово, но новините бавно достигат до хората, които я притежават. За мъже като Джереми Англия все още свършва при Хайд Парк — е, включва и Шотландия, където ходят на лов през август. Северът, обширната територия между централен Лондон и Единбург, през която е най-добре да преминеш нощем със самолет или в спален вагон на влака, за тях е чужда държава. Дедите на Джереми Браунинг може и да са покорили Индия, но е невъзможно да ги накараш да отидат по-далеч от Уигън.

Робин никога не би ме третираше като Джереми, но все пак Робин е прекарал последните двацет години с Джил, която намира снобите за смехотворни и знае, че жените са синоним на бизнес. Винаги при

подобни случаи изпитвам огромно удоволствие да наблюдавам шефа си. Светски, остроумен, общителен и без да полага усилия, по-умен от когото и да е от клиентите ни, въпреки това той намира начин да ги накара да се почувстват капитани на печелившия отбор. Забелязвайки, че Браунинг ме изключва от разговора, той ненаатрапчиво, но твърдо се опитва да ме приобщи.

— Кейт ще бъде старши мениджър на вашия фонд. Тя е човекът, с когото трябва да се консултирате за структурата на портфолиото си и т.н. Може дори да ви обясни мистериозния механизъм на Федералния резерв.

После, малко по-късно, когато устата на нашия клиент е пълна с месо от гълъб:

— Всъщност, Джереми, фондовете на Кейт имат най-добрата възвръщаемост през последните шест месеца, а изминалият период беше доста бурен за акциите по всички стандарти, нали си съгласна, Кейт?

Обичам го заради това, но няма полза. Има мъже, които винаги ще предпочетат да работят с други мъже, отколкото с жена, а Джереми Браунинг е един от тях. Виждам, че се мъчи да ми определи мястото — не съм омъжена за него, очевидно не съм майка му, не съм съученичка на сестра му и е повече от сигурно, че никога няма да легна с него. Тогава, вероятно се пита той, докато дъвче гълъба, какво прави това момиче тук? За какво е?

Наблюдавам това отношение вече над десет години и още не съм сигурна, че го разбирам. Страх от непознатото ли е? Все пак Джереми е бил изпратен в пансион за момчета на седем години. Завършил е един от последните мъжки колежи. Съпругата му Анабел отглежда вкъщи синовете и наследниците му и вътрешно той си мисли, че всичко друго е престъпление спрямо естествения порядък.

— Извинете, мога ли да си получа обратно виното?

Джереми ме потупва по ръкава. Осъзнавам, че съм преместила чашата му навътре, за да не се разсипе случайно — рефлекс от храненето с Емили и Бен.

— Боже, много съжалявам. Когато човек има деца, винаги си мисли, че някой ще бутне нещо.

— О, имате деца — отбелязва той.

— Да, всъщност са две.

— Не планирате повече, надявам се.

Последното увисва във въздуха — презумпцията, че плодовитостта ми е част от сделката — че ми плаща да съм само негова, а не да нося малкото на друг мъжкар съперник. Искане ми се да му върна комплимента и да го сритам силно под масата, че да не може да има други деца и той на свой ред. Само че изразът „смазани топки“ няма да стои добре в доклада.

— Естествено — казвам, след като преглъщам марулята си — вие ще сте с предимство пред всичко останало, Джереми.

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

В допълнение към преписката за взетите назаем средства, прилагам някои мисли за ЗАЕМИТЕ. Не мои мисли, признавам, макар че доста си приличат с някои от моите собствени за човека, който ръководи фонда ми.

*Предлагам аз не дар,
а заем само мога;
но не презирайте нещастния лихвар
събрат не получава повеч от събрата.
О, тленният човек да вземе може,
каквото тленният човек даде;
макар и утрешният ден да не е последен,
то краят му ще дойде неизбежен.*

*Ако смъртта и времето са два ж по-
силни,
тъй силна може да е също любовта;
светът до век ще оцелее,
но нивга няма да угасне тя.*

От: Кейт Реди

До: Джак Абелхамър

Благодаря за мислите относно ЗАЕМА. Като твой финансист трябва да отбележа, че стойността на инвестициите ти може да се покачи, както и да падне. Пазарът в момента е доста слаб, но скоро ще дойде в САЩ и може би ще можем да обсъдим нарастващите рискови нива.

Много хубаво стихотворение.

К ххххх

3.44:

Оставих спящите деца сами в къщата и прескочих до работата. Имам да свърша някои неотложни неща. Няма да се бавя. Дори няма да усетят, че ме няма.

В офиса цари тишина, с изключение на слабите въздишки и бръмчене на машините, които правят машинна любов едни с други в полумрака. Без да се разсейвам, работя бързо и методично. Числата се роят под пръстите ми — армия от мравки, строена във взводове. Запазвам в компютъра тримесечния финансов отчет, изключвам го и излизам незабелязано от сградата. Отвън районът е огрян от постядрена зора — топли пориви на вятъра, които вдигат във въздуха някакви боклуци; небето е с цвета на тенджерата. Забелязвам едно такси, мъждукаща жълта светлинка на хоризонта. Когато приближава, му махам. Не спира. Още едно такси профучава покрай мен, празно като катафалка. Вече съм обезумяла. Приближава трето такси. Изскачам на платното, за да го спра. То ме заобикаля, за да не ме удари, и виждам едрото лице с белези от шарка да казва през стъклото:

— Глупава крава. Не гледаш ли къде ходиш?

Седя на бордюра и плача от безсилие и самосъжаление, когато виждам една пожарна кола да лети по улицата с неутешим вой. Машината спира и пожарникарите ми помагат да се кача. Толкова съм им благодарна за услугата, че забравям да им кажа къде живея, но колата се движи по познати улици и скоро стигаме до нашата. Когато приближаваме къщата ни, забелязвам пред нея скупчени хора.

От прозореца на спалнята излизат кълба дим. Прозорецът на Емили.

— Отдръпнете се, госпожо, ние ще се погрижим — казва един мъж.

Удрям с ръце по вратата. Викам децата си, но не мога да чуя нищо от сирената. Дори не чувам собствените си писъци. Изключете сирената. Моля ви, нека някой да изключи проклетата сирена...

— Кейт! Кейт, събуди се. Няма нищо. Няма нищо.

— Какво?

— Всичко е наред, скъпа. Сънувала си кошмар.

Сядам. Нощницата ми е подгизнала от пот. В гръдния ми кош едно птиче се мъчи да излезе на свобода.

— Оставих децата, Рич. Имаше пожар.

— Няма нищо. Всичко е наред.

— Не, оставих ги сами и отидох на работа. Оставих ги.

— Не. Не си ги оставяла. Чуй, това е плачът на Бен. Чуй, Кейт.

Вярно. От горния етаж се носи вой на сирена — неутешимият рев на бебе с никнещи зъби, пожарникарска команда от един човек.

[1] Тони Бен — известен британски политик, лейбърист. — Б.пр.

↑

21 НЕДЕЛЯ

Почивният ден, известен още като ден на безспирен физически труд. Започвам с изхвърлянето на готови храни с изтекъл срок на годност от хладилника. (Или ястия „Реди“, както етърва ми обича да ги нарича.) Избърсвам странната утайка с вид на водорасли от стъклените рафтове. Шкартирам бучката пармезан, която мирише на старчески дом. Отървавам се от пилешките хапки, с които Пола храни децата, и се погрижвам да ги скрия на дъното на торбата с боклук. Бройлерите не са подходящи за крехките им организми. Колко пъти трябва да й повтарям?

Зареждам и изпразвам миялната три пъти. Хуанита не може да носи тежкия леген с пране заради проблеми с кръста (от три години и половина). Прането на възрастните е извън задълженията на бавачката, въпреки че Пола понякога престъпва строго начертаната демаркационна линия и слага по някой от моите пуловери, които се перат само на ръка. (Винаги се двоумя дали да не се оплача, но избирам да заведа случая в папката „Висящи дела за недоволство от Пола: том трети“.)

Днес съм поканила Кърсти и Саймън на приятелски обяд. Важно е да се виждам с приятели, да не забравям, че работата не е всичко, да тъка тъканта на общуването, която засилва социалното чувство и т.н. Освен това е важно децата да виждат майка си спокойна в домашното обкръжение, да изграждам топли детски спомени, вместо да запомнят облечената в черно жена, която излиза тичешком, нареждайки наставления.

Всичко е под пълен контрол. Готварската книга е отворена като библия на чистата пластмасова поставка за книги, съставките са строени в приятна за окото редица. Имам и кокетно шише зехтин със сиенска копринена панделка. Сложила съм си очарователна престилка „Кат Кидстън“ на ретро цветя, която е ироничен реверанс към домакините от петдесетте и в същото време говори за закачлива дистанция от ужасното робуване на жени като мама в кухнята. Поне

така мисля. Също така съм планирала небрежен домашен тоалет, в който да се преоблека секунди преди пристигането на гостите — джинси „Ърл“, розов кашмирен пуловер „Дона Карън“. Опитвам се да спазвам инструкциите за пай от многолистно тесто с козя брада^[1], праз и синьо сирене, само дето Бен не престава да се катери по краката ми, като използва дългите си нокти като котки. Всеки път, когато го сваля долу, той надава вой на сирена.

Има хора, които сами си правят многолистното тесто, но има и такива, които обичат да ги връзват в спалнята — човек се възхищава на усилията и уменията им, без задължително да желае да им подражава. Разопаковам тестото и намазвам един лист с разтопено масло, отгоре слагам друг. Много успокояващо. Емили влиза нацупена:

— Къде е Пола?

— Днес е неделя. Пола не идва днес, слънчице. Мама и Емили ще направят заедно хубави сладки.

— Не искам. Искам Пола. — (Първия път, когато го каза, кълна се, че почувствах как ножът пронизва сърцето ми. Нищо не може да се сравни с измяната на първородното ти дете.)

— Добре, наистина искам да ми помогнеш със сладките, скъпа. Ще бъде забавно.

С големите си сиви очи Емили преценява гледката на майка си, която си играе на майка.

— Татко каза, че мога да гледам „Ругратс“.

— Добре, можеш да гледаш „Ругратс“, ако си облечеш синята рокля преди Кърсти и Саймън да дойдат.

11.47:

Всичко е под контрол. Връщам се към рецептата. „Прибавете сока от един лимон към синьото сирене и бъркайте, докато се получи студен сос бешамел.“ Какво е сос бешамел?

Обръщам страницата. „Рецептата за сос бешамел е на 74 страница.“ Какво? Намирам я. Звъни мобилният телефон. Род Таск.

— В неподходящ момент ли те хващам, Кейти?

— Не, няма нищо. Оу! Бен, не прави така. Извинявай, Род. Продължавай.

— Изпращам по факса подробностите за утрешната среща, Кейти. Искаме да се представиш на ниво — разпределяне на активите и стратегически перспективи. Нещо от твоя ресор. Младият Гай не спря да те хвали в петък вечерта. Каза как страхотно се справяш, като се имат предвид обстоятелствата.

— Какви обстоятелства?

— О, нали знаеш как си говорят момчетата на порция къри.

Не, не знам. С най-голямо удоволствие бих ходила с Род и екипа на индийски ресторант в петък вечер само за да не позволя на онова мекотело Гай да ми открадне работата, стига да не трябваше да се прибирам, за да чета „Хари Потър“.

От фурната се разнася силна зловеща миризма.

— Не се тревожи, Род. Всичко е под контрол. До утре.

— Карай я по-полека, захарче!

Отварям вратичката на фурната, за да огледам щетите. Формата с многолистното тесто се е превърнала във вкаменена гора. Не се паникьосвай. Мисли, Кейт, мисли. Излизам тичешком, нареждайки наставления Ричард да облече Бен и да подреди кухнята.

12.31:

Връщам се от супермаркета. Бен е облечен, но кухнята прилича на сцена от „Динси отива в Дрезден“.

— Ричард, нали те помолих да подредиш.

Той ме поглежда недоумяващо иззад вестника.

— Подреждах. Наредих всички дискове в азбучен ред.

Сритвам релсите на влачето под дивана, хвърлям останалите играчки в килера и затръшвам шумно вратата. Замествам проваленото домашно печиво с готов спаначен пай от „Марк енд Спенсър“. Сега да подправя салатата. Кокетната бутилка със зехтин е запечатана здраво с червен восък. Опитвам се да я отворя с тирбушон, но успявам само да поръся салатата с червени стърготини. Пробвам със зъби. Не става.

Мамка му! Мамка му! Атакувам запушалката с остър нож. Не уцелвам бутилката и си порязвам ръката. Сцената прилича на неуспешен опит за самоубийство. Претършувам аптечната. Намирам единствено лепенка „Господин Удар“. Изтичвам горе, за да се преоблека в небрежните си домашни одежди. Напъхвам се в новите

джинси, но няма следа от розовия кашмирен пуловер на „Дона Карън“. Защо никога нищо не си е на мястото в тази къща?

12.58:

Намирам пуловера. Пола го е скрила в дъното на шкафа и нищо чудно. Явно е, че не е оцелял сред детското пране. Сега е толкова степен, че може да стане само на Томазина Титълмауз^[2] или на Али Макбийл. Отивам долу, за да открия Бен, зает да пъха останалото синьо сирене във видеото. Емили пици, защото не може да гледа повече „Ругратс“. От Ричард няма следа. Звънецът на входната врата звъни.

Кърсти и Саймън Бинг са приятели на Ричард, също архитекти. На нашата възраст са, нямат деца, само една изящна синьо-сива котка, която се носи като пушек покрай японския порцелан в просторния им апартамент с високи тавани в Кларкънуел. Когато сме на гости у семейство Бинг, прекарвам голяма част от времето да викам по Бен, който се катери по стълбището без перила и се вира радостно в пропастта. Съществува неизречено напрежение между семействата без деца и онези от нас, вързани с бебета. Преди да се роди Емили, наемахме вила в покрайнините на Сиена заедно с Кърсти и Саймън и клонящото към охлаждане приятелство между семействата ни от време на време се стопля от спомените за онези слънчеви седмици. В последно време двамата с Ричард, ако изобщо се събираме с хора, предпочитаме семейства с деца. Те ни влизат в положението, това е причината. Внезапната нужда да извадиш пица и салфетки, често пъти едновременно, непредсказуемите миризми и пелените. Настроенията, които ни изненадват като лятна буря.

Кърсти и Саймън винаги изглеждат доволни да ни видят, но мисля, че няма да излъжа, ако кажа, че сбогуванията им са особено възторжени, прелюдия към, както винаги си представям, спонтанното изразяване на взаимното им облекчение, след като ни видят гърбовете и се оттеглят на чистия си диван. Днес обаче те са в дома ни, където всяка една мебел по същество представлява голяма носна кърпичка. В сравнение с обичайното й състояние, кухнята е в безупречен вид, но виждам Кърсти да сочи с разбираща усмивка една играчка, захвърлена

на пода в средата на стаята, и съвсем неразумно ми се приисква да я зашлевя.

Обядът върви добре и приемам комплименти за пая от „Марк енд Спенсър“ с изненадващо малко срам — добре де, наистина положих големи усилия, за да го осигуря. Темите за разговор на семейство Бинг са разнообразни. Наистина ли е добра идея Британският музей да е отворен вечер? Според Саймън това е провален експеримент, от който би трябвало да се откажат, а аз разбирам, че съм забравила къде точно се намираше Британският музей.

Преминаваме към стагнацията в днешното кино. Кърсти и Саймън са гледали някакъв френски филм за две момичета, работещи във фабрика, и са поразени от видяното. Рич си признава, че и той го е гледал. Откъде е намерил време?

— Кейт е работила във фабрика, нали, мила?

— Колко интересно — казва Саймън.

— Не съвсем. Пластмасови капачки за аерозолни дезодоранти. Много скучно, много миризливо и много зле платено.

Леко неловкото мълчание е прекъснато от Кърсти, която оживено ме пита:

— Ами ти, Кейт? Гледала ли си някой интересен филм?

— О, „Тигърът се готви за скок“ ми хареса — замълчавам. — И „Драконът“ също.

— Скритият — прошепва ми Рич.

— „Скритият тигър“ — казвам аз. — Много ми харесаха, ааа, китайските елементи. Майк Ли е много добър, не мислите ли?

— Анг — подсказва ми Рич.

— Аз харесвам „Мери Попинс“ — включва се Емили, Бог да я благослови, като изтичва от другия край на кухнята, гола, ако не броим зелената ѝ копринена опашка „Малката русалка“. — Джейн и Майкъл ходят в работата на баща им в банката. Близо е до работата на мама и е пълно с гълъби. — Тя започва да пее силно и фалшиво с откритото безстрашие на малките деца: — „Нахранете птиците, два пенса торбичката, два пенса, два пенса, два пенса торбичката.“ Мамо, ти храниш ли гълъбите?

Не, поръчвам да дойдат да ги убият.

— Да, разбира се, миличка.

— Мога ли да дойда с теб на работа?

— Категорично не.

Кърсти и Саймън се засмиват любезно. Кърсти чопли парченцето оранжев пластилин между зъбците на десертната си вилица и се чуди дали не е време да си ходят.

ДА НЕ ЗАБРАВЯ:

Да избягвам социални ангажименти, _които изискват чисти дрехи или мебели. Списък с нещата за „Евродисни“. Хляб? Мляко. Пътека за стълбището. Да се обадя на татко. Молба за приемане на Бен в детската градина. Да се обадя на Джил Купър-Кларк! Шоколадови патета „Тортънс“.

[1] Зеленчук с ядивни корени. — Б.пр. ↑

[2] Мишка от детската книжка на Беатрикс Потър „Приказката за госпожа Титълмауз“. — Б.пр. ↑

НА КАКВА ЦЕНА?

Сряда, 22.35

Дебра ми се обажда вкъщи, което е странно, защото напоследък рядко говорим, общуваме предимно с имейли. В момента, в който чух гласа ѝ, разбрах, че нещо се е случило. Затова я питам как вървят нещата. С едно дълбоко поемане на дъх тя започва: „О, както обикновено.“ Джим ще отсъства по Великден, защото приключва някаква сделка, а тя трябва да закара децата в Съфък при семейството си. Баща ѝ получил удар, а майка ѝ давала вид, че се справя, но всъщност не било така. Не им се искало да притесняват Деб, защото тя била толкова заета с отговорната си работа и всичко, но разбира се, тя няма нищо против да я безпокоят, въпреки че ѝ е много напрегнато в работата, където още не искат да я направят пълноправен съдружник, защото „онова копеле Пилбът казва, че имало въпросителна относно способността ми да се посветя изцяло на работата“, а тя си е заслужила това партньорство, наистина, освен това Анка, бавачката, която работи за нея, откакто Феликс е навършил една година, от известно време краде. Споменавала ли ми е за кражбите?

Не, не е.

Ами, ако трябва да бъде честна, знае за кражбите от миналото лято, но не си е позволявала да се замисля, не е искала да знае. Първо се започнало с малки суми, които си мислела, че е оставила из къщата и не е обърнала внимание за какво са похарчени. След това започнали да изчезват и други неща — уокмен, сребърна рамка за снимки, онази миниатюрна камера, която Джим донесе от Сингапур. Цялото семейство се шегувало с крадливия полтъргайст и Деб повикала майстор да постави по-сигурни ключалки на вратите. Човек никога не знае. После, точно преди Коледа, не могла да открие никъде коженото си яке, онова от фино обработена кожа от „Никол Фархи“, за чиято цена още изпитвала вина и можела да се закълне, че не го е забутвала никъде. Обадила се в ресторантите, където е ходила, изпразнила гардероба. Нищо. Пошегувала се горчиво пред Анка, че може би има

ранни прояви на Алцхаймер и Анка ѝ направила чаша чай с три бучки захар — нищо чудно, че словачките нямат зъби — и казала мило: „Мисля, че си само малко уморена. Не си откачила.“

Така че Дебра никога не би разбрала, ако не беше отскочила до вкъщи един следобед между срещите с клиентите. Докато ровела за ключовете пред входната врата, обърнала се и видяла Анка да бутва Руби в количката надолу по улицата, облечена в коженото ѝ яке. Каза, че ѝ примаяло и не могла да помръдне, но успяла да се скрие зад кофите за боклук, за да не я види Анка.

Миналата събота, когато бил свободният ден на Анка, Деб влязла в стаята ѝ като крадец в собствения си дом. И там, в шкафа, без дори да бъдат скрити отзад, били прибрани коженото яке и няколко от най-хубавите пуловери на Деб. В чекмеджето намерила камерата и часовника на баба си, онзи със сребърната рибка.

— И какво ѝ каза?

— Нищо.

— Но, Деб, трябва да говориш с нея.

— Анка е с нас от четири години. Тя доведе Феликс в болницата, когато се роди Руби. Тя е член на семейството.

— Членовете на семейството нямат навик да ти отмъкват нещата, а после да ти съчувстват за загубата.

Шокирана съм от безразличния тон на приятелката си — в него няма и следа от борбеност.

— Мислила съм за това, Кейт. Феликс и без това не понася добре постоянното ми отсъствие. Екземата му се влошава... Освен това той наистина обича Анка.

— Не се излагай, тя е крадец, а ти си ѝ шеф. В работата не би търпяла подобно нещо и секунда.

— Мога да преживея това, че краде от мен, Кейт. Не мога да понеса децата ми да са нещастни. Както и да е, стига съм говорила за себе си. Ти как си?

Поемам дълбоко дъх и се спирам.

— Добре съм.

Приключваме разговора, но не преди да сме се разбрали за още една среща на обяд, която няма да спазим. Все пак си я записвам в бележника и около нея изрисувам глупашки усмихнатото лице, което Деб винаги рисуваше по полетата до лекцията за Йосиф Сталин в

общите ни записки по европейска история през 1983 година. (Едната ходеше на лекциите, другата се излежаваше.)

Каква е цената, когато плащаш на някоя друга да бъде майка на децата ти? Не говоря за пари. Парите са много, но колко струва останалото?

Четвъртък, 4.05

Емили ме събужда, за да ми каже, че не може да спи. Вече сме две. Пипам челото ѝ, но температурата се оказва вълнение заради екскурзията в парижкия Дисниленд по-късно днес, ако успее да си свърши всички задачи. Дъщеря ми иска да отиде в Дисниленд, откакто разбра, че замъкът на Спящата красавица в края на филма е действително съществуващо място.

Сега се покатерва в леглото до мен и ме пита шепнешком:

— Мини Маус ще знае ли как се казвам, мамо?

Казвам да, разбира се, и дъщеря ми се сгушва до кръста ми и се унася в сън, докато аз лежа, все по-будна с всяка секунда и се опитвам да запомня всичко, което не трябва да забравям: паспорти, билети, пари, дъждобрани (несъмнено ще вали, нали е почивен ден), пъзели, моливи, хартия в случай, че попаднем в задръстване в тунела, сушени праскови за похапване, желирани бонбони за подкупване, шоколадови бонбони за кризисни моменти.

Не беше ли казала госпожа Панкхърст, че жените трябва да престанат да бъдат слугинска класа за мъжете? Е, опитахме, Емелин, опитахме и още как! Сега жените работят наравно с мъжете във всички области и си вършат работата също толкова добре. Но през цялото време носят със себе си информация, която не им дава мира. Мисля, че в главата на работещата майка всекидневно има едно малко летище „Гетуик“. Ваксини (да ваксинираш или да не ваксинираш), списъци с книги за четене, размери на обувки, стягане за почивката, лукави детегледачки — всички те кръжат и чакат по-нататъшни указания от контролната кула. Ако жената не може да ги приземи невредими, тогава целият свят би катастрофирал, нали?

12.27:

Гълъбицата е снесла две яйца. С елипсовидна форма, синкавобели. Майката и бащата явно се редуват да ги мътят. Напомнят ми как се редуваме с Рич, когато някое от децата е болно.

До края на деня трябва да съм написала четири отчета, да съм продала огромен брой акции (политиката на компанията е да държим повече средства в брой заради несигурното положение на пазарите) и да съм купила ято шоколадови патета от „Тортънс“. Освен това с Момо работим над още един етичен фонд в Италия. Нямам вести от Джак тази сутрин и копнея да видя появата на малкия плик в десния ъгъл на екрана, който ми казва, че той мисли за мен, както аз за него.

(Как съм живяла преди? Преди да очаквам съобщенията му. Очакване и пак очакване. Или чакам да получа съобщение, или чета последното, или съчинявам отговора си, а после отново чакам. Вече не съм в състояние на съществуване, а в постоянно състояние на очакване. Нетърпението прилича на глад. Взирам се в екрана, за да призова думите му, да го накарам да говори.)

От: Кейт Реди
До: Джак Абелхамър
Джак, там ли си?

От: Кейт Реди
До: Джак Абелхамър
КАКВО СИ МИСЛИШ? Говори, по дяволите!!

От: Кейт Реди
До: Джак Абелхамър
Обидих ли те с нещо?

От: Кейт Реди
До: Джак Абелхамър
Ало?

От: Кейт Реди
До: Джак Абелхамър
Какво би могъл да правиш, което да е ТОЛКОВА по-важно от това, да говориш с мен?

xxxxxxxxxxxxx

От: Джак Абелхамър
До: Кейт Реди

*За роба няма други занимания,
освен да бърза при уречен знак.
Така, следейки твоите желания,
и аз прекарвам с дни пред твоя праг^[1]*

От: Кейт Реди
До: Джак Абелхамър
Добре, простено ти е. Много ми хареса. Сонет от Бил Гейтспир, нали? Само че нека си изясним нещо веднъж завинаги: още едно такова продължително мълчание и си загазил МНОГО. Всъщност си мъртъв.
Обещавам, xxxxx

От: Джак Абелхамър
До: Кейт Реди
Открих, че Бил Гейтспир има емоционален софтуер, който подхожда на всякакви случаи... що се отнася до вас, Катрин, вече съм загазил МНОГО. Ако убийството означава, че мога да се надявам на личното присъствие на своя финансист, то в такъв случай съм готов да умра като мъж.

Знаех, че отиваш в Дисниленд с децата, и си помислих, че си заета с приготовленията и не искаш да те

безпокоя. Опитвам се да мисля, че си щастлива без мен, без да си позволявам да се чувствам нещастен от това.

*И даже в своите помисли ревниви
не дръзвам нищо да те питам аз.
И беден роб, аз считам за щастливи
прекаралите с теб, макар и час.^[2]*

Пишеш ми толкова интересни неща за децата — за четенето на Емили, как Бен се опитва да говори с теб — смятам, че си страхотна майка. Освен това забелязваш толкова много неща. Майка ми не ходеше на работа, играеше бридж и пиеше водка с мартини с приятелите си. Беше си вкъщи по цял ден, но никога всъщност не беше до нас тримата. Не идеализирай майката домакиня — винаги можеш да се провалиш, независимо дали си близо, или далече.

Тъй като не излизаш от мислите ми, ти си много преносима, знаеш ли? Хващам се, че си говоря с теб през цялото време. Най-лошото нещо, което започвам да си мисля, е, че ти ме чуваш.

Джак xxxxxxxx

От: Кейт Реди
До: Джак Абелхамър
Чувам те.

[1] Уилям Шекспир, Сонети, превод Владимир Свинтила. — Б.пр. ↑

[2] Уилям Шекспир, Сонети, превод Владимир Свинтила. — Б.пр. ↑

23

ВЕЛИКДЕН

Съботен обяд, ресторант „Тоуд Хол“, Дисниленд, Париж

Ентузиазизирана френска целувка и страстна прегръдка от висок тъмнокос непознат. За съжаление се казва Гуфи. Завладяна от пристъп на срамежливост при срещата с любимите си анимационни герои, Емили се скрива зад краката на майка си и отказва да поздрави.

Секунда по-късно Пола влиза в ресторанта, вибрирайки от негодувание като ударен гонг. „Съгласи се“ да ни придружи в „Евродисни“ по същия начин, по който британците „се съгласиха“ да дадат независимостта на Индия. Знам си, че краткотрайното облекчение от помощта ѝ няма да си струва от гледна точка на дългосрочната тактическа вреда.

Чувствам, че през цялото време ще се наложи многословно да се извинявам за всичко сторено. Съжалявам, че снощи Бен събуди всички с хъркането си, съжалявам, че румсървисът е бавен, съжалявам, че французите не говорят английски. О, забравих да се извиня за дъжда. Искрено съжалявам за това.

Междувременно Пола си седи спокойно и наблюдава майчинските ми умения с непукизма и задоволството на автомобилен инструктор, който насочва самоуверен курсист към неизбежната катастрофа.

След петнайсетминутно редене на опашката за обяд в „Тоуд Хол“ — пародия на пищен водоливник с чудати фигури от сив полистирол — стигаме до гишетото и Пола поръчва пилешки хапки за себе си, Емили и Бен. На основание, че най-вероятно пилето е тъпкано с антибиотици, решавам да заема твърда позиция. Предлагам да вземем за децата солена пай, за който има по-голяма вероятност да е направен от естествени продукти, отколкото от създадени с помощта на епруветка.

— Както кажеш — ведро се съгласява Пола.

На масата слагам соления пай пред Бен, а малката му превзета уста се изкривява от мъка. Започва да хлипа, при което едва си поема

въздух. Френските семейства около нас, чиито деца, облечени в тъмносини или сиви ленени костюмчета, седят с изправени гърбове и ядат овнешка яхния, се обръщат и поглеждат укорително англосаксонските варвари. След първата хапка Емили обявява, че не иска солена пай, защото имал вкус на яйца. Исква пилешки хапки. Пола се въздържа от натякването „аз нали ти казах“. Вместо това утешава Бен с прегръдка и започва да го храни с пържени картофи от чинията си.

(Понякога, когато съм с Пола и децата, имам онова усещане, както когато в училище три момичета от класа се бяха сблизили като че ли за една нощ. Как не бях забелязала? Аз, която винаги можех да ходя хваната за ръка с Жералдин — блондинка тип Фара Фосет, с гривна на глезена и гърди — бях изтикана най-открая, където трябваше да държа под ръка Хелга — с очила, висока като върлина австрийка. Все още бях част от групата, но изключена от вътрешния кръг и кикотенето, чиято мишена се оказах аз.)

— Много те моля, Емили, престани.

Ем къса продълговати пакетчета захар и разсипва съдържанието им по цялата маса. Сключваме сделка: може да прави планина от захар, по която да се пързая ключодържателят й Мики Маус, но само ако си изяде пая и три шушулки зелен фасул. Не, нека да са пет шушулки зелен фасул. Разбрахме ли се?

Ще ми се да можех да се отпусна, но бръмченето в главата ми подсказва, че съм забравила нещо. Какво още? Какво?

19.16:

На лягане превъзбудената Емили иска да прочетем отново цялата история за Рождество Христово. Обсебена е от нея, откакто миналата седмица разбра, че бебето Исус от коледните песни е същият мъж, който бил разпнат. Това е един от онези случаи, когато си пожелаващ феята вълшебница на обясненията да може да се появи и да махне с всезнаещата си пръчица.

— Защо са убили Исус?

О, Боже!

— Защото, ами, защото хората не харесвали нещата, които говорел, и искали да го накарат да престане. — Виждам как Емили се

мъчи да си представи възможно най-тежкото престъпление. Най-накрая изтърсва:

— Не са искали да си дават нещата ли?

— До известна степен да, не са искали да си дават нещата.

— След като Исус умрял, му станало по-добре и отишъл на небето.

— Точно така.

— На колко години е бил, когато са го кръстосали?

— Разпънали на кръст. На трийсет и три.

— Ти на колко си, мамо?

— На трийсет и пет, мила.

— Някои хора могат да бъдат на сто години, нали, мамо?

— Да, могат.

— Но после умират?

— Да. — (Иска да ѝ кажа, че няма да умра. Виждам, че иска да чуе точно това. Единственото нещо, което не мога да кажа.)

— Умирането е тъжно, защото повече не можеш да виждаш приятелите си.

— Да, Ем, тъжно е, но винаги ще има хора, които ще те обичат...

— На небето има много хора, нали, мамо. Много, много.

— Да, слънчице.

В една неделна утрин, докато се излежавахме, с Ричард решихме в прилив на агностицизъм, че когато имаме деца, няма да им даваме фалшивата утеха за живот в отвъдното. Без ангели и архангели, без арфи, без елисейски полета, пълни с хората, които са ти били неприятни в колежа. Тази решимост продължи, о, около три секунди, след като дъщеря ми произнесе за първи път думата „умирам“. Как можах, аз, която не дадох да ѝ се купят приказките на Роалд Дал, защото ги смятах за прекалено жестоки, да отворя вратата на пещта и да я поканя да поразсъждава за изчезването на всички, които някога ще познава и обича.

— Великденският заек също ли е на небето?

— Не. Великденският заек категорично не е на небето.

— Но Спящата красавица е там.

— Не, Спящата красавица е в замъка си и утре ще отидем да я видим.

Въпросите на Емили често ме шокират, но не толкова, колкото фактът, че ми е позволено да ѝ дам какъвто си искам отговор. Мога да ѝ кажа, че има или че няма Бог; мога да ѝ кажа, че „Оейзис“ бяха по-добри от „Блър“, въпреки че когато стане на възраст да си купува албуми, едва ли ще има такива, а музиката на Мадона ще бъде далечна като тази на Хайдн; мога да ѝ кажа, че Кари Грант е равностоен съперник на Уилям Шекспир за титлата „Най-велик англичанин“; мога да я насърча да подкрепя даден футболен отбор или да я убедя, че спортът е невероятно скучен; мога да я посъветвам да внимава на кого си отдава девствеността или да ѝ изнеса кратка лекция върху начините за предпазване от забременяване. Мога да ѝ предложи да започне да внася четвърт от годишния си доход в пенсионен фонд колкото се може по-скоро или да ѝ кажа, че любовта е отговорът на всичко. Мога да ѝ кажа всяко проклето нещо, което си поискам, и тази свобода е хем удивителна, хем ужасяваща.

Когато ни изписаха от болницата след раждането на Емили преди почти шест години, забравиха да ни връчат Наръчник по смисъла на живота. Спомням си как Ричард я пренесе в малкото ѝ кошче с голяма дръжка и я остави с крайна предпазливост на пода в дневната. (На този етап все още мислехме, че можем да я счупим, без да подозираме, че е по-вероятно да стане обратното.) С Рич погледнахме дъщеря си, после се спогледахме и си помислихме: „А сега какво?“

За да караш кола, ти е необходима шофьорска книжка, но за да гледаш бебе, от теб се очаква да се учиш в движение. Превръщането в родител е като да се опитваш да построиш лодка в открито море.

От болницата ни дадоха единствено тънко книжле със синя ламинирана подвързия, в което на всяка страница имаше по няколко рисунки на двама тънки като вретено родители. Кльощавите родители внимателно потапяха ъгловатите си лакти в коритото или проверяваха температурата на млякото върху вътрешната страна на пръчковидните си китки. Имаше режим на хранене, съвети за минаване на твърда храна и ако си спомням добре, списък на често срещаните обриви. Но нито дума как да подготвиш детето си, че един ден ще умреш.

Като гледам лицето на Ем, едновременно светнало и объркано, усещам онова свиване на сърцето, което всяка майка изпитва неведнъж — напрежението на стотици хиляди майки преди теб, които се борят със сълзите, когато детето зададе най-древния от всички въпроси.

- Ти ще умреш ли, мамо?
- Някой ден, но след много, много дълго време.
- Колко дълго?
- Не преди ти самата да си станала майка. А сега бързо затваряй очички.
- Мамо?
- Заспивай, слънчице. Утре те чака вълнуващ ден.

Е, добре ли се справих? Този ли е начинът да им кажем?

Неделя, 15.14

С Емили сме на влакчето на ужасите — стомасите ни се свиват в синхрон с писъците ни. Затварям очи и заснемам мига на моментална снимка в паметта си — забавлявам се с чудното си дете. Косата ѝ се развява, стискам ръката ѝ. Но дори сега не мога да избягам — има нещо в това возене, което свързвам с работата. Капиталовите пазари отиват нагоре, нагоре, нагоре, после — бум. Трапът в стомаха ти се отваря.

О, Кейт, ти глупаво, глупаво, невероятно безмозъчно... същество... Боже, не... Забравих да обявя за продажба акциите в четвъртък. Трябваше да продам пет процента от фонда — вътрешната политика на „Едуин Морган Фостър“ е да разполагаме с повече финанси в брой и по-малко в ценни книжа при тези нестабилни пазари. Докато се изкачваме нагоре, северна Франция и цялата ми кариера минават като на лента пред очите ми. ЕМФ вече е замразил назначенията. Следват съкращения. И кой ще бъде основният кандидат? Нека да излезе напред финансистът, който забрави да продаде акциите на клиентите си, защото бе зает да купува проклети великденски шоколадови патета.

- Уволнена съм.
- Какво? — Ричард ни посреща, докато слизаме от влакчето.
- Уволнена съм. Забравих. Опитвах се да не пропусна нищо и забравих.
- Кейт, успокой се. Кажи ми бавно какво се е случило?
- Татко, мама защо плаче?

— Мама не плаче — обяснява Пола, която се появи от тълпата и гушна Емили. — На мама са й потекли сълзи от много смях. Добре, кой иска палачинка? Със сладко или лимонена? Аз избирам със сладко.

— Нали мога да ги заведа, Кейт? — бързо пита Пола. И аз кимам, защото очевидно не мога да говоря. С Бен в количката и Емили, която подскача около тях, Пола отвежда децата. Какво щях да правя без нея?

16.40:

Поуспокоих се. Спокойствието на осъдения. Нищо не може да се направи, защото банките почиват. Не мога да продам нищо до вторник. Няма смисъл да развалям остатъка от пътуването. Тъкмо слизам от атракцията с лудо танцуващите чаши, когато забелязвам един мъж на опашката да ме гледа. Това е Мартин, старо гадже. Познавате ли странното усещане, което срещата със старо гадже може да предизвика? Призракът на страстта, копринената кърпичка, изтръгната от сърцето. Извърщам се бързо и пристягам вече стегнатия колан на Бен в количката.

Първи мисли: причини да не бъдеш разпозната от бивш приятел:

А) Нося жълто найлоново пончо, купено от универсалния магазин на Дисниленд, украсено с логото на Мики Маус, при това миришещо на презерватив.

Б) Косата ми, изсушена набързо тази сутрин със сешоара в банята, е прилепнала по главата ми като мрежичка за коса, каквито носят бабичките в старческите домове.

В) На път съм да бъда уволнена и по тази причина съм в неизгодна позиция да му се похваля колко съм напреднала в живота без него.

Втора мисъл:

А) Не ме позна. ТОЙ ДОРИ НЕ МЕ ПОЗНА. Сбръчкала съм се и съм се променила до неузнаваемост.

Вече не съм обект на желанията на мъжа, който някога беше луд по мен.

През размазаните очертания на въртящите се чинии в пастелни цветове срещам погледа на мъжа. Усмивва ми се. Не е Мартин.

20.58:

Хващаме „Юростар“ за вкъщи. Бен лежи по гръб в скута ми. Има дълги мигли и все още пухкави бебешки ръчички с трапчинки. Когато порасне, няма да мога да му кажа колко съм обичала ръцете му. Навярно няма да си спомням. Протягам се да взема лаптопа, но бебето се обръща и въздъхва. Не искам да си проверявам имейлите. При всички случаи ме очакват порой проклетия от Род и злорадо „съчувствие“ от невъзможния Гай. Ще се подготвя за съдбата си на бедна домакиня и в знак на покаяние ще си купя тениски „Гап“ в цвят каки. И ще се опитам да запомня думите на максимален брой детски песнички.

Така че разбирате защо вечерта не отворих имейла от Род. Онзи, който ми съобщаваше, че всичко е наред. Онзи, който ми съобщаваше, че положението е много повече от добро.

От: Род Таск

До: Кейт Реди

Кейт, КЪДЕ СИ, ПО ДЯВОЛИТЕ? Федералният пак отрязва процента. Останалите от екипа са затънали в ликвидни активи. Ти единствена не си продавала. Каква е тайната ти? Да не чукаш Грийнспан?

Свали старото момче от себе си и се връщай. Ще те черпя една бира.

Наздраве,

Род

ТРИУМФИРАЩАТА КЕЙТ

*Офисите на „Едуин Морган Фостър“
Вторник, 9.27*

Алилуя! Аз съм гуру. Превъзходната ми преценка на пазарите, иначе известна като разсеяност да продам известен брой книжа, както и избавлението ми като по чудо, ми донесоха временния статут на богиня в офиса. Мотая се около кафемашината и приемам поздравления, изказани неохотно от благоговеещите пред мен колеги.

— Сигурно си единственият човек, предвидил хода на Федералния резерв и възстановяването на пазарите, Кейт — диви се пърхотливият Гевин. Приемам изражение, както се надявам, на скромност и тиха гордост.

— Мамка му, бях с шест процента вътре. Това ни коства няколко базисни точки — простенва червендалестият Йън. — И Браян остана с петнайсет процента ликвидни. Още един пирон в ковчега му. Бедният дявол. — Кимам със съчувствено снизхождение и казвам небрежно:

— Всъщност аз имах един процент в наличност. — Опивам се от успеха и се наслаждавам на щипещия вкус на шампанско в устата ми.

Крис Бънс минава покрай нас на път за мъжката тоалетна и почти не ме поглежда. Момо идва и ми лепва една суха целувчица на бузата в момента, в който Гай все едно се кани да ме прониже с харпун между плешките. Виждам Робин Купър-Кларк, който идва от другия край на офиса развеселен, сякаш той е епископът, а аз съгрешилият млад помощник.

— И на третия ден тя възкръсна отново — казва Робин. — Е, добре, госпожо Реди. Кой казва, че Великден е лишен от смисъл?

Той знае. Знае. Разбира се, че ще знае. Най-умният мъж в Слънчевата система.

— Извадих невероятен късмет, Робин. Алън Грийнспан изтъркаля камъка от гробницата.

— Голяма късметлийка си, Кейт, и си много добра. Добрите хора заслужават добрата си участ. Между другото, Род каза ли ти, че се

налага да отидеш до Франкфурт?

Когато сядам зад бюрото си, почти левитирам във въздуха и на практика нямам нужда от стол. Преглеждам набързо валутите, проверявам пазарите, после отивам на имейлите. Усмиввам се, когато виждам, че най-отгоре в пощенската ми кутия има два от най-скъпите ми приятелки.

От: Дебра Ричардсън

До: Кейт Реди

Отчаяно се опитвам да наема нова бавачка. Анка си тръгна с гръм и трясък, когато поставих ребром въпроса за откраднатите вещи. Майката на Джим идва от Съри, за да помогне за известно време, но трябва да се връща в петък. Помощ!!!! Някакви идеи? Повечето кандидатки явно имат изискване за кола, а всички останали са с тежки разстройства на личността и искат заплата колкото на главния редактор на „Вог“.

Причина да напусна работа: вече не мога да си позволя да ходя на работа!

Кога ще започнем да се наслаждаваме на живота си? Онзи момент, в който си казваш: „Ето за какво беше цялата тази борба и мъки!“

Обяд в четвъртък?????

P.S. Трябва да се опитам да погледна живота откъм положителната му страна. Знаем, че има хора, които живеят в крайна нищета, нямат обувки и т.н.

От: Кейт Реди

До: Дебра Ричардсън

ДОВОЛНА СЪМ, че е напуснала. Браво на теб, че си й поискала обяснение. Скоро ще намериш друга — не се паникьосвай! Чувала съм, че австрийките са много добри. Ще ти изпратя номерата на някои агенции и ще попитам Пола дали не познава някоя бавачка, която си търси работа. Днес съм звездата на офиса. Щастлива случайност.

Ако можеш да събереш Триумфа и Бедствието и да продадеш второто все едно, че е първото — ТОГАВА ти си истинска ЖЕНА, момичето ми!

И каква е наградата ми? Командировка до Германия с второкласна авиокомпания, наречена „Го“, „Сло“, „Но“ или нещо подобно.

Auf Wiedersehen. Може ли да отложим обяда за друг ден?

Съжалявам.

С обич, К ххххх

От: Канди Стратън

До: Кейт Реди

О, мамка му. Бременна съм.

Веднага поглеждам към другия край на офиса, където седи Канди. Усетила погледа ми, тя вдига очи от работата си и лекичко ми маха — по детски смешно и в същото време тъжно.

Канди е бременна. Не просто ѝ закъснява, а е бременна. Според клиниката на Уимпъл Стрийт, където е ходила вчера, е поне на четири месеца и половина. Цикълът ѝ бил доста нередовен през последните години — заради прекаляването с какво ли не най-вероятно — и тя не забелязала нищо необичайно, освен че наддала малко и че гърдите ѝ станали малко по-чувствителни, което отдала на бурния секс с Дарън, чернокожия експерт от Министерство на финансите, при последната ски ваканция.

— Ще го махна.

— Добре.

Седим в „Корни и Бароу“, както винаги на високите столчета, и гледаме към зимната пързалка. Канди си е поръчала шампанско във висока чаша, а аз бутилка минерална вода „Евиан“.

— Не се прави, че си съгласна, когато не си, Кейт.

— Само казвам, че ще подкрепя всяко твое решение.

— Решение? Това не е решение, скъпа, това е шибано бедствие.
— Просто смятам, че един закъснял аборт не е много приятен.
— А да отглеждаш сама дете в продължение на двайсет години дали е много приятно?
— Не е невъзможно, а и ти си на трийсет и шест.
— Всъщност във вторник ставам на трийсет и седем.
— Е, нямаш много време.
— Ще го махна.
— Добре.
— Какво?
— Нищо.
— Знам го твоето нищо, Кейт.
— Просто мисля, че може горчиво да съжаляваш, това е всичко. Тя загася с ожесточение цигарата си и пали друга.
— Има едно място в Хамърсмит. Не е евтино, но там правят аборти и след третия месец, без да задават въпроси.
— Добре. Ще те придружа.
— Не.
— Не, няма да те оставя да отидеш съвсем сама.
— Не отивам на кино, а на шибан аборт.
Вглеждам се в лицето на приятелката си.
— Ами ако то плаче?
— Ти какво, Кейти, да не си от онези откачени защитници на живота?
— Има доказателства, че плодът може да плаче в тази фаза на развитие. Знам, че си мъжко момиче, но това би ме убило.
— Може ли да получим още една чаша тук? — махва на бармана тя. — Е, продължавай, разкажи ми.
— За какво?
— За децата.
— Не мога. Трябва да го изпиташ лично.
— Хайде де, Кейт, ти можеш да продадеш всичко на всекиго. Опитай се.

Изразът на лицето ѝ. Типичен за Канди — отбранителен и раним в същото време. Погледът на седемгодишна, паднала от дървото, на което са ѝ казали да не се качва. Въпреки че боли, тя се мъчи да не заплаче. Исква ми се да я прегърна, но по-скоро би ме отблъснала,

отколкото да покаже, че се нуждае от утеха. Единственият начин да я убедя, е да го представя като възможност, от която е сглупила да се откаже.

— Нали помниш двата дни, в които родих бебетата си?

Тя кима.

— Добре, ако можех да избирам само два дни от целия си живот, бих избрала тези двата.

— Защо?

— Благоговение.

— Благоговение? — Канди избухва в смях. — Не можеш да пиеш, не можеш да пушиш, не можеш да излизаш вечер, циците ти изглеждат като мъртви гризачи, вагината ти става по-широка от шибания Холандски тунел, а тя ми говори за благоговение. Боже, какви са другите върховни моменти, мамче?

Сделката се проваля.

— Трябва да тръгвам, Канд. Пиши ми по имейла датата и часа и ще дойда.

— Махам го.

— Добре.

ОТНОВО В УЧИЛИЩЕ

8.01:

— Добре, Емили, да вървим. Побързай. Мама ще закъснее. Кутията с обяда? Хубаво. Книги от библиотеката? Не. Не мога да ти сплета косата. Казах не. Зъбите? О, за бога. Бързо си измий зъбите, моля те. Побързай. Дояж си първо филийката. Не е филийка? Добре, не искам да ядеш великденски яйца... Хубаво, татко не е трябвало да ти позволява. Не съм ужасна. Добре, да вървим.

Първият ден след училищната ваканция е и децата са нервни и трескави като понита преди състезание. Емили отново използва бебешкото говорене, към което се връща винаги когато съм отсъствала или ми предстои да замина. Това ме влудява.

— Мамо, кой е любимият ти герой от „Мецките в голямата синя къста“?

— Не знам, Ем. Тътър.

— Но Ойо е най-най-любимият ми. — Емили не може да повярва на измяната ми.

— Не е задължително хората да харесват едни и същи неща, Ем. Хубаво е да харесват различни неща. Например татко харесва глупавата Зои от сутрешното предаване, а мама не вижда нищо хубаво в нея.

— Не е Зои, а Клои — обажда се Ричард, без да си прави труда да отмести очи от телевизора. И за твое сведение, Клои е завършила антропология.

— Затова ли изпитва нужда са се разхожда гола от кръста нагоре?

— Но защо не харесваш Ойо, мамо?

— Харесвам го, Ем. Мисля, че е страхотен.

— Не е гола, просто има забележително стегнати гърди.

— Тя не е момче. Ойо е момиче.

8.32:

Тикам Ем към вратата, когато Рич, все още облечен в тениска и боксерки, излиза в коридора с ленива походка и пита кога ще е удобно да отиде на петдневния курс по дегустация на вино в Бургундия.

Бургундия? Пет дни? Да ме остави сама с децата в момент, когато пазарите се държат като влакче на ужасите в Дисниленд?

— Не мога да повярвам, че ме питаш за това сега, Рич. Откъде, за Бога, ти хрумна подобна идея?

— От теб. Ти ми я даде, Кейти. Подаръкът ми, спомняш ли си?

О, Боже, всичко ми се връща. Моментът на силно чувство за вина, маскирано като щедрост. Трябва да се науча да го потискам, докато отmine импулсът. Казвам на Ричард, че ще си помисля, усмихвам се и завеждам въпроса в папката „Да бъде забравено“.

В колата Ем рита разсеяно облегалката на седалката до шофьора. Няма смисъл да ѝ казвам да престане, едва ли осъзнава какво прави. Просто понякога чувствата на петгодишните са твърде големи за телата им.

— Мамо, имам идея.

— Каква, слънчице?

— Може ли шъбота и неделя да стане седмината, а седмината стане шъбота и неделя?

Докато чакам да светне зелено, усещам в гърдите си онова пърхане, сякаш някаква птичка се мъчи да излезе навън.

— Тогава всички мами и татковши ще бъдат повеше време с дешата си.

— Емили, ще започнеш ли да говориш нормално, моля те. Не си бебе.

Срещам погледа ѝ в огледалото за обратно виждане и отмествам очи.

— Мамо, боли ме коремчето. Мамо, ще ме сложиш ли да си легна довечера? Нали?

— Да, обещавам.

Не знам какво съм си мислила, когато оставих Александра Лоу, игуменката на праведните майки, да ме запише в родителско-учителския съвет. Не, не е вярно, знам точно какво си мислех. Мислех

си, че поне за един час в някоя зле осветена претоплена класна стая мога да се преструвам, че съм като другите майки. Когато председателката спомене Рой, отсъстващия пазач, аз ще се усмихна разбиращо. Искам да въздъхна шумно, когато някой повдигне въпроса за лятното празненство на открито — кога пак е станало време — и да съм част от задушевната дружеска атмосфера. После, когато гласуваме таксата за компютрите и планираме да подобрим физкултурния салон, искам да хвана пластмасовата чашка с топла оранжада и да отклоня предложената ми бисквита, потупвайки многозначително талията си, а после да кажа: „О, какво пък толкова!“, все едно приемането на една шоколадова бисквита е най-безразсъдното и щуро нещо, което съм правила напоследък.

Но реалистично погледнато, какви са шансовете да успея да отида на събранието в шест и половина в сряда? Александра описва шест и половина като „след работа“, но каква е тази работа, която ти позволява да си тръгнеш в шест и половина в днешно време? Учителската, очевидно, но дори учителите имат планини от домашни за проверяване. Когато бях малка, имаше бащи, които успяваха да се върнат за вечеря. Бащи, които през летните месеци косяха моравите вечер по светло и поливаха лехите с грах на смрачаване. Но онези времена — когато се работеше, за да живееш, вместо да живееш, за да работиш — ни изглеждат така далечни, както в страната, където областните сестри пристигаха на инспекция веднъж седмично, а телевизорите грееха като въглени. Не познавам човек в офиса, който да вечеря с децата си през седмицата.

Не, наистина не беше реалистично да се запиша в учителско-родителския съвет, но за три месеца се налага все пак да отида на поне едно събрание. Затова, когато оставих Емили в училището, се опитах да избегна срещата с Александра Лоу. По-лесно е да го кажеш, отколкото да го направиш. По-трудно е да избегнеш Александра, отколкото кулата „Нат Уест“^[1].

— О, Кейт, ето те и теб — провиква се тя от другия край на стаята. Тази сутрин роклята ѝ е цялата в натрапчиви флорални мотиви, като че ли е налетяла на Дамаската на фотьойла. — Мислехме да изпратим отряд да те търси. Ха-ха-ха! Все още ли работиш на пълен работен ден? Майчице! Не знам как се справяш. О, Даян, тъкмо казвах, че не проумяваме как се справя Кейт, нали?

Даян Пърсивал, майката на Оливър, съученик на Емили, протяга тънката си почерняла ръка със сапфир с размерите на брюкселско зеле на средния пръст. Веднага разпознавам към кой тип жени се числи. Една от онези съпруги, напрегнати като тетивата на лък, посветили се изцяло на кариерата да се поддържат във форма за съпрузите си. Спортуват, правят си прическа два пъти седмично, гримирани са, дори когато играят тенис, а когато това вече не е достатъчно, доброволно лягат под хирургическия скалпел. „Тези богати домакини тичат за живота си“ — каза Дебра веднъж и е права. Тези жени не са влюбени, те са изплашени, че любовта на съпрузите ще им се изплъзне и ще се прехвърли на някое тяхно по-младо копие.

Също като мен, и те са в бизнеса с управление на активи, но моите активи са повечето от световните ресурси, а техните са самите те — красив продукт, но заплашен от намаляваща възвръщаемост. Не ме разбирайте погрешно. Когато му дойде времето, сигурно ще си направя лифтинг също като другите Даяни от този свят, за да се харесам на някого, но разликата е, че този някой ще съм аз. Колкото и понякога да не ми се иска да бъде Кейт, наистина, ама наистина не искам да бъде Даян.

Всъщност досега не бях разговаряла с Даян Пърсивал, но това не ми пречи да изпитвам силна неприязън към нея. Даян е майката, която изпраща бележки. Бележки покани, за да покани детето ти на игра; бележки, в които му благодари, че си е играло с нейното. (Не е кой знае какво, наистина.) Миналата седмица, в грандиозен изблик на фукня с бележки, Даян изпрати бележка от името на Оливър, в която той благодареше на Емили, задето го поканила на чай. Що за свят ще е този, в който е възможно да изпратиш бележка по такъв незначителен повод, на който основното меню са рибените крокети и грахът и отгоре на всичкото не се е състоял? Лишени от офис йерархията, много майки в училището на дъщеря ми подлагат околните си на безсмислени тестове, чиято едничка цел е майките, които си имат по-важни задачи за вършене, да се провалят.

„Благодаря ви за благодарствената ви бележка. С нетърпение очаквам да получа бележката ви, в която потвърждавате, че сте получили моята. Благодаря и чупката.“

Хотел „Новалис“, Франкфурт, 20.19

Мамка му! Все пак няма да мога да сложа Емили тази вечер да спи. Срещата с германския клиент беше отложена за по-късен час и ще се наложи да хвана следващия самолет. Мина както можеше да се очаква. Надрънках куп празни приказки и мисля, че откупих за ЕМФ още няколко месеца, през които да се опитаме да обърнем представянето на фонда в благоприятна посока.

В хотела си наливам двойно питие и тъкмо съм се потопила във ваната, когато телефонът звъни. Боже, сега пък какво? За първи път в живота си вдигам слушалката в банята. Обажда се Ричард. Има нещо различно в гласа му.

— Мила, боя се, че новините са тъжни. Робин току-що се обади.

[1] Международният финансов център в Лондон. — Б.пр. ↑

СМЪРТТА НА ЕДНА МАЙКА

Джил Купър-Кларк си отишла в мир в малките часове на понеделник. Тя беше на четирийсет и седем. Поставиха ѝ диагнозата миналото лято преди ваканцията на децата, но ракът обхвана тялото ѝ с бързината на горски пожар. Първо минаха хирурзите, после отрядът за бързо реагиране от фармаколози и рентгенолози, всички те се опитаха да изолират пламъците. Само че ракът беше ненаситен — гърдите, белите дробове, панкреасът. Сякаш енергията на Джил, а тя бе феноменално енергичен човек — беше използвана срещу самата нея. Като че ли жизнената сила на човек може да бъде отвлечена и насочена в полза на разрушителната сила на смъртта. Последния път, когато я видях, беше на едно служебно празненство, скъпо струваща галавечеря на арабска тематика с истински пясък и една ядосана камила. С тюрбан, който да скрие опадалата ѝ коса, Джил както винаги успя да ме разсмее.

— Режи и изгаряй. Няма да повярваш, Кейт, колко примитивно е лечението на тази болест. Чувствам се като средновековно село, сринато до основи. Онколозите са последните хора, които биха се дали да ги оплячкосат викингите, не мислиш ли?

Преди лечението Джил имаше гъста жива кестенява коса и млечна келтска кожа, изпъстрена с кафеникави лунички. Трите бебета — все едри момчета — не бяха успели да развалят спортната фигура на бившата баскетболна нападателна. Робин каза, че за да добие човек пълна представа за съпругата му, трябва да види бекхенда ѝ — тъкмо когато си мислиш, че всичко е свършило, когато няма никаква възможност за връщане на топката, тя се разгръща и я праща към линията. Наблюдавах го в действие в дома им в Съсекс преди две лета и когато удареше топката, Джил издаваше победоносен радостен вик „Ха!“, който, мисля, очаквахме от нея в борбата ѝ с рака.

Джил продължава да живее чрез тримата си сина и съпруга си, който току-що слезе от асансьора. Чувам отривистите му стъпки през празното пространство с буков паркет, което може да бъде използвано

за дансинг или друг вид развлекателна дейност. И двамата сме в офиса неприлично рано — Робин, за да навакса; аз, за да отметна малко работа предварително. Той вдига шум в стаята си — кашля, отваря и затваря чекмеджета.

Занасям му чаша чай и той започва:

— О, здравей, Кейт. Виж, съжалявам, че те оставям да се справяш сама, знам каква разправия е, отгоре на всичко и работата по „Селинджър“, но след погребението съм изцяло на твое разположение.

— Не се притеснявай. Всичко е под контрол. — Лъжа. Искам да го попитам как е, но този негов радар, който улавя предварително болезнените лични въпроси, е в бойна готовност. Затова го питам друго: — Как са момчетата?

— Е, ние извадихме по-голям късмет от повечето хора — казва Робин, превключвайки плавно към директорския си тон. — Знаеш, че Тим сега е в Бристол, Сам държи матури, а Алекс е почти на девет години. Не е като да са малки момчета, които имат голяма нужда от майка, както е при малките деца. — После издава звук, който никога никога досега не е чувал в офисите на „Едуин Морган Фостър“. Нещо средно между стенание и изкашляне, той е почти нечовешки или може би твърде човешки, за да искам да го чуя някога отново.

Той стиска основата на носа си за няколко напрегнати секунди, после се обръща с гръб към мен.

— Джил остави това — казва, като ми подава сноп листа. Двайсет страници, изписани старателно на ръка, озаглавени „Твое семейство: как работи!“ — Всичко е тук — обяснява той, клатейки невярващо глава. — Дори ми казва къде да намеря проклетите коледни играчки за елхата. Ще се изненадаш колко много неща има за помнене, Кейт.

Не, няма.

Петък, 12.33

Ако сега си тръгна от офиса, ще успея да стигна навреме за погребението на Джил в Съсекс в три часа, като преди това ще имам достатъчно време, за да изям един сандвич по пътя за гарата. С Момо работим по нов финал. Момо ме пита дали съм познавала госпожа Купър-Кларк и аз ѝ казвам, че Джил е била забележителен човек.

Момо ме поглежда със съмнение.

— Но тя не е работела, нали?

Взирам се в лицето на Момо. На колко години е — двайсет и четири, двайсет и пет? Достатъчно млада, за да не знае с какво са се примирявали жените преди нея. Достатъчно млада, за да приема собствената си свобода за даденост. Казвам спокойно:

— Джил беше висококвалифициран държавен служител преди Сам, второто ѝ дете, да навърши две години. Със сигурност вече щеше да управлява Министерството на вътрешните работи, ако не беше решила да оглави собственото си семейство. Не смяташе, че двамата с Робин могат да имат отговорни служби, без това да се отрази на децата. Каза, че се опитала да повярва, че е възможно, но сърце не ѝ дало да продължи.

Момо се навежда и хвърля нещо в кошчето, а аз съзирам през прозореца гълъбицата с разперени като кринолин пера да седи над яйцата. Таткото гълъб не се вижда никакъв. Къде ли е?

— О, колко тъжно — казва Момо. — Да прахосаш живота си по този начин.

13.11:

Ако изляза от офиса сега, ще успея да хвана влака.

13.27:

Напускам тичешком офиса, когато секретарката на Робин ми подава семейните бележки на Джил — забравил ги е. Спринтирам до Канън Стрийт. Когато стигам до реката, с мъка си поемам дъх, а между гърдите ми се стичат капчици пот като скъсана огърлица. Спъвам се на стълбите пред гарата и си ожулвам коляното. Проклятие! Втурвам се между тълпата, влизам запъхтяна в будката с чорапогащници, грабвам първия попаднал ми пред очите черен чорапогащник и казвам на стреснатото момиче да задържи рестото. На бариерата пазачът се ухилва и казва:

— Закъсняла си, драга. — Заобикалям бариерата и се мятам в набирация скорост влак, преследвана от пазача. През прозореца Лондон се изгубва учудващо бързо, сивкавите му светлини се сливат с

дълбоката провинция. Почти не мога да понеса гледката на настъпващата пролет със заслепяващата ѝ зеленина и надеждата, която събужда.

Купувам си кафе от количката и отварям куфарчето, за да прегледам някои документи. Най-отгоре върху купчината са бележките на Джил. Не е редно да ги чета, но много ми се иска. Искам да чуя отново приятелката си дори ако е под формата на писано слово. Ще погледна само една страница?

Когато наглеждаш къпането на Алекс, не забравяй да го накараш да се измие между пръстите на краката, където обикновено има много черен мъх и някоя случайно попаднала стафида! ЗАДЪЛЖИТЕЛНО сипвай във водата „Ойлатум“ (синьото шише с бял надпис) за екземата му. Моля те, прави се, че е шампоан за вана, защото мрази да му се напомня за кожата му.

Алекс ще ти каже, че не обича спагети. Обича ги. Така че настоявай. Настоявай деликатно. Да, може да яде руло от сирене — ужасен, изкуствено оцветен продукт, в който всъщност няма сирене — но само ако изяде и парче истинско сирене. Не, не може да живее на сладка царевица. Предлагам цялото семейство да мине на чай „Ред Буш“ (който е антиканцерогенен).

Обещах на Сам, че може да получи контактни лещи за петнайсетия си рожден ден. Винаги когато ти се прииска да му се разкрециш, брой наум до десет и си мисли „тестостерон“. Няма да е още дълго толкова отвратителен, обещавам. Помниш ли колко нерви изхабихме с Тим и как накрая всичко се оправи? Сегашната приятелка на Тими е Шармила — красиво, но глупаво момиче от Брадфорд. Родителите ѝ не одобряват белия хаймана — нашето момче — затова не е лошо да ги поканиш вкъщи и да използваш прословутия си чар. (Бащата, Дийпак, е запален по голфа; и двамата родители са вегетарианци.) Тим ще се преструва, че идеята е ужасна, но ще се зарадва.

РОЖДЕНИ ДНИ: Любимият парфюм на майка ти е „Диорисима“. Музикалните записи винаги са добър избор. Всичко от Браян Търфъл, с изключение на „Оклахома!“, която ѝ подарихме миналата година. Също книгите на Алън Бенет и локум. Майка ми харесва всичко от Маргарет Форстър или Антонина Фрейзър. Може да решиш да дадеш на мама пръстените ми или да ги задържиш за годишни пръстени на момчетата, когато му дойде времето.

КРЪЩЕЛНИЦИ: Кръстник си на Хари (Пакстън), Луси (Гудридж) и Алис (Бенсън). Рождените им дни са отбелязани на календара до хладилника. В чекмеджето за подаръци, най-долното в шкафа в кабинета, са подаръците, надписани с инициалите им, които ще ти стигнат до последващата Коледа. Бракът на Саймън и Клеър е малко нестабилен, затова може да извеждаш понякога Хари и да му показваш, че винаги може да разчита на теб. Не забравяй първото причастие на Луси през септември.

ДРУГИ ПРОБЛЕМИ:

1. Как се пуска пералнята. Може да ти се наложи в спешни случаи. Виж кафявата тетрадка. NB: температурата за пране на вълнени чорапи.

2. Големина на торбите за боклук. Също.

3. Чистачката — понеделник и четвъртък. 7 лири на час, освен това помагаме на Джийн с по-големи суми по празниците. Самотна майка, дъщеря — Айлийн. Иска да стане медицинска сестра.

4. Бавачки — телефоните им са в зелената тетрадка. НЕ Джоди, която прави секс с приятеля си в спалнята ни.

5. Арника за ожулвания (шкафа в банята).

6. Игнация за мъка (жълтата бутилка на нощното ми шкафче).

7. Пощалъонът се казва Пат (наистина). Момчето, което разнося вестници, е момиче (Холи). Боклукчията идва във вторник сутрин — не приема градински отпадъци. Коледните бакшиши са в кафявата тетрадка — бъди щедър!

8. След погребението момчетата могат да посещават Маги, психоложката в хосписа. Малко е алтернативна за

твоя вкус, но мисля, че момчетата много ще я харесат и биха могли да споделят пред нея неща, които не биха ти казали, за да не те разстройват, мили. Целуни ги от мен и не преставай само защото са по-високи от теб, обещаваши ми?

Всичко е тук. Страница след страница. Всички подробности от живота на децата и тяхното всекидневие. Потръпвам, когато си помисля колко слабо квалифицирана бих била, ако трябва да напиша подобен списък за Ричард. На страницата с рождените дни има петно с размерите на чаша — мазно, с коричка от брашно. Джил сигурно е пекла нещо, докато е писала.

Искам да продължа с четенето, но погледът ми е замъглен от сълзите. Вземам „Дейли Телеграф“ и обръщам на страницата с некролозите. Днес е поместен некролог на изтъкнат биолог — човек, управлявал Ай Би Ем през шейсетте, и на звезда от шоубизнеса на име Дизи, която имала любовни връзки с Дъглас Феърбанкс и Ага Хан. Няма некролог на Купър-Кларк. Начинът на живот на Джил няма да остави следа за поколенията. Как го нарече Момо — „прахосване“? Как може толкова много любов да бъде прахосване?

14.57:

В тоалетната на влака с размерите на куклена къща свалям скъсания си чорапогащник и се намъквам в черния чифт като Худини. За моя изненада в коридора предизвиквам одобрителното подсвирване на стюарда. Поглеждам надолу и виждам, че на глезените отзад има диамантени зайчета на Плейбой. Кълна се, че чувам смеха на Джил.

„Сейнт Ботолф“, Грийнгейт, 15.17

Пристигам навреме, за да чуя как викарият приканва множеството да благодари на Бога за живота на Джилиян Корделия Купър-Кларк. Не знаех, че е Корделия. Отивай — възплъщение на любовта.

Робин и момчетата са на първия ред. Робин се навежда, за да целуне най-малкия си син по кестенявата глава. Алекс трепери леко в новия си костюм, първият му костюм. Джил ми каза, че ще идват в Лондон, за да го купуват — сигурно е знаела кога ще го облече за първи път.

Запяваме „Господарю на надеждата“, любимия й химн. В мелодията се долавя някаква шотландска меланхолия, която не бях забелязала досега. Когато последните тонове замират, се чуват сдържани покашляния. Викарият, с птичи вид и гребен от светла коса, помолва множеството да си спомним за Джил в минута мълчание.

Затварям очи и отпускам ръце върху облегалката на предната редица и веднага се озовавам в гората край Нортхамптън. Август. Два месеца след раждането на Емили. Джеймс Ентуисъл, който ми бе шеф преди Род, организира лов в чест на едни клиенти. Настоя да присъствам, въпреки че не мога да стрелям и не бях в състояние да запомня къде е Германия, камо ли да омайвам група франкфуртски банкери. Към обяд вече чувствах как гърдите ми се превръщат в два парещи камъка. Гърди, които крещяха да бъдат изпразнени. Имаше само една тоалетна, подвижно съоръжение, скрито сред дърветата. Заклучих се в кабинката, разкопчах си блузата и започнах да изцеждам кърмата си в тоалетната. Кърмата е различна от кравето мляко, по-фина, по-нискомаслена, тя има синкавата аристократична бледност на порцелана. Когато моята започна да се стича в зеления химикал в чинията, се получи мътна супа.

Само че отначало кърмата не искаше да тръгне. За да я предизвикам, си представих Емили, миризмата й, огромните й очи, допира на кожата й. Изпотена и силно притеснена, дочух някакво кашляне. Отвън се бе образувала опашка, а аз дори не бях изцедила лявата гърда, какво остава за дясната. После чух женски глас, който звучеше отривисто, глас, който черпеше авторитет от топлотата си: „Добре, господа, защо не се възползвате от храстите ей там? Това е едно от естествените ви предимства пред нас, дамите. Подозирам, че нуждата на госпожа Реди от тоалетната е по-неотложна от вашата. Много ви благодаря.“

Когато излязох навън след около десет минути, Джил Купър-Кларк седеше на един пън сред поляната. Като ме видя, ми махна, после извади торбичка лед от хладилната чанта, като я размаха

триумфиращо. „Спомних си, че това е най-доброто средство против болезнени гърди.“

Бях я забелязала преди на фирмените мероприятия — регатата „Хенли“, на едно дъждовито празненство в Челтънхам след конните надбягвания — но бях я взела за една от безгрижните съпруги. От типа, който те занимава с теми като поддръжката на тенис кортовете или колко е трудно да си намериш човек за поддръжката на басейна.

Джил ме попита за бебето — единственият човек, свързан с работата, който се поинтересува — и после ми сподели, че Алекс, който тъкмо бе отпразнувал четвъртия си рожден ден, бил подарък, който сама си направила. Всички я убеждавали, че е лудост да родиш трето дете, след като най-накрая си се отървала от пелените и безсънните нощи, но тя чувствала, че е пропуснала бебешките години на Тим и Сам заради работата си. „О, не знам, чувствах, че това време ми е откраднато и исках да си го върна.“

Тъй като бяхме в настроение за изповеди, аз ѝ казах, че се страхувам да си позволя да ме обземат силни чувства. Не знаех как бих могла да се върна на работа, без сърцето ми да е закоравяло.

„Работата е там, Кейт — каза Джил, — че се отнасят с нас, все едно че ни правят голяма услуга, като ни позволяват да се върнем на работа след раждането. И цената, която плащаме, е да не създаваме проблеми и да не показваме, че животът ни повече няма да бъде същият. Обаче никога не забравяй, че ние сме тези, които им правим услуга. Ние сме продължителите на човешката раса, а от това няма нищо по-важно. Откъде ще намират проклетите си клиенти, ако спрем да раждаме?“

Разнесоха се изстрели и Джил се разсмя. Имаше освобождаващ смях, който сякаш премахваше всякаква глупост и дребнавост от този свят. И знаете ли какво още? Тя беше единственият човек, който никога не каза: „Не знам как се справяш.“ Знаеше как се справям и знаеше на каква цена.

— Скъпи чада, да кажем заедно думите, на които ни научи Исус: „Отче наш, който си на небесата...“

Гробът на Джил е в подножието на хълм, чиито поли се спускат рязко зад църквата. На билото се извисяват викториански надгробни паметници — статуи и гробници, натезжали от кацналите ангели. Колкото повече се отдалечавате по постланата с камъчета пътека и се

приближавате към съвременността, толкова по-малки и скромни стават паметниците. Дедите ни са знаели, че имат запазено място, урна, дори за задгробния си живот — ние не сме толкова сигурни в него.

Парцелът на Джил се вижда сред долината. Отсрещните хълмове имат размазани като от спирала петна от ели по хребетите си, а в зелената дъга отдолу се стеле гъста сребриста мъгла. Докато викарият чете напевно литургията, а Робин пристъпва напред, за да хвърли шепа пръст върху ковчега на съпругата си, бързо се оглеждам и със замъглен от сълзите поглед обхващам околните надгробни камъни. Предан син. Баща и дядо. Непрежалимо единствено дете. Любима съпруга и майка. Сестра. Съпруга. Майка. Майка. След смъртта нас не ни определят посредством делата ни или от това, кои сме били, а с това, какво сме означавали за другите. Доколко сме обичали и сме били обичани.

ДА НЕ ЗАБРАВЯ:

Всяка твар е трева, и всичката ѝ слава като полски
цвят...

Да целувам студените бузки на децата.
Да се обаждам на близките си.

ПРОМЯНАТА

Ухажването се провежда през пролетта и лятото, а в Европа размножаването продължава от април до късна есен. По време на размножаването мъжките гукат силно, перчат се пред женските и се отдават на показни боеве. Гълъбите могат да живеят до трийсет години. Те са моногамни и имат склонност да се чифтосват с един партньор до живот — забележителна черта у птици, които се събират на ята.

Двойка ухажващи се гълъби могат да не издават звук с часове, докато единият, обикновено мъжкият, но понякога и женската, нежно прокарва човката си през перата на другаря си.

За около пет или шест месеца, преди мъжкият да достигне пълна зрялост, гукането му придобива глух и меланхоличен тон, който заменя слабото и носово гукане на съзряващия гълъб. Когато птиците са в период на чифтосване, гукането им придобива по-богата тоналност.

Из „Навиците на гълъба“

Отвън на перваза е тихо. Чуват се клаксоните и ръмженето на града отдолу, но те са заглушени от височината, изолирани от въздушна завивка.

Доближавам се до гълъбицата. Виждам я и тя ме вижда. Издава ниски цвъртящи звуци, а шията ѝ потрепва заплашително. Всеки инстинкт ѝ говори да отлети, освен този, който ѝ казва да остане с пилето си. Едно от яйцата се е излюпило, докато бях в Съсекс. От офиса е трудно да се види пилето, но от това разстояние видимостта е добра. Човек не може да повярва как това създание някога ще може да полети. Не прилича на птица, по-скоро на измъчена скица на нещо

подобно на птица. Сбръчкано и плешиво като всички новородени, и то изглежда древно, на стотици хиляди години.

Опитвам се да открехна прозореца и да го достигна, но той е трикрилен и не мога да отворя нито едно от крилата близо до гнездото. Няма какво да се прави, трябва да се покатеря през съседния прозорец. Застанала на четири крака, обезопасявам ръба с колекцията си от книги. Томовете бяха внимателно избрани според размера и устойчивостта.

Служебен обяд: пътеводител за ресторантите в центъра на Лондон.

Брокерски прогнози за 2000 г.

Глобални насоки във финансовото планиране за 1997, 98 и 99 г.

Преглед на фармацевтичната индустрия.

Учебник по италиански (от курса, който започнах и така и не завърших).

Десет природни закона за успешно ръководство на времето и живота: доказани стратегии за увеличаване на работоспособността и вътрешния мир.

Птиците определено могат да вземат последната. В случай, че тези не свършат работа, съм добавила „Ръководство по финансови фючърси“ — наръчник, задълбочен и интересен колкото телефонния указател. Идеята ми е да изградя около гнездото защитна стена. На връщане от погребението на Джил ми се обади Гай с добрата новина, че един човек от санитарната служба позвънил и казал, че ловецът ще дойде утре. Аз бях тази, която настояваше човекът с ястреба да дойде, а сега отчаяно искам да му попреча да си свърши работата.

На площада тринайсет етажа под мен се е насъбрала любопитна тълпа от хора, тръгнали за работа, които сочат жената на перваза. Вероятно се чудят дали съм жертва на рецесията или на сърдечен проблем. Онзи ден сутринта един брокер се хвърли под влака в Мургейт и не успя — паднал в коловоза между релсите и бил издърпан от Бърза помощ. Всички говореха как е оцелял като по чудо, но аз се питах какво е да се чувстваш толкова зле, че да се опиташ да сложиш

край на мъките си и да се провалиш и в това. Дали е като да се преродиш, или да си жив мъртвец?

Зад мен от вътрешността на офиса достига гласът на Канди, провлечен както винаги, но с нотки на тревога:

— Кейт, влез вътре.

— Не мога.

— Скъпа, тези неща често са вик за помощ. Всички те обичаме.

— Аз не викам за помощ, опитвам се да скрия гълъбицата.

— Кейт?

— Трябва да й помогна.

— Защо?

— Ястребът идва.

Ясно чувам изсумтяването на Канди:

— Винаги идва по някой шибан ястреб. Не мога да повярвам, че водим този разговор за някаква глупава птица. Веднага влизай вътре, Кейт Реди, или ще повикам охраната!

През стъклото група колеги от ЕМФ наблюдават напредъка ми, надавайки иронични одобрителни възгласи, когато поставям поредната книга. Докато вземам учебника по италиански, поглеждам ръката си с лъскавата златна халка и обрива между кокалчетата и си мисля какво би останало от нея, ако падна — сухожилия, кожа, кръв. Не, не мисли за това, да довършим укреплението с „Десетте природни закона за успешно ръководство на времето и живота“. Докато пълзя заднишком по перваза, виждам как Канди се е надвесила през прозореца, а зад нея наднича Гай. По лицето на помощника ми е изписано някакво чувство, но не страх, а нещо като надежда.

От: Дебра Ричардсън

До: Кейт Реди

Джим е в командировка втора поредна седмица. Не съм сигурна дали ще убия децата, преди те да са ме убили. Остави ме да организирам тържеството по случай четирийсетия му рожден ден — каза ми да поканя „обичайните заподозрени“. Как става така, че той може да освободи главата си от всичко, свързано с дома, когато има важна сделка, а аз не мога?

Както вече си се досетила, малко ми е писнало от него. Да познаваш готини свободни мъже?...

НЕ, НЕ МИ ОТГОВАРЯЙ НА ТОЗИ ВЪПРОС.

От: Кейт Реди

До: Дебра Ричардсън

Въпрос: Какво трябва да направиш, ако видиш бившия си съпруг да се гърчи на земята от болка?

Отговор: Стреляй отново за всеки случай.

Трябва да поставиш въпроса пред Джим ребром. Кажу му, че работата ти не е хоби. Трябва да помага и т.н. Имай предвид, че Ричард много помага, но после трябва отново да оправям всичко след него... така че в края на краищата май е по-добре да си свършиш работата сама??? Тревожа се за теб. За Канди също. Казах ли ти, че е бременна? Не иска дори да говори за това. Все едно не се случва с нея. След погребението на Джил се чувствам малко не на себе си. В офиса току-що затвърдих репутацията си на луда, като се покатерих на перваза отвън, за да спася едно новоизлюпено гълъбче.

Какъв е смисълът на живота? Спешно чакам съвет
xxxxxxxxxxxx

12.17:

С Момо успяхме. Род получи новината късно снощи. Спечелили сме финала в Ню Джърси. Момо хвърчи от вълнение. Също като Емили, тя буквално подскача от радост.

— Успя, Кейт, ти успя!

— Не, ние успяхме. Ние двете.

Род завежда целия екип да го отпразнуваме в един ресторант в Ледънхол Маркет. Много се е променил, откакто бях за последен път тук. Варовикът явно вече не е на мода. Сега заведението е цялото в матово стъкло и стъклени подобия на японски птици над аквариумите,

пълни със зяпнали шарани, които не могат да решат изкуство ли са, или обяд.

Род придърпва високото столче до мен. Крис Бънс сяда срещу Момо. Не ми харесват погледите, които ѝ хвърля — алчни, лукави, наточени, но на нея явно ѝ допада да флиртува с него и тя изпробва властта, която ѝ дава новото ѝ самочувствие. Улавям се, че споменавам на няколко пъти фондация „Селинджър“ само заради удоволствието да изричам на глас името на Джак. Обичам да го чувам и виждам изписано — върху бусове и табели на магазини. Джак Никълсън, Джак Бобеното зърно, Блек Джак^[1]. Дори министърът на външните работи ми се струва по-привлекателен, защото се казва Джак.

— Кейт, каква беше тази работа с шибания гълъб? — държи да научи Род, докато ни сервира раците. — Ще го прогонваш или ще го печеш на фурна?

— О, това е нещо като работа по етичен фонд. Част от новата ми линия за опазване на околната среда.

— Боже — възкликва шефът ми, докато разчупва едно хлебче, — малко си се поувлякла, нали?

Между другото Род ми съобщава, че има нова задача за нас с Момо. Фонд, който се казва „Стоун нещо си“.

— Две птички с един „Стоун“^[2], чат ли си?

Съгласявам се, но казвам, че имам нужда от още ресурси.

— Не мога да увелича персонала, Кейти — обяснява Род. — Просто трябва да излезеш и да сриташ шибаните гуми, дъще.

[1] Хазартна игра на карти. — Б.ред. ↑

[2] Стоун — камък (англ.). — Б.пр. ↑

КАКВО ВИДЯ МАЙКАТА

Бързам да се прибера вкъщи и когато влизам през вратата, се провиквам, но няма отговор. От дневната се чуват писъци и първата ми мисъл е, че някой е пострадал, че го боли. Сърцето ми се обръща, но когато влизам, съзирам Пола, Емили и Бен на дивана. Сгушени един до друг, те гледат „Играта на играчките“ по телевизията и се кикотят неконтролируемо.

— Какво е толкова смешно? — питам аз, но те не могат да ми отговорят, защото се заливат от смях. На Емили ѝ текат сълзи от смях. Като ги виждам така, уютно настанени и щастливи, си мисля: „Ти плащаш за това, Кейт. Буквално плащаш друга жена да седи на дивана ти и да прегръща децата ти.“

Питам Пола няма ли нищо за вършене и се намразвам заради тона си — педантичен, благочестив, „господарката на проклетото име“. Те ме поглеждат вкупом с разширени от учудване очи и се разкикотват отново. Не могат да се спрат. Смят се на глупавата дама, която идва и се опитва да им прекъсне забавлението. Все едно можеш да им прекъснеш забавлението просто така.

Понякога си мисля, че Пола е твърде близка с тях, което не е здравословно. През повечето време бих направила всичко, за да я задържа. Пола ми каза, че познава майки, които уволняват бавачката на всеки шест месеца, за да не се привързват прекалено децата. Искам да кажа, колко егоистична можеш да бъдеш? Да лишиш децата си от познатото любящо присъствие само защото искаш да си на нейното място, а не можеш.

Разбира се, понякога се тревожа, че тя не им говори, както бих разговаряла с тях аз. Когато бях малка, казвах вечеря вместо обяд и чай за вечеря, но сега, когато се движа в други среди, уча децата си да говорят правилно, а после идва Пола и разваля всичко. Нямам право да се оплаквам, нали? Ричард ги поправя. „Тоалетна“, казва той твърдо, когато Емили настоява да отиде до клозета, но честно казано, поестествено е за мен да употребявам думите, с които съм свикнала от

малка. Знам, че Пола ги оставя да гледат доста телевизия, но в други отношения виждам, че е много по-добра, отколкото бих била аз — последователна, по-търпелива. След седмица с тях ми се иска да закрещя да ме пуснат да изляза от къщата, а Пола е стабилна. Никога не повишава тон. Много добри страни в характерите им са резултат от нейното влияние.

Когато бях в училището на родителска среща онзи ден вечерта, директорката ме дръпна настрани и ми каза, че ако се надяваме Емили да бъде приета в „Пайпър Плейс“, ще трябва да ѝ се оказва — как да го наречем — по-подходяща стимулация въкъщи. Децата с неработещи майки посещават редовно музеи и имат по-широк мироглед. Дори да ядат кускус на буквички, те са на латински. Докато в домовете, където и двамата родители работят... „Ами там често има тенденция да се разчита на те-ле-ви-зи-я-та“ — каза госпожица Акланд, произнасяйки на срички мръсната дума.

— Емили — отбеляза тя — има доста забележителни познания за анимационните филми на Уолт Дисни.

Това бе нейният начин да ми каже, че Пола не се справя.

— Емили — продължи тя, — ще трябва да покаже широк кръг от интереси, за да си осигури място в добро средно училище. Знаете, госпожо Шаток, че конкуренцията в Лондон е жестока. Съветвам ви да започне да свири на някакъв инструмент — цигулка не, много е банална вече. Може би кларинет, в този инструмент има доста характер, а вие може да помислите, за някой от по-необичайните спортове. — Ръгбито за момичета според нея набирало популярност.

— На шест години Емили ще има нужда от биографична справка?

Може би трябваше да потисна скептицизма в гласа си.

— Госпожо Шаток, в определени домове, в които отсъстват и двамата родители, тези неща могат, как да се изразя, да се изплъзнат. Вие като дете учили ли сте се да свирите на някакъв инструмент?

— Не, но баща ми много ни пееше.

— О, — реагира тя, сякаш бях казала нещо неприлично.

Ужасна алчна образователна вещица.

Преди нас Пола работела за едно семейство в Хампстед. Джулия, майката, казала, че на децата им е забранено да гледат телевизия.

„А Джулия работеше в телевизията и правеше всичките тези помии за Канал 5 — каза ми един ден Пола и се разсмя силно при спомена. — Не позволяваше на децата си да гледат телевизия, защото била голямо зло!“ През почивните дни Джулия и съпругът ѝ се излежавали в леглото, докато децата гледали видео по цяла сутрин. Пола го разбрала от Адам, най-малкия, който ѝ го казал, когато се опитала да изключи телевизора. Когато се сетя за тази история, се изчервявам. Не използвам ли и аз такъв двоен стандарт? Казвам на Пола да дава на Бен вода, а не сок, а после, през почивните дни, когато ми поиска ябълков сок, му го давам веднага, за да има мир и спокойствие. Искам бавачката ми да е по-добра майка от мен. Очаквам от нея да обича децата ми, все едно че са нейни, а после изведнъж те стават „само моите деца“ и никой, освен мен не може да ги обича.

Докато освобождавам миялната и започвам да мия на ръка всички недобре почистени съдове, виждам как Пола ме гледа от другия край на кухнята. Реши косата на Емили и действително ме гледа. Да можех да прочета мислите ѝ. Веднъж ми каза, че никога няма да наеме бавачка, ако има деца. Знае твърде добре какви неща стават — момичета, които се подмазват на майките, и веднага щом те излязат, захапват слушалката на телефона.

Емили надава вик, защото четката не може да премине през кичур сплъстена коса.

— Тихо — сгълчава я Пола. — На принцесите им разресват косите по сто пъти преди лягане, нали, мамо? — Тя поглежда към мен през стаята, търсейки знак за помирение и съгласие.

Не. Не искам да знам. Ако знаех какво всъщност си мисли, това вероятно би ме довършило. И все пак частица от мен иска да научи.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

НА ПАЗАР В СУПЕРА

Винаги свързвам рождения ден на Емили с началото на лятото. Когато преди шест години ми изтекоха водите и взех такси до болницата, хората седяха на масичките отвън пред кафенетата или се разхождаха по улиците и ми се струваше, че целият град празнува появата на първото ми дете.

В деня преди празненството отивам на пазар с Бен. На пазар в супера. Кой може да предположи, че този кратък израз може да съдържа толкова много болка; той е истинска ода за страданието. Първо, опитвам се да освободя една от най-големите колички отвън, която се е съвкупила с друга. Дърпам, дърпам и бутам с едната ръка, а с другата държа мъчещия се да се освободи Бен.

Количката, нещо като птичи кафез на колела, притежава маневреността на остров Уайт. Опитвам се да накарам Бен да седне на детската седалка. Той се опъва, защото предпочита да седи в самата количка, откъдето може да изхвърля покупките, които не му харесват. В пристъп на отчаяние отварям кутия със сладоледени десерти „Мини Милк“ и му давам два. Използвам момента, че ръцете му са заети, слагам го на седалката и закопчавам колана. (Лоша, лоша подкупваща майка.) Сега остава само да намеря трийсет и седемте продукта от списъка. След като тази сутрин хвърлих радиото по Ричард, той заяви, че цялото това напрежение около рождения ден явно ми идва в повече. Защо не си почина, а той да напазарува? „Невъзможно — казах аз. — Няма да купиш каквото трябва.“

— Но нали има списък, Кейт — опита се да ме убеди той с тона си на рицар на бял кон. — Какво би могло да се обърка?

Това, което всяка жена знае и никой мъж няма да разбере и след сто години, е, че дори да донесе вкъщи всичко по списъка, пак няма да е купил каквото трябва. Защо? Защото жената искрено вярва, че би направила по-добър избор: по-тлъсто пиле от по-тучен регион на Франция, по-вкусно кисело мляко, точно тази маруля, за която си е мечтала, чието точно име ѝ все ѝ се е изплъзвало, додето не получила

просветление пред кабинета на диетолога. Мъжете правят списъци, за да подредят света, да го вкарат в релси. За жените списъците са ново начало, координатите, по които замисляме нашето пътуване към свободата. (Не ме разбирайте погрешно, не твърдя, че всичко това е честно. Когато жената купува продукт от списъка, който се оказва негоден за ядене, го нарича „експеримент“; когато един мъж го прави, това са „пари, хвърлени на вятъра“.)

15.31:

Нареждам се на касата. Сигурна съм, че съм забравила нещо много важно. Какво?

15.39:

О, върхът! Бен си е свършил работата в пелената. Чудя се колко дълго мога да остана на опашката и да не обръщам внимание на миризмата, която тормози обонянието на околните клиенти, когато синът ми пъхва ръка — тази, с която държи втория „Мини Милк“, в шортите си. Когато я изважда, тя е омазана със сладолед и екскременти. Ще ми се да припадна от злочестина. Вместо това, хванала момчето като задействана граната, претичвам през целия магазин до стаята за бебета.

16.01:

Отново се нареждам на опашката. Шестнайсет минути. Изчислявам, че Бен вече е изял половината от храната за тържеството. Докато дъвче доволно, изваждам едно списание от стелажа до касата и се опитвам да си понижа кръвното, като си прочета хороскопа.

Юпитер навлиза в деветия си дом, което е изключително благоприятно за вас. Съзнанието ви е избистрено и перспективите ви се увеличават. Чувствате се изпълнени с любов към всички — дори към децата, които са били невъзможни за контролиране. Най-положителният

ефект от този период е ненадминатото досега понижаване на нивото на стреса. Номерът е да запазите това чувство на спокойствие, когато еуфорията премине.

— Извинете, мадам?

Вдигам очи, решила, че ми е дошъл редът да нареждам продуктите на лентата. Вместо това касиерката ме информира, че съм се наредила на обикновена каса, през която „остров Уайт“ не може да мине.

— Съжалявам, мадам, може ли да се преместите на една от по-широките каси?

Съжалявам?! Съжалявам не върши работа! Онемявам за около пет секунди, после удрям с юмрук по големия пакет с „Хула-Хупс“. Служителят от охраната прескача бариерата. Бен се разрежава, както и всички останали деца в близост до нас. Чувствам се изпълнена с любов към всички.

16.39:

Касиерката е толкова бавна, че като нищо може да работи под водата. Още по-зле, тя е услужлива и приятелски настроена.

— Знаете ли, че ако купите още едно от тези, получавате едно безплатно?

— Моля?

— Млечните десерти. Не искате ли един безплатен?

— Не, не искам.

— Ще празнувате, а?

Не, купувам осемдесет мини наденички, двайсет и четири шоколадови рула „Барби“ и огромен плик със сладоледени десерти за собствена консумация, понеже съм неконтролируема булимичка.

— Дъщеря ми. Утре навършва шест.

— Ааа, чудесно. Имате ли клиентска карта за намаления?

— Не, аз...

— Сигурно искате, с тези деца? Ще спестите все нещо, мила.

— Всъщност, нямам време да...

— Ресто?

— Не, всъщност трябва да тръгвам...

— Не е ли сладка?

— Моля?

— Малкото ви ангелче. Не е ли сладка?

— Сладък. Момче е.

— О, не си личи с тези къдрици. Трябва да кажеш на майка си да те подстриже, младежо.

Защо в супермаркетите не направят каса за работещи майки, където да ги обслужват навъсени експедитивни андроиди? Или французи? Французите ще свършат работа.

21.43:

Всичко е под контрол. И двете деца са по леглата. Опаковането на подаръка ми отне точно час и четирийсет и пет минути. Дебра ме предупреди, че не мога да сложа само един подарък в средата, както когато бяхме малки. В днешно време се слага по един подарък във всеки слой, за да убедиш детето, че животът е честен. Защо? Животът не е честен. Животът е слоеве от опаковъчна хартия, в средата на която има една счупена пищяща играчка.

В съседната стая Ричард пълни торбичките за празненството пред телевизора. (На теория, естествено, не одобрявам разточителството с подаръците, които децата очакват да си занесат вкъщи. Също като надпреварата във въоръжаването, това би довело единствено до взаимно самоунищожение. На практика съм твърде страхлива, за да им връча само по един балон и парче торта, които според мен са повече от достатъчни. Мамафията би изпратила наемни убийци след мен.)

За съжаление супермаркетът не можа да ми замени тортата с розова глазура за друга с жълта в такъв кратък срок. Розовото беше любимият цвят на Емили, преди да го измести жълтото. Когато поръчах тортата, розовото беше във възход, но жълтото се завърна триумфално, докато бях в командировка. Няма значение, купих каквото трябва и ще направя нова глазура. Малко непохватно, но с много любов — майчиният принос, който значи толкова много. Проклятие! Къде е пудрата захар?

23.12:

Намирам кутията, пъхната в дъното на шкафа под една протекла бутилка соев сос. С изтекъл срок на годност още преди година, пудрата захар е станала на буца. Прилича на един от онези лунни камъни, които баща ми вареше преди трийсет години. Или на буца кокаин за петдесет лири. За щастие не е кока, иначе бих изсмъркала сама цялото количество и бих легнала на пода в кухнята в очакване на милостивата смърт, която да ме избави от мъките.

Все пак захарта стига точно колкото да покрие тортата. След осем минути успявам да стрия камъка на прах. Внимавам да не сипя твърде много топла вода, после прибавям точно една капчица жълта боя. Получава се лимоненожълт цвят — малко предвзет — как да се изразя — малко като цвета на роклята на майка, чийто син първенец ще държи реч в деня на дипломирането. Трябва ми нещо по-весело като за рожден ден — жълто като яйчен жълтък, жълто като слънчогледите на Ван Гог. Набрала смелост, сипвам още няколко капки. Цветът сега е хем воднист, хем наситен като проба от урина. Добавям още няколко капки и разбърквам трескаво.

Тъкмо се взирам отчаяно в съдържанието на купата, когато Рич влиза в кухнята и започва да ми говори за някакъв документален филм за развитието на детето.

— Знаеш ли, че бебетата разпознават ролите, предопределени от пола им, още от тримесечна възраст? Вероятно затова Бен по цял ден седи на гърнето и чете спортните страници. Какъвто бащата, такъв и... Боже, Кейт, какво е това?

Рич е забелязал глазурата, чийто цвят сега може да определи милостиво като пясъчно жълто. Цветът смущаващо напомня някоя от по-предизвикателните пелени на Бен.

Ричард се размива. Онзи непростим, безгрижен смях, който ти се изплъзва, когато си безумно благодарен, че някой друг се е издънил, а не ти.

— Не се притеснявай, мила — казва, — ще решим проблема. Имаме глазура с цвят на лайно, затова ще направим торта-крава! Имаш ли от онези шоколадови дражета?

Неделя, 19.19

Празненството мина доста добре, ако не броим това, че Джошуа Мейхю повърна в коридора в момента, в който внесох тортата и запях: „Честит рожден ден, Емили. Честит ти рожден ден!“

— Ама, мамо, не искам кафява глазура — замрънка тя.

— Не е кафява, а жълта, мила.

— Не искам жълта. Искам розова!

След като всичките осемнайсет гости си тръгнаха, започнах да разчиствам останките — кутии от сок, подобни на колабирани бели дробове, картонени чинии „Барби“, трийсет и шест недокоснати сандвича с яйца (сервирани за успокоение на родителите). Нито едно себеуважаващо се дете не би хапнало нещо, лишено от добавки и консерванти. По-рано днес изпратих имейл на Джек Абелхамър с предложение предвид обстоятелствата да прехвърля фонда му на друг колега. Чувствата ми към него — те започнаха като увлечение, а сега имам усещането, че лежа под ваяк — пречат на професионалните ни взаимоотношения. Тонът на писмото ми е дружески, но твърд. В продължение на няколко часа след това изпитах топлото чувство на задоволство, че съм постъпила отговорно — най-ярката крушка на майчинския ми небосклон. Оттогава крушката изгоря. Или това, или съм се изключила от главното хранване — без сокове, без приток на енергия, със сигурност без връзки. Проверих вече пет пъти пощата си за отговор. Стегни се, Кейт, порасни! Престани да се държиш като влюбена тийнейджърка.

В себеотрицанието си успях да изям две шоколадови рула, купа чипс и изпих половин бутилка джин, който сипах в домашната лимонада от „Марк енд Спенсър“, прелята в розова кана, за да мине като собствено производство.

Нощта е гореща и плаче за дъжд. Вентилаторът, който измъкнах изпод стълбището, не върши работа — само си седи върху кухненската маса и мързеливо обръща тежкия въздух. Няколко часа по-рано, тъкмо когато приключвахме с къпането в басейна около четири, имаше опити за гръмотевици, които приличаха по-скоро на мачкане на бакалска хартия, отколкото на силния рев с пълно гърло, на който разчитахме да прогони жегата. Боже, жегата! И тази миризма! В градината съм и се опитвам да изстържа килимчето, върху което повърна Джошуа Мейхю.

Овесената каша в повръщаното е нашарена с пастелни минарета от мини сладоледите.

Бях забелязала, че Джош изглежда блед и лепкав при поднасянето на подаръка и успях да го изведа в коридора, но докато се мъчех да отворя входната врата, той изкара чая си върху пътеката в коридора. Когато майка му се появи, тя изпищя: „Какво е станало с бедния малък Джоши?“

Успях да се въздържа да не ѝ отговоря очевидното: „Стана това, че малкият Джоши бомбардира узбекистански килим на стойност петстотин лири. Ако това беше стомашното съдържание на моето дете, аз бих паднала на колене и бих предложила чековата си книжка.“ Имоджън Мейхю обаче, личност, пращяща от здраве, чиято същност изглежда изтъкана от полезни за здравето билки, настоя да разбере дали на Джошуа не му е било позволено да погълне „прекомерно количество захар“.

Засмях се със звънливия смях на домакиня и казах, че захарта е основното угощение на рождени дни, но Имоджън не се развесели. Изглежда ме с поглед, който ме предупреди да очаквам незабавна призовка за съд заради сервираните сладкиши. После, веднага след нейното тръгване, се натъкнах на клекналата до палтата Анджела Брънт, която изстъргваше ягодовия крем от зеления кадифен тоалет на Дейвина.

— Записа ли вече някъде Емили?

— Нда.

— Дейвина има сигурно място в „Холбрук Хауз“, но второто ѝ интервю в „Пайпър Плейс“ е в четвъртък и за там се надяваме най-много, защото това училище отваря вратата за толкова много други неща, нали?

— Да, нали?

След като си измих ръцете, за да премахна миризмата на повръщано, отидох в дневната, където Ричард се бе проснал на дивана с неделната притурка на вестника върху лицето си. Всеки път, когато издишаше, гърдите на Мадона, чиято снимка бе поместена над очерк, озаглавен „От девица до благословена майка“, се издуваха. Може би трябва да се обадя на Мадона да си поговорим като майка с майка, как се премахва повръщано от килим? Предполагам, че на празненствата на дъщеря ѝ си наема специален отговорник за повръщащи деца.

Мразя майките знаменитости, които са постигнали всичко и се хвалят колко пълноценен е животът им след раждането на детето, когато ти е ясно като бял ден, че цял отбор от майки заместителки вършат всичко вместо тях.

— Рич?

— Хмммм? — Вестникът се плъзва до основата на носа му.

— Трябва да вкараме Емили в „Пайпър Плейс“.

— Защо?

— Защото то отваря много врати.

— Пак си говорила с Анджела Брънт.

— Нда.

— Кейти, горкото ѝ дете е толкова претоварено, че ще свърши като местната наркодилърка.

— Но тя свири на обой.

— Добре де, местната наркодилърка, която свири на обой. Дъщеря ти знае цялата „Мери Попинс“ наизуст, така че остави я на мира, ясно?

Ричард прекара по-голямата част от водното парти в дълбокия край на басейна с Матилд, майката на Лоран, съученик на Емили. Аз бях в плиткото и наглеждах десет пищящи деца на водната пързалка. По пътя за вкъщи в колата Рич каза:

— Французойките са добре поддържани жени, не мислиш ли?

Прозвуча досущ като майка си.

— Матилд не работи — отвърнах ядосано.

— Това пък какво общо има?

— След навършването на трийсет години поддържането на тялото изисква пълен работен ден, а аз вече имам работа, ако не си забелязал.

Той обронва глава върху кормилото за секунда.

— Не исках да прозвучи като критика към теб, Кейт. Не всичко е насочено срещу теб, ако ме разбираш.

Когато кухнята е изчистена, след като съм събрала пълзешком с палеца и показалеца си оранжевите пръчици от глазурата на ролата — ако пусна прахосмукачката, ще събудя децата — сядам за пет минути да погледам телевизия. Час по-късно се събуждам от телефона. Обажда се Барбара, свекърва ми.

— Надявам се да не си помислиш, че се намесвам там, където не ми е работа, Катрин, но Ричард ми се стори ужасно отегчен, когато говорих с него по-рано. Разбира се, не ми е работа да казвам каквото и да било, но ако оставиш нещата на собствен ход, преди да се усетиш, вратата ще бъде затворена.

— Да, Барбара, но Емили имаше рожден ден и...

— Хубаво. С бащата на Ричард пристигаме в неделя, за да гледаме онова великолепно представление в Кралския академичен театър.

Сецам се, че в паузата трябва да кажа нещо като: „О, това е чудесно, Барбара. Къде ще отседнете?“

— Недей да се престараваш, моля те. Познаваш ни с Доналд — топла вода и чисти чаршафи ни стигат.

21.40:

Горе Емили още не е заспала, но очите ѝ са хлътнали от умора след вълнуващия ден. Толкова е горещо, че е свалила нощницата си и е избутала завивката, а тялото ѝ върху чаршафа излъчва перлена светлина в тъмната стая. През изминалата година — наистина ли са минали дванайсет месеца, откакто навърши пет години — по бебешки издаденото ѝ коремче е изчезнало. Сега тялото ѝ е започнало да придобива очертанията на жената, в която един ден ще се превърне. Още по-красива е, защото не го съзнава. Искам да я обичам и защитавам и никога да не я наранявам. Заклевам се наум да бъда по-добра майка.

— Мамо?

— Да, Ем.

— Следващата година ще стана на седем! После ще стана на осем, девет, десет, единайсет, дванайсет, четиринайсет, дваисет!

— Точно така, но не трябва да бързаш да порастваш толкова бързо, слънчице.

— Не — издава тя брадичка по характерния за нея маниер. — Когато си възрастен, можеш да отидеш в Морантика.

— Какво е Морантика?

Тя завърта очи, учудена от невежеството ми, моето шестгодишно, уморено от живота момиченце.

— Нали знаеш, Морантика. Страната, в която възрастните излизат на вечеря и се целуват.

— О, Романтика.

Тя кима, доволна, че аз съм чувала.

— Да, Морантика!

— Кой ти каза за Морантика?

— Хана. И трябва да ходиш там с момчета, макар че понякога те стават твърде непослушни.

Стоя в тъмната задушна стая и си мисля за всички разговори, които ще проведем на тази тема в бъдеще и за онези, които няма да проведем, защото тя ще има нужда от свои тайни, за да стане самостоятелна, а аз ще имам нужда от свои, за да я задържа близо до мен. Когато се навеждам да я целуна, ѝ казвам:

— Морантика е приказна страна.

Вероятно забелязала тъгата в изражението ми, дъщеря ми протяга ръчичка и хваща моята. За миг през паметта ми преминава споменът за хладната ръка на моята майка.

— Ти също можеш да дойдеш в Морантика, мамо — казва тя. — Не е много далече.

— Не, скъпа — казвам, навеждайки се да изгася нощната лампа с Пепеляшка, — мама е твърде стара.

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

Прескъпа Катрин,

Напълно разбирам резервите ти относно срещата ни в този живот и оценявам предложението твоят уважаван колега Браян Някойси да се заеме с делата ми. Странно, но не искам да работя без теб, Кейт. Готовността е всичко^[1].

Все пак имам добри новини. Открих един страхотен ресторант в една паралелна вселена. Не сервират телешко и могат да ни настанят на закътана маса. Кога си свободна?

С обич, Джак

От: Кейт Реди

До: Джак Абелхамър
На дванайсети никога ми е удобно. Може ли да
седнем до прозореца?

К ххххх

Отвън в градината през нощната тъмнина, наситена и мека като кадифе, мога да се закълна, че чувам как Джак ме зове. Когато бях млада, изоставях мъжете, както оставях дрехите си на купчинка на пода. Така ми се струваше по-добре. Бях установила, че на мъжете ще им е по-трудно да те изоставят, ако ти си го сторила първа. В емоционално отношение винаги бях стегнала вече куфара си — някой психоаналитик, ако имах време да се консултирам с такъв, вероятно би открил нещо общо с факта, че баща ми ни е напуснал. Освен това бях възприела отношението на Гручо Маркс: защо ми е да имам връзка с човек, който е толкова тъп, че да иска да има връзка с мен? Ричард положи много усилия, за да ми покаже, че любовта може да бъде инвестиция, нещо, което тихомълком нараства и обещава дългосрочна възвръщаемост вместо хазарта, който те оставя наранен и разорен.

Преди Ричард и преди децата ми бе лесно да изоставям хората. Изоставянето сега не би ми донесло нищо, освен мъка. За децата ние с Ричард сме многофункционален любовен хибрид, наречен мама и татко. Да разделим ли това цяло на две и да ги научим, че това са двама отделни хора, които трябва да свикнат да обичат поотделно? Просто не мисля, че съм в състояние да поискам това от децата си. Мъжете изоставят децата си, защото могат; жените по принцип не ги изоставят, защото не могат.

За да бъда с Джак, трябва да се превърна в изгнаник от собствената си родина. За да събера смелост да го направя, трябва да съм толкова нещастна, че оставането да е по-тежко от напускането. Все още не съм на този етап.

ДА НЕ ЗАБРАВЯ:

Дълга, който имам към децата. Дълга към себе си. Да намеря начин да ги съчетая. Да напиша протокола от заседанието. (Секретарката Лорейн каза, че е болна, но Лорейн винаги е болна по жегите.) На всяка цена да купя

автобронзант — приличам на по-малката сестра на Мортиша Адамс. Да пълзя пред клиентите заради катастрофалните резултати от май (минус 9% в сравнение с индекса от минус 6%). Май помете целия ми труд от предишните четири месеца — отличните ми резултати са потънали в море от червено мастило. Да убедя клиентите, че положението е само временно и съм взела мерки да го подобря. Помисли какви да са мерките. Да изпусна въздуха от надуваемия замък, да повдигна пред Род въпроса за срамното сексистко/расистко поведение спрямо Момо. Пътека за стълбището? Да си резервирам един ден в козметичен център за освобождаване от стреса, включително протеиновата маска, препоръчвана от една звезда във „Вог“. Годишнина от сватбата. Кога е годишнината от сватбата?

[1] Игра на думи: името на героинята се произнася като думата готов (ready). — Б.пр. ↑

ТРОПОЛЕНЕ НА МАЛКИ КРАЧЕТА

23.29:

Предстоящото гостуване на родителите на Ричард изпълва въздуха с предусещане за тропот от приближаващо стадо диви чифтокопитни.

— Не се престаравай, скъпа — казва Ричард. — Какво си планирала за неделния обяд?

— Не се престаравай, Катрин — казва Барбара, която се обажда за трети път. — Така че аз не се престарavam, а тя хвърля поглед в хладилника след пристигането си, подръпва перленото си колие, все едно че е броеница, и завлича Доналд навън към колата. После се завръща, закупила всички продукти на „Сейнзбъри“ — „за да имаме нещо за непредвидени случаи“.

Този път обаче всичко е под контрол. Няма да ме свари неподготвена. На леглото за гости има чисти чаршафи и чисти бели кърпи, купени в обедната почивка от „Марк енд Спенсър“. Дори съм сложила стрък момина сълза във вазата на нощното шкафче по елегантния маниер на етърва ми Черил, която също е от мамафията, за да се усети, че е пипнала женска ръка. Не трябва да забравям и да изровя всички подаръци от Барбара и Доналд през годините и да ги поставя на видно място:

Акварел, изобразяващ залез над Конистън, дело на „местната прочута художничка Памела Андерсън“ (уви, няма нищо общо със звездата от „Спасители на плажа“).

Поставки за варени яйца „Роял Уорчестър“ (4 броя).

Електрическа тенджерка.

Роман на Дик Франсис с твърди корици!

Поставка за торти на Беатрикс Потър.

И още... винаги има и още.

Забързвам кухненския плот, после проверявам раницата на Емили за сутринта. Вътре, пъхната между страниците на „Лили, кучето, което се загуби“, намирам бележка от училище. Биха ли могли родителите да се включат с храна, типична за културното наследство на детето им, и да я донесат на празника на националната кухня.

Не. Родителите не биха могли. Родителите са заети да изкарват прехраната, благодаря, и биха били признателни на училището да върши работата, за която му плащат. Прочитам последния ред от бележката. Празникът е утре. ПОКАНЕНИ СА ВСИЧКИ! Точно до това заплашително възклицание Емили старателно е написала с типичното за нея натискане на химикалката върху листа: „Моята майка е много добра готвачка много по-добра от майката на Софи.“ О, по дяволите!

Започвам да тършувам из шкафовете. Какво е националното английско ястие, за Бога? Печено говеждо? Намирам буркан английска горчица, но около капака има кръг от нещо противно и лепкаво на вид като устните на Мик Джагър. Рибa и картофи? Добре, но нямам риба и никога през живота си не съм пържила картофи. Мога да купя голяма порция пържени картофи от „Макдоналдс“ и да ги увия във вестник, но си представям физиономиите на всички готвачки есесовки, предвождани от свършената Александра Лоу. В дъното на шкафа със зърнените храни откривам два буркана с конфитюр „Бон Маман“. Конфитюрът от ягоди е отличен пример за местното кулинарно изкуство, като не броим факта, че този тук е направен във Франция.

Блестяща идея. Слагам вода в чайника да заври. Последователно държа всеки един от бурканите над парата, докато етикетът му се отлепи и падне. В чекмеджето с торбички за фризера откривам нови етикети и ги надписвам със закръглен селски почерк „Сладко от ягоди ШАТОК“. Добила смелост, правя опит да нарисувам в ъгъла сочна ягода. Прилича на възпален панкреас. Залепвам етикетите върху бурканите. „Et voila! Je suis une bonne maman!“^[1]

— Кейт, какво правиш? Минава полунощ. — Рич е влязъл в кухнята по боксерки и тениска, гушнал фърби. Ненавиждам фърби. Фърбито е кошмарна кръстоска между плюшена чинчила и Бети Дейвис в „Какво се случи с Бейби Джейн?“. Двамата примигват срещу мен на мъждивото осветление.

— Правя конфитюр. Всъщност преправям конфитюр, ако искаш да знаеш. В училището има празник на националната кухня и Емили трябва да занесе нещо английско.

— Не можеш ли просто да купиш нещо на сутринта?

— Не, Рич, не мога.

Въздишката му е почти като простенване.

— Боже, колко пъти ще си говорим едно и също нещо? Казах ти, че трябва да се научиш да не обръщаш внимание на някои неща. Ако жените работят толкова много, колкото теб, Кейт, другите просто трябва да приемат, че не можете да правите всички онези неща, които са вършили вашите майки.

Искам да му кажа, че дори другите хора да го приемат, не съм сигурна, че аз някога ще мога. Фръби обаче ме изпреварва и нарушава тишината с монотонно цвърчене и Ричард се качва горе.

0.39:

Прекалено съм изморена, за да заспя. Слагам фърбито в една от черните торби за боклук и завързвам краищата ѝ на възел. Отварям лаптопа си в тъмната кухня и сядам, окъпана в млечната му ярка светлина. Отварям файла на „Селинджър“. Цифрите на екрана ме успокояват — начинът, по който изпълняват с готовност заповедите ми; фактът, че не мога да ги излъжа. От друга страна, вкъщи съм фалшификатор, измамник. Не се срамувам, защото не виждам алтернатива. Добрата майка сама вари домашното си сладко, нали? Това е негласно приета истина. Когато започнат да кръщават сладката „Изморената от командировка маман“ или „Маман — ефективно време“, когато хлябът започне да се продава в опаковки, наречени „Гордостта на бащата“, тогава ние, изтощените майки, ще можем да излезем с вдигнати нагоре ръце.

Петък, 7.10

Ричард повишава тон. Досега никога не го е правил, само ме е молил аз да не викам. Трябваше да го чуете как срязва Емили по време на закуска, когато всички бяхме седнали на масата, а децата бърбореха.

— Мамо, може ли да си имам сестричка?

— Не, мила.

— Ама аз искам. Татко, не може ли да си имам сестричка?

— НЕ, НЕ МОЖЕШ!

— Защо?

— Защото, за да направят сестричка, майките и татковците трябва да прекарват известно време в една и съща стая. — Рич гледа телевизия с намален звук и не може да откъсне очи от нацупената муцунка на Клои-Зои.

— Недей, Ричард.

— А майка ти и баща ти, Емили, никога нямат време. На мама ѝ предстои ново пътуване до Ню Йорк, така че при тези обстоятелства трудно ще ти направим сестричка. Или мама може би предпочита да се обадя на майстора. Нали така казва мама винаги, когато се развали миялната? Обади се на майстора?

— Казах недей.

— Защо не, Кейт? Никога да не я лъжем, нали така искаше?

— Маамо, Дейзи си има сестричка.

— А ти си имаш братче, Ем.

— Но той е МОМЧЕ.

8.52:

По изключение аз завеждам Емили на училище. (Обадих се в работата и им казах, че трябва да отида на лекар — в йерархията на извиненията лошото здраве се приема по-добре от нуждите на едно момиченце.) Ем е развълнувана да ме види сред другите майки. Тя парадира с мен пред приятелките си като с ездитен кон, като ме потупва по задницата и изрежда предимствата ми:

— Моята майка е хубава и висока, нали?

Надявах се да оставя незабелязано приноса си за празника на националната кухня, но масата, огъваща се под тежестта на националните ястия, е подредена точно в средата на училищния салон. Една майка явно е донесла цяло яре с къри. Майката на Кърсти е направила хагис^[2], пълнен в истинско шкембе. Исусе! Бързо скривам сладкото си от ягоди зад назъбената крепост от содени питки.

— Кейт, здравей! Мина ли вече на половин работен ден? — провиква се Александра Лоу, разопаковайки млечен крем с плодове с

размерите на обърнатия с купола надолу „Албърт Хол“.

— Не. Опасявам се, че там, където работя, няма възможност за четиричасова заетост. Честно казано, дори пълният работен ден се възприема като кръшкане.

Другите майки се размиват, с изключение на Клер Далтън, старши съдружник в една адвокатска кантора. Клер, забелязвам, се опитва да остави незабелязано на олтара на националната кухня малка купа със зелено желе. Внимава да не разклати желето, за да не се види, че не се е стегнало.

12.46:

Канди ще задържи бебето. Отказва да говори за това, но коремът ѝ ясно издава намеренията ѝ. Гардеробът на Стратън, винаги плътно прилепнал по тялото, сега се опъва по шевовете, за да я побере. Днес съм ѝ донесла в един плик дрехи за бременни — един-два хубави тоалета, които може да носи на работа, и няколко полезни торбести рокли за по-късно. Връчвам ѝ плика без коментар по време на обяда ни в пицария „Навона“. Тя изважда кафеникавата рокля с отпускаща се талия и я вдига невярващо пред очите си.

— Ей, кафява опаковъчна хартия с връзки. Любимата ми!

— Реших, че може да ти свършат работа.

— За какво?

— За бременността ти.

— Мили Боже, какво е това?! — Канди изважда дантелената нощница и я развява като знаме пред групата мъже на съседната маса. — Предавам се, предавам се — умолително изрича тя.

— Виж, отваря се отпред за храненето.

— Защо ми е да се храня, облечена в... о, Боже, имаш предвид някой да се храни от мен. Това е ужасно противно.

— Е, това е обичайна практика през последните сто и петдесет хиляди години.

— Не и в Ню Джърси. Кейт?

— Да.

— Бебето. Нали няма да ме обсеби изцяло?

Вглеждам се в лицето на Канди. Не се шегува.

— Не, няма. Обещавам. — Не и след първите осемнайсет години, би трябвало да добавя, но заради приятелката ми си задържам езика зад зъбите. Още не е готова.

15.19:

Обявена е тревога. Изчезнал е Ру. Пола се обажда и обяснява, че е сигурна, че Ру бил в количката, когато завела Бен до музикалната група „Малки звезди“ и е почти сигурна, че са го върнали. Но когато се качила да сложи Бен да спи този следобед, не го намерили. Бен бил обезумял. Не спирал да пищи, докато Пола претърсвала къщата. От горе до долу, но кенгуруто било изчезнало без следа. Чувам как Бен хълца до нея.

Защо изобщо е трябвало да изнася Ру от къщата? Не мога да повярвам, че Пола е сглупила така, след като знае какво би станало, ако го загубят. Казвам ѝ го и вместо да ми отговори троснато, гласът ѝ прозвучава виновно и тъжно.

— Мислиш ли, че можем да намерим друго такова, Кейт?

— Нямам представа какъв е пазарът на употребявани кенгура, Пола.

15.29:

Обаждам се в „Улуъртс“, откъдето беше купен Ру. Продавачката казва, че съжالياва, но в момента нямат кенгура. Искам ли да говоря с управителя? Да.

Управителят обяснява, че вече не се произвеждат кенгура.

— Напоследък има отлив от плюшените животни в полза на фантастичните пластмасови герои, госпожо Реди. Може би ще се заинтересувате от Господин Картофчо?

Не, вече работя с дузина като него.

15.51:

Опитвам в „Хародс“. Не може да нямат Ру. Те имат всичко, нали? Жената на щанда с детски играчки ми вдъхва надежда, че може да имат — ще отиде да провери в съседното помещение, ако изчакам на

телефона. Когато се връща, описва нещо, което изобщо не прилича на Ру.

— Не, не искам кенгуру с бебе. Спешно е, австралийско, да. Трябва ми кенгуру за довечера, високо около двацет сантиметра.

— Кейт, не знаех, че се интересува от австралийската фауна. — Вдигам очи и съглеждам Род Таск, който ме гледа похотливо. О, Боже!

— Извинявай, Род, просто търся едно кенгуру.

— Страхотно. Не съм очаквал.

През две бюра от моето до мен достига неприятното хихикане на Гай. Когато Род се отдалечава достатъчно, нареждам на Гай да започне веднага да търси по интернет двуутробни играчки.

21.49. Два часа и четирийсет и три минути приспивам сина си. Всички заместители, които му предлагам — агънце, полярна мечка, лилав динозавър, всяко едно от телетъбитата по ред — са изхвърлени с гняв от кошчето.

— Ру — плаче той. — Ру.

За да го успокоя, му давам да държи електрическата ми четка за зъби, после го гушвам и сядаме на синия стол, а той стиска полата ми като малка маймунка. Диша на пресекулки с хълцане, сякаш в дробовете му е отворена миниатюрна врата. Моля те, Боже, дано да намеря друго Ру.

Гостуването на Барбара и Доналд започна добре. Подозрително добре, сега го разбирам. Барбара похвали кухнята ми, доколкото можеше:

— Сигурна съм, че ще стане много хубава, като я завършите — каза. Усмиввах се любезно през цялото време дори когато по време на чая Барбара се обърна към Доналд и каза: „Не е ли забавно, Емили прилича на Ричард, когато се усмихне, и на Кейт, когато се намръщи!“

Вечеряхме италианска храна. Бях измила и подсушила салата от марули, червените чушки бяха изпечени и обелени със същото разточително внимание, с каквото белех коричките от раните си в детската градина. На скарата във фурната имаше агнешка плешка, а отдолу картофите, поръсени с розмарин от собствената ми градина,

къкреха на тих огън. Дори успях да се изкъпя, след като сложих децата да спят, и да се преоблека в чиста блуза и кадифена пола, върху която сложих мушамената престилка, подарък за Коледа от родителите на Ричард.

Да, мислех си, докато наблюдавах сцената на масата, това е един от онези редки мигове, когато животът се доближава до цветните снимки по списанията. Съвършената домакиня посреща възхитените си свекър и свекърва в красивия си стилиен дом. Барбара тъкмо ме бе попитала за рецептата за чушките и тогава го видях — тлъстия плъх, който прекосяваше стаята по дъбовия ни под.

Книгите със съвети за етикета са неестествено лаконични по въпроса за плъховете по време на тържествена вечеря. Вие:

А) Се засмивате весело и се правите, че плъхът е домашният ви любимец?

Б) Възкликвате: „А, ето го и основното ястие! Найджъл Слейтър каза, че гризачите са последната новост. Били много вкусни, сготвени по вьетнамски.“

В) Поканвате гостите си на горния етаж, наливате ги с колкото може повече алкохол и пускате силно музиката, за да заглушите звука от кухнята, където съпругът ви преследва гризача с чадъра „Мери Попинс“ на дъщеря ви?

С Ричард избрахме „в“.

Долу плъхът се шмугна в кошарката на Бен, вероятно с надеждата да мине за плюшена играчка. Не след дълго правеше скокливи кръгчета из кухнята. Барбара каза, че е усетила нещо да претича през краката ѝ — имала нужда веднага да вземе един аспириин и да си полегне. Никой нямаше настроение за праскови „Амарето“ и фунийки с малинов сироп. Изведнъж си спомних с притеснение за купчинките стафида, които се появяваха по пода в кухнята.

— Не изпадай в истерия — каза Ричард, след като изгони плъха през вратата към градината. — Не забравяй, че те повече се страхуват то теб, отколкото ти от тях.

Това ми изглежда малко вероятно. Плъховете предизвикват нещо, което наричам ужас от плъхове — онова присвиване на стомаха всеки път, когато отвориш шкафа, без да знаеш дали няма да се изправиш лице в лице срещу някой гигантски гризач. Тази нощ в сънищата ми притичваха крачета и помръдваха мустаци.

Понеделник, 9.38

Бях уволнена от собствената си чистачка. Къде се нарежда това в анализите на домашното унижение? Когато тази сутрин слязох долу, заварих Барбара и Хуанита на семеен съвет. Свекърва ми цъкаше силно, докато чистачката имитираше плъх върху кухненския плот и сочеше към местата в кухнята, които бяха задръстени от купчини с вестници и играчки.

— Нищо чудно — каза Барбара. Въпреки че свекърва ми не говори испански, тя общува с Хуанита на международния женски език на неодобрението.

— Санитарният всеки момент ще дойде — обявявам на висок глас, за да разберат, че съм там и да прекъсна размяната на по-нататъшни примери за небрежността ми като домакиня.

При споменаването на вредителя Хуанита избълва със скоростта на картечница куп проклетия.

— Ако оставяш неприбрана храна, тя ще привлече гризачи — неканена се обажда Барбара.

— Не оставям храна — казвам, но тя вече е в коридора, където Доналд събира багажа. Той ми помахва унило.

След заминаването им Хуанита ми казва, че много съжالياва, но не може да издържа повече. Всичко е изказано с помощта на театрални жестове и хлипане. Най-после имам възможност да изтъкна, че една от причините къщата да е в това плачевно състояние е невъзможността чистачката ми да я изчисти поради серия от оплаквания, към които бях се отнасяла с огромно съчувствие, защото — о, вероятно защото идвам от среда, в която не е прието някой да ти чисти, и поради скрития срам, че не мога да поддържам къщата си сама. („Кейт е магьосница с цифрите — каза веднъж етърва ми, — но трябва да видите състоянието на ъглите в къщата й!“) Дадох ли на Хуанита да се разбере веднага, на място? Не точно. Дадох ѝ всички пари, които имах в портмонето си, обещах да ѝ изпратя още със запис и казах, че ще я препоръчам на едни приятели в Хайгейт, които търсят чистачка.

ДА НЕ ЗАБРАВЯ:

Да не оставят на мира унищожителя на гризачи, докато не дойде! ДА НАМЕРЯ ЗАМЕСТИТЕЛ НА РУ. Да накарам клиентите си да ми дадат пълномощия за събранията на акционерите. Да напиша протокола от заседанието (Лорейн още е болна). Успехът от спечелването на нов клиент с Момо е засенчен от ужасните юнски резултати. Да проверя резултатите на конкурентите — може би техните са още по-лоши? Конферентна връзка с японския офис във връзка с акциите. Сандали за Емили — или ще бъде разпитана от Националната организация за защита на децата от насилие заради жестокост към стъпалата. Бонбони, „Панадол“. Да отменя еднодневното посещение в козметичния център.

[1] И ето! Аз съм една добра майка (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Хагис — шотландско национално ястие, приготвяно от овчи или телешки карангии с подправки, овесена каша и лой, което се пълни в шкембе и се вари. — Б.пр. ↑

КРИЗА С БАВАЧКАТА

6.27:

Още е много рано, в градината съм и съм сигурна, че денят ще бъде горещ. Въздухът може да се разреже с нож. Докато съм била в Щатите, никой не се е погрижил за растенията и охлювите са опоскали кремове, а теменугите в глинени саксии са изсъхнали. Когато ги докоснеш, се превръщат в лилав прах. Посадах точно този вид, защото харесах името „Безгрижно сърце“. Някой ден, когато имам време, градината ми ще бъде наистина красива. Ще посадя лобелии, редици от жасмин и ще има каменни саксии, от които ще се спускат теменужки „Безгрижно сърце“.

Отгоре през прозореца се чува простенване. И децата не могат да спят спокойно през тези горещи нощи. Бен ме събуди посред нощ с писъци точно докато сънувах лош сън. През лятото и сънищата са различни — трескави, изваждат на показ неща, които човек би искал да погребее дълбоко. Когато влязох в стаята му, целият беше мокър, горкото бебе, и се плъзгаше в ръцете ми като малко тюленче. Занесох го в банята и го измих с гъба — изведнъж по някаква причина се уплаши от фланелката си с Прасчо — после го преоблякох. Когато му предложих шишето с вода, той го бутна и започна да вика: „Абъка, абъка!“

Колко пъти да казвам на Пола да не му дава сок? На ум разигравам сцена с Пола, но от известно време тя се оплаква от „женски проблеми“ и лесно би могла да се направи на болна, а ваканцията е най-кошмарното време да се намери заместник. По дяволите!

7.13:

Веднага мога да позная по гласа на Пола, че няма да дойде. А днес председателствам Комитета по глобално разпределение на

активите, защото Робин Купър-Кларк е заминал с момчетата. Емили и Бен не са на училище или ясла, а бавачката няма да дойде. Върхът!

По традиция период на удоволствия и почивка, лятната ваканция е най-ужасният сезон за работещата майка. Топлото време и безгрижните дни действат като постоянен укор. Има излети, на които ти се иска да отидеш, прохладни басейни, в които ти се иска да потопиш боси крака; сладоледени фунийки, чието ванилово съдържание би била повече от щастлива да ближеш.

Пола протяжно въздиша. Казва, че от известно време не се чувства добре, освен това и историята с плъха, разбира се, я извадила извън равновесие. Но не искала да ме тревожи, защото „знам колко си заета, Кейт“. Класическата тактика на бавачките — да нанесат първи удара, преди по-сериозните ти оплаквания да имат възможността да попаднат в целта. Докато мънкам съчувствено, мислено прехвърлям в паметта си списък с хора, които биха могли да гледат само за днес децата. (Ричард е извън града. Представя проект за занаятчийска юрта.)

Първо хрумване — Анджеела Брънт, съседка и водач на местната мамафия. Започвам да набирам номера ѝ, но изведнъж си представям физиономията ѝ, светналите ѝ „фарове“, когато стане ясно, че амбициозната ѝ съседка отсреща се появява от обхванатата от пламъци колиба на собствения си егоизъм и моли за помощ. Не. Не мога да ѝ доставя това удоволствие. Обаждам се на Алис, приятелка, телевизионен продуцент и я питам мога ли да ѝ поискам услуга. Може ли нейната бавачка да гледа Емили и Бен? Не бих я молила, ако не беше това събрание, а отпуската в ЕМФ на практика е незаконна и...

Алис ме прекъсва рязко с думите, че знае какво е. Казва, че няма проблем, стига да не възразявам Джо да заведе децата на басейн с нейните момчета. В този момент не бих възразила Емили и Бен да отидат скачат с парашути в Борнео, стига да стигна до офиса и да започна да се подготвям за събранието.

7.32:

Обаждам се на „Пегас“. Уинстън пак вдига телефона. Защо в „Пегас“ нямат други шофьори? Започвам да се чудя какъв ли незаконен бизнес върти.

Уинстън казва, че ще дойде след петнайсет минути. Отговарям му, че ми е нужен след четири.

— Ще видя какво мога да направя — хладно отвърща той.

Изведнъж ме обзема неосъществимият копнеж да се покатеря в скута на някой голям и силен човек и да остана там — о, двайсет и пет години сигурно ще свършат работа.

— Мамо?

— Какво има, Ем?

— На небето е хубаво, нали?

— На небето е много хубаво.

— Там има ли „Макдоналдс“?

— Къде?

— На небето.

— Боже, не знам. Сега трябва да взема крилата на Бен.

— За небето ли?

— Какво? Не. Надуваемите крила. Отивате да плувате. Помниш ли Нат и Джейкъб?

— Защо на небето няма „Макдоналдс“, мамо?

— Защото... Нямам представа. Защото умрелите не ядат.

— Защо умрелите не ядат?

— Не, Бен. Бенджамин, не. СЕДНИ! Мама ще ти донесе сок в... Не върху роклята ми!

— Мамо? Може ли следващият ми рожден ден да бъде на небето?

— Емили, ЩЕ МЛЪКНЕШ ЛИ, АКО ОБИЧАШ!

7.44:

Пегасът е спрял пред нас, впрегнат в нова колесница, във всеки случай нова за него. Примерата е скрита под собствен слой мръсотия, но поне като отвориш вратата, не се посипва облак ръжда върху дрехите ти. Натоварвам се с децата отзад, слагам Бен в скута си и със свободната ръка намирам номера на агенцията за бавачки. Една девойка, чийто тон сякаш е предназначен за справяне с неприлично богати маври казва, че много би искала да помогне, но по това време на годината е особено трудно да се намери временна бавачка.

— Нали знаете, ваканция е.

— Да, знам.

Всички били наети от векове, но тя всъщност има едно момиче в списъка. Хърватка. На осемнайсет. Силата ѝ не е в английския, но е много ентузиазизирана. Обича децата.

Добре. Мъча се да си спомня на коя страна беше Хърватска в касапницата на Балканите. Мисля, че са били на страната на нацистите през Втората световна война, а сега са на страната на добрите или беше обратното? Съгласявам се и си уговарям интервю с нея за довечера. Как се казва?

— Ратка.

Естествено. Да не забравя да се обадя на санитарния за плъха^[1]. Защо не идва? Емили настойчиво ме потупва по крака. Води оживен разговор с шофьора.

— Мамо, Уинстън казва, че това му е хубавото на небето, че когато си гладен, можеш да се наведеш и да си отхапеш от някой облак. Като захарен памук. Ангелите ги правят. — Изглежда далеч пощастлива от това обяснение, отколкото от моето.

Алис живее в аристократична къща в края на Куийнс Парк. Купиха я, преди цената на една къща с четири спални да надвиши тази на щата Колорадо. Щом влязохме, дъщеря ми изтича доволно към Нат и Джейк и започнаха да си играят, но Бен хвърли поглед към непознатата обстановка и се вкопчи в крака ми като моряк по време на вълнение със сила десет бала. Нямам време и трябва да тръгвам веднага, но прекарвам няколко минути в умилкване пред бавачката. Виждам как поглежда истеричното момченце и се чуди какво си е навлякла на главата. Накрая го откопчва от мен и излиза тичешком от стаята с пицциния Бен.

Опитвам се да чета „Файненшъл Таймс“, седнала на задната седалка на пегаса, за да се настроя за срещата, но не мога да се концентрирам. Разтърсвам силно глава, за да се отърся от спомена за разплакания Бен. Виждам, че Уинстън ме гледа изпитателно в огледалото. Вече сме на околоръстното, когато той заговаря:

— Колко ти плащат за това, госпожо?

— Не е твоя работа.

— Петдесет? Или сто хиляди на година?

— Зависи от бонуса ми. Но тази година няма да има бонус. Не и след юнските резултати. Честно казано, ще съм щастлива, ако остана на работа.

Уинстън потупва с две ръце волана с калъф от овча кожа.

— Майтапиш се. Държат те на разположение всяка секунда от всяка минута всеки ден. Ти си тяхна робиня, момиче.

— Нищо не мога да направя, Уинстън. На практика аз издържам семейството.

— Леле! — Той скача върху спирачката, за да не сгази една монахиня на пешеходната пътека. — Мъжът ти как го приема? Такива неща действат зле на мъжката гордост, ако ме разбираш.

— Сериозно ли мислиш, че размерът на заплатата ми се отразява зле на сексуалните способности на мъжа ми?

— Ами това обяснява защо се раждат все по-малко бебета, не е ли така? Нивото на раждаемостта си беше добро, преди жените да тръгнат на работа.

— Мисля, че се дължи на естрогена във водата.

— Аз пък мисля, че се дължи на естрогена в офиса.

Дори от задната седалка мога да позная, че се е ухилил широко, защото кожата към ушите му се е набръчкала.

— За Бога, Уинстън, в края на дваисети век сме.

Той поклаща глава и купето се изпълва със златист прах. Като добрата фея кръстница, каза Емили, като го видя.

— Няма значение кой век сме — изръмжава той, — часовникът в главата на мъжа е настроен на едно и също време. Времето на вагината.

— Мислех, че сме надраснали тези глупости и отдавна сме излезли от пещерата.

— Ето къде грешат хората като теб, госпожо. Жените го надрастват, но мъжете продължават по стария начин, за да могат да правят секс с тях, както е било винаги. Мъжът се пита: „На коя струна очаква тя да засвирия?“ и засвирва на нея. Ето, опитай една от тези.

Уинстън ми подава една тенекиена кутия. Разпознавам бронзовия контейнер от детството си — бонбони против повръщане. С Джули предпочитахме захаросаните круши, които имаха вкус на желязо, но винаги ни даваха от ментовите. Мама се кълнеше, че действали против повръщане. Затова винаги свързвам ментовите бонбони с прилошаване

по време на път — книжната торбичка с неприятното си съдържание, рязкото отбиване на колата на банкета, избърсването на ръцете от изсъхналата кафеникава трева.

Сега сме в Ситито и криволичим между каньоните от стъкло, където жегата се стеле като лилава мараня. Отварям кутията с бонбони. Вътре са подредени спретнато цигари с марихуана. След като си прочиствам гърлото, възприемам тона на говорител по „Радио 4“:

— Политиката на компанията е съвсем недвусмислена — консумацията на всякакви незаконни субстанции на територията на „Едуин Морган Фостър“ е строго забранена. — И... понеже сме почти стигнали, по-добре е да побързам. Имаш ли запалка, Уинстън?

11.31:

Проучванията за срещата ми са затруднени, понеже „Уол Стрийт Джърнъл“ не може да застане неподвижно. Всички тези гърчещи се черни редове на страницата с данните за пазара изглеждат като грозни драсканици.

Жалка работа. Чувствам се замаяна като стара мома, надигнала гарафата с шерито на викария. Майчинството — по-точно въздържанието заради майчинството — е съсипало способността ми да се наслаждавам на всякакви наркотици, с изключение на редките отчаяни глътки „Калпол“. Успявам да вляза в залата за събранието, но вътре стените танцуват пред очите ми. Всеки път, когато се налага да стана, за да сменя поредния диапозитив, трябва да се хвана силно за ръба на масата и да наклоня глава на една страна, за да нивелирам хоризонта. Чувствам се като човекът спиртомер. Когато отварям уста, за да се обърна към дванайсетимата финансисти около масата, гласът ми звучи достатъчно уверено. Но после откривам, че имам само смътна представа на кого говоря и какво ще кажа след това. Все едно съм вентрилоквист на самата себе си. Въпреки това дълбокото чувство за спокойствие ми дава възможност да не обръщам внимание на мнението на колегите ми и да взема серия от инвестиционни решения, които от утре ще се превърнат в политика на компанията.

Облигации или акции? Няма проблем. Великобритания или Япония? Боже, само глупак би се чудил над това.

По средата на събранието Андрю Макманъс — як шотландец с рамене като честърфийлдски диван — се прокашля важно и обяви, че се надява всички присъстващи да го извинят, но трябвало да излезе по-рано, защото Катриона, дъщеря му, имала водно парти и той ѝ бил обещал, че татко ще присъства. Всички около масата реагират така, сякаш това е най-нормалното нещо на света. По-младите мъже, които смятат, че един ден и те може да имат деца, но не и преди да започнат да произвеждат поршетата с плотове за смяна на пелени, дори не трепват. Другите бащи се споглеждат заговорнически, съпричастни към проявата на „новия тип баща“. Виждам Момо, на която би трябвало да ѝ е ясно, да изрича беззвучно: „Сладко!“ Дори Силил Хармсуърт смекчава чертите си на Злата царица в нещо като усмивка и казва:

— О, прекрасно, Андрю! Толкова си грижовен. — Като че ли Макманъс съвсем сам е покачил Dow Jones до сто и петдесет пункта.

Забелязал, че аз единствена не се присъединявам към всеобщото одобрение, Андрю свива безпомощно рамене и казва:

— Знаеш как е, Кейт. — Облича сакото си и излиза от стаята.

Да, всъщност знам как е. Мъжът обявява, че трябва да излезе от работа, за да бъде с детето си на кратко развлекателно мероприятие, и е приветстван като себеотрицателен и предан баща — модел за подражание. Жената обявява, че трябва да излезе от работа, за да бъде с болното си дете, и е заклеймена като неорганизирана, безотговорна служителка, която не проявява достатъчна съпричастност към работата. Парадирането на бащата, че е баща, е знак на сила; за майката, която показва, че е майка, това е знак на ужасна уязвимост. Как да не обичаш равноправието!

От: Кейт Реди

До: Дебра Ричардсън

Току-що председателствах събрание, на което един колега съобщи, че трябва да излезе по-рано, за да присъства на тържеството на дъщеря си. Направо му дадоха рицарски сан за заслуги към бащинството. Ако аз бях направила подобен опит, Род би ме езекутирал и би

набучил отрязаната ми кървава глава на оградата на „Банк ъф Инглант“ за назидание на другите жени кръшкачки.

Тоооолкова е несправедливо. Стигам до извода, че глупостите как жените правели кариера са просто номер. Ние сме живото доказателство, че това не е възможно.

Забрави висшето образование. Мисля, че трябва да изпратим дъщерите си в колеж по кулинария, където да се учат да украсяват масата с цветя и да приготвят вкусна вечеря за двама, а после могат да се омъжат за мъже, които да им плащат да си стоят вкъщи и да си правят педикюр.

СПЕШНО: Мн. те моля да ми припомниш какви бяха недостатъците на този начин на живот???

От: Дебра Ричардсън

До: Кейт Реди

Някога, в далечна земя, живяла красива независима и самоуверена принцеса, която попаднала на една жаба, докато си седяла и обмисляла някои екологични проблеми край брега на едно незамърсено езеро наред тучната поляна край замъка.

Жабата скочила в скута на принцесата и казала:

— Мила принцесо, някога бях красив принц, преди да ме омагьоса една зла вещица. Ако обаче ме целунеш само веднъж, отново ще се превърна в напетия принц, какъвто бях. После, сладка моя, може да се оженим и да заживеем в замъка ти, където ще ми готвиш, переш и ще ми раждаш деца, като ще си ми вечно благодарна за това.

Тази вечер, седнала на трапезата пред леко запържените жабешки бутчета, принцесата се засмяла на себе си и си помислила: „Как не!“

Днешните мъже са по-добри бащи в сравнение със своите бащи. Само заради това, че знаят как се сменят памперси или в коя дупка трябва да пъхнат биберона, те стават по-способни родители, от което и да е предишно поколение. Но ние, жените, можем да сме само по-лоши

майки от нашите майки и това ни терзае, защото се трудим много, много здраво, а сме обречени на провал.

В „Едуин Морган Фостър“ бюрата на мъжете родители са отрупани със снимки на отрочетата им. Преди да получиш компютър и блокче с листчета за бележки, трябва да минеш тридневен курс по семейни портрети — кожени рамки, шарени рамки от крокодилска кожа, рамки от двойна стомана с медна вътрешна рамка, хитри плексигласови кубчета. Тук липсващо зъбче, там гол на футболен мач; онази ски ваканция, където Софи праметна червения си шал през врата на татко и двамата се обърнаха към камерата широко усмихнати. На мъжа е позволено да рекламира факта, че е баща. Това е символ на сила — знак, че може да издържа семейство. Жените в офисите на ЕМФ нямат склонност да показват снимките на децата си. Колкото по-нагоре се изкачват в йерархията, толкова повече оредяват фотографиите. Ако един мъж има снимка на децата си на бюрото, това засилва човечността му; ако една жена я сложи, това намалява нейната. Защо? Защото не е прието той да е вкъщи при децата; тя трябва да бъде с тях.

Преди имах фотография на Бен и Емили на бюрото си. Рич ги снима, след като бебето тъкмо беше започнало да сяда. Емили бе отзад, хванала Бен през кръста с гордо изражение. Той се смееше сякаш животът е една огромна шега и за първи път е чул края на вица. Поддържах снимката на бюрото си няколко седмици, но всеки път, когато погледнех децата, си мислех едно и също — ти им осигуряваш всичко, но не ги гледаш. Затова прибрах снимката в чекмеджето.

Миналата година в Лондонския бизнес университет слушах лекцията на една американка, изпълнителен директор. Тя каза, че ще възпита дъщерите си като гейши — истинското бъдеще за жените било да възпитават и доставят удоволствие на мъжете. В залата се разнесе нервен смях: „Тя се шегува, нали?“ Тя бе красива и невероятно умна, така че не мисля, че се шегуваше.

Знаех само, че не искам да водя живота на майка си. Нямах нужда от образец за подражание, който да ме научи, че да зависиш от някой мъж е обезсилващо, даже опасно. Но дали Емили ще иска живот като моя? Когато погледне майка си, кого вижда? Ако изобщо, разбира се, вижда майка си. През седемдесетте, когато жените се бореха за правата си, какво мислеха, че означават равните възможности? Че на

жените ще им се даде право да прекарват толкова малко време с децата си, колкото и мъжете?

12.46:

Ура! Време за ядене. Отивам в хайтек кафето, отворено в сутерена от ЕМФ миналата година, като част от опитите на компанията да не прилича толкова на банка, колкото на нощен клуб. Кафенето трябваше да излъчва непосредствена постиндустриална атмосфера, но ефектът е по-скоро на закувалня в някое летище. Все още съм леко гипсирана след цигарата на Уинстън от тази сутрин. Какво съм си мислила? Докато слизах от колата, Уинстън ме покани на концерт след две седмици в събота. Можело да ми допадне, каза той. Музиката била малко особена, но според него щяла да ми се отрази добре. Докато гордата финансистка съчиняваше вежливия си, но леден отказ, отворих уста и оттам излезе думата „да“. Както изглежда, имам среща на рейв парти с новия ми наркодилър. Какво, по дяволите, ще кажа на Ричард?

Докато ефектът от тревата отшумява, усещам гадене и в същото време глад. Претеглям конкурентните достойнства на голяма кифла с боровинки и изящната ѝ нискокалорична посестрима с лимон и сусам. Купувам и двете. Редувам ги лакомо, когато съзирам познатите остри черти, които намръщено ме гледат отвисоко.

— Боже, Кейт. Не ядеш за двама, нали? Неприятностите с Канди ми стигат.

Род Таск.

— Мне — отговарям с пълна уста, изстрелвайки боровинкови куршуми през масата.

Род ми казва, че трябва да отида до Ню Йорк в сряда, за да омая някакви брокери. Иска да си поговоря малко с тях. Тази информация бе последвана от гротескно намигане.

— В сряда?

— Да. Ще рече утре.

— Всъщност, Род, бавачката ми е болна и трябва да намеря заместничка, за да...

Той ме прекъсва с каратистко движение на ръката.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че няма да можеш, Кейт? Ако е така, сигурен съм, че Гай ще се справи.

— Ммда. Ддне. Разбира се, че мога, просто...

— Браво. И можеш ли да хвърлиш един поглед на това вместо мен, сладкишче? Благодаря.

Разглеждам пресниманото копие в асансьора на път към тринайсетия етаж. Това е статия от „Инвестмънт Мениджър Интернешънъл“ със заглавие: **ИНВЕСТИЦИИТЕ В РАВНОПРАВИЕТО МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ НАЙ-НАКРАЯ НА ПЕЧАЛБА!**

Компаниите за инвестиционен мениджмънт все повече бързат да се присъединят към печелившата страна на равноправието между половете, тъй като осъзнават, че по-дружелюбното отношение към наетите на работа жени се отразява добре на бизнеса. „Хърбърт Джордж“ и „Бериман Лоуел“ наскоро спечелиха лаврови венци за усилията си в тази насока. Джулия Салмън, вицепрезидент в „Хърбърт Джордж“ казва: „Ситито предлага невероятни възможности за жените. Все повече жени биват повишавани с всяка изминала година. Повечето фирми назначават координатори, отговарящи за етническото и полово многообразие.“

Все пак много институции се оплакват, че въпреки предлаганите от тях големи възможности за израстване в кариерата, предубежденията към антисоциалното работно време и мачо културата все още възпрепятстват жените кандидати.

„Разрушаването на стереотипа на пристрастие към «старите момчета», който се свързва с висшите финансови среди, не е лесно“ — признава Силия Хармсуърт, началник „Личен състав“ в „Едуин Морган Фостър“.

Е, тя най-добре би трябвало да знае. Да видиш името на Силия в статия за равноправието между половете е все едно да откриеш Хайнрих Химлер да развежда туристическа група в някоя синагога.

Хармсуърт събщи, че ЕМФ, досега смятана за една от най-закостенелите фирми в тази област, наскоро назначи координатор по етническото и полово многообразие — Катрин Реди.

КАКВО?

Трийсет и пет годишната Реди, най-младият старши директор в ЕМФ, е била натоварена с идентифицирането на проблемите, свързани с пола, в културата на работното място.

Забелязвам, че Род е оградил израза „проблемите, свързани с пола“. До него е надраскал: „Какво, по дяволите, е това?“

От: Кейт Реди

До: Дебра Ричардсън

Привет, привет от твоята приятелка на границата на лудостта. Според теб следродилната депресия може ли да продължи 18 месеца? Ако е така, кога преминава?

Казах ли ти, че имаме ПЛЪХОВЕ? Един претича през кухнята, докато вечеряхме с родителите на Ричард. О, И ЧИСТАЧКАТА МЕ УВОЛНИ. В работата заварих 61 имейла, бавачката е „болна“, а единствената свободна бавачка в агенцията е близка роднина на Слободан Милошевич. Освен това съм новият „координатор по етническото и полово многообразие“. Трябва да предприема спешни стъпки, за да компенсирам липсата на равновесие в представянето на половете във фирмата. Имаш ли представа къде мога да купя някакво автоматично оръжие?

Моля те, хайде да осъществим този обяд? Посочи ден
xxxx

От: Дебра Ричардсън

До: Кейт Реди

Мисля, че следродилната депресия може да продължи до 18 години след раждането, после ни правят хистеректомия и започваме да гледаме стари епизоди на „Приатели“ в червена инвалидна количка с гумена подложка в някой старчески дом с висока желязна ограда.

Не се тревожи, плъховете в момента са много шик сред средната класа. Нито един стилин дом не може да мине без плъх. На Феникс му поставиха диагноза „дефицит на внимание“. Според мен и баща му страда от същото, но може да се дължи на някоя извънбрачна афера???

Твърде съм скапана, за да ми пука. Прочетох в „Добра домакиня“, че половината от работещите майки се тревожат, че отношенията със съпрузите им страдат от ужасен „недостиг на време“. Какво прави другата половина: трийсетсекундни свирки?

Какви са новините около великолепия неподходящ Абелхамър? Нали осъзнаваш, че като моя най-стара приятелка, единствената ти роля е да ми даваш поводи за завист и неодобрение?

Обяд във вторник или четвъртък? Ххххх

18.35:

Прибирам Емили и Бен от къщата на Алис. Хвърлят се към мен като гладуващи африкански деца. Бавачката на Алис, Джо, е невероятно мила и ми казва какви страхотни деца са Бен и Емили. Колко сериозна и с какво въображение е Емили. Изпитвам прилив на гордост и едновременно бодване от срам, задето често ги възприемам като проблем, който трябва да се реши, а не като извор на радост.

Довечера трябва да наема временна бавачка, освен ако не убедя Рич да работи вкъщи или Пола не оздравее като по чудо. Изпитвам тотален ужас да искам услуга за себе си или за децата си — напомня

ми за онзи път, когато татко ме буташе към една жена на автобусната спирка в Лийдс на Коледа и ме караше да я помоля за петачка, за да се приберем у дома, защото ни свършил бензинът. Дори нямахме кола. Жената обаче бе много мила, даде ми парите и пакет желирани бонбони. Бонбоните залепнаха от вътрешната страна на бузата ми като изгарящи язви.

Джо каза, че Бен цял ден не се отлепил от нея и мисли, че има някакъв обрив по гърдите. Карал ли е варицела? Не, не е. Но сега не може да се разболява. Утре сутрин летя за Йорк с полета в осем и половина.

22.43:

Не мога да повярвам. Стоя на площадката пред банята, увита с миниатюрна хавлиена кърпа, и крещя на Ричард:

— Няма топла вода!

— Какво? — Той стои по средата на стълбището, лицето му е в сянка. — О, днес спряха водата, докато човекът от санитарната служба провери тръбите. Сигурно е дръпнал шалтера.

— Трябва да се изкъпя.

— Скъпа, бъди разумна. — Гласът му е пропит с умора. — Сега ще го включа и след двайсет минути ще имаш топла вода.

— Сега. Имам нужда да се изкъпя сега!

— Кейт. Ние... не можем да продължаваме така.

— Напълно си прав, че не можем. Нямаме топла вода. Имаме плъхове. Къщата ми е нагоре с краката и няма кой да я чисти. Трябваше да съм заспала още преди час и половина и наистина, наистина, наистина ми трябва топла вода, Ричард. Работя през всичките божи часове и живея в условията на средновековен бордей. Твърде много ли е да искам да си взема ЕДНА ВАНА?

Ричард протяга ръка, но аз я отблъсквам. Сълзите ми са обезпокоително горещи — с температурата на ваната, която няма да си взема. Трябва да опитам да се успокоя. Съпругът ми изглежда стъписан. Защо не се е избръснал?

Точно в този момент над главите ни долита един глас:

— Ру — хленчи той. — Ру.

[1] Игра на думи с името — на английски rat означава плъх. —
Б.пр. ↑

ВЪРНАХ СЕ ТВЪРДЕ СКОРО

1.05:

Мислили ли сте колко време губите, докато заспите? Заспиване звучи задоволително бързо, но не е така. Открих, че трябва да намеря начин да се промъкна до съня и да го помоля да ме допусне, ако обича, при себе си — все едно се редиш на опашката пред някой клуб и се опитваш да хванеш погледа на мъжа от охраната, който винаги гледа в другата посока. Седем минути нагласяване и наместване върху възглавницата, задължителното боричкане за завивката. (Единият крак на Ричард я е затиснал отвън, което я е опънало като долен чаршаф, а аз оставам почти отвита.) Вземам едно билково хапче за сън, което трябва да ме приспи моментално.

3.01:

Не мога да заспя от тревога, че приспивателното е твърде силно, няма да чуя алармата и ще си изпусна полета. Светвам нощната лампа и зачитам вестник. До мен Ричард изсумтява и се обръща. На страниците с новини от чужбина има статия за една американка, изпълнителен директор, която се върнала на работа четири дни, след като родила близнаци. Председателствала събрание по телефона от болничното легло. Казва се Елизабет Куик^[1]. Не, сериозно. Както изглежда, сестра на Хана Хейст^[2] и Изабел Императив^[3]. „Лиз Куик се превърна в образец за подражание на работещите майки — пише в статията, — но опонентите ѝ са на мнение, че майчинството ще я разсейва от работата ѝ.“

Потръпвам. Дали хора като госпожа Куик имат представа, че техните храбри опити да се държат, все едно че нищо не се е променило могат да бъдат използвани като тояга срещу другите жени?

Само един Господ знае, аз нямам право да се обаждам. Върнах се на работа прекалено скоро след раждането на Емили. Не знаех. Откъде да знам, че този нов живот ще бъде почти толкова странен за мен,

колкото аз за него? Майка и бебе — и двете новородени. Преди децата — животът ми е разделен на преди Христа и след Христа — когато все още имах време да посетя Националната галерия в неделните следобеди, имах навика да сядам пред „Мадоната“ на Белини, онази, където тя е на преден план пред някаква ферма, окъпана в слънце, и съзерцава в красивото бебе в скута си. Винаги съм мислела, че погледът ѝ изразява спокойствие. Сега виждам само изтощение и някаква обърканост. „Господи, какво направих?“ — пита Дева Мария сина Божи. Но той спи, накърмен, праметнал пухкавата си ръчичка през синята рокля на майка си.

Бях първата жена в инвестиционния отдел на „Едуин Морган Фостър“, която забременя. В шестия месец от бременността ми Джеймс Ентуисъл, предшественикът на Род Таск, ме извика в кабинета си и каза, че не можел да ми гарантира запазването на мястото след връщането ми от отпуск по майчинство. „Знаеш колко бързо се променят нещата с клиентите, Кейт. Нищо лично.“

Цивилизованият, ерудиран Джеймс. Предполагам, че можех да се позова на закона, но за тях няма нищо по-омразно от това, да им се припомня за социалната политика в защита на семейството. (Политиката за защита на семейството на ЕМФ съществува дотолкова, колкото да кажат, че имат такава, а не хората със семейства да се позовават на нея. Никой мъж не би я използвал, нито жена, която иска да я приемат на сериозно.) „Но, разбира се, Джеймс, бебето няма да промени нищо“ — чух се да изричам, а той написа върху бележника си със златна химикалка „Картие“ думата „обещание?“ и я подчерта два пъти.

Искам ли да се откажа от клиентите си в чужбина? Разбира се, че не.

Не знаех.

Бременна в трийсет и втората седмица, отидох на консултация в Университетската болница. Рутинен преглед. Бях пропуснала последния. (Женева, конференция, мъгла.) Лекарят склучи дългите си бели пръсти като кардинал и ми каза, че ще ме спре от работа, защото съм подложена на препалено много напрежение през критичните за развитието на мозъка на плода седмици. Отговорих, че не може да става и дума — планирала съм да работя до самия термин, за да мога да си остана за известно време вкъщи след раждането.

— Не съм толкова загрижен за вас, госпожо Шаток — хладно поясни той. — Тревожа се за бебето, което носите, и за вредата, която можете да му причините. — Когато излязох на Гоуър стрийт, плачех толкова силно, че едва не ме сгази един камион за разнасяне на мляко.

Затова започнах да я карам по-леко. На практика трябваше да спра да летя в седмия месец, но с тъмнокафявата рокля издържах до осмия. Към края коремът ми порасна толкова много, че трябваше да правя сто и осемдесет градусов завой, за да изляза от асансьора. На събранията си правеха шеги, че трябва да се подсили подът, за да издържи теглото на Кейт, а аз се смеех по-силно от всички. Всеки път, когато минех покрай дилърското бюро, Крис Бънс засвирваше слонския марш от „Книга за джунглата“: „Иии две, три, четири. Давай две, три, четири!“ Копеле.

Седнала пред компютъра един следобед, чувствах корема си толкова опънат, сякаш ме лазеха мравки, после получих няколко от онези контракции, наречени „Бракстън Хикс^[4]“, чието име звучи като името на пенсиониран полковник от провинцията. Към края обичах да си мечтая, че полковник Хикс ще ми се притече на помощ. Ще носи куфарчето ми, когато коленете ми почти се подгъват от умора на автобусната спирка, ще протегне ръка и ще каже: „Ще се качите ли на борда, мадам?“

Вярно, записах се на предродилен курс, но никога не успях да стигна за началото му в седем и половина. Накрая отидох на съботно-неделни лекции в Стоук Нюингтън, водеше ги Бет — овесени бисквити, звуци, издавани от китове, таз, направен от закачалка, и бебе от чорап, обут върху топка за тенис. Бет ни прикани да водим разговор с вагините си. Казах ѝ, че не си говорим с моята, и тя си помисли, че се шегувам. Смехът ѝ бе като на мишка в кладенец.

Ричард мразеше курса. Не можеше да повярва, че трябва да си събува обувките, но му хареса частта с хронометъра. Човек можеше да се закълне, че ще води монакското „Гран При“.

— Като те знам, Кейт — каза, — ти ще имаш най-бързите контракции в историята.

Бет твърдеше, че ако вдишваме и издишваме по начина, по който ни учи, ще преодолеем болката. Затова ревностно се упражнявах. Упражнявах се насаме — на касата в магазина, в банята, преди лягане. Не знаех.

Водите ми изтекоха на ескалатора в банката, като се изляха върху скъпите обувки на един анализатор на японски фючърси, който започна да се извинява многословно. Отмених обяда с клиент по мобилния телефон и хванах такси за болницата. Предложиха ми епидурална упойка, но отказах. Аз бях кучката, застрашила мозъчното развитие на бебето си; като не вземех успокоителни, щях да покажа колко съжалявам, да убедя детето си, че майка му може да издържи заради него. Озовах се в океан от болка, в който се гмурках отново и отново. Водата беше твърда като дърво. Удряше като вълна, която се разбива в палубата и всеки път, когато се изправиш на крака, пак те поваля.

След двацет и пет часовете родилни мъки Рич остави хронометъра и каза на акушерката, че иска да говори с някой от лекарите. Веднага. В операционната, когато започваха спешното цезарово сечение, чух хирурга да казва: „Не се притеснявайте, чувството е все едно пера в стомаха ви.“ Не беше така. Чувствах, че бебето ми е дъб, изкоренен от лепкавата ноемврийска пръст. Дърпане и извиване и пак дърпане. Накрая един от стажантите се покатери на операционната маса, яхна ме и я измъкна за петите. Държеше я като улов, като морско създание — русалка, омазана с кръв. Момиче.

През следващите няколко дни пристигнаха много букети, но най-големият бе изпратен от „Едуин Морган Фостър“. Беше от онези претрупани аранжировки, които можеш да видиш само на паметниците на загиналите във войните, и то за сметка на общината. Имаше бодливи растения с формата на фалос, дълги метър и половина, и гигантски лилии, от които се ръсеше прашец и бебето кихаше. Картичката беше надписана от малограмотен цветар: „Сега едно, остават още две!“

Боже, мразех тези цветя! Мразех начина, по който ни крадяха въздуха, нейния и моя. Подарих ги на дневната акушерка, която ги метна на рамо и ги закара у тях с мотопеда си.

След денонощие и половина нощната акушерка — ирландка с напевен акцент, по-внимателна от дневната си колежка — ме попита дали може да изнесе бебето, за да си почина. Когато започнах да протестирам, тя каза: „Част от това, да си добра майка, Катрин, е да си пестиш силите, за да се справяш.“ И изкара навън кувъза с дъщеря

ми, която сгъваше и разгъваше люспестите си ръчички в плексигласовия си аквариум.

Веднага пропаднах стремително в пропастта на изтощението. Сигурно е било след часове — на мен ми се сториха секунди — когато я чух да плаче. До този момент не знаех, че ще разпозная плача на бебето си, но щом го чух, знаех, че ще мога да го различа измежду всички други на света. Тя ме призова някъде от дъното на кафявия коридор. Като праметнах катетъра през рамо, а с другата ръка придържах шевовете, закуцуках към нея, водена от сонара, получен като безплатен подарък към майчинството. Когато стигнах до залата с бебетата, тя вече не плачеше и гледаше като омагьосана към книжния фенер от тавана. Никога преди това не бях изпитвала такова съчетание от радост и страх — невъзможно бе да кажа къде спираше болката и къде започваше любовта.

— Трябва да ѝ избереш име — сгълча ме усмихнатата акушерка. — Не можем да продължаваме да ѝ викаме бебе, не е редно.

Помислих си за Женевиев, но името ми се стори препалено сериозно за кандидатката си.

— Баба ми се казваше Емили и с нея винаги се чувствах сигурна и спокойна.

— О, Емили е хубаво име. Нека да го пробваме.

Изпробвахме го, тя обърна глава и това беше.

Три седмици по-късно се обади Джеймс Ентуисъл и ми предложи работа в стратегическия отдел. Безперспективен пост. Приех го с благодарност и затворих телефона. По-късно щях да го убия. По-късно щях да убия всички. Но първо трябваше да изкъпя дъщеря си.

Девет седмици след цезаровото сечение отново бях в офиса. През онази първа сутрин мозъкът ми изобщо не беше свързан с тялото ми. Дори набрах централата и поисках да разговарям с Кейт Реди. Служителят ми каза, че Кейт Реди още не се е върнала на работа. И беше прав. Според мен и година след това не се бе върнала, а старата Кейт, онази преди децата, никога не се завърна. Все пак външно тя направи силно впечатление със завръщането си и вероятно само една майка можеше да разпознае маскировката ѝ.

Все още кърмех и в обедната почивка хващах такси, за да я нахраня. Ала пет дни по-късно ми съобщиха, че се налага да летя до Милано. През двата почивни дни се опитвах да накарам Емили да

приеме шишето. Опитах какво ли не, умолявах я и накрая платих на една жена от Фулъм сто лири, за да отбие дъщеря ми. Спомням си как плачеше бебето, как яростно се дереше, а Ричард стоеше в градината и пушеше.

— Щом огладнее силно, ще приеме шишето — обясни жената. Да, предпочитала парите в брой. Понякога си мисля, че Емили още не ми е простила.

По пътя към летището по радиото в колата пуснаха онази песен на Стиви Уондър, „Не е ли красива“. Тази, в началото на която едно бебе плаче. Изведнъж кърмата ми потече и намокри предницата на блузата ми.

Не знаех.

[1] Куик — quick (англ.) — бърз. — Б.пр. ↑

[2] Хейст — baste (англ.) — бързина, бързане. — Б.пр. ↑

[3] Императив — imperative (англ.) — заповеднически, повелителен. — Б.пр. ↑

[4] Контракции, които възникват през различни периоди от бременността, но могат да станат по-интензивни през последния месец. Рядко се случват, обикновено не са болезнени и не разширяват шийката на матката като истинските контракции. — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКАТА

Хотел „Шерборн“, Ню Йорк, 23.59

Невероятно. Самолетът кацна навреме и взех такси до хотел „Хериот“, близо до Уол Стрийт. Планът беше да позубря за утрешната презентация и да се наспя прилично, преди да отида в Уол Стрийт Сентър на отсрещната страна на улицата. Трябваше да се сетя. Служителят на рецепцията — безнадеждно млад, облечен в евтин лъскав блейзер, който трябваше да му придаде авторитетен вид — се затрудняваше да ме погледне в очите. Накрая каза:

— Боя се, че имаме проблем, госпожо Реди. — Конференция. Всички стаи са заети. — Щастлив съм да ви предложа безплатно настаняване в „Шерборн“ със страхотно разположение срещу световноизвестния Музей на модерното изкуство.

— Звучи възхитително, но съм дошла по работа, не да си докарвам главоболие от творбите на ранните кубисти.

Накрая, естествено, му се разкрещях. Абсолютно неприемливо, редовен клиент, дрън, дрън, дрън... забелязах как погледът му се стрелка наоколо в търсене на някой висшестоящ, който да го спаси от пощурялата британка. Все едно, че бях луда, а аз не съм такава, нали? Виновни са хората, които ме подлудяват с мудността си и ми губят ценно време.

Управителят се извини хиляда пъти, но нищо не могло да се направи. Така че, когато най-сетне пристигнах в новия хотел, бе почти полунощ. Обадох се на Ричард, който беше приготвил списък със запитвания. Слава Богу, Пола била по-добре, така че не се налага да ѝ търсим заместница. Утре е първият учебен ден на Емили. Приготвила ли съм етикетите с имената?

Да.

Купила ли съм нови гуменки за физическо?

Да. (В синята торба за физическо на закачалката под стълбите.)

Къде е читанката ѝ?

(В червената папка, третия рафт на библиотеката.)

Купила ли съм й ново палто, защото старото й стига до кръста? (Още не. Ще трябва да мине с дъждобрана на „Гап“, докато се върна.)

После му продиктувах съдържанието на кутията й за обяд — питка, риба тон и царевица, без сирене, решила е, че мрази сирене — и му казах да не забрави чека за балета, сумата е написана в бележника. Освен това трябва да даде на Пола пари, за да купи нови панталони на Бен, защото е изведнъж е израсъл и всички стари са му омалели. Ричард ми казва, че Ем не иска да си ляга. Искала аз да я заведа на училище, защото имала нова учителка.

Защо му трябва да ме занимава с това, след като не мога да направя абсолютно нищо? Оплаква се, че имал изтощителен ден.

— На мен ли го казваш — отвърщам и затварям телефона.

Нямам време да прегледам записките си за презентацията, ще карам на автопилот. Утрешното ми влизане във форма ще бъде истински кошмар.

От: Дебра Ричардсън

До: Кейт Реди

Току-що получих имейла ти, в който пишеш, че отменяш обяда. ОТНОВО. Първите 49 пъти бяха забавни. Разбирам, че имаш най-отвратително отговорната и обсебваща работа на земята, но ако не ни остава време за приятелство, има ли надежда за нас?

Дали следващата ни среща няма да бъде след като умрем? Как си с програмата в отвъдното, Кейт?

О, да му се не види! Нямам време за отговор.

Сряда, 8.33

Стоя пред хотела повече от петнайсет минути. Невъзможно е да се хване такси, а пътят до центъра е поне двайсет и пет минути. Ще закъснея. Независимо от всичко, пулсът ми се ускорява при мисълта за срещата с Джак. Мина месец, откакто се видяхме за последен път, и вече ми е трудно да извикам образа му в паметта си. Когато си мисля

за него, представям си единствено широката му усмивка и общото впечатление за непринуденост и щастие.

Утрото е прекрасно — един от онези свежи и искрящи нюйоркски дни, които те пронизват в сърцето. Проливният дъжд снощи е придал на всичко прозрачността и чистотата на лъснато предно автомобилно стъкло. Когато стигаме Пето авеню, пред погледа ми се открива финансовият район, потрепващ през воднистата мараня, която се получава от играта на водата, светлината и стъклото.

8.59:

„Брокърс Дикинсън Бишъп“ са на двайсети и първия етаж. По пътя нагоре стомахът ми прави премятане през глава тип „Олга Корбут“. Гери, дружелюбно усмихнат колега с широко ирландско лице и рехави червени бакенбарди, ме посреща на площадката. Обяснявам му, че ми трябват четирийсет и пет минути и помещение, където да прожектирам диапозитиви.

— Съжалявам, имате пет минути, госпожо. Тук всичко е на високи обороти.

Отваря със замах тежка дървена врата и отприщва шумовете на един типичен ден в Колизеума, плюс телефони. Мъже, крещящи в слушалките или даващи инструкции на висок глас към другия край на стаята. Тъкмо се чудя какво да правя, когато от радиоуредбата се разнася следното съобщение:

— Добре, слушайте, момчета, след две минути госпожица Реди от Лондон, Англия, ще ви говори за международното инвестиране.

Около мен се събират седемдесетина брокери, нюйоркчани с вратове на мастиф, облечени с онези ужасни ризи с бели якички и едро райе. Облягат се на бюрата с кръстосани ръце и разкрачени крака — начинът, по който този род мъже стоят. Някои продължават да търгуват, но си свалят слушалките, за да ми отпуснат половин ухо. Няма начин да бъда видяна или чута тук долу, затова на момента решавам да се покатеря на едно бюро и да започна да предлагам стоките си.

— Добро утро, господа. Тук съм да ви обясня защо ТРЯБВА ДА КУПИТЕ МОЯ ФОНД!

Подвиквания и дюдюкания. Предполагам, че никога преди не съм била по-близо до амплото на танцорка на пилон.

— Хей, госпожице, казвали ли са ви някога, че приличате на принцеса Ди?

— Акциите ви добри ли са, колкото краката ви?

Това, което ме поразява у тези господари на вселената, е колко безнадеждно и по момчешки безпомощно е държанието и същността им. Преди петдесет години щяха да дебаркират на нормандския бряг, а сега са събрани около мен, сякаш съм техният фирмен командир.

Произнасям моята Голяма реч за парите — за начина, по който са будни, когато аз спя; начина, по който движат света, за удивителната им сила.

После започват да ме засипват с въпроси.

— Какво мислите за Русия, ма'м? Струват ли си риска руските пари?

— Видяхте ли вече еврото?

Мина добре. Невероятно добре. В асансьора Гери ми казва, че момчетата се разпалват така само, когато играят „Никс“. А сега наистина трябва да се върна в хотела и да проверя съобщенията си, но повървявам по „Уол Стрийт“, преливаща от енергия, наслаждавайки се на чувството за могъщество. На ъгъла на Трето и Бродуей махвам на едно такси и отивам в горната част на града, в „Барнис“, на малко посттравматично пазаруване.

Магазинът упражнява върху мен незабавния си успокоителен ефект. Качвам се на малкия асансьор до последния етаж, където съглеждам една вечерна рокля. Нямам нужда от вечерна рокля. Пробвам я. Черна и полюшваща се при всяко движение, с нежна плетеница от ламе по краищата и дълбоко остро деколте до под бюста, това е рокля, с която навремето са танцували в Чарлстън. Имам фигурата за такава рокля, просто нямам живота за нея. Животът ми е с друг размер — в него няма достатъчно място за толкова красива рокля. Но не е ли това част от тръпката? Купувам роклята с надеждата, че животът, който върви с нея, скоро ще последва като задължителен аксесоар. Когато момичето на касата ми дава за подпис ваучера, дори не поглеждам сумата.

15.00:

Хотелската стая е като стотици други, в които съм отседала. Тапетите са с бежов релеф на бежов фон; пердетата, в дързък контраст, изглеждат като експлозия от зеленина и цветя. Проверявам минибара за шоколад, после чекмеджето на нощното шкафче. Намирам Библията на Гидиън и един по-съвременен акцент — колекция „Поговорки от великите световни религии“.

Поглеждам си часовника. Ако сега се обадя вкъщи, сигурно ще е по времето за лягане на децата. Очаквам да чуя гласа на Ричард, но на другия край е Пола. Обяснява, че Ричард я помолил да остане няколко нощи, докато се върна, и оставил бележка за мен, като я накарал да обещае да ми я предаде лично.

Помолвам Пола да отвори бележката и да ми я прочете. Къде, по дяволите, е той? Мисля си за всички задачи по домакинството, с които би могъл да е зает в мое отсъствие, докато бавачката започва да чете бележката му:

— „От известно време се опитвам да разговарям с теб, но ми е все по-трудно да привлека вниманието ти.“

— Добре, но пише ли кога ще се върне?

— „Кейт, чуваш ли ме? Слушаш ли?“

— Разбира се, че те чувам, Пола.

— Не, това са думи на Ричард. От бележката. Той казва: „Кейт, чуваш ли ме? Слушаш ли?“

— О, добре, извинявай. Продължавай.

— „Много съжалявам, мила, но достигнахме този ужасен имп...“

— Какво е имп?

— ... ас.

О, за Бога!

— Кажете ми го буква по буква. — Пола произнася внимателно всяка буква:

— И-М-П-А-С^[1].

— О, импас. Разбирам. От френски е... добре, както и да е, какво още?

Пола се двоуми:

— Не съм сигурна, че трябва да чета това, Кейт.

— Не, моля те, продължавай. Трябва да знам какви са му намеренията.

— Той пише: „Ако искаш да се свържеш с мен, аз съм у Дейвид и Мария за няколко дни, докато си намеря жилище.“ Още: „Не се притеснявай, ще продължавам да вземам Емили от училище.“

Значи могло да се случи. В истинския живот. Нещата, които гледаме в слабите филми по телевизията и превключваме канала, защото ни се струват толкова измислени. Само че този път няма превключване. Може би няма и връщане назад. В един момент светът е почти такъв, какъвто трябва да бъде — трънлив и каменист, но все пак добре познатият ти свят — после изведнъж имаш усещането, че почвата под краката ти поддава. Моят съпруг, разумният Ричард, надеждният Ричард, Ричард скалата ме е напуснал. Рич, който написа в писмо до мен в деня преди сватбата ни: „Аз винаги ще бъда твой — да вдигнем чаши за дълъг живот, мила моя“, си е отишъл. А аз бях толкова погълната от други неща, че не забелязах, та трябваше бавачката да ми съобщи новината.

През дългата пауза дишането на Пола стана по-тежко. Усещам притеснението ѝ.

— Кейт — пита тя, — добре ли си?

— Да, добре съм. Пола, можеш да спиш в стаята за гости или в нашето легло. — Докато го изричам, ми хрумва, че може би вече то е моето легло, не нашето. — Чаршафите са чисти. Знам, че искам прекалено много от теб, Пола, но би ли могла да удържиш крепостта само докато ме няма? И би ли казала на Бен и Емили, моля те, че мама ще върне утре възможно най-рано?

Пола замълчава и си мисля, че не знам какво ще правя, ако сега ми откаже.

— Става ли, Пола?

— О, извинявай, Кейт, сега видях, че има постскриптим отзад на листа. Ричард пише: „Знам, че никога няма да престана да те обичам, защото, повярвай ми, опитвал съм.“

Няма какво да отговоря на това, затова докато мълча, Пола прошепва:

— Не се тревожи. Ще се погрижа за всичко тук. Бен и Ем ще са добре. Всичко ще се оправи, Кейт, ще видиш.

След като оставих слушалката, за няколко секунди забравих как да дишам. Изведнъж механизмът на поемане на въздух ми се струва

сложен и труден. Трябва да издигна диафрагмата си нагоре, после да изпусна въздуха от гърдния си кош и пак така.

Когато се поуспокоявам, обаждам се на Джек и оставям съобщение, че отменям вечерята. После се събличам и си вземам душ. Кърпите са от онзи безполезен италиански вид — тънки и твърди като месал, не попиват водата. Нуждая се от хавлиена кърпа, която да ме обгърне.

Поглеждайки се в огледалото, с изненада установявам, че съм си същата като последния път, когато се огледах. Защо косата ми не пада? Защо от очите ми не капе кръв? Мисля за децата, които са заспали в креватчетата си, и колко съм далече от тях, колко невероятно далече. От това разстояние си представям малкото си семейство, все едно лагерува на върха на планината, ветровете свистят около тях и аз трябва да съм там, за да завържа здраво всичко. Трябва да съм при тях.

*Реката е широка, не мога да премина,
нямат и криле да прелетя.*

Покатервам се на леглото между коравите бели чаршафи и прокарвам ръка по тялото си. Моето тяло, което от дълго време е и на Ричард. Опитвам се да мисля за последния път, когато го видях. Имам предвид, когато го видях както трябва, не както когато зърваш нечий неясни очертания в огледалото за обратно виждане. През последните месеци или аз излизам и той поема нещата, или той излиза и аз ги поемам. Разменяме си инструкции в коридора. Съобщаваме си, че Емили се е нахранила добре на обяд, затова да не се тревожим за следобедната закуска. Казваме, че Бен трябва да си легне по-рано, защото този следобед не е спал. Докладваме, че е ходил в гърнето или че ще ходи всеки момент; че стомахът му се е запекъл и може би трябва да му дадем малко сини сливи. Или си оставяме бележки. Понякога почти не се поглеждаме в очите. Кейт и Ричард, като играчи от един отбор, в който всеки подозира, че другият е слабото звено, но главната цел е да не спираме да тичаме по трасето, за да си предадем щафетата и състезанието да продължи.

*О, любовта е красива; любовта е добра.
Любовта блести като брилянт, нова ли е тя,
но когато остарее, охлажда
и като утринна роса се изпарява.*

— Мамо, знам защо си ядосана на татко — каза ми Емили онзи ден сутринта.

— Защо?

— Защото той все върши всичко погрешно. — Почувствах се длъжна да ѝ обясня:

— Не, миличка, татко не върши нещата погрешно. Просто понякога мама много се изморява и не е търпелива с татко. Затова е така.

— Търпелива значи чакай малко — казва тя.

Вземам поговорките от великите световни религии от нощното шкафче и ги прелиствам. Има раздели, посветени на вярата, справедливостта и образованието. Спирам се на главата за брака.

Никога не съм наричал съпругата си „съпруга“, а „дом“.

Талмуд

Дом. Вглеждам се продължително в думата. Дом. Усещам заоблената ѝ сърцевина. Представям си значението ѝ. Омъжена съм, но не съм съпруга; имам деца, но не съм майка. Какво съм аз?

Познавам една жена, която толкова се плаши от нуждата на децата ѝ от нея, че вместо да се прибере веднага след работа, отива в някой бар и чака, докато стане време да са заспали.

Познавам жена, която всяка сутрин буди бебето си в пет и половина, за да прекара известно време с него.

Познавам жена, която говори в едно телевизионно предаване за работата си като директорка на училище. Бавачката ѝ ми каза, че тя едва ли знае къде е училището на собствените ѝ деца.

Познавам жена, която от бавачката си по телефона узнала, че момченцето ѝ е проходило.

Познавам жена, която разбра, че съпругът ѝ я е напуснал от бележка, прочетена ѝ от бавачката.

Лежа дълго в леглото, може би с часове и чакам да почувствам нещо. Накрая то идва. Чувството е едновременно до болка познато и ужасно странно. Трябват ми няколко секунди, за да го разпозная: искам майка си.

[1] Impasse — (от фр.) — задънена улица, безизходно положение.
— Б.пр. ↑

У ДОМА ПРИ МАМА

Колкото и да си напругам паметта, не си спомням майка ми седнала. Винаги стои права. Стои до мивката и държи тиган под течещата вода, стои при дъската за гладене, стои до училищната порта в хубавото си тъмносиньото палто; донася от кухнята чиниите с топла храна, после прибира масата. Здравият разум подсказва, че сигурно е имало интервал между сервирането и прибирането на масата, когато е седнала и се е хранела с нас, но аз не си го спомням. Чиниите, веднъж извадени от шкафа, нарушаваха реда, който трябваше да бъде възстановен. Може още да не си изял последната набодена на вилицата хапка, но ако чинията изглеждаше празна, мама веднага я отнасяше.

Жените от поколението на майка ми бяха родени да бъдат в услуга. Това бе тяхното призвание и съдба. Интервалът между училищния делник — нещата, които вършиш, защото така трябва, и лошите миризми — и майчинството — нещата, които вършиш, защото така трябва, и лошите миризми — траеше само няколко години. Тези момичета на петдесетте имаха прозорче свобода, но то рядко бе достатъчно широко, за да се проврат през него, а и какво щеше да стане от тях, ако се измъкнеха? Жените като мама не очакваха много от живота и като цяло животът не ги разочароваше. Дори когато мъжете, на които служеха, ги напускаха или умираха твърде млади от удари и от стомашни заболявания, те често оставаха на поста си, приготвяха храна, чистеха с прахосмукачка, прибираха и гладеха дрехите на децата или на внуците и никога, ако бяха в състояние, не подгъваха крак. Сякаш съизмерваха себе си с това, което можеха да направят за другите, и загубата на мерилото ги остави замаяни и объркани, като понитата, които продължаваха да гледат само напред, въпреки че отдавна им бяха свалили наочниците.

За моето поколение, което късно, а понякога прекалено късно се сблъска с майчинството, то дойде като шок. Саможертвата не фигурираше в договора ни. След петнайсет години на свобода като независими възрастни хора, внезапната ѝ липса би могла да е

поразяваща като загубата на крайник. Преплетена със силното чувство на обич към бебето ти, остава острата болка от загубата, която винаги ще те пробожда като след ампутация.

Това, което мама все още нарича „освобождение на жените“, тъкмо е набирало скорост горе-долу по времето, когато съм се родила аз, но никога не е достигало до нашия дом и до известна степен все още е така. Едно лято майка ми остави косата си да израсне след къдренето и се подстрига късо в небрежен стил, който подчертаваше фините ѝ черти. Аз и Джули страшно я харесахме, изглеждаше толкова хубава и дръзка, но когато баща ми се прибра вечерта и каза: „Приличаш на онези от движението за освобождение на жените, Джен“, тя пак си пушна косата, без да го прави на въпрос, без да се налага да ѝ се повтаря.

Когато навлязох в тийнейджърските си години, ме осени мисълта, че нещата не са такива, каквито изглеждат — въпреки че мъжете имаха водещата роля, жените бяха тези, които ръководеха парада, макар че никога не бяха допускани на сцената. Всъщност това беше матриархат, дегизиран като патриархат, за да са щастливи „момчетата“. Винаги съм си мислила, че се дължи на ниското образование на хората от средата, от която произхождам. Сега смятам, че навсякъде по света е така, само че на някои места успяват да го скрият по-добре.

На детската площадка децата крещат като лястовици. Училището е от червени тухли с високи църковни прозорци, датиращи от времето, когато хората вярваха в Господ и образованието. В далечния ъгъл, до катерушката, се е навела една жена в тъмносиньо три четвърти палто. Когато се изправя, виждам, че държи носна кърпа върху кървящия нос на едно момиченце.

Майка ми е помощник-възпитател в детска градина. От години работи тук и на практика тя ръководи детската градина, но началниците продължават да я наричат помощник-възпитател, защото могат да си го позволят — мама не обича да се прави на важна. А и така могат да ѝ плащат по-малко.

Заплатата е ужасна. Бях смаяна, когато ми каза колко получава. Толкова бих могла да похарча за таксите само за три дни. Но ако

споменеш пред нея думата експлоатация, майка ми само се засмива. Казва, че си харесва работата, а и така излиза от къщи. Освен това има подход към децата. Ако носят на вашето тригодишно дете кърви, повярвайте ми, бихте искали точно майка ми да му държи ръката. Джийн Реди е човешки термофор, една от онези души, които излъчват утеха.

Когато поглежда към двора, тя мигновено ме разпознава, но минават няколко секунди, преди удоволствието да залее лицето ѝ.

— О, Кати, мила — приближава към мен, като тегли след себе си пострадалото детенце, — каква приятна изненада. Мислех, че си в Америка.

— Бях. Върнах се преди няколко дни.

Бузата ѝ е студена като ябълка, когато я целувам.

— Лорън — обръща се майка ми към подсмърчащото дете, — това е моето момиченце. Кажй здравей.

Звънецът слага край на смяната на мама и влизаме вътре, за да си вземе чантата от учителската. В коридора ме представя на Вал, директорката.

— О, да, Катрин, толкова много сме слушали за вас. Джийн ми показва изрезката от вестника. Много сте се издигнали.

Нямам търпение да се махна оттук, но майка ми се наслаждава на възможността да се похвали с мен. Ръката, с която ме прегръща през рамо, докато лавираме между колежките ѝ, ми напомня за Емили в деня на националната кухня, когато се перчеше с мен пред приятелките си.

Паркирано пред училището, волвото е пълно с вещи на децата.

— Как са те? — пита ме мама, докато се качваме. Отвръщам ѝ, че са добре и са с Пола. По пътя към апартамента ѝ минаваме покрай старото ми училище и тя въздъхва: — Чу ли за господин Даулинг? Ужасно.

— Той се пенсионира по-рано, нали?

— Да. Едно девойче. Можеш ли да си представиш едно девойче да извърши нещо такова?

Господин Даулинг ми бе учител по история преди двайсет години — благ човек, запален по елизабетинска Англия и поезията от Първата световна война. Преди няколко месеца някаква пикла от пети клас го ударила с юмрук в очилата и малко след това той се пенсионира

преждевременно. Господин Даулинг, образец на възпитаник на старото класическо школо, се бе превърнал в една от жертвите на задължителното средно образование — принципът на равноправие, според който всички деца, които имат желание да научат нещо, са в клас заедно с онези, които не желаят да учат.

„От теб ще очакват да си чела много, Катрин, но разполагаме с ограничено време“ — ми каза господин Даулинг, когато ме подготвяше за приемните изпити в „Кеймбридж“. Бях единствената от моя випуск, допусната до изпитите, единствената от години насам, с изключение на Майкъл Брейн, който влезе да учи право в „Оксфорд“ и сега работеше в адвокатурата.

Подготвяше ме след училище, в стаичката до библиотеката, отоплявана с електрическа печка. С удоволствие ходех. Харесваше ми четенето и пукането на реотаните. Минахме чартистите за един ден, за два периода около Първата световна война. „Няма да знаеш всичко, но мисля, че можем да създадем впечатление, че имаш основа“ — казваше мойт учител. Но аз притежавах прочутата памет на рода Реди: Англия при Тюдорите и Стюартите, Отоманската империя, магьосничеството. Запаметявах безпогрешно дати на битки, както баща ми залаганията. Коруна, Босуърт, Ипр, Рейт Ровърс, Суиндън таун. С баща ми можехме да зазубрим с лекота всичко, ако смятахме, че ще ни донесе печалба. Изкачвайки стълбите към изпитната зала, знаех, че ще се справя само ако успеех да задържа знанията достатъчно дълго. Трябваше да не забравям.

— Ще приготвя по чаша хубав чай. Да направя ли сандвичи? Искаш ли с шунка? — Мама се суети с чайника в кухнята, която по-скоро прилича на ниша. В нея има място само за един човек.

Никога не ми се ядат сандвичи, но преди няколко години получих едно от тези просветления, които идват със зрелостта, когато осъзнах, че смисълът не беше в яденето на мамините сандвичи. Ролята им бе тя да направи нещо за мен, когато толкова малко неща можеше вече да прави за дъщеря си. За една нощ нуждата ѝ да бъде нужна ми се стори много по-важна от нуждата ми да ѝ откажа. Сядам край сгъваемата маса от плоскости — масата, която ни следваше във всички кухни в детството ми. Отстрани още седи черната резка, издълбана от ядосаната Джули, след като татко я задължи да си изяде цвеклото. Докато се храня, мама изважда дъската за гладене и започва да глади

дрехите от коша с прането до краката ѝ. Скоро стаята се изпълва със сънливата, успокояваща миризма на пара. Ютията пуфти, докато се плъзга по дължината на блузата или закача муцуна в някой по-труден за гладене маншет.

Майка ми е шампион по гладене. Удоволствие е да гледаш как ръката ѝ се придвижва с по сантиметър, заглаждайки мястото, където е минала струята пара. Минава с ютията по няколко пъти, после силно тръсва изгладената дреха и я надипля. Ръкавите на ризата се сгъват отзад като на арестант. В очите ми плувват сълзи, докато я наблюдавам. Мисля си, че след като си отиде, никой друг няма да прави такова нещо за мен — никой няма да глади с такова старание дрехите ми.

— Какво е това над окото ти, мила?

— Нищо.

Тя се приближава, повдига бретона ми, за да види по-добре, и аз примигвам, за да преглътна сълзите си.

— Знам го твоето нищо, Катрин Реди — засмива се тя. — Предписа ли ти лекарят нещо за това?

— Да. Не.

— Имаш ли го на други места? — „Не.“ Да, яркочервеният колан опасва кръста ми, зад ушите и в сгъвката на коленете.

Мобилният телефон започва да звъни в джоба ми. Изваждам го и проверявам номера. Род Таск. Изключвам го.

— Колко пъти съм ти повтаряла да се грижиш за себе си? Не знам как се справяш с тази твоя работа — мама сочи с пръст към телефона — и с децата. Това не е живот. — Отново зад дъската за гладене, тя пита:

— Какво прави нашият Ричард?

Смънквам нещо неразбираемо. Дойдох само за да ѝ кажа, че Ричард си е отишъл. Неприятно ми бе да оставя децата сами с Пола толкова скоро, след като се върнах от Щатите, но ако натисна повече педала на газта, мога да се върна още днес. Освен това не исках мама да разбере за раздялата ни с Ричард по начина, по който разбрах аз — по телефона. Сега обаче, когато съм тук, някак си не мога да намеря думите.

„О, между другото, съпругът ми ме напусна, понеже не съм му обръщала внимание от 1994.“ Мама ще си помисли, че се шегувам.

— Ричард е свестен мъж — казва тя, докато опъва една калъфка за възглавница на дъската за гладене. — Дръж се за него, мила. Няма да намериш по-добър от Ричард.

В миналото приемах възторга на мама към мъжа ми като опозиция спрямо мен. Възклицанията ѝ по още някое от чудните му според нея качества (умението му да приготви елементарно ястие, желанието да се занимава с децата) като че ли винаги привличаха вниманието върху съответстващите им мои недостатъци (навика ми да разчитам на замразени готови храни, командировките през почивните дни в Милано). Седнала сега в дома на майка си, чувам похвалата ѝ за нещо, което си е така: истината за човек, който има таланта на мама да поставя другите пред собствените си нужди.

Първия път, когато я запознах с Ричард, пихме чай в същата тази стая. Бях толкова решена да не се чувствам засрамена от мястото, от което произхождам, че след изморителното лепкаво пътуване от Лондон в горещината, бях изпаднала в отбранително настроение: „Приеми ни такива, каквито сме“. Какво като нямахме един цял сервиз? Какво като майка ми казваше миндер вместо диван? Ще го направиш ли на въпрос, а? Ще го направиш ли?

Ричард го прие съвсем нормално. Дипломат по природа, не след дълго той успя да накара мама да яде от шепата му само като се натъпка с героични количества хляб и масло. Спомням си колко грамаден ми изглеждаше в нашата къща — мебелировката изведнъж заприлича на кукленска — и с какъв такт заобикаляше всички неудобни въпроси от миналото на семейството ми. (Татко вече ни бе напуснал, но отсъствието му бе почти толкова потискащо, колкото присъствието му навремето.) Изплашена от мисълта за изискания приятел на Кейт, майка ми, която обикновено се престараваше, тогава бе изпаднала в другата крайност. Ала Ричард предложи да прескочи до магазина на ъгъла за още мляко и се върна с два пакета различни бисквити, впечатлен от хълмовете, чиито опушени била се виждаха от дъното на улицата.

— Джули ми каза, че някакви мъже идвали да си искат парите, които татко им дължал.

Майка ми пригласяда с ръка шлема си от сиви къдрици.

— Нищо не е станало. Не е трябвало да те притеснява с това. Всичко е уредено. Не се тревожи.

Сигурно изражението ми се е променило, защото тя добавя:

— Не бива да съдиш баща си твърде сурово, мила.

— Защо не? Той да не би да постъпи добре с нас?

Шшшш. Шшшш. Парната ютия и майка ми ме сгълчават в хор с меките си въздишки.

— И на него не му е лесно. Умен е, но не е имал твоя шанс. В семейството на баща ти и дума не е могло да става той да отиде в колеж. Медицината винаги го е привличала, но следването е било продължително, а са нямали пари.

— Ако е толкова умен, защо все се забърква в неприятности?

Майка ми винаги завършва разговорите, които са ѝ неприятни, по нелогичен начин:

— Той беше много горд с теб, Кати. Трябваше да го спирам да не показва на всички оценките от матурата ти.

Тя сгъва ръкавите на последната блуза и я слага в коша. Няма и следа от двете блузи, които ѝ купих от „Либърти“ за рождения ѝ ден, нито от другите ми подаръци.

— Мамо, носиш ли червената жилетка, която ти подарих?

— Но тя е кашмирена, мила.

Откакто работя, купувам на майка ми хубави дрехи. Искам да ги носи, имам нужда да ги носи. Искам да ѝ се реванширам за всичко, което е преживяла, но тя винаги ги пази за по-добри дни. По-добри дни незнайно кога, когато животът най-накрая ще изпълни обещанията си.

— Искаш ли парче торта?

— Не. Да, благодаря.

На бюфета до часовника, купен с купони преди четвърт век, е поставена снимка на родителите ми, направена някъде в края на петдесетте. Край морето двамата се смеят, а зад тях небето е осеяно с чайки. Приличат на филмови звезди. Татко е направил физиономията на Тайрън Пауър, а мама с нейните теменужени очи като на Одри Хепбърн носи матадорски панталони до средата на прасеца и малки черни чехли. Когато бях малка, тази снимка ме дразнеше с щастието, което излъчваше. Искях майката от снимката да се върне. Знаех, че ако си го пожелаеш достатъчно силно, тя ще се върне. Просто се пазеше за по-добри дни. До тяхната снимка е портрет на Емили в сребърна рамка

от втория ѝ рожден ден. Тъкмо е видяла тортата и грее от радост. Мама проследява погледа ми.

— Не е ли красавица?

Кимам щастливо. Без значение колко са разбити семейните отношения, едно бебе винаги ги заздравява. Когато се роди Емили, мама дойде да ни види в болницата и когато положи луничавата си ръка върху новороденото, разбрах как раждането на дъщеря може да ти помогне да понесеш мисълта за смъртта на собствената си майка. Тогава се запитах, но никога не посмях да попитам мама, дали на нея същото ѝ е помогнало да понесе мисълта, че един ден ще ни остави с Джули.

От кухнята се чува тракане на тенджери.

— Мамо, ела, моля те, и седни.

— Ти си почини, мила. Вдигни си краката, да ти се отморят.

— Но аз искам ти да си починеш.

— Ей сега.

Не мога да ѝ кажа за Ричард. Как бих могла?

Джули живее на пет минути път с кола от мама. Улиците в квартали като този винаги се кръщават на цветя или дървета, като че с това биха могли по някакъв начин да компенсират околната среда, която е била унищожена, за да изникнат те. Само че улица „Орхидея“, „Бряст“ или „Череша“ приличат на чудовищна подигравка — пасторални нотки в симфонията от цимент и армирано стъкло. Къщата на сестра ми е на улица „Бреза“ — част от няколко залепени една за друга къщи с формата на подкова, обкръжени от по-късно построени сгради, всичките изпълнени с добри намерения от градските архитекти, чиято цел е била да възстановят чувството за общност, така старателно унищожено от самите градски архитекти.

Докато паркирам волвото, група деца, които се мотаят по тротоара, надават нещо средно между ура и подигравателен възглас, но веднага щом излизам от колата и ги поглеждам строго, те офейкват. Дори на хулиганите тук им липсва самочувствие. В средата на поляната пред номер девет е разкопана кръгла градинка, в която мършавите рододендрони са заобиколени с туфи от онова бяло цвете, което винаги съм смятала за английския еквивалент на еделвайса. Край

павираната алея за коли е подпряна триколка, която сигурно е била изоставена, когато децата на Джули са били още малки — върху напуканата жълта седалка се е образувал тъмен компот от листа и дъждовна вода.

Жената, която ми отваря вратата, е навлязла вече в средната възраст, с безжизнена коса, подстригана на черта и с подгънати навътре краища. Въпреки че е с три години и един месец по-малка от мен, факт, който никога няма да забравя, защото първият ми спомен е свързан с това, как ме заведоха в спалнята на нашите, за да я видя, след като се роди. Тапетите бяха зелени, а бебето червено, увито в бял шал, който майка ми бе плела пред печката с месеци. Издаваше смешни сумтящи звуци и когато ѝ дадох пръста си, тя не го пускаше. Наричаха я сестра ти. Казах на мама, че трябва да я кръстят на Валери, водещата на „Синия Питър“. Затова, с мисълта, че няма да ревнувам толкова, ако допринеса с нещо към появата на новия член на семейството, родителите ми я кръстиха Джули Валери Реди, което тя никога няма да забрави.

— Влизай, влизай — казва сестра ми. Забелязала колата зад мен, тя цъпка и добавя: — Ще ти отмъкнат гумите. Искаш ли да я паркираш на алеята? Мога да прибера боклуците.

— Не, нищо няма да ѝ се случи.

Промъкваме се през тесния коридор с бял цветарник от арматурно желязо, пренаселен от пълзящи растения.

— Цветята виреят много добре тук, Джули.

— Не можеш да ги убиеш дори да искаш — повдига рамене тя. — Направила съм чай, искаш ли? Стивън, свали си краката от канапето, леля ти Кат е дошла от Лондон.

Хубаво момченце, хванато в капана на крехкото си тяло, Стивън се приближава неохотно, за да ме поздрави, докато майка му донася чая.

Нося на сестра си новината, че съпругът ми ме е напуснал, като подарък, като дар в знак на помирение. Джули израсна, като износваше дрехите ми, слушаше коментарите на учителите, които я сравняваха с другата Реди, онази, която влезе в „Кеймбридж“, и през целия си живот никога не е притежавала нещо по-хубаво от нещата, които аз имам. Е, сега по-голямата ѝ сестра не можа да задържи съпруга си и в това най-старо от всички състезания на света мога да призная поражението си.

— Жилището е с главата надолу — съобщава Джули, но не като извинение, преди да прибере купчина списания от канапето и да срита футболния екип на Стивън към вратата.

Настанява ме на креслото до газовата камина.

— Как си?

— Ричард ме напусна — казвам и за първи път, откакто Пола ми го събщи по телефона, се разплаквам. Нямаше сълзи, докато обяснявах на Емили, че татко ще живее на друго място за известно време, защото бе изключено да покажа нещастieto си пред едно шестгодишно момиченце, чиято представа за мъжете се основава на принца от „Спящата красавица“, не се разплаках и когато с Рич проведохме цивилизован разговор на вратата за децата. Свикнали сме да водим този разговор, само дето винаги аз изтичвах през вратата с думите, че трябва да тръгна. Този път Ричард си тръгна, като наметна на раменете си сивия пуловер, който му избрах за рождения ден преди две години, защото цветът подходеше на очите му.

— Какъв безполезен негодник се оказа — установява Джули. — След всичко, което му осигури, да постъпи така. — Без да забележа, е клекнала пред мен и ме е прегърнала през врата.

— Аз съм виновна.

— Да бе!

— Не, виновна съм. Оставил ми е бележка.

— Бележка? О, върхът! Проклети мъже. Или са твърде умни и чувствителни, или като нашия Нийл са твърде задръстени, за да кажат каквото и да било.

— Нийл не е задръстен.

Когато Джули се засмее, момиченцето, което познавах някога, се завръща — смело и винаги готово да се забавлява.

— Не, но честно казано, имам по-добра престава как е хамстерът, отколкото какво се върти в главата на Нийл. Да не се е хванал с друга жена, твоят Ричард?

Дори не ми е хрумвало.

— Не, не мисля. Мисля, че причината е в мен, не в друга жена. Жената, за която се ожени, я няма. Каза, че не можел да достигне до мен, че не съм искала да го чуя.

Джули ме погалва по косата.

— Ти се трудиш много, за да му осигуряваш моливите.

— Той е много добър архитект.

— Обаче ти си тази, която издържа семейството, плаща всички сметки и какво ли не още.

— Мисля, че му е трудно да го приеме, Джулс.

— Ааа, добре. Ако светът беше устроен според нещата, които на мъжете им е трудно да приемат, все още щяхме да се разхождаме с колани на целомъдрието. Искаш ли захар? Не.

— Да.

Малко по-късно с Джули излизаме на разходка в парка в горната част на квартала. Пътеката е обрасла с папрати, а изгорялата трева е изпъстрена с напръстници. Когато стигаме до люлките, заварваме две млади невръстни майки, седнали на пейката. Ранното забременяване тук се нарежда сред хобитата. Тези двете са съвсем типични — капнали от преумора и наклепани с грим, приличат на мъртъвци с децата, които се катерят нагоре-надолу по тях, кипящи от необузdana енергия.

Джули ми разказа, че задушаването и болката в гръдния кош на мама започнали преди няколко месеца, когато двама от татковите кредитори се появили на вратата. Мама им обяснила, че Джоузеф Реди вече не живее тук, всъщност от години вече не живее, но мъжете настояли да влязат и огледали мебелите, часовника и сребърните рамки, които ѝ бях подарила за снимките на децата.

Освободена от потребността от одобрение, която изпитва първото дете в семейството, Джули успя да остане незасегната от вредния чар на татко и през повечето време го наблюдаваше хладно и без страх от странични ефекти. Разказвам ѝ за онзи път, когато дойде да ме види в работата, и тя избухва от негодувание.

— Типично за него. Без да се притеснява, че ще те изложи пред шефа ти. Какво си мисли, че е изобретил този път?

— Създал е саморазлагащ се памперс.

— Той?! Който през живота си не е виждал бебешко дупе?

Двете започваме да се смеем едновременно и накрая ни потичат сълзи от смях. От джоба на палтото си изваждам мръсна корава кърпичка. Джули предлага друга в подобно състояние, но изцапана с кръв.

— Коледният концерт на Емили.

— Мачът по ръग्би на Стивън.

Обръщаме се и поглеждаме към града. Грозотата му е облечена в нелеп залез в стил Вивиан Уестууд — тюл с цвета на розови кюлоти и натрапчиво лилаво. Хоризонтът е запрещен от гигантски комини, само някои от които все още работещи. Изпускат ритмични малки облаци дим като потайни пушачи.

— Надявам се, че не си дала нищо на татко — казва Джули и когато аз не отговарям, възкликва: — О, по дяволите, Кат, толкова си мекушава!

— Ледената девица на Ситито — обявявам с тона на радиоводеща.

— Ледената девица, която лесно се разтопява — рязко ме засича сестра ми. — Трябва да го превъзмогнеш, Кат. Татко не го заслужава. По света има милиони лоши бащи, той не е нещо по-особено. Помниш ли как те пращаше да отваряш вратата, когато идвах за наема? Спомняш си го, нали?

— Не.

— Напротив. Знам, че помниш. Това не е начинът да се отнасяш с едно дете, Кати. Да го караш да лъже заради теб. Освен това удряше мама, когато не ставаше неговата.

— Не.

— Не? Кой слизаше долу, за да му отвлича вниманието, когато се вкопчеха един в друг? Момиченце на име Катрин. Да ти звучи познато?

— Джулс, как се казваха онези сладоледи, на които бяха изписани стотици и хиляди?

— Не сменяй проклетата тема.

— Спомняш ли си?

— Разбира се, че си спомням. „Фабс“. Но ти никога не си ги купуваше. Винаги си спестяваше джобните и си купуваше „Корниш Миви“. Мама казваше, че винаги трябва да имаш най-доброто за положението си. „С вкус към шампанското, но с пари за бира, това е нашата Кат.“ Така че ти не се отказа и изкара пари за шампанско, не е ли така?

— Не е толкова хубаво — казвам, загледана в брачната си халка.

— На мехурчета? — Джули ме гледа така, все едно наистина иска да научи.

Как да обясня на сестра си, че парите подобриха живота ми, но не го задълбочиха, нито го улесниха?

— О, харчиш по-голямата част от парите си в опити да си купиш още време, за да изкараш пари, с които да платиш за всички неща, от които се нуждаеш, защото разполагаш с пари.

— Да, но все пак е по-добре от това. — Джули сочи към невръстните майки. Тонът ѝ е гневен, но когато ги повтаря, думите ѝ прозвучават като благословия: — Трябва да е по-добре от това, мила.

Имаше един бус, който обикаляше из квартала, и от него се носеше бързият вариант на „Грийнслийвс“. Един ден по време на лятната ваканция Анет и Колин Джоунс си купуваха сладолед от буса, когато котенцето им изтича на пътя и попадна под една от задните му гуми. Викахме, но шофьорът не ни чу и бусът започна да се отдалечава. Спомням си, че беше горещо като в пещ, асфалтът се бе размекнал и залепваше по сандалите ни като заешки барабонки. Помня писъците на Анет, музиката и чувството, че нещо безкрайно нежно е било счупено, когато колелото се завъртя.

Семейство Джоунс живееха през две къщи от нашата. Каръл Джоунс бе единствената работеща майка, която познавахме. Започна работа за жълти стотинки в един бар, но малко след това се прехвърли на пълен работен ден в счетоводството на един завод. Обсъждайки подробно съседите си на чаша чай, майка ми и госпожа Фрида Дейвис решиха, че Каръл дава заплатата си за фризьор и други неща, които попадаха в категорията на „личните удоволствия“. Не можеха да бъдат по-доволни, когато Анет се провали на изпитите за средното училище. Ами какво можеш да очакваш, когато вкъщи няма кой да стотви една свята вечеря на бедното дете?

На мен Каръл, която си слагаше червило и се смееше много, ми изглеждаше по-млада от майка ми, с която бяха родени в една година.

В деня на нещастния случай мама чу писъците ни, изтича навън и ни прибра в къщата, докато продавачът на сладолед почисти кашата. Бях си изпуснала моя ягодов „Корниш Миви“ на пътя. Мама успокои Анет, направи ни портокалов сок и намери лейкопласт за Колин, който имаше рана, но имаше нужда от лепенка. После сложи на Джонсънови вечеря, докато чакахме майка им да се върне от работа.

Карол се върна късно, натоварена с пазарски торби. Бяха ѝ предали съобщението на мама по телефона, но не могла да се измъкне

по-рано. Когато отново извиквам в паметта си момента, когато Каръл влезе в кухнята, а ние седяхме около масата, спомням си как горещината се стелеше в стаята, Колин разливаше сока си, как Анет не поглеждаше майка си, но не си спомням дали онова, което всички си мислехме, остана неизречено.

Дали някой не го каза? „Ако беше тук, котенцето нямаше да е мъртво.“

35
БЕЗ ОТГОВОРИ

18.35:

— Нещо повече, има много доказателства, че екипите, в които са представени и двата пола, са изключително важни за ефективната работа на колектива.

— Боже, Кейти, никога не съм предполагал, че ще те чуя да изричаш нещо такова. — Род Таск не е впечатлен и не е единственият — залата е пълна с хора, които по-скоро биха седели в някой бар, отколкото да слушат речта ми в качеството ми на координатор по етническото многообразие. Чувствам се като вегетарианец в кланица.

Крис Бънс се изляга назад на стола си с качени на конферентната маса крака.

— Аз съм категорично за смесените екипи — обявява, докато си човърка зъбите.

— Сега можем ли да се махаме? — пита Род.

— Не — отсича Силия Хармсуърт. — Трябва да съчиним изявление.

Докато всички присъстващи простенват, телефонът в джоба ми започва да вибрира. Съобщение от Пола.

Бен болен
върни се веднага.

— Трябва да тръгвам — казвам. Спешно обаждане от Щатите. Не ме чакайте.

Обаждам се на Пола от таксито по пътя към вкъщи. Тя ме осведомява. Бен паднал по стълбите.

— Нали знаеш онова изтъркано място на пътеката до стаята му?

Моля те, Боже, не.

— Да, знам.

— Ами тази сутрин се спъна, падна и си удари главата. Излезе му малка цицина, но иначе му нищо му нямаше. Обаче преди малко му стана лошо и сега е много отпуснат.

Казвам на Пола да го държи затоплен. Дали не трябваше обратното? Вцепенена, пръстите ми са като пънове, докато набирам номера на мобилния телефон на Ричард. Моля се да го намеря, но се включва проклетата гласова поща.

— Здравей. Не искам да оставям съобщение. Искам да говоря с теб. Аз съм. Кейт. Бен е паднал и ще го водя в болницата. Телефонът е с мен.

После се обаждам на „Пегас“ и помолвам Уинстън да ме чака пред нас. Трябва да заведе Бен в болница.

20.23:

Колко дълго е прекалено дълго, за да бъде прегледано детето ти? Казаха ми да седнем с Бен на един от сивите пластмасови столове в спешното. До нас чакат две момчета от частно училище, които са се надрусали с нещо. Най-вероятно с екстази.

— Не си чувствам пръстите — оплаква се непрекъснато едното, като се прави, че няма представа защо. Не ми пука. Искан ми се да му кажа да върви обратно в блатото, откъдето е дошло, и да си издъхне кротко. Искан ми се да го зашлевя, задето губи ценно лекарско време.

Уинстън, който бе отишъл да паркира „Пегас“, се връща и застива пред рецепцията. Виждайки изражението ми, се намесва и започва да настоява:

— Извинете, госпожице, тук има едно бебе, което трябва да бъде прегледано спешно. Много ви благодаря.

След цяла вечност — може би пет минути — с Бен ни приемат. Лекарят, млад ординатор, недоспал и небръснат от миналия четвъртък, е седнал в кътче, отделено от оживения коридор със завеса в прасковен цвят. Започвам да изреждам симптомите на Бен, но той ми прави знак да замълча, докато разглежда бележките пред себе си.

— Хммм, разбирам, разбирам. И откога момченцето има температура, госпожо Шаток?

— Ами не съм съвсем сигурна. Преди около час беше много топъл.

— А по-рано днес?

— Не знам.

Лекарят се приближава и слага ръка на челото на Бен. Бебето простенва, когато отпускам прегръдката си.

— Да му е било лошо, да е повръщал през последните двайсет и четири часа?

— Мисля, че му беше лошо вчера следобед, но Пола мислеше, тя е бавачката — ние мислехме, че е от храната.

— Имал ли е разстройство след това?

— Боя се, че не знам.

— Значи вчера изобщо не сте го виждали?

— Да. Не. Искам да кажа, че се опитвам да се прибера навреме, за да го сложа да спи, но снощи не успях.

— И по-предишната вечер.

— Не. Наложил се да пътувам до Франкфурт. Разбирате ли, Бен е паднал по стълбите тази сутрин и нищо му е нямало, но после Пола много се притесни, защото той се отпусна, така че...

— Да, разбирам. — Не мисля, че разбира. Трябва да се опитам да говоря бавно и спокойно, за да разбере.

— Бихте ли съблекли бебето?

Измъквам го от пижамката му, разкопчавам копчетата на камизолката отдолу и я събличам през главата му. Кожата на Бен е толкова бяла, че е почти прозрачна, а през ребрата му сякаш се виждат миниатюрните мехове на белите му дробове.

— И теглото на бебето. Колко тежи в момента, госпожо Шаток?

— Не съм съвсем сигурна. Сигурно тежи около дванайсет-тринайсет килограма.

— Кога го водихте да го мерят за последно?

— Ами минахме на консултацията на година и половина, но той ми е второ дете и човек не се притеснява за неща като теглото при второто дете, стига да не...

— И на консултацията на година и половина теглото му беше?

— Както казах, не съм сигурна, но Пола каза, че е в норма.

— Датата на раждане на Бенджамин — предполагам, че сте запозната с това?

Обидата е толкова силна, че в очите ми изскачат сълзи все едно съм излязла навън в снега. Справям се много добре на тестовете. Знам

отговорите, но не знам тези отговори, а трябваше. Знам, че трябваше да ги знам.

Бен се роди на двајсет и пети януари. Той е много силен и много щастлив, и никога не плаче. Само когато е изморен или му никне зъбче. Любимата му книжка е „Малките бухалчета“, любимата му песен е „Колелата на автобуса“, той е моят най-скъп и най-сладък единствен син и ако нещо му се случи, ще ви убия, после ще изгоря до основи болницата ви и накрая ще се самоубия.

— Двајсет и пети януари.

— Благодаря ви, госпожо Шаток. А сега, млади момко, хайде да ти прегледаме гърдичките.

0.17:

Не знам как щях да се справя без Уинстън. Той стоя през цялото време с нас в болницата, носеше ми подсладен чай от автомата, държеше Бен, когато трябваше да отида до тоалетната, и показва признаци на притеснение само когато предложих да му платя за загубеното време. Докато ми помага да сляза от колата със спящото бебе, виждам някакъв силует пред нашата врата. Мисля си, че ако е престъпник, не отговарям за действията си, но след няколко стъпки разпознавам Момо. Не мога да понеса да видя когото и да било от работата.

— Каквото и да е, би могло да почака до сутринта — казвам, докато пъхам ключа в ключалката.

— Извинявай, Кейт.

— Боя се, че извинението не е достатъчно. Току-що се връщам с Бен от болницата. Преглеждаха го. Прекарахме една дълга изтощителна вечер. Дори Hang Seng да се е понижил с десет процента, честно казано, изобщо не ми пука и можеш да го повториш дума по дума пред Род. О, Боже, какво има?

— Съжалявам — казва тя и не може да продължи, защото думите предизвикват нов пристъп на плач. Вкарвам я вътре и я настанявам да седне в кухнята, докато слагам Бен в креватчето му. Докторът го нарече вирусен обрив. Няма нищо общо с падането и категорично не е менингит, просто трябва да му даваме повече течности през следващите двајсет и четири часа и да следим температурата му.

Изкачвайки се по стълбището към неговата стая, виждам мястото с изтърканата пътека, където се е спънал. Мразя я тази проклетата пътека; мразя се, че не отделих средства за нова; мразя факта, че не намерих време да повикам човек, който да премери дължината, сякаш бе някакъв непосилен лукс, когато през цялото време е било от първостепенна важност. Триажът. Степенуване по спешност. Всичко обърках. Нещата, които могат да наранят децата, са на първо място, всичко друго може да почака. Проверих Емили — сгушена до Пола, която е заспала до нея. Влизам, гася лампата с Пепеляшка и ги покривам със завивката.

Отново в кухнята, правя ментов чай и се опитвам да помогна на Момо да дойде на себе си. Десет минути по-късно разбирам защо ѝ е толкова трудно да обясни проблема — просто няма достатъчно груб речник, за да опише какво е видяла.

Тази вечер след работа Момо отишла с група колеги от американското бюро в „171“ — бар срещу Ливърпул Стрийт. По-късно се отбила до офиса, за да вземе няколко папки за предстоящия ни финал. Крис Бънс и група момчета били наобиколили един монитор, смеели се и правели пиперливи коментари. Сред тях бил и приятелят ѝ Джулиан, който дойде в ЕМФ заедно с Момо миналата година. Не я чули да влиза и я забелязали чак когато било твърде късно и тя видяла с какво се забавляват.

— Снимки на жена, разбираш ли, Кейт, която не носи нищо, искам да кажа още по-лошо от нищо.

— Но те непрекъснато свалят такива снимки, Момо.

— Ти не разбираш, Кейт, на снимките бях аз.

2.10:

Помогнах на Момо да се качи горе, намерих ѝ дрехи за спане и я настаних в леглото за гости. Препъвайки се в огромната ми тениска на „Гап“ XXXL с нарисувания отпред дакел, тя изглежда като осемгодишна. Вече поуспокоила се, успява да ми разкаже цялата история. Явно е започнала да пици с цяло гърло, настоявайки да научи кой го е направил.

Естествено Бънс пръв се е окопитил. Обърнал се към Момо и казал:

— Добре, след като имаме оригинала, може би тя ще иска да ни покаже какво може да прави, а, момчета?

Всички се разсмели, но когато тя се разплакала, бързо се изнесли от офиса. Останал само Джулиан, който се опитал да я успокои. Тя му се развикала и накрая ѝ казал, че Бънс е взел снимките на Момо от Интернет страницата на ЕМФ — онези, които фирмата използваше в брошурата си, за да илюстрира обвързаността си с етническото многообразие — и ги монтирал върху телата на други жени, с които е пълно в Интернет.

— Голи тела — повтаря Момо и педантичността ѝ го прави двойно по-болезнено.

Момо казва, че престанала да ги гледа, когато видяла собствената си глава да прави свирка. Имало текст към снимките, но не могла да го прочете, защото си изпуснала очилата и те се счупили.

— Имаше нещо за азиатските мацета, мисля.

— Не се съмнявам.

— Какво ще правим? — пита тя и това „ние“ звучи едновременно самонадеяно и съвсем на място.

Няма да направим нищо.

— Все ще измислим нещо.

Гася лампата и оставям да свети само нощната. До нея във вазата е останал стръкът изсъхнала момина сълза от гостуването на Барбара и Доналд.

— Не мога да разбера, Кейт — казва Момо. — Защо Бънс го е направил? Защо някой би поискал да направи нещо подобно?

— О, защото си красива и си жена, и защото може. Не е много трудно за разбиране.

За миг тя се изпълва с гняв.

— Да не искаш да кажеш, че това, което направи Крис Бънс с мен, не е лично?

— Не. Да. — Чувствам се неимоверно уморена, все едно вените ми са пълни с олово. Ужасът, че нещо не е наред с Бен, а сега и това. Защо винаги трябва да обяснявам разни неща на Момо, важни неща, когато съм в най-лошата си форма? Полагам длан на хладната ѝ мургава ръка и с усилие на волята намирам думите: — Казвам, че имаме зад себе си цялата човешка история, а сега се появяваме ние. Никога преди не е имало жени като нас, Момо. Век след век жените са

си знаели мястото и изведнъж от двайсет години насам се появяват жени, които не си го знаят, и това плаши мъжете. Случило се е много бързо. Крис Бънс те гледа и вижда човек, за когото се предполага, че му е равен. Знаем какво му се иска да направи с теб, но вече не му е позволено да пипа, така че той подправя твои снимки, с които може да си прави каквото си поиска.

Момо трепери под завивката — тръпки от наскоро преживяния срам, и стиска по-силно пръстите ми.

— Момо, знаеш ли колко време е трябвало на праисторическия човек, за да започне да ходи изправен?

— Колко?

— Между два и пет милиона години. Ако дадеш на Крис Бънс пет милиона години, може би ще осъзнае, че е възможно да работи с жени, без да изпитва нужда да ги съблича.

Виждам замъглените ѝ от сълзи очи.

— Искаш да ми кажеш, че не можем да направим нищо, така ли, Кейт? За Бънс. Просто трябва да се примиря, защото са си такива и няма смисъл да правим опити да променим положението.

Точно това казвам.

— Не, не бих го определила точно така.

Момо въздиша и трепери, докато се унася в сън, а аз слизам долу, за да изгася осветлението и да заключа. Ричард ми липсва през цялото време, но в тази част на денонощието усещам липсата му най-силно. Заклучването е негова работа и резето не ми изглежда толкова сигурно, когато го издърпвам пред вратата, а скърцането на рамките на прозорците е по-призрачно. Докато спускам външните щори, не спирам да мисля какво ще стане през следващите няколко дни. На сутринта Момо Гумератне ще подаде официално оплакване пред прекия си началник Род Таск заради поведението на Кристофър Бънс. Таск ще предаде оплакването на „Личен състав“. Момо ще бъде отстранена от работа, като ще получава пълна заплата, докато чака да приключи вътрешното разследване. На първата среща от разследването, на която ще бъда поканена да присъствам, ще бъде публично отбелязано, че репутацията на Момо Гумератне е била безупречна. Също така ще бъде негласно отбелязано, че Крис Бънс е

нашият водещ финансист, който през миналата година е донесъл на компанията десет милиона. Малко след това обидата към Момо ще започне да бъде наричана „неприятна работа“ или просто „онази работа с Бънс“.

След три месеца вкъщи — достатъчно време, за да започне да се чувства притеснена и депресирана — Момо ще бъде повикана в офиса. Ще ѝ бъде предложено финансово споразумение. Аристократичното възпитание ще я накара да се изправи и да заяви, че не може да бъде купена и желае само да получи справедливост. Комисията ще бъде шокирана — те също искат справедливост, но просто естеството на доказателствата е — как да го нарекат — проблематично. Неофициално, неопределено, ще се намекне, че с кариерата на Момо в Ситито е свършено. Тя е многообещаваща млада жена, но тези неща често се тълкуват погрешно. Няма пушек без огън, просто нещастно стечение на обстоятелствата. Ако новината за порнографските снимки например стигне до медиите...

Два дни по-късно Момо Гумератне ще сключи съдебно споразумение за сума, която ще остане в тайна. Когато слезе по стъпалата на „Едуин Морган Фостър“ за последен път, една телевизионна репортерка ще ѝ навре микрофон в лицето и ще я попита какво точно се е случило. Вярно ли е, че са я нарекли „азиатско маце“ и са разпространявали нейни порнографски снимки? Свеждайки красивата си глава, Момо ще откаже да коментира. На следващия ден четири вестника ще пуснат статии на трета страница. Едното заглавие ще бъде: АЗИАТСКО МАЦЕ В СКАНДАЛ С ПОРНО СНИМКИ В СИТИТО. Опровержението на Момо ще бъде в предпоследния абзац. Не след дълго тя ще приеме работа в чужбина и ще се моли да бъде забравена. Бънс ще запази работата си и черната точка в досието му ще бъде изтрита с постоянно постъпващите печалби. И нищо няма да се промени, което е повече от сигурно.

Когато протягам ръка да загася лампата, забелязвам нова рисунка, закрепена на хладилника с магнита Тинки Уинки. На рисунката е изобразена жена с жълта коса, облечена в кафяв раиран костюм и обувки на висок ток. Ярката светлина ме заслепява и ми пречи да прочета написаното с молив отдолу. Приближавам се. Художничката е Емили и с помощта на учителката е написала: „Моята майка ходи на работа, но мисли за мен през целия ден.“

Наистина ли съм го казала? Сигурно. Не си спомням кога, но Ем помни абсолютно всичко. Отварям хладилника и подлагам лице на арктическият му въздух. Импулсът да се пъкна вътре и да продължи напред е неудържим. Влизам. Пък ще видим.

На горния етаж. Проверявам Момо. Клепачите ѝ са затворени, но очните ябълки под тях пърхат като пеперуди. Сънува, горкото момиче. Тъкмо гася лампата, когато тя отваря очи и прошепва:

— Какво си мислиш, Кейт?

— О, тъкмо си мислех за онова, което ти казах в деня на запознанството ни.

— Каза ми, че трябва да престана да се извинявам.

— Да, и още как! Какво друго?

Тя ме гледа с този доверчив кучешки поглед, който видях на финала преди цяла вечност.

— Каза ми, че съчувствието, макар и скъпо, невинаги задължително е загуба на пари.

— Не съм казвала такова нещо.

— Напротив.

— Ужас! Такава крава съм. Какво още ти казах?

— Каза, че парите не знаят от кой пол си.

— Точно така.

— Точно така? — несигурно повтаря тя.

— Къде е най-слабото им място, Момо? Къде ще ги заболи най-силно?

Не можах да заспя през цялата нощ. Периодично се промъквах в стаята на Бен и проверявах дишането му, както когато доведохме за първи път Емили от болницата и се притеснявах, че никога няма да се събуди. Бен си спеше спокойно и нямаше от какво да се страхувам. Спеше си като бебе.

Ричард позвъни около два часа. Бил в Брюксел, за да кандидатства за помощ за финансирането на Северния център по изкуствата, и чак сега получил съобщението ми. Попита ме дали съм добре и аз отговорих: „Не.“ Каза, че трябва да поговорим и аз се съгласих: „Да.“

В пет и половина сутринта се обадох на Канди, защото знаех, че се събужда рано от ритането на бебето. Казах ѝ за снимките на Момо в мрежата. Нямах представа какво можем да направим по въпроса, но си помислих, че тя може да има, с нейната техническа грамотност и опит в Интернет компании. Между шест без десет и шест и половина тя написа програма, която да открие и унищожи всички файлове, отнасящи се до Момо Гумератне.

— Няма да е лесно да проследим нещата, които са излезли от вътрешната мрежа — обясни тя, — но мога да хвана всичко, което е в мрежата на ЕМФ. — Уговорихме се да запази по едно копие от снимките като доказателство.

В шест часа Момо дойде в кухнята, като държеше нещо в ръце.

— Намерих го в леглото си. На кого е?

Станах и я прегърнах.

— Това е Ру. Той е член на семейството.

Сипах ѝ чаша чай, който да изпие в леглото си, после се качих с нея и отидох в стаята на Бен. Все още дълбоко заспал. Сложих Ру на възглавницата до него. Не след дълго едно момченце ще бъде щастливо от самата Коледа.

В спалнята отворих гардероба и прокарах ръка по закачалките, докато не стигнах до най-хубавите си доспехи „Армани“. Гарвановочерен костюм. От рафта отдолу избрах чифт кожени обувки на висок ток с върхове от змийска кожа — токове, с които е невъзможно да ходиш, но предназначението им днес не е в ходенето. Докато се обличах, прехвърлях мислено всички ресурси, на които мога да разчитам, и подкрепленията, които мога да събера. Исках Ричард да се върне къщи и вече знаех, че ще направя всичко по силите си, за да го постигна, но първо мама трябва да си свърши работата.

ДА НЕ ЗАБРАВЯ:
Унищожи Бънс.

УЖИЛВАНЕТО

Нямаше две мнения, че бизнес планът на екологичната пелена „Пауър“ представляваше изключителен документ. В над трийсет спретнати страници А4 се описваше пазарът, към който бе насочена чудодейната нова пелена, и очакваното разширяване. Имаше впечатляващ преглед на конкуренцията, анализ на екологичните предимства и подробен план за реализация. Цифрите бяха отлични, без да са прекомерно оптимистични. Автобиографиите на мениджърския екип бяха първокласни, особено тази на самия изобретател, Джоузеф Р. Пауър, който, както бе отбелязано, е участвал в космическата програма „Аполо“ и в последващи рентабилни проекти. Патентът на саморазлагащата се пелена все още не беше излязъл, но молбата за получаване на такъв, която описваше продукта в най-големи подробности, не оставяше място за съмнение в успеха му. Жалко, че само един човек щеше да види този документ. Пазарът, за който бе предназначена екологичната пелена „Пауър“, бяха не милиони напикани бебета, а господин Кристофър Бънс.

Бънс току-що бе назначен за началник на отдела за рискови капитали на ЕМФ. Това бе добра новина по две причини. Първо, така по-лесно щяхме да го накараме да заложи огромна сума на негодната пелена на татко — хазартът с вълнуващи нови продукти е основна част от работата. Второ, Вероника Рик от „Рискови капитали“ бе очаквала да я направят шеф и беше бясна, че трябва да даде път на един новак в областта, така че можехме да разчитаме на нея да не предпазва новия си шеф от възможни минни полета — всъщност бихме могли да я убедим да го насочи към едно от тях с приятелска усмивка.

Клуб „Съклинг“^[1], петък, на обяд

— Добре, нека да повторим всичко още един път. — Канди дори не прави опит да скрие неодобрението си. — Баща ти, мъжът, който не може да запомни имената на собствените си деца и никога, за сведение

на всички, не е виждал техните дупета, е изобретил пелена, която ще промени света на памперсите, само дете ние знаем, че пелената не върши работа, защото си пробвала прототипа на сина си Бенджамин и когато Бенджамин се...

— Канди, моля те.

— Добре де, когато на Бен му се дошло до тоалетната, пелената се разпаднала. Значи това, което ще направим, е да продадем проекта на новия шеф на нашия отдел по рискови капитали, който, понеже е арогантно копеле и познава още по-малко от баща ти бебешките дупета, ще инвестира хиляди долари във Великия проект пелена „Пауър“ и ще загуби парите, защото... Припомни ми защо, Кейт.

— Защото компанията на баща ми е силно задлъжняла и парите, които ЕМФ ще инвестира, ще отидат при кредиторите му и компанията за производство на пелени незабавно ще премине към ликвидация, а Бънс ще загуби и последната риза на гърба си, чорапите и мърлявите си боксерки и голата истина за него ще лъсне. Имаш ли някакъв проблем с плана, Канди?

— Не, изглежда без грешка. — Тя подушва въздуха, все едно помирихва нов парфюм. — Просто искам да чуя от теб как ще запазим работните си места, когато аз съм на път да стана самотна майка, а ти, докато Бавният Ричард не се върне в ранчо „Реди“, де факто си самотна майка.

— Канди, тук са заложили принципи.

Тя приема разтревожено изражение.

— О, схванах. Нашият стар приятел Оутс.

— Кой.

— Снежният човек. Онзи, за когото разказа на Род. Извинете ме, господа, тръгвам, пък, мама му стара, ще видим.

Това не е заговор, Кейт, това е благороден жест на безсмислена саможертва. Много британско, но знаеш ли, за Щатите е характерно едно наистина странно нещо — ние обичаме добрите да оцеляват в края на филма.

— Не всяка саможертва е безсмислена, Канди.

Приятелката ми взривява онзи неин гръмогласен смях и всички в клуба се обръщат да зяпат лудата бременна.

— Леле — възкликва тя. — Много си красива, когато стане дума за морал.

— Виж, никой няма да те свърже със случая, обещавам.

— Значи всички пътища водят към Реди? Знаеш, че после никой никога няма да те наеме на работа, Кейт. Никой. Няма да те назначат даже да сменяш шибаната факс хартия.

С това злокобно предупреждение Канди се протяга през масата, хваща ръката ми и я насочва към издутия си корем. През опънатата кожа усещам безпогрешно ритането на пета. Това е първият път, когато тя признава, че бебето е нещо постоянно, и аз я познавам твърде добре, за да кажа нещо сантиментално.

— Много ли рита?

— Ъхъ. Когато се къпя, тя направо полудява. Все едно е на някакво проклето шоу с делфини.

— Може да не е момиче, Канд.

— Ей, аз съм момиче, тя е момиче, ясно? — Канди предусеща усмивката ми и бързо добавя: — Разбира се, винаги мога да я дам за осиновяване.

— Разбира се.

Доколкото си спомням, Канди даде идеята, че тайната среща на седем жени в Ситито ще изглежда не толкова подозрителна, ако се съберем в клуб по ориенталски танци, отколкото, да речем, в ресторант, където хората не са полуголи. Седнала вътре, съжалявам, че нямам фотоапарат, за да заснема израженията на приятелките ми, когато влизат в заведението. При Момо доброто възпитание веднага взема връх над шока и тя мило запитва блондинката на входа:

— О, откога работи заведението?

Не сме единствените жени в клуб „Съклинг“ — увеселителен център за мъже, разположен на две крачки от финансовия район, но сме единствените с покрити гърди. Всички, които са дошли по това обедно време, имат важна работа. Вече знаех, че Крис Бънс е достатъчно алчен и амбициозен, за да хвърли голяма сума в проект, без да сподели за него пред колегите си от отдела — защо да дели заслугите, когато може да припише всичко на себе си?

Също така знаех, че ще трябва да подготвим съвсем професионално проекта за саморазлагащата се пелена, за да го накараме да я купи. Татковата рисунка на летящото прасе трябваше да

бъде усъвършенствана — нужна ни бе брошура, познания за пазара и производството, плюс приносът на врял и кипял адвокат по търговско право. Когато се обадох на Дебра, се боях да не би да откаже — поредицата от отложени обеда през последната година бяха опънали нишката на приятелството ни до скъсване — но не се наложи да я моля два пъти. Без да го познава, нито дори да е чувала за Крис Бънс, тя веднага разбра що за човек е и какво трябва да си получи.

Нашата весела банда се състои от Канди, мен, Дебра, Момо, Джудит и Каролайн от старата ми група „Майка и бебе“. Чакаме само Алис. (Не можем да минем без помощта Алис, която е телевизионен продуцент, но тя не ми се обади и аз реших, че не иска да участва. За щастие тази сутрин позвъни. Каза, че била на снимки и с удоволствие ще се присъедини, но ще закъсне малко.)

Агент по патентите, преди да стане майка на пълен работен ден, Джудит подготви документите за получаване на патент, които станаха толкова убедителни, че ми се прииска веднага да поръчам един камион пелени за Бен. Нейното свободно владение на терминологията и научната страна на проекта ме накараха да видя една непозната за мен страна на Джудит. Каролайн, графичен дизайнер, подготви една брошура, която подчертаваше екологичността на пелената, с неустоима снимка на собственото ѝ бебе, Ото, седнало върху гърне от листа на маруля.

Дебра ми обяснява, че ЕМФ няма да предяви иск срещу баща ми.

— Виж, това не е измама. Не е съвсем почтено, но не е незаконно. Това е чист случай на котка в чувал — ако купувачът не внимава какво купува, вината е изцяло негова.

Деб ще играе ролята на адвокат на татко по време на срещата му с Крис Бънс, която уредихме да се състои в един апартамент в „Савой“.

— Нямах представа колко ме бива в тази работа! — възкликва Деб, докато ми показва документацията. — Как ще се наречем — „Седемте смъртоносни сестри“?

— Деб, работата е сериозна.

— Знам, но не съм се забавлявала толкова от Енид Блайтън^[2]. Боже, Кейт, колко ми липсват забавленията. А на теб?

На Момо бе възложена задачата да проучи световния пазар на пелени. Само след броени дни тя стана абсолютен спец по въпросите

на отделяне на урина и въздействието на отделителните процеси върху обонянието.

— Извинявай, Кейт, но наясно ли си колко атаки може да поеме една среднестатистическа пелена?

— Вкъщи си имам нагледен пример, благодаря.

Помощничката ми изглежда разтревожена.

— Нали няма начин да се получи?

— Планът?

— Не, пелената.

— Разбира се, че не.

— Откъде си толкова сигурна, Кейт? Не бих го понесла, ако Бънс направи удар.

— Изобретена е от баща ми, така че е почти сигурна катастрофа. Освен това занесох прототипа вкъщи и го изпробвах на Бен.

— И?

— Беше толкова саморазлагаща се, че се разпадна при първото напикаване.

Алис дойде последна в клуба след събрание в Би Би Си. Надвиквайки се с пулсиращата музика, тя сочи момичетата на сцената и изрича:

— Да не правим кастинг?

Алис ще се включи в играта, след като Бънс инвестира в пелената. Във военното дело този ход е известен като отрязване на пътя за бягство, използван от генералите във всички големи битки, чиито имена знаех: атакувай го от единия фланг, после му отрежи пътя за бягство. Няма да е достатъчно само доказателството, че Бънс безразсъдно е хвърлил пари на вятъра за негоден продукт, за да го уволнят от „Едуин Морган Фостър“. Ако можем да го накараме да се изпусне и да сподели излагащи го факти в интервю пред Алис, което да бъде записано и публикувано в печата, тогава ще се превърне в пасив за клиентите и ще увисне на куката за месо като в образцова касапница.

Като се надвиква с басите, Алис ни казва, че вече се е обадила на Бънс и го е поканила да участва в голяма поредица от филми на Би Би Си 2, наречена „Хората, които правят пари“ — работата на финансистите, представена в благоприятна светлина пред обикновените хора.

— Той как го прие? — пита Момо, която е най-притеснена от всички.

Алис се усмихва широко:

— Буквално свърши на телефона. Не мисля, че ще имам проблем да го накарам да се разприказва.

Опитвам се да въведа ред в събранието, но трябва да се надвиквам с „Мама Миа“ от колоните. Затова им връчвам по едно копие от най-важните документи и снимката на Крис Бънс, която Канди свали от уебсайта на ЕМФ. Извинявам се и се отправям към дамската тоалетна.

В ъгловото сепаре в дъното, точно до изхода, седи чернокос господин, който смътно ми се струва познат. Приближавам се и веднага се сещам точно кой е.

— Джереми! Джереми Браунинг! — поздравявам клиента си със сърдечност и сила, които завинаги ще отекуват в душата му.

— Здравей, Джереми. Радвам се да те видя тук — изричам разпалено. — Това сигурно е... Анабел, нали?

Момичето, което седи на лявото бедро на клиента, ме поглежда с нещо средно между самодоволство, подигравка и усмивка, която говори, че за съжаление тя не е госпожа Браунинг, но не би отказала да стане, ако ѝ се удаде възможност.

Протягам ръка към нея, но Джереми я поема ентузиазирано.

— Боже, Кейт, не очаквах да те видя тук.

— Правя проучване за разширяване на портфолиото за свободното си време. Може би ти можеш да ми помогнеш? Този сектор е все още нов за мен. Забележително, нали? Е, трябва да вървя, приятно ми бе да се запознаем...?

— Черил.

— Приятно ми е, Черил. Ще се погрижиш за него, нали?

Отдалечавам се, доволна от мисълта, че завинаги държа във властта си поне един мъж. Когато се връщам на масата, Канди е заета да сочи кои от момичетата на сцената са си правили гърдите и доколко успешно.

— Боже, погледни бедното дете с червената коса. Мисля, че ядрените оръжия на британска земя вече са излишни.

— Трябваше да видиш състоянието на циците ми, когато бях бременна с близнаците — казва Джудит, която вече е на третия си

коктейл.

С ужас наблюдавам как танцьорката, която обсъждаме, слиза от сцената и се приближава към нас, хванала гърдите си по начин, по който гледачът на кучета държи палетата за оглед.

— Е, на това му викам жонглиране — провиква се Алис. — Балансът между работа и личен живот — как ти се струва, Кейт?

— Тазовото ѝ дъно сигурно е в добра форма — вмята Каролайн, като сочи към друга танцьорка, която прави движения с таза си, все едно ще роди сладолед.

— Какво е тазово дъно? — питат Канди и Момо в един глас.

Когато им обяснявам, Канди, която мисли, че предродилните курсове се водят от комунисти, не скрива отвращението си.

— Но нали тазовото си нещо се връща на място след раждането?

Докато дансингът се тресе, майките около масата не могат да спрат да се смеят и мъжете в клуба гледат с притеснение, което може да бъде предизвикано единствено от женски смях.

Вдигам чашата си.

— Да съберем целия си кураж като щит, и не ще се огънем!

— „Умирай трудно 2“? — пита Момо.

— Не, „Макбет“. — На какво ги учат в днешно време?

[1] Сукалче (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Британска детска писателка (1897–1968). — Б.пр. ↑

ОБЯД С РОБИН

Когато Робии Купър-Кларк се чувства неудобно, прилича на човек, който се опитва да арестува сам себе си — с едната ръка притиска силно гърдите си, а другата е праметнал през врата си. Точно толкова притеснен изглежда по време на придвижването ни към „Суитингс“, три дни след срещата в клуб „Съклинг“. Ресторантът е доста далеч от офиса, но Робин много настояваше да обядваме точно там, така че докато марширува с бойна стъпка, аз потичвам до него, като правя по три крачки на една негова.

„Суитингс“ е институция в Ситито. Рибен ресторант с претенцията да прилича на рибен пазар — много бодри възгласи, шум, мраморни плотове — битпазарът на богатите. Отпред има плотове и високи столчета, където хората могат да седнат и да човъркат раците си, а в дъното има помещение с дълги маси като в училищен стол. Ако привилегията е чужда страна, то „Суитингс“ е кварталното ѝ кафе.

С Робин сме настанени в края на една от дългите общи маси.

— Неприятна история, тази работа с Бънс — промърморва той, докато разглежда менюто.

— Ммм.

— Момо Гумератне изглежда свястно същество.

— Тя е страхотна.

— А Бънс?

— Таралеж в гащите.

— Разбирам. А сега, какво ще си поръчаме? — Сервитьорът ни чака, готов да запише поръчката ни, и за първи път забелязвам в какъв вид е Робин — дясното крило на яката на ризата му е нагънато като хармоника, а зад ушите му има запетайки от неизбърсана пяна за бръснене. Джил никога не би го пустила да излезе в този вид.

— А, да. За дамата нещо хищно със зъби, а за мен от някой застрашен от изчезване вид. Може би супа от костенурка или моруна, умъртвена от кръвожадните испанци? Какво мислиш, Кейт?

Все още се смее, когато Робин казва:

— Кейт, ще се женя повторно. — Сякаш някой спря звука в ресторанта. Хората по масите около мен говорят, без да издават звук, като рибите, с които ще се хранят.

Изведнъж разбирам защо ме доведе точно в този ресторант. Това е място, където можеш да викаш от гняв или да плачеш от болка — място за стапяне на леда, място да предразположиш някого или, в най-лошия случай, да съобщиш нещо не дотам приятно — мъжки тип място. Колко ли души са били въртени на шиш с усмивка край тези маси, колко ли са били вежливо подтиквани на чаша изненадващо прилично „Шабли“ да се оттеглят или да отстъпят мястото си? Чувствам се така, сякаш Джил Купър-Кларк е тази, която трябва да си тръгне, а аз да постъпя както е прието. Да изглеждам заинтересувана, приятно изненадана дори, вместо да обърна масата и да оставя мъжете със зяпнали уста, със салфетките и костите в чиниите им. Мъртва само от шест месеца.

Осъзнавам, че Робин е започнал да ми разказва за жена на име Сали. Приятна, невероятно мила, свикнала е с момчета — има две свои. Не съм все от калибъра на Джил, но има ли друга такава? Безпомощно свиване на рамене. Освен това има много добри качества, тази Сали, а момчетата имат нужда... Алекс е само на десет — той все още се нуждае от майка.

— А ти — питам, с мъка намирайки думите в пресъхналата си уста — имаш ли нужда от нея?

— Ммм. Имам нужда от жена, да, Кейт. Разбираш ли, не се справяме много добре сами. Разбирам, че това сигурно ти се струва... — Отказва с жест предложения сос тартар.

— Какво?

— Проява на слабост, предполагам. — Той си смъква очилата надолу и стиска основата на носа си. — Никоя няма да я замени, ако това си мислиш.

Тогава защо я заменяш, щом е незаменима? Точно това си мисля. Изпитвам силна тъга като в деня на погребението на Джил. Винаги знаех къде да открия Робин, изглеждаше ми толкова здраво стъпил на земята, човек, на когото винаги можеш да разчиташ. Сега, когато го гледам срещу себе си на масата, с потрес установявам, че прилича на объркано момче. Мъжете без съпруги са като мъжете без майки. Те са по-скоро сираци, отколкото вдовци. Мъжете без съпруги губят

гръбнака си, способността си да вървят изправени по света, дори да избърсват пияната за бръснене от ушите си. Мъжете се нуждаят от жените повече, отколкото жените от тях — това ли е неизречената голяма тайна?

— Радвам се за теб — казвам. — Джил наистина щеше да е доволна. Знам, че нямаше да понесе мисълта, че не се справяш.

Робин кима, благодарен, че се е освободил от товара, доволен, че още веднъж е прехвърлил мост помежду ни. След като чиниите са вдигнати, той отново взема менюто и го разглежда като изпитна работа.

— Какво ще кажеш за един сиропиран пай с две лъжици? — пита Робин. — Чу ли, че търсят ново име за „петнистия Дик“^[1], Кейт?

— Крис Бънс.

— Моля?

— Петнистия Дик. Бънс е шампионът по венерически заболявания в офиса. Питай някоя от секретарките.

Робин забърсва устата си със салфетката.

— Май много те е ядосал?

— Да.

За миг се колебае дали да не му каже за плана. Но като повисшестоящ от мен е длъжен да наложи вето, а като мой приятел и наставник вероятно ще стори същото. Вместо това казвам:

— Според мен не е редно да се оставя безнаказан някой, който се държи свински само защото не е удобно да бъде спрял.

Робин дава знак на келнера да донесе сметката.

— Джил винаги казваше, че можеш да накараш един мъж да направи всичко, стига да не забележи, че са го накарали.

— Така ли правеше с теб?

— Не съм забелязал.

15.13:

Оставям Робин на ъгъла на Чийпсайд, после се обаждам на Гай от мобилния и му съобщавам, че този следобед няма да се връщам в офиса — имам неотложна среща с кестените.

— Квесторите?

— Развлекателен фонд, в който смятам сериозно да инвестирам. Трябва да проверя потребителската страна на вложението.

Когато се прибирам вкъщи, децата са толкова изненадани да ме видят, че отначало не реагират. Освобождавам Пола за остатък от деня, обличам им палтата и ги извеждам на разходка в парка. Или поне Емили се разхожда. Бен отказва да ходи и тича, докато не падне. Навън е циганско лято, много от листата са още зелени, изпъстрени с оранжево и изглеждат леко изненадани, че са се озовали на земята. Прекарваме — честно казано не знам колко време — в разходка и подритване на шумата.

На Бен му харесва да се засилва към купчините с листа и да шумоли с тях само заради удоволствието от шума. Емили в ролята си на по-голяма му казва да не го прави, докато всъщност му се радва. Сделката между моето момиче и моето момче е следната: той може да бъде непослушен, за да се прави тя на добра. Като ги наблюдавам как си крещят един на друг, се питам дали това не е вариант на старата игра, която момчетата и момичетата от край време играят.

По-навътре по пътеката откриваме кестените. Някои от бодливите обвивки са се разцепили от удара и ние освобождаваме лъскавите ядки отвътре.

— Можеш да направиш кестените по-твърди — казвам на Емили.

— Как?

— Не знам точно, ще трябва да попитаме татко. — По дяволите, не исках да го споменавам.

Емили ме поглежда със светнали от очакване очи.

— Мамо, кога татко ще се върне да живее в нашата къща?

— Татко — чурулика Бен. — Татко.

Вече вкъщи слагам Бен да поспи и оставям Емили да си избере какво да гледа на видеото, докато приготвям сос болонезе за вечеря. Не мога да намеря пресата за чесън и къде е рендето? Предлагам на Емили да гледа „Спящата красавица“, която винаги ѝ действаше страшно успокояващо, когато беше малка, но информацията ми е остаряла. Дъщеря ми говори за филм с принцеса воин, за който не съм и чувала.

- Какво е воин, мамо?
- Воин е храбър войник.
- Знаеш ли за какво се разказва в „Хари Потър“?
- Не, не знам.
- В „Хари Потър“ се разказва за храброст и вещици.
- Звучи добре. Реши ли какво ще гледаме?
- „Мери Попинс“.
- Пак ли?
- О, моля те, маамо.

Когато бях на възрастта на Емили, гледахме по един-два филма на година — един на Коледа и един през дългата лятна ваканция. За децата ми филмите ще бъдат главната движеща сила на техните спомени.

- Тя е сърф джет.
- Кой?
- Майката на Джейн и Майкъл е сърф джет.

Бях забравила, че госпожа Банкс беше суфражетка. Това не е подробност, която се помни. Оставям соса да ври на слаб огън, после се сгушвам на дивна с Ем. И ето я на екрана, красивата смахната Глинис Джонс след митинга, марширува нагоре-надолу из голямата бяла къща и пее: „Дъщерите на нашите дъщери ще ни обожават и ще пеят в благодарствен хор: Добра работа! Добра работа, сестро суфражетке!“

- Какво е сърф джет? — Знаех си, че ще дойде този момент.

— Суфражетките са жени, Ем, които преди сто години излезли по улиците на Лондон, протестирали и се завързвали по оградите, за да убедят хората, че трябва да дадат на жените право да гласуват.

Тя се обляга отново на мен и полага глава на корема ми. Чак когато Мери, Бърт и децата скачат в картинката, нарисувана с тебешир на асфалта, тя ме пита:

- Защо на жените не са им позволявали да гласуват, мамо?

О, къде е феята вълшебница на обясненията, когато ти трябва?

— Защото в онези години, в старите времена, жените и мъжете били — ами, момичетата си стояли у дома и хората ги смятали за не толкова важни, колкото момчетата...

Дъщеря ми ме поглежда ядосано и учудено.

- Колко глупаво.

Облягаме се отново назад. Ем знае всяка песен. Тя дори си поема дъх заедно с актьорите. Когато гледаш „Мери Полинс“ като възрастен, филмът изглежда толкова различно. Бях забравила, че госпожа Банкс, която иска да направи света по-добро място за жените, сякаш изобщо не забелязва съществуването на собствените си деца. Че Джейн и Майкъл са тъжни и войнствено настроени, докато бавачката не се появява и не внася сигурност и приятни емоции в живота им. През това време господин Банкс работи усилено — само името му ти говори, че този човек живее за работата си — и е отчужден от съпругата и децата си, докато не го уволняват и не се натъква в кабинета си на Бърт коминочистача, който го предупреждава с песен:

*Трябва да мелиш, мелиш, мелиш
с този воденичен камък,
макар че детството се изнизва
като пясък през решето.
Неусетно те порастват и отлитат,
а за теб е късно да дадеш... Само една...*

*— ... лъжица захар, за да преглътнат лекарството
по-лесно.*

С Емили се присъединяваме, гласовете ни се преплитат и зазвъняват. Изведнъж ме обхваща обезпокоителното чувство, че филмът ми говори, и тогава Емили обявява:

— Мамо, когато си имам бебета, сама ще се грижа за тях, докато пораснат. Без бавачки.

Дали не ме накара да гледам „Мери Попинс“, за да ми го каже? Дали това не е нейният начин да ми каже? Вглеждам се изпитателно в лицето ѝ, но тя явно не очаква отговор.

— Маа-аааа. — Бебелефонът се обажда. Бен се е събудил. Преди да се кача горе, слагам Ем да седне в скута ми.

— Мисля, че някой ден двете с теб трябва да отидем на специална разходка, искаш ли?

Тя сбърчва носле, както прави Момо, когато е развълнувана.

— Къде?

— При Ег Пай Снейк Билдинг.

— Къде?

— Ег Пай. Снейк Билдинг. Спомняш ли се, че така наричаше Емпайър Стейт Билдинг?

— Не.

— Да, така го наричаше, мила.

— Маамо — казва Емили, изричайки обръщението към мен максимално укорително, — така говорят бебетата. Вече не съм бебе.

— Не, скъпа, не си.

Времето лети, нали? Днес казват всички онези смешни думички, които си обещаващ, че ще запишеш, но никога не го правиш, а утре започват да говорят като деца, израснали на улицата, или още по-лошо, като теб. Искат ми се децата ми да пораснат по-бързо и скърбя за всяка минута, която съм пропуснала от детството им.

След като ги нахраних и изкъпах, изсуших им косите, прочетох „Малките бухалчета“ и донесох на Емили чаша вода, най-накрая слязох на долния етаж, седнах в тъмното се замислих за безвъзвратно загубеното време.

От: Кейт Реди

До: Дебра Ричардсън

Този следобед беше прекаран в незаконни майчински занимания. Най-доходоносните досега няколко часа от финансовата година. По колко на час според теб трябва да таксувам клиентите си за ритане на есенна шума и гледане на „Мери Попинс“?

Открадването на време, за да го прекарам с децата, прилича на извънбрачна връзка — същите лъжи, за да се измъкнеш за среща, същото чувство на задоволство и, разбира се, на вина.

Мисля, че съм забравила как да пилея време и децата трябва да ми припомнят.

Не ме мрази, ако напусна работа, моля те. Знам, че си говорехме как трябва да продължаваме, за да докажем, че не е невъзможно. Просто все си мислех, че може би

работата ми ме убива, а сега съм уплашена, че съм умряла, без да забележа.

Дъщерите на нашите дъщери ще ни обожават и ще пеят в благодарствен хор: „Добра работа, добра работа, добра работа, сестро суфражетке!“

С цялата ми обич К xxxxxxxxxxxxx

[1] Spotted dick — пудинг със стафиди. Dick — мъжки полов орган (вулг.). — Б.пр. ↑

38

ВОДОПАДЪТ

7.54:

Докато очаквам почукването на вратата, осъзнавам с какво нетърпение горя да кажа на Уинстън за плана. Най-накрая имам с какво да впечатля „Пегас“ — доказателство, че не съм само кон с капаци, който лакейничи пред капиталистическия строй. Но след като му разказах на един дъх всичко за пелената на татко и интервюто на Алис с Бънс, Уинстън не изрече нищо, освен лаконичното:

— Не трябва да забравяш, че имаш да храниш две малки деца.

Пет минути по-късно обаче, когато попадаме в обичайното задръстване, той ме пита дали знам историята на Сципион. Поклащам глава.

— Добре. Римският генерал Сципион сънувал сън. В съня си открил село, което било построено точно до голям водопад. Шумът от водопада бил толкова оглушителен, че трябвало да крещиш, за да те чуят. „Как понасяте този шум по цял ден?“ — попитал Сципион старейшината на селото, надвиквайки се с рева на спускащата се отвисоко вода. „Какъв шум?“ — учудил се старецът.

Пегасът се придвижва, тресейки се, с още няколко сантиметра и когато Уинстън натиска спирачката, измучава като умираща крава.

— И каква е поуката от историята? Моля ви, кажете ни, сър?

В огледалото виждам как се ухилва доволно и лукаво.

— Ами според мен всички ние живеем на подобен свой си шум и сме толкова свикнали с него, че не го чуваме. Но ако човек се отдалечи, го чува и си мисли: „Господи, този водопад вдига дяволска врява. Как съм живял на такъв шум?“

— Да не искаш да кажеш, че и аз си имам един такъв водопад, Уинстън?

Той се засмива по своя си накъсан маниер, който харесвам:

— Кейт, твоят е цяла Ниагара.

— Имаш ли нещо против да ти задам един личен въпрос, Уинстън?

Когато поклаща глава, купето още веднъж се изпълва с онзи златист прах:

— Аз ли съм основният ти клиент?

— Ти си единственият.

— Разбирам. И колко шофьори работят за таксите „Пегас“? Нека да отгатна. Ти си единственият?

— Да. Скоро обаче трябва да приключа с таксито. Имам изпити.

— Машинно инженерство?

— Философия.

— Значи ти си един вид мой личен шофьор, моят собствен крилат кон?

Той натиска весело клаксона в потвърждение.

— Знаеш ли, че на шофьорите им приспадат от данъците, а на хората, които отглеждат деца не, Уинстън?

Още едно изсвирване на клаксона стряска група костюмари на тротоара и те се разпръсват като гълъби.

— Светът навън е полудял, човече.

— Не, шибаният мъжки свят навън е полудял. Имаш ли дребни?

Докато се отдалечавам, си мисля, колко ще ми липсва, когато чувам един глас зад мен:

— Ей, имаш ли нужда от кола за бягство, госпожо?

10.08:

Обаждане от рецепцията на входа. Казват, че човек на име Абелхамър ме чака, и сърцето ми се опитва да изскочи от гърдите. Когато слизам долу, той стои с широката си усмивка и два чифта кънки за лед.

Клатя глава, докато отивам към него.

— Не, не мога да се пързаям.

— Да, но аз мога. Достатъчно и за двама ни.

— Категорично не.

По-късно, когато правим четвъртата си обиколка на пързалката, Джак казва:

— Трябва само да се облегнеш на мен, Кейт, толкова ли е трудно?

— Да, трудно е.

— Господи, жено. Само се облегни на мен — спомни си Джон Дън^[1], мисли за нас като двойка компаси. Аз ще стоя неподвижно, а ти ще се въртиш около мен, разбрано? Няма да паднеш. Само се отпусни.

Така че се отпускам. Пързалихме се около час и не съм сигурна какво написахме на леда. Трябва да си птица — един от моите гълъби — или да седиш горе в офиса на шефа ми, за да видиш какво написахме този ден. Любов или сбогом, или и двете.

Джак искаше да ми купи горещ шоколад, но аз казах, че трябва да вървя.

Усмивката нито за миг не слезе от лицето му.

— Сигурно срещата е много важна?

— Да. С един мъж, когото познавах.

Странно колко бързо човек може да забрави как да прегръща някого, дори съпруга си. Особено съпруга си. Трябва да мине известно време, за да оцениш геометрията на прегръдката — точния ъгъл на главата ти по отношение на неговата. Трябва ли да се отпусне под шията му, както правят гълъбите, или носят да се притисне към гърдите му? И ръцете ти — склучени около кръста му или дланите, поставени отстрани на бедрата му? Когато се срещнахме с Ричард пред „Старбъкс“ по обед, и двамата искахме да се целунем по бузата, но ни изглеждаше твърде глупаво, целувка, с която целуваш леля си, така че разтворихме ръце в неловка прегръдка. Чувствах се неудобно, сякаш всички ме гледаха, както когато татко ме заведе на дансинга на първата ми вечеря с танци. Тялото на Ричард ме порази с материалността си — косата му, мирисът му, заоблеността на рамото му под пуловера. Не беше сухото докосване, знак, че страстта е пресъхнала. По-скоро е като танц на сенки — все още го желаех и мисля, че и той ме желаше, но не се бяхме докосвали от много дълго време.

— Хей, зачервила си се.

— Карах кънки.

— Кънки на лед? В работно време?

— Нещо като служебно задължение. Нов подход.

С Ричард си уговорихме среща, за да се разберем. Виждахме се почти всеки ден, откакто той се изнесе. Както обеща, той прибираще Ем от училище, а после оставаше да хапне с децата. „Старбъкс“ ми изглежда като подходящото място за мирно споразумение, съвременната ничия земя, едно от онези заведения, в които нарочно е търсена домашната обстановка, в която нямаме време да хапнем. Вътре е учудващо тихо, но притеснението от срещата е като при всички първи срещи — той дали ще... няма ли... само че сега въпросите се отнасят за развод. Няма ли, дали ще...?

Намираме две свободни места в ъгъла с меки кадифени столове. Рич отива да вземе нещо за пиене. Поръчах си кафе с обезмаслено мляко; той се връща с горещ шоколад, от който имах нужда.

Общите приказки са непоносимо общи — нямам търпение да стигнем до съществената част, за да се свърши, по един или друг начин.

— Как е работата, Кейт?

— О, добре. Всъщност скоро може би ще напусна. Или по-скоро тя ще ме напусне.

Рич поклаща глава и се усмихва.

— Те никога няма да те уволнят.

— О, биха могли при определени обстоятелства.

Той ме поглежда разбиращо.

— Да не би да говорим за безсмислена жертва, госпожо Шаток? Познах ли?

— Откъде ти хрумна?

— Не съм вчерашен, за да не помня периода ти с колоезденето против атомната бомба.

— Дадох на фирмата всичко, Рич. Време, което се падаше по право на теб и децата.

— И на теб, Кейт.

Някога можех да чета по лицето му като по книга, но сега книгата е преведена на друг език.

— Мислех си, че ще одобриш решението ми, Рич — да се освободя от системата. — Откакто ме напусна, изглежда по-млад. — Майка ти мисли, че съм се запуснала.

— Майка ми мисли, че Грейс Кели се е запуснала. — И двамата се засмиваме и за момент „Старбъкс“ се изпълва със звука на онова,

което бяхме — ние.

Започвам да разказвам на Рич историята на Уинстън.

— Кой е Уинстън?

— Шофьор от таксите „Пегас“, но се оказа, че е философ.

— Философ, който кара такси, звучи безопасно.

— Не, той е фантастичен, наистина. И така, Уинстън ми разказа историята за този генерал, който открил едно племе до един водопад и водачът на племето...

— Цицерон.

— Не...

— Цицерон, това е от Цицерон. — Съпругът ми разчупва бисквитата на две и ми подава едното парче.

— Нека да отгатна. Някой, който е починал много отдавна и за когото не съм чувала, защото съм посещавала лошо средно училище, но който е важна част от образоването на всеки цивилизован човек?

— Обичам те.

— Е, значи разбираш. Обмислям дали да не се махна от водопада, за да видя няма ли да започна да чувам по-добре.

— Кейт?

Той протяга дясната си ръка през масата. Дланите ни са една до друга, сякаш чакаме някое дете да ги нарисува върху лист.

— Нищо не ми е останало за любовта, Рич. Аз съм куха отвътре. Кейт вече не живее тук.

Ръката му вече е върху моята.

— Говореше да се махнеш от водопада?

— Мислех си, че ако аз, ако ние се отдалечим от водопада, бихме могли отново да се чуваме и после да решим дали...

— Дали шумът ни е пречел да се чуем, или фактът, че няма вече какво да си кажем?

Случвало ли ви се е да изпитвате огромно облекчение, че има човек на света, който знае какво точно си мислите? Кимам с благодарност.

— Казвам се Кейт Реди и съм работохоличка. Нали това казват на онези събрания?

— Не съм казал, че си работохоличка.

— Защо не? Не е ли истина? Не мога да се откажа от работата. Това не ме ли прави пристрастена?

— Имаме нужда да си откупим известно време. Нищо повече.

— Рич, спомняш ли си как Ем се опита да спаси „Спящата красавица“? Не ми излиза от главата.

Той се усмихва. Една от най-хубавите страни на това, да имаш деца, е възможността да споделяш милите си спомени с друг човек — можете да призовете едно и също минало. Два спомена, но един образ — дали е също толкова хубаво, като две сърца да бият в едно?

— Лудо хлапе. Беше така разстроена, че не може да стигне до онази глупава принцеса — казва Рич с онази силна гордост, която поражда у нас Ем.

— Тя много би искала да се прибереш у дома.

— Ами ти? Ти искаш ли, Кейт?

Възможността да кажа нещо гордо и предизвикателно увисва в очакване да бъде откъсната като зрял плод. Оставям я да виси и казвам:

— Аз също искам да си дойдеш у дома.

„Спящата красавица“ винаги е бил любимият филм на Емили — първият, който ѝ направи впечатление. На две години тя се вманиачи по него. Стоеше пред телевизора и викаше: „Навий го, навий го!“

Винаги викаше в частта, когато Аврора с вцепененото си кукленското лице се качваше по извитото стълбище към тавана, преследвана от сянката на гарвана и кикота на злата вещица. Дълго време с Ричард не можехме да разберем какво толкова ядосваше Емили, после изведнъж нещо ни прищрака. Искаше да пренавием лентата, за да не може принцесата да стигне до тавана и никога да не се убоде на вретеното на старицата.

Един ден Емили всъщност се опита да влезе в телевизора — заварих я покачена на един стол да се опитва да пъхне обувия си в червена обувка крак вътре в екрана. Мисля, че искаше да хване злочестата принцеса и да ѝ попречи да срещне съдбата си. Проведохме дълъг разговор — е, аз говорех, а тя слушаше — за това, как не трябва да се тормозим, че стават такива неща, защото дори да стигнем до страшната част, приказката знае накъде върви и човек не може да я спре, независимо колко много му се иска. Хубавото е, че знаеш, че краят ще бъде щастлив.

Тя обаче поклати тъжно глава и каза: „Навий я, мамо, навий я!“ Малко след това дъщеря ми прехвърли привързаността си към „Динозавърът Барни“, където нямаше деяния на зли сили, които да изискват намесата ѝ.

Възрастните също искат да пренавият живота. Просто с течение на времето загубваме способността да викаме на глас. Навий го, навий го.

[1] Джон Дън (1572–1631), английски поет метафизик — Б.пр. ↑

КРАЙ НА ИГРАТА

Статия от ноемврийския брой на „Финансите отвътре“:

„Едуин Морган Фостър“, една от най-старите финансови институции в лондонското Сити, триумфира по време на петото раздаване на годишните награди „Равноправие сега“ във вторник вечерта, спечелвайки първо място в категорията „Най-усъвършенствана компания“ за обвързаността си с етническата и полова равнопоставеност.

Фирмата спечели най-много точки в годишното проучване, проведено от „Равенство да!“ — организация, посветена на равноправието между половете, чиито членове включват 81% от лондонските финансови компании.

Журито бе особено впечатлено от количеството приходи, допринесени от Катрин Реди, най-младата жена мениджър в ЕМФ, и от Момо Гумератне, 24-годишната възпитаничка на Лондон Скул ъв Икономикс от Шри Ланка. За жалост двете дами не можаха да присъстват на церемонията, но наградата бе получена от Род Таск, началник на отдел „Маркетинг“ в ЕМФ. В речта си Таск каза: „Има много доказателства, че екипите, в които са представени и двата пола, са изключително важни за ефективната работа на колектива. ЕМФ е в челната редица на фирмите, които предоставят на жените възможността да заемат важни постове във финансовата общност.“

Не толкова позитивна нотка внесе Катрин Мълройд, председател на „Жените значат бизнес“. „Тези награди не разказват цялата история — отбеляза Мълройд. — Достатъчно тежко е да стигнеш до наистина влиятелен

пост в Ситито като жена, без да съсипеш кариерата си, като си отвориш устата да критикуваш културата на финансовите среди. Равноправието на жените си остава второстепенен въпрос при повечето финансови фирми. На банките им се струва безсмислено да обучават жени служители само за да ги загубят заради невъзможността им да работят на ненормирано работно време или заради някоя от другите причини, свързани с майчинството.“

Запитан дали културата на „старите момчета“ принадлежи на миналото, Таск изтъкна, че е австралиец и по тази причина е много близо до съвременното отношение на мъжете към жените в бизнеса: „Тази година момичетата се справиха блестящо и аз се гордея с тях.“

Баща ми изигра ролята на живота си по време на презентацията на екологичната си пелена пред Крис Бънс. Дебра, която присъстваше в качеството си на правен съветник, ми каза, че татко бил не само съвсем трезвен, но направо се наслаждавал на ролята си на нестандартен изобретател. Най-гениалният му ход, каза Деб, бил, когато Бънс предложил да му напише чек още на място, а Джо, който бе прекарал живота си в опити да измъква чекове от хората, парирал, че с адвокатата си имат уговорени срещи с други заинтересовани страни през следващите дни, но естествено, щели да държат ЕМФ в течение.

Бях обяснила на татко, че смятам, че съм намерила капитали за изобретението му, но от него се изисква да се представя за друг и да прояви малко повече въображение що се отнася до истината. В почти всяка друга връзка между баща и дъщеря това би бил много странен разговор, но на нас ни изглеждаше почти естествен завършек на продължилите с години — неизбежно признание, че измамата е втъкана в ДНК-то на рода Реди заедно със сините очи и боравенето с числа.

— Баща ти е много умен мъж — каза Уинстън, който играеше ролята на шофьор на предприемача, с черно БМВ с тъмни стъкла, което взе назаем от човек, когото нарече свой чичо. — Джо е наистина много щедър човек.

— Да, с моите пари.

След три дни Бънс подписа чека. Същия следобед влязъл с наперена походка и казал на заместничката си Вероника Пик да гледа и да се учи как мъжете печелят пред жените, като действат решително и не пропускат благоприятните възможности, без да затъват в незначителни подробности.

— О, нали провери обичайното? — мило попитала Вероника.

— Какво имаш предвид? — поинтересувал се Бънс.

— Обичайното — обяснила Вероника. — Нали знаеш, да провериш препоръките на директорите, да разузнаеш приложимостта на продукцията и капацитета на производството, истинността на банковите извлечения... Сигурна съм обаче, че няма нужда да ти изреждам всичко това.

— Ако имам нужда от съветите ти, ще те попитам — заявил Бънс.

Не се стърпя да позлорадства пред мен на следващата сутрин, докато се събирахме в конферентната зала, като масажираше с една ръка мъжествеността си, все едно бе лампата на Аладин.

— Открих един невероятен нов продукт, Кейт. Ще ни докара купища пари — чат ли си? Купища! Точно твой тип бизнес, мамче. Жалко, че аз пръв се добрах до него.

Дарих го с най-снизходителната си майчинска усмивка.

Парите, инвестирани от Бънс, стигаха да покрият дълговете на баща ми и да се издължи на кредиторите. Веднага щом сумата постъпи в сметката на Дж. Р. Пауърс, тя изчезна. Както предсказах, нито това, нито официалното оплакване на Момо за сексуален тормоз не бяха достатъчни, за да сложат завинаги кръст на кариерата на Бънс в ЕМФ.

Това стана няколко дни по-късно, когато интервюто, което шефът на „Рискови капитали“ в „Едуин Морган Фостър“ беше дал на разследващата телевизионна журналистка Алис Лойд, попадна в един таблоид под заглавието: ОТНОВО ПОРНО! (КАК ЕДНА ВАЖНА КЛЕЧКА В СИТИТО СИ ГО ВДИГА).

Алис бе завела Бънс в едно предпочитано от медиите свърталище в Сохо. След като погълнал големи количества от законни и незаконни субстанции, той станал крайно словоохотлив и гледката на една млада звезда от сапунени сериали го подтикнала да мине границата: „Ще ми се да я имах на моя уебсайт — споделил с Алис. — Всъщност бих искал да я имам, където тя пожелае.“

Хвалейки се със способността си да надушва победителите, Бънс цитирал една от последните си инвестиции в нов вид екологични пелени, които очаквал да предизвикат „по-голям шум от шибаната «Виагра»“.

Ситито е в състояние да неутрализира лошите миризми в периметъра на „Квадратната миля“, но когато вонята излезе навън и стигне до чувствителните ноздри на клиентите и влиятелните среди, възмездието е светкавично и безмилостно.

На сутринта след публикуването на статията с Канди стояхме и наблюдавахме как Крис Бънс бе повикан в офиса на Робин Купър-Кларк, как бе придружен от двама служители на охраната до бюрото си, което трябваше да опразни за три минути и накрая как бе изгонен от сградата.

— Има ли някой номера на ловеца с ястреба? — извика Канди.
— На улицата има плъх.

Няколко минути по-късно в дамската тоалетна заварих Момо да плаче, заровила лице в руло хартия.

— Сълзи на щастие — заяви тя между хълцанията.

А аз? Разбира се, че бях доволна. Но неусетно за мен бях започнала да намирам Бънс по-скоро жалък, отколкото лош.

В обедната почивка с Момо взехме такси до Бонд Стрийт. Казах ѝ, че е много важно, нещо свързано с работата, което си беше точно така.

Помощничката ми е озадачена.

— Какво правим в магазин за обувки, Кейт?

— Търсим стъклена пантофка, която да издържи на възможно най-силното налягане на квадратен милиметър площ и да не се изхлузи в полунощ. По липса на такава, вземаме тези и тези, о, и онези кафяви ботуши са страхотни. Извинете, имате ли четвърти номер от тях?

— Ти четвърти номер ли носиш? — със съмнение пита Момо.

— Не, ти носиш.

— Но аз не мога...

Двайсет минути по-късно се нареждаме на касата с четири кутии. Принудени да избираме между жълто-кафяви остри обувки с висок ток и тъмносини с отворена пета, избираме и двата чифта. После

вземаме черните с тънки токчета, защото са твърде красиви, за да не ги притежаваш, и бежовите ботуши, които са направо без пари.

— Много ми харесват черните — казва тя, — но не се виждам да ходя с тях.

— Работата не е в ходенето, Момо. Смисълът е да ходиш на високо. И ако се случи най-лошото, винаги можеш да пробиеш каротидната артерия на Гай с токчето.

Усмивката ѝ се стопява.

— Ти къде ще бъдеш?

— Няма да ме има за известно време.

— Не — казва тя. — Не искам прощален подарък.

— Ще се оправяш.

— Откъде знаеш?

— Хей, кой те обучи?... Във всеки случай престана да се извиняваш, затова знам, че си готова.

— Не — казва Момо и ме поглежда косо. — Само една от нас може да бъде Реди, Кейт. — После слага ръка на рамото ми и ме целува бързо по бузата.

По пътя към офиса в таксито, с планинска верига от обувки в краката ни, тя ме попита защо напускам и аз я излъгах. Казах ѝ, че трябва да се преместя по-близо до майка ми, която е болна. Някои неща не можеш да споделиш дори с жените, които обичаш. Дори със себе си.

Причини да напусна работа:

1. Защото вода двойствен живот и нямам време да се радвам на нито един от двата.
2. Защото двацет и четири часа не стигат.
3. Защото децата ми няма вечно да бъдат малки.
4. Защото един ден забелязах, че съпругът ми ме гледа, както майка ми гледаше баща ми.
5. Защото е жалко една жена да се превърне в мъж.
6. Защото съм твърде изморена да измисля друго, защото...

На следващата сутрин, преди подаването на оставката ми, трябваше да подреда. Семейството гълъби отдавна бе отлетяло — двете малки се бяха научили да летят в края на пролетта — но книгите, които бяха скрили майката и малките от ястреба, все още си стояха. Този път не рискувах по перваза. Извиках Джералд от охраната, за да ми помогне да отворя прозореца. Всички книги бяха непокътнати, с изключение на „Десетте природни закона за успешно ръководство на времето и живота: доказани стратегии за увеличение на работоспособността и вътрешния мир“. Приличаше на пещерен под с малки сталагмити от птичите курешки, закрили надписите на корицата.

Когато отидох в офиса на Род, заварих го седнал на неговото бюро зад наградата „Равноправие сега!“ — везни с миниатюрна женска фигура от бронз върху едното блюдо. В другото Род беше поставил желирани бонбони.

Прие новината за напускането ми много зле. Всъщност толкова зле, че се чу през стената в съседния кабинет на Робин Купър-Кларк.

— Кейти дезертира — обявява Род, когато шефът на Инвестиционния отдел провира глава през вратата, за да установи източника на гръмогласните викове.

Както очаквах, Робин ме покани в кабинета си.

— Има ли нещо, с което да те убедя да промениш решението си, Кейт?

Само ако промениш света си, отговарям наум.

— Не, едва ли.

— Ами работа на половин ден? — проучва той с неговата сянка на усмивка.

— Виждала съм какво става, когато една жена се опитва да работи на половин ден, Робин. Започват да говорят, че си почива, а после я отрязват. Отнемат ѝ фондовете един по един, защото всеки знае, че управлението на парите е работа на пълен работен ден.

— Трудно е да управляваш парите по-малко от пет дни седмично.

Не казвам нищо. Той опитва другояче.

— Да не би да е въпрос на пари?

— Не, на време.

— Ааа. „Sed fugit interea, fugit inreparable tempus“^[1].

— Ако това означава, че човек не бива да губи по четиринайсет часа на ден пред монитора, тогава да.

Робин идва от моята страна на бюрото и застава в неловка поза, която наричат достойнство.

— Ще ми липсваш, Кейт.

Прегръщам го вместо отговор — вероятно първата прегръдка в офисите на „Едуин Морган Фостър“.

После се прибирам у дома, като внимавам да не пропусна да претичам през тревните площи.

[1] Междувременно времето лети и никога не се връща (лат.). — Б.пр. ↑

СЪДЪТ ЗА МАЙКИ

Вече не я е страх от съда. Няма нищо, за което да се хванат. Нищо, за което да ѝ предявят обвинение, за което тя да не се е обвинявала сама хиляди пъти. Ето я, изпълнена с тиха увереност, но тогава обявяват името на следващия свидетел и изведнъж тя разбира, че всичко е свършило. Времето ѝ изтича. Докато се олюлява напред, чувствайки, че ѝ става лошо, ръцете ѝ се вкопчват здраво в дъбовия ръб на подсъдимата скамейка. Призовали са единствения човек на света, който я познава истински.

— Съдът призовава госпожа Джийн Реди.

Обвиняемата е разстроена при гледката на собствената ѝ майка, която отива на свидетелската скамейка, за да даде показания срещу нея, но във външния вид на по-възрастната жена има нещо, което намира за странно окуражаващо. Трябват ѝ няколко секунди, за да разбере какво е то: мама носи червената кашмирена жилетка, която Кейт ѝ подари за Коледа, върху блузата на цветя от „Либърти“, която ѝ купи за рождения ден по-миналата година. Направила е сефтето на дрехите, които пазеше за специални случаи.

— Кажете трите си имена, моля.

— Джийн Катрин Реди.

— Каква е връзката ви с обвиняемата?

— Кат... Катрин ми е дъщеря. Аз съм ѝ майка.

Прокурорът не само е скочил на крака, но се е повдигнал на пръсти от възмущение.

— Госпожо Реди, дъщеря ви е обвинена в това, че поставя работата си пред благополучието на децата си. Можете ли да потвърдите, че това е точно описание на положението, което сте наблюдавали пряко?

— Не.

— Говорете по-силно — вика съдията.

Мама опитва отново. Видимо притеснена, тя подръпва гривната си с висулки.

— Не, Катрин е отдадена на децата си, тя работи много, винаги е работела много. Иска да напредне и да се усъвършенства.

— Да, да — прекъсва я обвинението, — но разбрах, че в момента не живее със съпруга си, Ричард Шаток, който я напуснал, след като казал, че тя е „престанала да забелязва присъствието му“?

Жената на подсъдимата скамейка простенва тихо. Майката на Кейт не знае, че Ричард я е напуснал.

Но Джийн Реди приема новината като боксьор удар и отвърща светкавично:

— Кой е казал, че е лесно? Мъжете искат някой да се грижи за тях и за една жена е трудно, особено когато работи. Кат се е нагърбила с много задължения, виждала съм я понякога да се поболява от работа.

— Госпожо Реди, познато ли ви е името на Джак Абелхамър? — пита обвинението със зловна усмивчица.

— Не. Не! — Обвиняемата е прескочила скамейката и стои пред съдията с тениската си на „Гап“ XXXL с картинка на дакел. — Добре, какво искате да чуете от мен? Виновна? Това ли искате да чуете от мен? Пред нищо няма да се спрете, за да докажете, че не мога да живея живота си, нали?

— Тишина! — гръмогласно вика съдията. — Госпожо Шаток, още едно прекъсване и ще ви обвиня в неуважение към съда.

— Много добре, защото не изпитвам грам уважение към този съд и всеки мъж в него. — Тя започва да плаче, проклинайки се заради слабостта си, както прави винаги.

— Джийн Реди — възобновява разпита обвинението, но свидетелката вече не го слуша. Тя също е напуснала мястото си. Отива към плащестата жена и я прегръща. После майката се обръща към съдията:

— Ами вие, ваша чест? Кой ще ви приготви вечерята довечера? Не вие, нали?

— За Бога! — пръска слюнки съдията.

— Хора като вас изобщо не разбират жени като Катрин. И си мислите, че можете да я съдите. Засрамете се! — изрича тихо Джийн Реди, но с целия авторитет, на който са били свидетели поколения деца, когато е порицавала някой побойник на детската площадка.

САМО ТИ, СКЪПИ

В деня, когато Сиймор Трой Стратън излезе на бял свят, преврат в Катар изстреля цените на петрола до небесата, а акциите по цял свят се сринаха драстично, подпомогнати от безпрецедентно качване на процента от всемогъщия Федерален резерв. Борсовите индекси пощуряха, губеха се и се печелеха милиарди. Слабо земетресение край Киото предизвика остатъчни трусове във вече разклатеното международно икономическо положение. Нищо от това не се отрази неблагоприятно на майката и бебето, които си спяха спокойно в леглата, отделени със завеса на третия етаж в родилното отделение на Гоуър Стрийт.

Докато вървя по коридора към тях, спомените ми от това място ме връхлитат — акушерките в сините им униформи, сивите врати, зад които дребни жени, високи жени и жени, чиито води изтичат в асансьора на банката, многократно повтарят най-великото свещенодействие на живота. Място на болка и въодушевление. Плът и кръв. Плачът на бебетата е силен и внезапен; лицата на техните майки са солени от радост. Когато си тук, мислиш, че знаеш кое е важно. И си права. Това не са празни приказки, а самата Божия истина. Не след дълго отново ще излезеш навън и ще се преструваш, че си забравила, че има по-важни неща за вършене, но такива няма. Всяка майка знае какво е, когато сърцето ти се отвори и любовта нахлуе вътре. Всичко останало е само шум и хора.

— Искам само да си стоя така и да го гледам — казва Канди. Подпряна на възглавници, колежката ми е разкопчала всички копчета на бялата ми бродирана нощница, за да може синът ѝ да суче. Зърната ѝ са като тъмни плодове. С дясната си длан придържа главичката му, докато той гълта лакомо.

— Не искам да правя нищо друго, освен да го гледам, Кейт. Нали е нормално?

— Напълно нормално.

Донесох на бебето дрънкалка мече, онази с червената шапка, която Емили много обичаше, и кошница с американски кексчета за майката. Канди каза, че трябва веднага да свали натрупаните килограми, а после, понеже ръцете са ѝ заети, аз пъхам хапка след хапка в устата ѝ, без да протестира.

— Бебето ще изсмуче всичко излишно по теб, Канд.

— Хей, това е чудесно. Колко дълго мога да продължа да кърмя? Двайсет години?

— За жалост след известно време идват и те арестуват. Понякога си мисля, че щяха да пратят социалните служби, ако знаеха каква страст изпитвам към Бен.

— Не ми го каза — укорява ме тя с изморена усмивка.

— Опитах се. Онзи път в „Корни и Бароу“. Но това не може да се разбере, докато не се изпита.

Канди се навежда и помирисва главичката на сина си.

— Момче, Кейт. Какъв разкош!

Като всички новородени, и Сиймор Стратън изглежда древен, на хиляда години. Веждите му са сбърчени или от мъдрост, или от обърканост. Рано е още да се правят предположения какъв мъж ще стане, но засега е напълно щастлив както си е, в прегръдките на жена.

ЕПИЛОГ

КАКВО НАПРАВИ КЕЙТ ПОСЛЕ

Мисля, че за край не може да става и дума. Колелата на автобуса по цял ден се въртят и въртят.

Все пак много неща се случиха, а някои си останаха постарому. Три месеца след раждането на Сиймор Канди се върна на работа в ЕМФ и даде бебето на ясла близо до Ливърпул Стрийт, чиято такса беше като за висше учебно заведение. Канди беше изчислила, че всяка смяна на памперс ѝ струва двайсет долара. „Това е дяволски скъпо за нещо, което отива в боклука.“

По телефона звучеше като старата Канди, но аз знаех, че онази Канди, Канди преди децата, я нямаше. Дългите безмилостни часове, през които бе работила, без да се оплаква през целия си живот като възрастен, скоро ѝ се видяха глупави и безсмислени. Не се примири, когато Род нарече тръгването от работа в пет и половина „обедно време“. Не се примири да не вижда сина си по светло. Когато Сиймор беше на седем месеца, Канди отиде в кабинета на Род и каза на шефа си, че съжالياва, но ще трябва да го уволни, тъй като има някои проблеми с отдадеността му към работата: тя бе прекалена.

Върна се в Ню Джърси, където поживя при майка си, докато си намери собствено жилище. Канди каза, че Сиймор я накарал да осъзнае за какво са майките. Скоро след това намери свободна ниша на пазара с поръчки по пощата и започна бизнес, който за кратко време я изведе на корицата на списание „Форчън“. „Само работа и никаква игра“ предлагаше широк асортимент от секс играчки за преуспели в кариерата жени, които имаха всичко друго, освен време за забавления. Изпрати ми в Англия кутия с мостри, която бе отворена на закуска, по време на едно гостуване на Барбара и Доналд. Ричард, по мнението на мнозина през най-страхотния половин час от брака ни, се престори, че вибраторите са кухненски приспособления.

Любимата ми Момо остана в ЕМФ, където се изстреля нагоре по стълбицата, почти без да докосва стъпалата. Онази стоманена нишка в природата ѝ, която бях забелязала при първата ни среща, се оказа

безценна, както и способността ѝ да изслушва и да попива онова, от което имаха нужда клиентите. От време на време ми се обажда за съвет от дамската тоалетна, а шепотът ѝ едва се чува заради водата от казанчето. През лятото открадна няколко свободни дни и ни дойде на гости. За първи път през живота си Емили беше впечатлена от мен — най-накрая майка ѝ бе довела една истинска принцеса. „Ти ли си принцеса Ясмин от «Аладин»?“ — попита Ем и Момо отвърна: „Всъщност по-скоро Спящата красавица. Бях заспала, после майка ти дойде и ме събуди.“

Дебра откри, че Джим ѝ изневерява с една жена в Хонконг. Разведоха се и Деб си уреди да работи на четиридневна работна седмица. Скоро след това разбра, че някои от най-големите ѝ клиенти са ѝ отнети, но не го направи на въпрос. Времето за борба, както си казваше, щеше да дойде, когато Феликс и Руби поотраснат. С Деб планираме да прекараме заедно една събота и неделя в някой център за релаксация, но досега сме го отложили само четири пъти.

Уинстън защити степен по философия в Университета на Източен Лондон и дисертацията му на тема „Откъде знаем кое е правилно?“ получи най-високата оценка за годината. За си плати таксите за последната година, той продаде пегаса, който безпроблемно започна кариера на състезателна кола.

Възползвайки се от чувството ми за вина, Пола получи от мен възторжени препоръки и започна работа като бавачка в семейството на Адолф Брок, екшън герой във второкласни филми, и съпругата му, бивша Мис България. Семейството поживя известно време в хотел „Плаза“ в Ню Йорк, докато Пола, чиято стая била с изглед към Централ Парк, не обяви, че се задушава, и семейство Брок послушно се преместиха в Мейн.

След онази сутрин на ледената пързалка повече не видях Джак Абелхамър. Промених си имейла, защото знаех, че волята ми не е достатъчно силна, за да ме спре да му пиша. Освен това знаех, че бракът ми ще има някакъв шанс само ако се откажех от въображаемия си любовник: ако Джак беше мястото, където отивах да си поиграя, какво оставаше за Ричард? Въпреки това всеки път, когато проверявам в пощата си, част от мен очаква да види името му в получените писма. Казват, че времето лекувало. Кой го казва? За какво говорят? Мисля, че някои чувства, които човек изпитва през живота си, оставят

неизличима следа и можем най-много да се надяваме, че ще избледнеят малко с годините.

Никога не спях с Джак — съжалението ми е с размерите на континент — но лошата храна и разкошните песни в „Синатра Ин“ бяха най-хубавият секс, който съм правила. Когато изпитваш толкова силни чувства към някой мъж и той изчезне от живота ти, след известно време започваш да мислиш, че само си си въобразявала, а другият човек не е бил наранен. Но може би другият е чувствал същото. Все още пазя последното съобщение, което той ми изпрати.

От: Джак Абелхамър

До: Кейт Реди

Кейт,

От известно време нямам вести от теб, затова предполагам, че си се заела с кестените и майчинството на пълен работен ден. Но аз знам, че ще се завърнеш. Да живее кестеновата героиня...

Род в ЕМФ ми каза, че си напуснала Лондон. Помниш ли как баща ти е наричал Синатра? Светецът покровител на несподелената любов.

Най-хубавото на несподелената любов е, че е вечна.

Твой завинаги, Джак

С Ричард продадохме съборетината в Хакни и се преместихме в Дарбишър, близо до семейството ми, където си купихме къща в края на едно селце с хубав изглед и ливада. (Винаги съм искала ливада, а сега, когато имам, не знам какво да я правя.) По къщата има много работа, но няколко стаи са добри, а другите могат да почакаат. Децата са щастливи, че имат пространство за тичане, а Ричард е в стихията си. Когато не работи по новия Център за изкуства, строи каменна стена и на всеки пет минути ме вика да я погледна.

Малко след като напуснах, ми се обади Робин Купър-Кларк с молба да работя с него по един спекулативен фонд. Почасова работа, минимум задгранични пътувания, всички онези обещания, които много добре знаех, че ще бъдат загърбени в разгара на гонитбата. Изкушението беше голямо — с парите, които ми предлагаше, можех да

купя половината село, а бюджетът ни беше доста ограничен само с доходите на Ричард. Но когато Емили ме чу да споменавам името на Робин, придоби сериозно изражение и каза: „Моля те, не говори с него.“ Купър-Кларк бе име, което свързваше с врага.

Знам, че дъщеря ми сега е малко по-добре. Няколко месеца, след като напуснах работа, осъзнах, че онези внимателно планирани разговори на лягане не са ми казвали и половината от онова, което наистина минава през главата на Ем. Тези неща излизат спонтанно, не по мое желание или по принуда. Просто трябва да си наоколо, когато се случват. Що се отнася до брат й, колкото по-сладък става, толкова по-големи пакости прави. Напоследък откри легото, с което строи стена, и на всеки пет минути ме вика да я погледна.

С Ричард и децата бяхме на гости на Робин и се запознахме със Сали Купър-Кларк. Беше мила и сърдечна, каквато ми я бе описал Робин, и си личеше, че с нейна помощ си е възвърнал спокойствието и тонуса, да не говорим за безупречните му ризи. По пътя за вкъщи оставих Рич и децата в градината на едно крайпътно заведение и отидох пеша до църквата и надолу по хълма до гроба на Джил Купър-Кларк.

Не е ли странно как човек има нужда да отиде до самото място, където някой е погребан? Ако Джил е някъде, сега трябва да е навсякъде. Все пак заставах пред спретнатия бял паметник с красив надпис. Най-отдолу пишеше: „Тя бе обичана“.

Всъщност не го изрекох на глас — това бе Съсекс, за Бога — но си помислих за нещата, които исках да знае Джил. Казват, че жените имат нужда от образци за подражание и сигурно е така, но високите постижения не се ограничават само с амбициозните личности. Съществува схема за оценки, до която никога не сме прибъгвали в ЕМФ, но според нея Джил беше най-богатият човек, когото познавам.

А аз? Какво стана с мен? Ами прекарах известно време със себе си — доста незадоволителна компания. С удоволствие водех Емили в местното училище и я чаках отвън, за да я прибера. Локвите по това време на годината са замръзнали и обичаме да стъпваме върху тях и да чакаме да се спуска ледът. През деня с Бен се мотаехме из къщата и излизахме на сутрешно кафе с другите майки с малки деца. Бях отегчена до смърт. Екземата ми се изчисти, но бузите ме боляха от усилието да изглеждам дружелюбна и заинтересована. На опашката в

местната банка се хващам, че хвърлям крадешком погледи към курсовете на чуждите валути. Имам чувството, че си мислят, че планирам обир.

После преди два дни ми се обади Джули. Мобилната връзка не беше много добра, но си личеше, че говори през сълзи. За миг си помислих, че е мама, и сърцето ми се обърна, но не беше това. Фабриката, за която Джули работеше на парче, фалирала. Управителят се изпарил, а синдиците поели нещата. Слагали катинари на вратите. Всички работнички, които били още на машините си, сега треперели на студа на двора. Мога ли да отида?

Не, отговорих аз. Бен трябва да обядва и освен това наистина не знам с какво бих могла да помогна. Когато Джули ми отвърна, веднага разпознах тона от детските ѝ години, който по-малката ми сестра използваше, когато искаше да легне в леглото при мен, докато виковете на нашите се чуваха през дъсчения под.

— Но аз казах на всички, че си бизнес дама, Кат, и ще можеш да ни обясниш какво е положението.

Сресях се, сложих си малко червило и извадих сакото на „Армани“ от гардероба в стаята за гости. Искях да изглеждам като жената, която Джули бе описала на колежките си. Когато се пъхнах в него, сякаш отново облякох униформата си — сивата вълна, импрегнирана с мириса на власт, на пари и на свършена работа. Успях да сложа Бен на детското столче в колата — тясно му е, трябва да купя ново — и се отправих към индустриалната зона. Не беше трудно да намеря фабриката на Джули. Надписът на оградата гласеше: „Традиционни английски къщички за кукли“, а над него имаше стикер: „Ликвидация: тотална разпродажба!“ В двора имаше около четирийсет жени — шивачки, много от тях носеха удивителни сарита. Направиха ми път, когато пристигнах, все едно че вървах между ято тропически птици. Размахях старата си платинена карта от американската стоковата борса пред мъжа на страничния вход и му казах, че идвам от Лондон да купувам. Вътре куклените къщи бяха изоставени недовършени — миниатюрни дивани, столчета, рояли с размера на пудриера.

— Какво можем да направим, Кейт? — попита Джули, когато излязох.

Абсолютно нищо.

— Ще се опитам да разбера какво е станало.

На следващия ден заведох Емили на училище, оставих щастливия Бен при също толкова щастливата му баба и хванах влака за Лондон. Отидох с такси до Индустриалната камара. Не ми отне много време да издира счетоводните документи от последните пет години на фабриката. Да ги бяхте видели. Предприятието беше развалина — приходи, които едва покриваха производствените разходи, никакви инвестиции, купища дългове.

Във влака на връщане се опитах да чета вестник, но редовете подскачаха пред очите ми. Съществуват редица етични фондове с изричната инструкция да инвестират в изцяло женски фирми, аз най-добре от всички го знаех. Пари, които на практика само чакат някой да ги вземе. Но когато влакът се разтресе и спря в Честърфийлд, разумът ми си дойде на мястото си.

Кейт Реди, не мога да повярвам, че изобщо си го мислиш.

Да се заемеш с нещо такова? Да не си се побъркала? Сигурно чавка ти е изпила мозъка, жено.

19.37:

Време за лягане. Миене на зъбите, две прочитания на „Котка в шапката“, четири рецитации на „Лека нощ, луна“, три на „Малките бухалчета“. Посещения в тоалетната — четири, седане на гърнето — две, време до загасянето на лампите — четирийсет и осем минути. Трябва да го подобря.

20.37:

Обаждане на Канди Стратън в Ню Джърси, за да обсъдим поръчковата търговия по пощата и дистрибуцията с оглед на глобалния бизнес с куклени къщи.

— Знаех си — възкликва тя.

— Правя проучвания за една приятелка.

— Да бе. Кажи й да си сложи онзи червен сутиен, когато отива да осигури финансирането.

21.11:

Обаждам се на Гери в „Дикинсън Бишъп“ в Ню Йорк. Издирвам фондове, специално предназначени за инвестиране в изцяло женски фирми. Гери казва, че това направо си е кражба.

— Етичните фондове са новата „Виагра“, Кейти.

22.27:

Бен се е подмокрил в леглото. Сменям чаршафите. Опитвам се да намеря памперс. Къде са памперсите?

23.48:

Събуждам Момо Гумератне в дома ѝ, за да поговорим за възможностите дървените рамки на къщичките да бъдат изработвани от работници, наети от шриланкската агенция, чийто финансов съветник е тя.

— Кейт — пита тя, — мога ли да се включа и аз?

— Аз нищо не правя. Лягай да спиш.

Полунощ:

Занасям чаша вода на Емили. Големите сиви очи ме гледат в тъмното.

— Мамо, ти мислиш — казва обвинително.

— Да, мила. Разрешено е, нали знаеш. Искаш ли да помогнеш на мама да построи една къща?

— Да, но трябва да има кула, където красавицата да спи.

— Непременно.

1.01:

Все още имам време да прегледам отново документите от фабриката. Необходим е точен пазарен план и малко разнообразяване. Какво ще кажете за няколко отделни сгради вместо традиционната двуетажна или триетажна постройка в стил Джордж Пети? Може би от

нюйоркски червеникавокафяв пясъчник? Къща, офиси, замъци, кораби — каквито се харесват на Емили. Ричард може да ги проектира.

1.37:

— Кейт, какво си мислиш, че правиш? Два часът сутринта е.

Моят съпруг Ричард е застанал на прага на кухнята. Рич с неговото необятно английско благоразумие и непоклатима доброта.

— Скъпа — казва той, — много е късно.

— Ей сега идвам.

— Какво има?

— Нищо.

Той ме поглежда с любопитство на светлината на лампата.

— Какво нищо?

— О, просто си мислех за строене на къщи.

Той повдига вежда.

— Не се тревожи. Стопли моята страна на леглото, ей сега идвам.

Целувката, която лепва на челото ми, е колкото подарък, толкова и въпрос.

Гледката на Ричард, който отива да си легне, ме изпълва с копнеж да го последвам, но не мога да оставя кухнята в това състояние. Просто не мога.

Стаята носи следите от тежка битка. Една отбранителна недостроена, а наред трапезарията лежи шрапнел от легло. През отсъствието ми три ябълки и три портокала са добавени в голямата стъклена купа, но никой не се е сетил да изхвърли старите плодове под тях и крушите на дъното са започнали да пускат лепкав кехлибарен сироп. Докато ги изхвърлям една по една в кофата за боклук, се притеснявам за хвърлените на вятъра пари. След като измих и подсуших купата, внимателно избърсвам останалите плодове и отново ги слагам вътре. Остава ми само да приготвя кутията с обяда на Емили, да проверя в колко часа беше прегледът на Бен при лекаря, да видя дали оттам мога да отида до банката, за да поговоря с моя мениджър, да свикам събрание на работничките във фабриката, да се обадя на синдиците и да успея да стигна навреме до училището за края на часовете. Да измъкна пилето от фризера. Да се измъкна от срещата на

училищното настоятелство. Емили иска кон. Само през трупа ми. Кой ще му чисти накрая конюшните? Рожденият ден на Рич — вечеря изненада? Хляб. Мляко. Мед. Имаше и още нещо. Знам, че имаше още нещо.

Какво?

Издание:

Автор: Алисън Пиърсън

Заглавие: Скъпа, няма не мога

Преводач: Станка Божилчева

Година на превод: 2004

Език, от който е преведено: английски

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2004

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

ISBN: 954-585-543-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1782>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.